

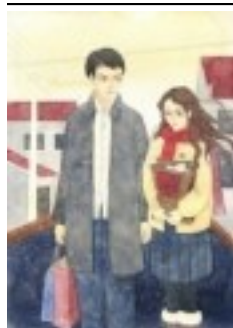
Trúc Mã Ve Văn Thanh Mai

Contents

Trúc Mã Ve Văn Thanh Mai	2
1. Chương 1: Tiền Đặt Cuộc	2
2. Chương 2: Tính Kế	6
3. Chương 3: Gặp Mặt	10
4. Chương 4: Cục Phẩm	14
5. Chương 5: Ước Hẹn	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7: Nụ Hôn Đầu	26
8. Chương 8: Cha Mẹ Vợ Tra Hỏi	29
9. Chương 9: Biến Hóa	34
10. Chương 10: Cường Thế	38
11. Chương 11: Làm Cơm	41
12. Chương 12: Sùng Nịnh	45
13. Chương 13: Tập Ngữ	49
14. Chương 14: Bá Đạo	52
15. Chương 15: Chủ Động	55
16. Chương 16: Ghen	59
17. Chương 17: Thị Uy	63
18. Chương 18: Thương Tổn	66
19. Chương 19: Sụp Đổ	70
20. Chương 20: Chuyện Cũ	73
21. Chương 21: Giấu Giếm	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23: Thoải Mái	84
24. Chương 24: Rung Động	87
25. Chương 25	90
26. Chương 26	93
27. Chương 27: Ngọt Ngào	98
28. Chương 28: Dung Túng	101
29. Chương 29: Hổ Thẹn	104
30. Chương 30: Mong Chờ	108
31. Chương 31: Lâm Khê	111
32. Chương 32: Khúc Nhạc Đạo	114
33. Chương 33: Đạt Được	118
34. Chương 34: Cầu Hôn	121
35. Chương 35: Trưởng Bối	124
36. Chương 36: Uyển Duyệt	128
37. Chương 37: Lâm Cháp	132
38. Chương 38: Sống Chung	136
39. Chương 39: Du Lịch	140
40. Chương 40: Nhảy Bungee	145
41. Chương 41	149

42. Chương 42: Lãng Mạn	152
43. Chương 43: Lâm Gia	155
44. Chương 44: Khuyên Can	158
45. Chương 45: Bơi Lội	162
46. Chương 46: Uẩn Thi	165
47. Chương 47: Yêu Sâu Đậm	169
48. Chương 48: Kết Thúc	174
49. Chương 49: Phiên Ngoại Về Lâm Khê	179
50. Chương 50: Phiên Ngoại Sau Hôn Nhân	181

Trúc Mã Ve Văn Thanh Mai

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại / Trải qua vô số lần xem mắt thất bại, Úc Cẩm bắt đầu hỏi Hứa Vi Mộ: “Anh xem c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-ve-van-thanh-mai>

1. Chương 1: Tiền Đặt Cuộc

“Tớ nói này Úc Cẩm, dù gì cũng sắp ba mươi rồi, nếu cậu không mau chóng tìm bạn trai thì thế nào cũng sẽ trở thành gái già mất!”

“Hứa Vi Mộ! ăn nói vớ vẩn! Tớ đây mới hai mươi sáu, cách hàng ba vẫn còn rất xa!”

“Suốt hai mươi mấy năm mà không hề có bạn trai thì cậu nghĩ trong bốn năm nữa cậu sẽ tìm được sao?”

“Xi, bản tiểu thư có thua kém ai đâu chứ?”

“Phải không đây, vậy chúng ta đánh cược đi, nếu trong vòng một năm cậu tìm được đối tượng, xem như tớ thua, lúc đó cậu muốn gì cũng được. Ngược lại nếu như cậu thua, bất luận tớ có yêu cầu gì thì cậu cũng phải đáp ứng.”

“Cược thì cược! bà đây sợ à!”

.....

Úc Cẩm cho đến bây giờ khi nhớ lại đoạn đối thoại trên, vẫn luôn không ngừng hối hận. Tại sao nhất thời cô lại bị Hứa Vi Mộ kích thích đi chấp nhận đánh cược chứ. Nhưng anh có nói, nếu cô thắng, thì bất cứ yêu cầu gì anh đều thành toàn. Ôi quả thật rất hấp dẫn rất nha...

Trước mắt cô vẫn còn hiện rõ như in bộ dạng lúc anh cười nhạo rằng cô không biết tự lượng sức, câu nào cũng chăm chăm giễu cợt, đả kích cô. Úc Cẩm lắc lắc đầu, không muốn để cho mình lại nhớ đến khuôn mặt yêu nghiệt đáng ghét đó nữa..

Cô đứng trước gương thử quần áo, sửa sang lại mái tóc lộn xộn, cố nặn ra một khuôn mặt dễ thương. Nói thật, gương mặt cô mặc dù không được xem là xinh đẹp nhưng cũng không quá mức khó coi, vậy mà tại sao đã nhiều năm trôi qua mà ngay cả một đóa hoa đào cũng không có? Ngay cả một cái hoa đào héo cũng không?

Từ nhỏ đến giờ, Úc Cẩn cô chỉ có mỗi Hứa Vi Mộ là người bạn mang giới tính nam duy nhất. Anh và cô cùng nhau lớn lên, chính là cái gì thanh mai trúc mã trong truyền thuyết. Bình thường, trúc mã nhà người ta đều che chở, quan tâm, chăm sóc thanh mai đến tận răng, còn tên Hứa Vi Mộ này lúc nào cũng chỉ biết nhăm nhe cười nhạo, đả kích cô, đúng là biến thái mà.

Cho đến giờ, hẳn chưa bao giờ nói với cô được một lời tốt đẹp, thậm chí còn không ngại sử dụng bất kì thủ đoạn nào chỉ để nói móc cô. Haiz có lẽ trời sinh cô đây thích tự ngược bản thân, dù có tức giận thế nào cũng không được bao lâu lại chủ động làm hòa.

Vì không muốn để tên Hứa Vi Mộ tiếp tục xem thường nữa, cô quyết định không thể thua cuộc lần này. Úc Cẩn nghiêm túc nhú mày nhìn thẳng vào gương, chắc cô cần phải thay một bộ trang phục khác...

Bình thường trang phục cô mặc chỉ cần gọn gàng, sạch sẽ và tiện lợi, không cần chú ý nó có đẹp thế nào, cô chỉ quan tâm có thoải mái hay không thôi. Cô rất ít khi mặc váy, bởi vì nó rất bất tiện, phải chú ý tư thế ngồi, tư thế đứng, cực kì phiền phức. Mà cô đây ghét nhất là phiền phức.

Nếu thay đổi phong cách quần áo bó sát thì đương nhiên sẽ có chút quyến rũ hơn. Không có người đàn ông nào không thích phụ nữ gợi cảm phóng khoáng lại vừa biết nũng nịu. Hứa Vi Mộ tất nhiên sẽ không ngoại lệ, nếu không thì tại sao nhiều năm như vậy rồi, hắn vẫn không nhìn ra sự tồn tại của cô chứ?

.....

Úc Cẩn đi vào một cửa hàng quần áo tràn ngập hương vị nữ tính, nhân viên bán hàng bước đến ân cần hỏi: “Quý khách cần giúp đỡ gì ạ?”

Nếu là bình thường khi đối với loại trang phục này cô sẽ tránh xa ngàn dặm, nhưng bây giờ, cô chép chép miệng, tay vuốt cằm suy tư trịnh trọng nói với nhân viên bán hàng: “Chọn loại nào thích hợp, khi mặc phải trông xinh đẹp nhất.”

Cô nhân viên cửa hàng giật giật khóe miệng, vị khách này thật là kỳ lạ. Tuy vậy, cô ta vẫn cẩn thận quan sát vóc dáng của Úc Cẩn, sau đó bước đến giá trang phục tìm món đồ phù hợp với cô.

Cô ta sợ nếu chọn trang phục có style khác xa phong cách bình thường thì vị khách hàng này sẽ khó tiếp thu nên đành chọn trước một cái áo sơ mi chiffon trắng và quần đùi cao bồi cho cô thử.

Úc Cẩn nhìn vào trang phục nhân viên đưa cho cô, nhìn qua xem lại thấy cũng không tồi nên bước vào phòng thử đồ.

Cô nhân viên bán hàng khi trông thấy Úc Cẩn bước ra ngoài thì hai mắt sáng ngời. Quần short làm lộ ra đôi chân trắng trẻo thon dài, có lẽ do ngày thường cô đều mặc quần dài, mùa hè cũng chỉ mặc quần qua đầu gối nên đôi chân trắng hơn so với người khác. Cô ta đứng một bên cứ xuýt xoa khen ngợi: “Thật là thích hợp, so với lúc cô vừa vào cửa hàng giống như hai người khác nhau!”

Úc Cẩn xấu hổ nhú mày, đây là đang khen cô ư?

Cô không có thói quen mặc hở như vậy, ngoại trừ áo tay ngắn lộ một chút cánh tay thì cô chưa bao giờ mặc quần lộ cả đùi như vậy cho nên không khỏi có chút mất tự nhiên. Nhớ đến cảnh Hứa Vi Mộ đã từng cười nhạo cô: “Úc Cẩn, cậu không mặc quần short cũng chẳng mặc váy ngắn, chẳng lẽ do chân cậu vừa xấu vừa thô nên không dám khoe ra?”

Nhớ lại gương mặt đáng đánh đòn của Hứa Vi Mộ, cô nhìn vào gương thử đồ, xoay thử vài vòng, nhìn đi! con mắt ai dám bảo khó coi? Ai dám bảo nó thô?

Nhân viên bán hàng nghĩ rằng Úc Cẩn đã rất hài lòng nhưng sau đó lại nghe cô hỏi: “Có thể lấy cho tôi một cái váy dài qua gối không?”

Úc Cẩn vẫn còn có chút chưa thích ứng được, ít ra cô chỉ muốn thay đổi từng chút một. Hay nói cách khác, đang từ một ni cô thanh tâm quả dục lột xác thành một nữ lang táo bạo, cô nghĩ đến đó toàn thân run lên phát sốt.

Nhân viên cửa hàng gật đầu, lấy ra cho cô một bộ váy liền họa tiết hoa bướm kèm thắt lưng, màu sắc tươi sáng mát mẻ, đơn giản nhưng phóng khoáng, Úc Cẩn nhìn thì thích ngay.

Sau khi thử xong cô rất hài lòng, hơn nữa chiếc váy này mặc vào rất tôn dáng. Bình thường chỉ mặc trang phục rộng rãi, dĩ nhiên chẳng thể thể hiện dáng người yếu điệu mong manh của cô.

Cô nhân viên vẫn không ngừng nịnh nọt khen ngợi: “Chiếc váy này cô mặc vào rất có khí chất lại vừa nhìn trẻ ra!”

“...” Trẻ ra? Rốt cuộc có muốn cô mua quần áo không đây?

Cô thầm vì chủ cửa hàng mặc niệm, không biết có bao nhiêu khách hàng bị “Tài ăn nói” của cô nhân viên này dọa chạy mất dép. Tuy nhiên hôm nay vì tâm trạng cô rất tốt, hơn nữa nhân viên này cũng đã chọn cho cô trang phục thích hợp, xí xóa xí xóa vậy.

Cuối cùng Úc Cẩn mua luôn cái quần short và áo chiffon, còn mua thêm vài cái váy kiểu dáng khác nhau, váy liền ren, váy chiffon, váy dài bohemia. Những loại trang phục này trước đây cô còn không dám tưởng tượng khi nó mặc trên người, đúng là gái ế nên cúi đầu trước hiện thực.

Lúc cô quẹt thẻ trả tiền, nhân viên bán hàng đó vẫn còn thầm nghĩ, lúc vị khách này bước vào, cô ta cứ nghĩ sẽ không dám trông chờ người này có thể mua được cái gì.

Khi Úc Cẩn về đến nhà đã hơn sáu giờ tối, mẹ Úc nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, biết con gái đã về, cũng không thềm ngẩng đầu lên: “Tiểu Cẩn đã về rồi à, mau rửa tay ăn cơm.”

Cô đứng ở cửa cười trộm, sau đó hắng cao giọng: “Mẹ!”

Lý Tâm lúc này đang muốn đi vào nhà bếp thì sượng người, nghiêng đầu nhìn con gái sau đó nhíu mày, lẩm bẩm: “Con đang làm cái trò điên khùng gì đây?”

Úc Cẩn trong lòng thầm rơi lệ, trước kia mẹ lúc nào cũng muốn cô phải trang điểm thật đẹp, cô không đồng ý. Vậy mà bây giờ cô muốn trưng diện thì mẹ lại không thềm nhìn đến.

Không cam lòng, cô xoay một vòng, tà váy tung bay phấp phới vừa cười cười kiêu ngạo: “Mẹ không phải bảo con đi xem mắt sao? Nếu không trang điểm một chút, chẳng phải sẽ làm mất mặt của ba mẹ? Thế nào? Con gái mẹ có đẹp không?”

Lý Tâm bĩu môi: “Con gái của mẹ vốn rất xinh rồi, giống y hệt mẹ.”

Úc Cẩn nghe vậy bật cười một tiếng.

Mẹ Úc vừa ăn cơm vừa lải nhải: “Đây là do năng lực trấn định của mẹ thật vững vàng, nếu như để ba con nhìn thấy cái bộ dáng này, chắc chắn sẽ bị hù dọa sợ chết mất.”

Bây giờ cô mới biết, vẻ mặt bình tình này giờ của mẹ chỉ là giả bộ.

Úc Cẩn cố gắng giải quyết hết đồng thức ăn với tốc độ nhanh nhất, sau đó quay sang nói với Úc mẹ: “Mẹ, con qua nhà dì Hứa.”

Mẹ Úc nhìn bóng lưng vội vã của con gái, lắc đầu gượng cười, đứa nhỏ này, tuy trang điểm diện mạo có thay đổi thay tính cách thì vẫn y như cũ.

Hứa Vi Mộ vẫn chưa về. Mẹ Hứa mở cửa nhìn thấy Úc Cẩn, trong thời gian ngắn không thích ứng được, vẫn là Úc Cẩn phải lên tiếng trước, ngọt ngào gọi: “Dì Hứa.”

Từ Quan lúc này mới hoàn hồn, kéo tay cô vào trong lấp ba lấp bắp: “Ôi~Tiểu Cẩn của chúng ta đã lột xác thành đại mỹ nữ rồi!”

Úc Cẩn thầm cười trộm, nhưng ngoài mặt hờn dỗi bĩu môi: “Dì Hứa, bộ trước giờ con đây không đẹp sao?”

Từ Quan sững sốt một hồi thì mới hiểu thì ra cô đang làm nũng với mình: “Đẹp đẹp chứ! Nếu không phải hai đứa các con nhiều năm rồi mà vẫn không có tiến triển gì, thì dì đây chỉ mong sao con sẽ trở thành con dâu của dì a~.”

Cô chợt rung mình, nhưng vẫn cố tỏ ra khiêm tốn hỏi: “Anh Vi Mộ có để ý đến con sao?”

Mặc dù chỉ giả vờ thôi nhưng vẫn cố lộ ra một chút chua xót.

Úc Cẩn và Từ Quan ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm, lâu lâu lại nghe thấy một tràng tiếng cười khanh khách. Mặc dù khi ở trước mặt Hứa Vi Mộ nhe nanh múa vuốt không cần chú ý hình tượng, nhưng ở trước mặt người lớn cô vẫn một mực cung kính, hơn nữa lại rất biết nói ngọt nên người lớn ai cũng thích.

Tình cảnh này nếu bị Hứa Vi Mộ nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị anh cười nhạo: “Màu mè giả tạo!”

Bất quá thì Úc Cẩn chỉ trợn mắt một cái, không thèm để ý đến anh. Anh lúc nào cũng tỏ vẻ nho nhã, lịch sự, có phép tắc, nhưng chỉ cần vừa gặp cô là thay đổi ngay sắc mặt nhanh như lật sách, lúc nào cũng nói ra mấy câu mỉa mai ác độc, thật rất đáng đánh đòn.

.....

Một lúc sau nghe thấy tiếng mở cửa, Úc Cẩn đoán Hứa Vi Mộ đã trở về. Cô cũng không đứng dậy, không quay đầu lại càng không lên tiếng, bình tĩnh kiểm chế ngồi yên trên sô pha, chờ Hứa Vi Mộ bước vào.

Từ Quan ngược lại mặt mang theo ý cười đứng lên, thấy con trai về, vẫy vẫy tay với anh: “Con trai, mau đến xem xem đây là ai?”

Hứa Vi Mộ cũng không để ý, chỉ nghĩ rằng có bạn đến nhà chơi với mẹ, dù sao thì loại tình huống này cũng đã gặp nhiều lần.

Anh tỏ ra tinh thần phấn chấn bước đến bên cạnh sô pha, chỉ thấy bóng lưng một cô gái, tóc dài ngang vai mềm mại, mặc một chiếc váy hoa màu xanh thanh nhã.

Úc Cẩn cảm giác được Hứa Vi Mộ đã tới gần, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, ngọt ngào kêu một tiếng: “Anh Vi Mộ!”

Hứa Vi Mộ chợt sững người, thì ra là Úc Cẩn. Thường ngày vụng về, thô lỗ, sao đột nhiên hôm nay lại biến thành một cô nàng dịu dàng, nữ tính. Nếu là ngày xưa, cô mà có thể ngồi yên trên sô pha à? lúc nào cũng ngồi gác tay gác chân, tay thì chỉ chỉ trỏ trỏ, miệng thì lải nhải không thôi.

Hơn nữa, cái câu “Anh Vi Mộ” ngọt ngào kia thật khiến anh toàn thân toàn thân run lấy bầy nổi da gà.

Cũng may anh có khả năng khống chế được sắc mặt, lúc này cũng không đến mức có vẻ quá chật vật hay khiếp sợ, đến khi đợi bình tĩnh vẫn không quên trêu chọc: “Ừa, đây là Úc Cẩn sao? Vừa mới đi thẩm mỹ hay trùng sinh?”

Úc Cẩn trợn tròn mắt ai oán nhìn lên trần nhà, thôi cứ xem như câu nói khó nghe kia là một lời khen ngợi vậy. Dù sao cô cũng không trông mong từ miệng của Hứa Vi Mộ có thể phun ra lời tốt đẹp gì.

Từ Quan đối với việc con trai trêu đùa tiểu Cẩn đã thành thói quen, hai đứa nhỏ này từ bé đã như vậy, ngoài mặt không ai chịu thua ai, cho nên bà cũng không dám xen vào, cứ để mặc chúng nó cầu xé nhau.

Úc Cẩn bật dậy, dang tay xoay vài vòng để Hứa Vi Mộ có thể nhìn rõ bộ trang phục trên người, trên mặt đầy vẻ đắc ý, miệng thì khiêu khích: “Thế nào? Như thế này khi đi xem mắt sẽ được chú ý chứ?”

Đây là lần đầu tiên Hứa Vi Mộ nhìn thấy Úc Cẩn có dáng vẻ thực nữ như thế, phát hiện cổ họng đang khô nóng, nhưng sắc mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh cười khẩy: “Ừ Gia đây đang chống mắt mà xem đây.”

Mặc kệ như thế nào, Úc Cẩn cứ xem như đã nhìn thấy được phản ứng mà mình luôn mong đợi, nhiệm vụ xem như đã hoàn thành, vì vậy cô chào Từ Quan đi về.

Lúc cô sắp ra khỏi cửa, Hứa Vi Mộ này giờ không thèm nói tiếng nào đột nhiên lên tiếng: “Anh tiễn em.”

Úc Cẩn nhìn ngơ ngác một hồi, gật đầu.

2. Chương 2: Tính Kế

Vì để nhìn thấy phản ứng của Hứa Vi Mộ, ngoài mặc váy cô còn mang cả giày cao gót.

Đây là đôi giày mới, da vẫn còn hơi cứng ma sát vào da thịt, cô cảm thấy vị trí gót chân bắt đầu bị ần ần làm đau, vừa cố gắng bước đi vừa xuýt xoa hút vài ngụm khí lạnh để quên đi cơn đau, đã vậy cái tên Hứa Vi Mộ này còn đặc biệt lao đi nhanh như một cơn gió.

Thật là tức giận, lại không muốn chịu thua trước mặt anh, cô đành phải cắn răng nhịn đau vừa giả vờ hiên ngang bước đi song song với anh.

Thật ra Hứa Vi Mộ đã sớm phát hiện ra từ lúc cô bắt đầu đứng dậy bước đi không được bình thường nên mới cố ý đi nhanh như vậy, muốn cô phải chủ động cầu xin mình, vậy mà cô nàng này lại cứng rắn bày ra vẻ quật cường trước sau như một.

Anh khẽ liếc cặp chân mày nhú đến nổi như đang xoắn xít vào nhau, chắc là đang cố gắng nhịn đau đây mà, nhất thời có cảm giác không đành lòng, anh dừng bước.

Úc Cẩn thấy vậy thì ngạc nhiên mới hỏi: “Ủa tại sao không đi tiếp?”

Hứa Vi Mộ lấy một tay đặt trên bả vai cô, cúi người xuống, tay còn lại nâng đầu gối cô lên, nhìn đắm đuối.

Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi: “Hứa Vi Mộ ... cậu định làm gì?”

Hứa Vi Mộ ôm chèo lấy cô, cười châm chọc bên tai: “Xem xem với cái dáng khô quắt như con khô mực này thì cậu nghĩ tớ sẽ làm gì?”

Úc Cẩn theo phản xạ tính cúi đầu liếc nhìn xuống ngực mình, được rồi, cô thừa nhận ở phương diện này thật sự cũng có chút thiếu hụt, nhưng cô có hay không thì mắc mớ gì liên quan đến anh? Đàn ông các người đều là một loại gặp sắc thì nảy lòng tham!

Cô tức tối giãy giụa muốn nhảy xuống, Hứa Vi Mộ càng kẹp chặt hơn, lạnh lùng nói: “Không muốn gót chân bị chảy máu thì ngoan ngoãn đừng động đây.”

Úc Cẩn bị anh rống như vậy sưng sốt một lúc, thì ra cậu ta đã phát hiện được, thế là cô chẳng dám nhúc nhích nữa. Gò má của anh gần như tì sát vào mặt cô, từng đường nét góc cạnh hiện ra rõ ràng.

Anh lúc nào cũng mê người như vậy, khiến cho tim gan cô chột nhối lên ngứa ngáy khó tả.

“Cậu tại sao không công mà lại bế tôi như vậy?” Đây chính là kiểu bế công chúa trong truyền thuyết đó nha.

Ở trong trí nhớ của cô, Hứa Vi Mộ đã không ít lần công cô vác trên vai, hơn nữa còn một bên vừa công một bên còn chèo cô béo, cứ lăm nhăm bên tai cô cho đến trước cửa nhà mới chịu im miệng. Kiểu bế công chúa lãng mạn dịu dàng như vậy, đây là lần đầu tiên.

Hứa Vi Mộ vẻ mặt đương nhiên: “Lần đầu tiên mới biết mặc váy, vậy cậu muốn lộ ra hết để người khác nhìn thấy sạch sẽ đúng không?”

Được rồi, là cô đã tự mình đa tình, cậu ta sao có thể đối với mình theo kiểu ôn nhu lãng mạn như thế.

Nhưng lại nghe anh bổ sung: “Mặc dù cũng chẳng có gì đáng xem.”

“...” Úc Cẩn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, không phải vì đang bất tiện thì cô rất muốn nhảy xuống đạp anh một cái cho bõ tức.

Nhưng cô không nhìn thấy, Hứa Vi Mộ bên này đang cong cong khóe miệng, hương thơm nhàn nhạt của thiếu nữ đang thoang thoảng vây quanh chóp mũi anh, thân thể mềm mại như nước tựa vào lòng ngực, phải vất vả khắc chế lắm mới có thể không khiến cho tay mình run rẩy.

“Đến nơi rồi.”

Cô phát hiện đã đến cửa nhà mình, oán thăm hai nhà tại sao phải ở gần như vậy chứ?

Cô do dự nhảy xuống, Hứa Vi Mộ lên tiếng trêu chọc: “Còn không xuống là muốn tôi ôm cậu vào cửa chứ gì? Nếu như không sợ dì Úc hiểu lầm, tôi đây không sao cả.”

Cô hất cánh tay anh nhảy xuống, trong lòng hừ lạnh, không biết rốt cuộc là ai sợ hiểu lầm đây.

Hứa Vi Mộ nhìn vào đôi tay trống không, không khí dần lạnh lẽo, hương thơm mềm mại đã không còn nữa, không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Mà bên này Úc Cẩn đã thay đổi sắc mặt lãnh đạm: “Đến nơi rồi, cậu về đi.”

Hứa Vi Mộ chợt tức tối sảng giọng: “Cậu xem xem có người nào qua sông liền đoạn cầu như cậu không?”

Cô cảm thấy anh vẫn chưa muốn đi về, nhưng cũng không thể cứ như vậy cùng anh đứng trước cửa mất lớn trông mắt nhỏ cãi nhau, bèn lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào nhà, anh thấy vậy cũng đã thuận thế nhanh chóng chen vào bên trong.

Úc Cẩn sau khi thay ra đôi giày cao gót chết tiệt kia, lúc này mới cảm thấy chân thoải mái lên rất nhiều.

Hứa Vi Mộ xoay người nhìn nhìn cô, ngồi xổm xuống, tay trái cầm mắt cá chân cô giơ lên.

Trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, cô có chút bối rối, vội vàng muốn rút chân về. Lòng bàn tay của anh đang nắm chân cô, cảm giác toàn thân nhiệt độ càng ngày càng tăng, mặt nóng bừng lên như bao nhiêu máu đang đổ dồn chảy cuồn cuộn trong não.

Cô còn có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở của Hứa Vi Mộ gần đến như vậy, ngón chân không tự chủ run rẩy muốn quặp lại vào nhau.

Hứa Vi Mộ nhìn nhìn gót chân cô vừa nhú mào, sắc mặt không đổi đứng lên, tiếp tục xoay người đi tót vào trong. Bỏ rơi cô một mình lặng người đứng yên tại chỗ không phản ứng, sau đó cô bình tĩnh lại mới đem đôi chân đang nóng hừng hực xỏ vào đôi dép mặc nhà, lẳng lặng chạy theo anh.

Anh lúc nào cũng như vậy, thỉnh thoảng lại làm ra vài hành động kì quái khiến tim cô cứ đập rộn ràng không thôi, sau đó quay người lại trừng ra vẻ mặt vân đạm phong khinh, tại sao có thể gây ra chuyện như thế mà không thềm chịu trách nhiệm chứ? Còn bản thân mình lần nào cũng bị bộ dạng ấy mê hoặc đến lú lẫn không biết hỏi cái, đúng là không có tiền đồ mà.

Hứa Vi Mộ bước vào rất tự nhiên như đây là nhà của chính mình, nhìn thấy Lý Tâm đang ở phòng khách xem tivi, hơi nghiêng thấp người tỏ thái độ kính cẩn: “Dì Úc mạnh khỏe.”

Cũng không phải là chuyện bất ngờ gì, nghe thấy Úc Cẩn ở phía sau khẽ cười, anh cũng không thềm quan tâm.

Lý Tâm vui vẻ cười cười, càng nhìn càng vừa mắt, con gái mình và Hứa Vi Mộ nhìn thế nào cũng thật là xứng đôi. Mối quan hệ hai nhà họ vô cùng tốt, nếu như có thể kết thành thông gia, thì sẽ thân càng thêm thân không thể tốt hơn được nữa. Nhưng hai đứa nhỏ này từ nhỏ đã khắc khẩu, nhìn nhau chẳng vừa mắt, bọn họ đành không dám ép buộc...

Úc Cẩn ngồi phịch xuống sofa, đôi chân ngồi xếp bằng lộ nguyên hình bản chất. Thực nữ gì đó thật khó làm, mới có một ngày đã vất vả như vậy.

Hứa Vi Mộ đi đến cạnh TV, khom lưng mở ngăn kéo ra lấy ra hộp thuốc và băng cá nhân, sau đó đứng dậy đi đến chỗ cô ngồi.

Cô nhìn anh càng lúc càng tới gần, vội vàng lui ra sau, tiên phát chế nhân*: “Để tôi tự làm!”

*Tiên phát chế nhân: là hành động tiến công trước để chế áp địch giành quyền chủ động trên chiến trường, phá vỡ thế chủ động, tiêu hao lực lượng và sức mạnh của đối phương

Hứa Vi Mộ nhú mào, vứt hộp băng cá nhân vào tay cô, đi đến bên cạnh ngồi xuống: “Ai nói là tôi sẽ làm giúp cậu?”

Úc Cẩn bĩu bĩu môi trong lòng thăm mắng.

Lý Tâm bên này nhìn thấy một màn, không dám lên tiếng. Hứa Vi Mộ rất quan tâm đến con gái, bà có thể nhìn ra, có lẽ là bởi vì Úc Cẩn không có anh trai, cho nên Hứa Vi Mộ trong lòng cô chính là một người anh trai thật sự.

Đương nhiên, nếu như tình cảm anh em đó có thể thăng hoa kết trái, bọn sẽ càng cao hứng. Đáng tiếc, hai đứa nó cũng đã hai mươi sáu tuổi, rốt cuộc cũng chỉ dừng lại ở mức tình thân mà thôi.

Vốn bầu không khí lúc này đang dần hòa hoãn thì Hứa Vi Mộ đột nhiên lên tiếng: “Dì Úc con đang cùng tiểu Cẩn cá cược.”

Úc Cẩn vội vàng buông chân xuống, bổ nhào tới muốn bịt miệng anh, không cho anh nói. Nếu mẹ mà biết mình lấy chuyện đi xem mắt đánh cược thì không mắng cũng sẽ xé xác mình ra cho xem.

Bàn tay cô áp vào đôi môi của anh, cảm nhận được phà ra khí tức nóng bỏng, cảm giác ấy nóng bỏng càn quét toàn thân. Úc Cẩn run lên một cái lập tức thu tay về.

Hứa Vi Mộ đưa mắt liếc cô một cái, tiếp tục nói: “Ngày mai con sẽ bắt đầu giúp đỡ tiểu Cẩn đi xem mắt, để cô ấy mau chóng được gả ra ngoài, dì đừng quá lo lắng.”

Cô cắn chặt môi dưới không hé răng. Anh chính là như vậy, không biết là đang cố ý hay vô tình khoét sâu vào vết thương lòng của cô.

Lý Tâm không biết tâm tư của con gái, gật đầu nói: “Tốt, con cố gắng giúp tiểu Cẩn giới thiệu vài cậu trai tốt tốt. Đứa nhỏ này, đã vài lần dì nài ép nó đều kiên quyết không nghe, lời của con so với dì thì vẫn hữu dụng hơn, quả nhiên vẫn phải nhờ đến con mới được”

Hứa Vi Mộ ánh mắt bất động thanh sắc xẹt qua Úc Cẩn, nhìn thấy bộ dáng ỉu xiu của cô, không còn bày ra vẻ mặt đắc ý giống như lúc này.

Lúc anh đi ra cửa cô cũng bẽn lẽn theo sau

Úc Cẩn nhin xuống đáy lòng đang xao động, hỏi anh: “Cậu thật sự rất muốn mình gả đi sao?”

Hứa Vi Mộ gật đầu: “Đương nhiên.”

Móng tay cô bấm chặt vào lịng bàn tay, cảm giác đau nhói kéo tới, mạnh miệng mở miệng: “Tôi sẽ mau chóng gả đi, không cần cậu phải lo lắng nhiều.”

Úc Cẩn nói xong xoay người bước vào nhà, Hứa Vi Mộ nhìn theo bóng lưng cô, tay nắm chặt thành quyền.

“Này, giờ nghỉ trưa tôi đã giúp cậu an bày vụ xem mắt, đối tượng là quản lý phòng nhân sự của Hứa thị, mau mau sửa soạn tân trang lại đi.”

Úc Cẩn lúc này còn đang mơ màng trong giấc mộng thì nhận được điện thoại của Hứa Vi Mộ, chưa kịp phản ứng thì bên kia đã treo máy..

Úc Cẩn là một nhà văn tự do, bởi vì ban đêm đầu óc tỉnh táo hơn và không bị quấy rầy, nên cô thường thức đêm sáng tác, ban ngày thì ngủ bù. Hứa Vi Mộ này đột nhiên gọi điện đến đánh thức, cô còn mơ mơ hồ hồ chưa kịp nhận thức được thì anh đã cúp máy.

Cô nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, bây giờ đã mười giờ, cô còn hai tiếng đồng hồ để chuẩn bị.

Hôm nay là lần đầu tiên cô đi xem mắt, cô trang điểm cẩn thận, lấy ra cái váy chiffon hôm qua đã mua, vốn nghĩ định phối chung với giày cao gót, nhưng khi nhìn xuống gót chân thảm hại, đã vậy còn bị dán đầy băng cá nhân, tạm buông tha cho cái ý nghĩ này, an phận mang vào đôi giày búp bê để bằng rồi nhẹ nhàng bước ra cửa.

Úc Cẩn bình thường rất ít khi trang điểm, hơn nữa bởi vì việc đảo lộn ngày đêm làm việc và nghỉ ngơi, ban ngày không cần ra khỏi cửa, cho nên cũng không cần tô tô trét trét. Hôm nay cô lại trang điểm một chút, tốt xấu gì cũng nên giữ thể diện, hơn nữa do gần đây thức đêm nên làn da hơi tái, cần phải dặm một ít phấn để che lại.

Đã đến dưới lầu văn phòng Hứa thị, cô mở điện thoại gọi cho Hứa Vi Mộ

“Tôi đến rồi.”

“Đi lên đây.”

“Bớt nói nhảm đi, mau nói địa điểm cho tôi biết.”

“Đi lên đây.”

Cô diên tiết lên, thật không có biện pháp cự tuyệt lại tên Hứa Vi Mộ này mà!

Nhân viên lễ tân đối với Úc Cẩn rất quen thuộc, trừ phu nhân ra, duy nhất chỉ có cô gái này được quyền sử dụng thang máy chuyên dụng của Hứa tổng. Nhưng mọi người đều hiểu, Hứa tổng và cô chỉ là anh trai em gái. Bất quá, hôm nay Úc đại tiểu thư ăn diện trang điểm kĩ càng lột xác nữ tính như vậy suýt nữa thì nhận không ra.

Úc Cẩn đi tới cửa phòng làm việc của Hứa Vi Mộ, không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa tiến vào.

Hứa Vi Mộ ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa, không có quy củ xông vào phòng làm việc của anh, trừ Úc Cẩn ra thì làm gì còn có người thứ hai. Vừa nhìn thấy dáng vẻ khác lạ của cô, Hứa Vi Mộ giật giật xương hàm, nhin xuống cơn tức muốn mắng chửi người.

Con nhóc kia, vừa nói đến đi xem mắt là sửa sửa soạn soạn, còn cái gì phong cách thực nữ, lại còn bôi bôi trét trét, không phải hề tên đàn ông nào cũng thích phụ nữ trưng diện như vậy. Được rồi anh thừa nhận, cô ăn diện như vậy thật sự rất đẹp.

Úc Cẩn hùng hổ quát lên: “Hứa Vi Mộ, cậu gọi tôi lên đây làm gì?”

Anh cúi đầu, bình tĩnh trả lời: “Không có gì.”

“...” Mặc dù bình thường hai người bọn họ cũng có đấu khẩu không ít, nhưng hẳn bình thường cũng biết suy nghĩ chừng mực, tại sao bây giờ không nghĩ đến cô đây vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, không đúng, chỉ là gái già còn zin mà thôi.

Úc Cẩn cứng cổ tinh thần cho ổn định, đi thẳng vào vấn đề: “Địa điểm tôi đi xem mắt ở đâu?”

Ánh mắt anh dời khỏi tập tài liệu, khẩu khí như đang ghen tuông: “Làm gì mà gấp gáp như vậy?”

Cô mà gấp gáp? Rốt cuộc là ai vừa nghe mẹ nói muốn cho cô đi xem mắt, liền vội vã một hai đòi giúp đỡ? Rốt cuộc là ai đã từng nói hi vọng cô sớm gả ra ngoài?

Úc Cẩn hừ lạnh một tiếng: “Đương nhiên, mỗi một đối tượng đều có thể sẽ là chồng tương lai của tôi, tại sao tôi không nên gấp gáp?”

Hứa Vi Mộ không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên đứng phắt dậy chống hai tay lên bàn tròng mắt nhìn cô chằm chằm, làm cô sợ chết đi được.

Tay anh đặt dưới bàn nắm chặt thành quyền, sau đó chờ tĩnh táo một chút mới mở miệng: “Tôi gọi cậu lên đây là muốn cậu nhìn kĩ tôi một chút để tham chiếu, mang đối tượng xem mắt so sánh nâng cao tiêu chuẩn lên một chút.”

Úc Cẩn không biết phải nói gì lúc này tức giận mắng: “Hứa Vi Mộ, cậu bệnh à!”

Anh thản nhiên tiếp nhận đáp trả: “Vậy cậu có thuốc à?”

“...”

Tôi thêm vào! Tại sao trên đời này lại xuất hiện một kẻ tự kỷ đến vậy? nếu như mang cậu ta ra làm tiêu chuẩn để chọn đối tượng, chẳng phải cô đây là tự mua dây buộc mình sao? Vậy thì trực tiếp túm cổ anh kéo đi đăng kí cho xong nói còn dễ nghe hơn!

Thế nhưng Úc Cẩn biết rõ ràng Hứa Vi Mộ căn bản không hề có cảm giác với mình.

Trở lại chuyện chính: “Đối tượng xem mắt của tôi đang ở đâu?”

“Quán cà phê lộ thiên tầng dưới.”

“Sao không nói sớm!” Vậy mà còn bắt cô phải chạy lên đây!

Bên này anh lại tiếp tục chiêm chọc: “Giờ mà còn không đi là sẽ đến muộn đấy, hình thức vốn đã khó coi rồi, đừng để người ta lại trừ điểm vì tác phong của mình”

“Hứa Vi Mộ! Cậu giỏi lắm!” Úc Cẩn rống lên xoay người bước thẳng ra cửa, không muốn nhìn mặt tên này thêm một giây một phút nào nữa.

Cho nên cô càng không thấy được, Hứa Vi Mộ đang nheo mắt lại xuất hiện một đường hẹp dài, vẻ suy tư lộ rõ trên mặt. Anh đi đến cửa sổ sát đất bên cạnh nhìn xuống vừa vận trông thấy quán cà phê dưới lầu. Không bao lâu sau, đã nhìn thấy Úc Cẩn xuất hiện trong tầm mắt. Không giống với hay đứng trước mặt anh gương cung bật kiêu, hành động của cô lúc này rõ ràng cẩn thận từng li từng tí mang theo vẻ cầu nệ.

Người ngồi đối diện với cô, là quản lý trong công ty Lý Đông. Lúc này anh đã cố ý dặn dò qua một chút nên anh tin rằng Lý Đông sẽ biết cách ứng phó.

3. Chương 3: Gặp Mặt

Úc Cẩn vừa đi vào quán cà phê đã thấy có người vẫy vẫy tay với mình, chắc là Hứa Vi Mộ đã sớm giới thiệu cô với người đó.

Về ngoài của đối phương nhìn không tệ, xem ra tên Hứa Vi Mộ này thật sự nghiêm túc muốn giới thiệu bạn đời tương lai cho cô, không phải là đùa bỡn hay làm cho có lệ. Úc Cẩn hơi chột dạ cảm thấy mình đã lấy dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử.

Vì muốn có ấn tượng đầu tiên thật tốt, Úc Cẩn tỏ vẻ hơi e thẹn cười cười với anh ta. Cô từ tốn ngồi xuống: “Anh làm thế nào mà nhận ra được tôi?” không biết Hứa Vi Mộ đã mô tả cô như thế nào, hay là cậu ấy đã cho anh ta xem ảnh chụp của cô?

Lý Đông gãi đầu ngại ngùng cười cười, nói: “Hứa tổng nói với tôi rằng nếu nhìn thấy cô gái nào đang mặc váy mà vẻ mặt không được thoải mái thì đó chính là Úc tiểu thư.”

“...”

Úc Cẩn cố nén cơn xúc động muốn chửi người, trong lòng thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông của tên Hứa Vi Mộ đáng ghét kia!

Bất quá đối tượng gặp mặt là do hấn sắp xếp, cô nhất định sẽ không làm cho hấn thất vọng.

Cô rất cố gắng thể hiện mình là một thiếu nữ dịu dàng nữ tính để tạo ấn tượng tốt với Lý Đông, mặc dù chính bản thân cô bây giờ cũng cảm thấy tự rùng mình.

Lý Đông trong lòng thấp thỏm không thôi, Hứa tổng buổi trưa hôm nay mới cho gọi anh ta, phán ngay một câu đã sắp xếp một buổi xem mắt cho anh ta, thật là không hiểu tại sao Hứa tổng từ khi nào lại đi quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của nhân viên trong công ty chứ. Đã vậy Hứa tổng còn bảo là: “Đối tượng xem mắt là thanh mai trúc mã của tôi.” Anh ta cảm thấy lúc Hứa tổng nói những lời này hình như đang nghiêng răng nghiêng lợi, hay là do anh ta nhìn nhầm?

Lý Đông dĩ nhiên đã biết đối tượng chính là Úc Cẩn, thanh mai nổi tiếng của Hứa tổng, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Úc thị.

Anh ta nghĩ đến việc ấy thì hoảng quá, luôn miệng từ chối: “Thanh mai của Hứa tổng tôi đây thật không dám trèo cao đâu ạ.”

Hứa Vi Mộ lắc đầu, trưng ra vẻ mặt rất bình thản mà nói: “Ai nói anh thật sự đi xem mắt cô ấy?”

Anh ta thật không hiểu ý tứ trong lời nói cho lắm: “Hả?”

Hứa Vi Mộ nói tiếp: “Chỉ cần trong suốt quá anh cứ tỏ ra lãnh đạm, để cho cô ấy nhìn thấy anh không có cảm tình với cô ấy là được.”

Lý Đông cảm thấy yêu cầu này thật là kỳ lạ: “Tại sao?”

Hứa Vi Mộ chỉ liếc xéo một cái, không thèm giải thích: “Cứ dựa theo lời tôi mà làm.”

Lúc Lý Đông nhìn thấy Úc Cẩn đi vào, tim không tự chủ được nảy lên một cái. Đây chính là viên ngọc quý mà Úc Quốc Bình từng chịu đến cực điểm trong truyền thuyết, hàng xóm kiêm thanh mai của Hứa Vi Mộ. Đây là Úc đại tiểu thư không có một chút gì gọi là nữ tính mà mọi người thường đồn đại hay sao? Tại sao bây giờ chỉ cảm thấy cả người cô ấy đều toát ra vẻ dịu dàng đến động lòng người như vậy chứ?

Giọng nói thỏ thẻ dịu dàng của cô nghe rất êm tai, không hề chanh chua giống như trong lời đồn khi cùng Hứa tổng dấu võ mồm. Lý Đông chợt dạ thầm khóc ròng, Hứa tổng à, ngài đang chơi tôi sao? Đây không phải chính là thử thách ngắm nhìn người đẹp mà trong lòng không loạn sao?

Úc Cẩn thấy đối phương sắc mặt không được ổn cho lắm, tỏ vẻ quan tâm dịu dàng hỏi: “Hình như anh đây sắc mặt không được ổn?”

Lý Đông trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Hứa tổng đã chỉ thị anh ta không thể không nghe theo, nhưng đối diện với Úc Cẩn thì làm sao có thể mặt không đối sắc nói những lời trái với lương tâm đây chứ.

Trong khi anh ta đang bối rối bần loạn không biết làm gì tiếp theo thì nhìn thấy Hứa Vi Mộ đi đến đứng phía sau Úc Cẩn không xa, híp mắt nhìn chằm chằm vào anh ta, sắc mặt rất khó coi, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Anh ta không kiềm chế được run lên, ấp ả ứng ứng nói với Úc Cẩn: “Úc tiểu thư...thật là ngại nhưng tôi vẫn muốn nói... thật ra cô không phải là mẫu người mà tôi thích, cho nên ...chuyện xem mắt gì đó, hay là thôi đi nhé, xin lỗi cô!”

Úc Cẩn tròn mắt khó tin nhìn anh ta. Không phải bọn họ đang trò chuyện rất thuận lợi vui vẻ hay sao?

Lý Đông đứng dậy chuẩn bị bỏ của chạy lấy người thì nghe thấy Úc Cẩn thì thào trong miệng: “Vậy thì đàn ông các anh rốt cuộc thích mẫu người như thế nào?”

Anh ta nghe không rõ lắm, hỏi lại: “Sao cơ?”

Úc Cẩn bình tĩnh lại, lắc đầu: “Thôi không có gì, anh đi đi.”

Cô cảm thấy mình đã thất bại thật là thảm hại, Cứ nghĩ rằng tên đàn ông nào cũng thích kiểu phụ nữ mềm mại dịu dàng. Xem ra hình như cũng không đúng cho lắm. Cô thật buồn bực trong lòng, bình thường mình hoạt bát Hứa Vi Mộ đã không thích thì cho dù có biến thành thực nữ thì cậu ta vẫn không thèm đếm xỉa đến mình đấy thôi.

Cô cười khổ, chẳng lẽ mình đã thật sự bị rơi vào ma chướng của Hứa Vi Mộ, làm cách nào cũng không thoát ra được? Úc Cẩn ngồi đó ỉu xiu, ánh mắt vô hướng nhìn vào khoảng không trước mặt.

Chừng hơn hai mươi phút sau, Hứa Vi Mộ mới bước đến.

“Sao rồi, thất bại rồi chứ gì?”

Úc Cẩn vừa nghe được câu châm chọc đáng ghét này thì choàng tỉnh phục hồi năng lượng, toàn thân tràn đầy ý chí chiến đấu. Cô đứng dậy nhìn thẳng vào Hứa Vi Mộ, trên mặt của anh ta lúc này đều là vẻ đắc ý, hình như tất cả sự việc đều được anh nắm trọn trong lòng bàn tay.

Cô thật cảm thấy không phục: “Đây chỉ là lần đầu đi xem mắt thôi, cậu nghĩ rằng chưa gì tôi đã chịu thua à?” Sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Hứa Vi Mộ, cứ chống mắt lên chờ đi, bà đây nhất định sẽ chiến thắng.”

Hứa Vi Mộ khẽ nhếch mép cười chế nhạo: “Ồ vậy sao?”

Úc Cẩn ghét nhất là cái nụ cười đầy vẻ chế nhạo này của anh: “Có cái gì mà cười?”

Anh hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống cười cười: “Đoán thử xem Lý Đông khi nãy đã nói gì với tớ về cậu?”

“Anh ta nói cái gì?” Mặc dù Lý Đông vẻ mặt dừng dừng tỏ ra không hề có chút cảm xúc nhưng cũng không thể nào đã chán ghét cô chứ.

Hứa Vi Mộ phun ra một câu đánh vỡ sự mong đợi của cô: “Anh ta nói cậu vốn không phải là một người dịu dàng nữ tính, tất cả đều chỉ là giả bộ thôi.”

Lúc này đây, nhân vật Lý Đông trong câu truyện của chúng ta đang ở phòng làm việc bỗng nhiên bị hắt xì hơi khịt khịt mũi.

Úc Cẩn nghiêng răng ken két trừng mắt với Hứa Vi Mộ: “Cậu...!!!”

Tiếp theo Hứa Vi Mộ lại tung chiêu dập lửa: “Cho nên tớ mới nói, Úc Cẩn, cậu như bình thường là tốt lắm rồi, không cần phải thay đổi đâu.”

Cô thái độ hòa hoãn bình tĩnh lại, nhân tiện thăm dò một chút: “Đàn ông các cậu chẳng lẽ không thích kiểu phụ nữ thế sao?” Nếu không tại sao hai mươi mấy năm qua cậu vẫn không thích tôi!

Hứa Vi Mộ lắc đầu phủ định: “Đã là đàn ông thì đều thích những cô gái nữ tính.”

“...” Úc Cẩn lại nhớ đến một câu slogan trong quảng cáo sữa: Không phải tất cả các loại sữa đều là hàng chất lượng cao.

“Cậu di dời thân vàng ngọc xuống đây để nói cho tôi biết cảm nhận của Lý Đông tiện thể mĩa mai tôi phải không?”

“Tớ đây là có ý tốt muốn an ủi lòng tự trọng bị tổn thương của cậu.” Nhìn thấy vẻ mặt Úc Cẩn vừa vừa khởi sắc một chút anh chêm vào thêm một câu đả kích: “...À tiện thể muốn cũng mĩa mai cậu một chút.”

“...”

Nhiều năm rồi cô chưa bao giờ đấu võ mồm thắng được Hứa Vi Mộ. Bởi vì cô vĩnh viễn không biết nói lời tàn nhẫn bằng cậu ta.

Úc Cẩn cố nén cơn tức cười lạnh: “Khởi đầu không thuận lợi cũng không có nghĩa tớ sẽ thua. Hứa tổng à, mong ngài chịu khó tiếp tục giúp tôi sắp xếp chuyện xem mắt nha.”

Cô xoay người muốn đi ra lại bị Hứa Vi Mộ nắm chặt tay kéo lại, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền đến cổ tay làm toàn thân cô bắt đầu cảm thấy nóng bừng lên. Cô quay đầu trừng mắt nhìn anh xem anh muốn làm gì.

Hứa Vi Mộ yên lặng nhìn cô một hồi mới mở miệng: “Sau này đừng ăn mặc như thế này nữa, xấu lắm.”

Cô tức tối giãy khỏi tay anh, không thèm nói đi thẳng ra ngoài, đừng bao giờ mong chờ từ trong miệng cậu ta phun ra được điều gì tốt đẹp! Đôi khi cô cũng nghi ngờ, không biết có phải kiếp trước Hứa Vi Mộ là một tên M yếu đuối, kiếp này biến đổi thành S, năm lần bảy lượt bám theo bắt nạt khi dễ cô!

Khụ Khụ! mình chú thích một chút cho các bạn rõ ràng hơn:

S (Sadist): là loại người có tính cách thích hành hạ, đả kích, ngược đãi phương các kiểu... thì mới cảm thấy vui vẻ và thỏa mãn.

M (Machosist): ngược lại hoàn toàn với Sadist tức là dạng nhân vật có tính cách cam chịu khi bị người khác chà đạp, hành hạ, chửi bới vân vân mây mây... nhưng vẫn cảm thấy rất thỏa mãn vui vẻ.

Tất nhiên nó bao gồm cả trong khía cạnh tình dục, có cung ắt sẽ có cầu vì vậy mới hình thành một cặp đôi S&M

Hứa Vi Mộ đứng trân tại chỗ nhìn vào bàn tay trống không của mình, khẽ nhếch miệng cười chua chát.

Lúc Úc Cẩn về đến nhà, Lý Tâm đang tưới hoa ở trong sân, thấy bộ dạng đang bực bội của Úc Cẩn, bà tò mò bước đến hỏi: “Vi Mộ đã sắp xếp một cuộc xem mắt con đúng không? Kết quả thế nào?”

Lý Tâm chưa nói xong Úc Cẩn đã cảm thấy cơn giận càng bùng lên.

Cô lôi kéo tay mẹ hỏi: “Mẹ, bộ dạng con bây giờ khó coi lắm sao?”

Lý Tâm nghe vậy nghĩ thầm: lâu rồi mới trông thấy được bộ dạng nũng nịu đáng yêu của con gái, bà cười khanh khách: “Rất đẹp, chỉ có điều...”

Cô nhíu mắt gặng hỏi: “Chỉ là như thế nào?”

“Chỉ là không thích hợp với con lắm.”

Úc Cẩn bĩu môi: “Còn không phải vì đi xem mắt nên con mới ăn mặc như vậy.”

Lý Tâm kéo con gái ngồi xuống ghế rồi khuyên nhủ: “Tiểu Cẩn, con có đi xem mắt thì cũng không nên thay đổi chính bản thân. Con chính là con, dù con dùng bộ dạng này lừa người ta, nhưng sau này đã tiếp xúc một thời gian dài thì bản chất thật của con sẽ không thể giấu mãi được. Nếu như người đó không thích ứng được với con người chân thật của con thì con cũng không cần phải thay đổi gì cả.”

Úc Cẩn nhớ đến trò đánh cược của cô và Hứa Vi Mộ, lại cảm thấy rất chán nản. Cô vốn đã tính toán rằng chỉ cần cô thắng cược thì sẽ mượn cớ là nói đùa thăm dò Hứa Vi Mộ: “Nếu như anh đã không còn chờ Lâm Khê nữa, vậy thì chúng ta cứ bất chấp hết yêu nhau đi.”

Cho dù có bị từ chối, thì cô nói rằng chỉ là nói đùa thôi, mặc dù có hơi mất mặt một chút. Nhưng dựa theo tình hình bây giờ mà nói, cô đúng là thất bại quá thảm hại rồi. Nếu Hứa Vi Mộ thắng, không biết cậu ta sẽ đưa ra yêu cầu gì đây? Thôi, khỏi nghĩ cũng biết, nhất định cậu ta sẽ dùng cơ hội này sai bảo cô như một nha hoàn, sau đó từ từ chà đạp hành hạ cho đến khi nào thỏa mãn mới thôi.

Úc Cẩn vì tâm tình không vui nên quyết định đi ngủ sớm, khi thức dậy cũng sẽ không còn nhớ đến chuyện hôm qua nữa. Nhưng có một chuyện cô sẽ không bao giờ quên, đó là phải tiếp tục đi xem mắt, xem cho đến khi nào hoàn toàn thắng được tên S xấu xa đó mới thôi.

.....

Sau khi đánh răng rửa mặt cô đi đến phòng bếp ăn sáng, hiếm có cơ hội cô dậy sớm gặp được ba Úc đang ngồi ở phòng ăn.

Úc Quốc Bình rất yêu thương cưng chiều đứa con gái này, cô muốn gì thì được nấy. Hơn nữa tính tình cô vui vẻ phóng khoáng giống ông nên nhiều lúc ông cũng đối xử với cô như một đứa con trai thực sự

“Tiểu Cẩn hôm nay rời giường sớm nhỉ?”

Úc Cẩn ngoác mồm ngáp ngắn ngáp dài, sau đó chào ba một tiếng.

Úc Quốc Bình thấy vậy thì xót xa không thôi: “Nếu vẫn còn buồn ngủ thì con đi ngủ tiếp đi, đừng cố gắng quá...”

Cô lắc đầu: “Hôm nay con còn phải đi xem mắt.”

Úc Quốc Bình đã nghe vợ nói qua việc này, trước đó đã từng khuyên nhủ nhiều lần mà con gái cứ cố chấp không nghe, vậy mà chỉ cần tên nhóc Hứa Vi Mộ kia lên tiếng, con gái bảo bối lại lập tức gật đầu đồng ý.

Ông vui vẻ gật đầu nhưng vẫn có chút không yên lòng: “Nếu gặp được người tốt thì đừng nên bỏ lỡ, nhưng ngộ nhỡ con bị bắt nạt thì phải nói cho ba biết, để xem xem tiểu tử nào dám động đến con gái cưng của Úc Quốc Bình này?”

Úc Cẩn thầm nghĩ ba mặc dù hơi kiêu ngạo nói lời khó nghe nhưng những lời này thật sự rất ấm áp nha. Úc Cẩn nhin không được nhào đến ôm chầm lấy ông

Úc Quốc Bình ngược lại vì thụ sủng mà nhược kinh (được yêu thương mà lo sợ), nhưng cũng chỉ dám cười khan: “Nếu gặp được ai giống tên tiểu tử Hứa Vi Mộ thì thật là tốt, con xem xem nó còn trẻ như vậy mà đã tiếp nhận quản lý Hứa thị rất tốt.”

Úc Cẩn nghe nhắc đến Hứa Vi Mộ thì sững sốt, ý cười trên khóe miệng tắt dần, mặt xụ xuống ỉu xiu như cái bánh bao bị nhúng nước, thở dài một hơi trở lại ghế ngồi.

Trên đời này chỉ có một Hứa Vi Mộ, nhưng rất tiếc lại không thuộc về cô.

4. Chương 4: Cực Phẩm

Hôm nay Úc Cẩn chủ động gọi điện thoại cho Hứa Vi Mộ.

Cô đi thẳng vào vấn đề: “Trực tiếp nói cho tớ biết địa điểm xem mắt tiếp theo, tớ sẽ tự mình đi.”

Hứa Vi Mộ ngạc nhiên vì tại sao hôm nay cô nàng rời giường sớm thế, quen thói trêu chọc:

“Vì nóng lòng nên ngủ không được à?”

Cô cũng lười phải nói nhiều với anh:

“Bớt nói nhảm một chút đi!”

Hứa Vi Mộ cũng không nổi giận:

“Vẫn là quán cà phê lộ thiên dưới lầu Hứa thị.”

“Cái gì??? Không đổi chỗ khác được à?” Úc Cẩn đau đầu day trán, chẳng lẽ mỗi lần xem mắt của mình đều phải nằm gọn dưới mí mắt của cậu ta?

Hứa Vi Mộ đã hiểu, cười xấu xa: “Cậu có bóng ma tâm lý thất bại?”

Lại nghe thấy cái ngữ khí đáng ghét kia, cô vừa thẹn vừa tức: “Bóng ma em gái nhà cậu!”

Không ngờ anh phản bác: “Em gái tớ không phải là cậu sao?”

“Em gái cậu mới là thiên tài!” Úc Cẩn rống lên rồi cúp điện thoại.

Em gái, Em gái, cô ghét nhất là cái xưng hô này. Từ nhỏ đến lớn, Hứa Vi Mộ gặp người khác đều giới thiệu “Đây là em gái của tôi.”

Cậu ta đã hỏi qua ý kiến của mình chưa? Ai thêm làm em gái của cậu ta chứ?

Đúng là cô phải nhanh một chút giả ra ngoài, tối thiểu mới có thể rời xa tên yêu nghiệt này! Úc Cẩn nghĩ nếu như cô thực sự kết hôn, chắc chắn Hứa Vi Mộ lại trưng ra cái dáng vẻ ôn nhu chứng chặc, vỗ vỗ bả vai làm ra vẻ bất đắc dĩ an ủi chồng tương lai của cô:

“Em gái nhà tôi tính tình tương đối kém, đồng ý kết hôn với cô ấy thật là làm khó cho anh.”

Trong lúc bị phản không hiểu vì sao cô lại bị suy nghĩ trong đầu này dọa đến sợ mất mật, ông trời ơi thật ra đã xảy ra chuyện gì đây!

.....

Úc Cẩn hôm nay không còn tận lực để làm đẹp, cứ sao để vậy đi ra cửa. Cô thật sự không tin, không thể nào không có người chú ý đến tướng mạo thật của cô. Dù sao nhìn điều kiện của mình cũng không tồi mà.

Cô lại lót tót chạy đến quán cà phê dưới lầu tòa nhà Hứa thị, cẩn thận nhìn qua liếc lại thăm dò, nhưng do quá tập trung nên lỡ tay cúp điện thoại mà quên hỏi Hứa Vi Mộ đối tượng là ai, có bộ dạng như thế nào.

Vừa định lấy di động ra gọi cho Hứa Vi Mộ, thì đột nhiên nghe phía sau có một giọng nam gọi trúng đích danh của mình:

“Có phải đây là Úc Cẩn?”

Úc Cẩn thề, đây là lần đầu tiên cô nghe được một giọng nói còn trầm thấp mê người hơn cả Hứa Vi Mộ. Cô mê man quay đầu lại, lại nhìn thấy một gương mặt so với Hứa Vi Mộ còn yêu nghiệt hơn gấp mấy lần, Úc Cẩn cứ như vậy cứng đờ tại chỗ.

Người đàn ông này cao hơn cô rất nhiều, ít nhất cũng phải 1m85. Anh ta mặc một bộ đồ tay giản dị nhưng trông rất ưu nhã, lực bắn tung tóe, mỗi cái gậy tay nhắc chân đều tỏa ra khí thế bất phàm.

Cô vừa cảm thán vừa nghĩ, Hứa Vi Mộ thật là cao siêu nha, tự nhiên dâng lên cho cô một soái ca cực phẩm như vậy, nhìn ngang dọc thế nào cũng rất đáng liệt vào hàng thượng phẩm loại I.

Bên này, soái ca cực phẩm cũng đang thầm đánh giá Úc Cẩn.

Vốn chỉ đang tiện đường chở chị họ đến Hứa thị để cùng anh rể tương lai đi ăn cơm, ai ngờ vừa đến anh rể tương lai mặt méo mó nói rằng vị Tổng giám đốc đương nhiệm đã ra lệnh an bài cho anh ta đi xem mắt. Chị họ nghe được như vậy thì tức xì khói đương nhiên sẽ không để cho anh rể làm như vậy. Dù sao cũng chỉ là đi xem mắt để ứng phó thì người nào cũng được, vì thế liền túm vị soái ca này thế mạng vào cho đủ số.

Anh ta vốn đối với loại việc vợ vắn này không hề có hứng thú, Kha Thuần Ngôn này cũng không phải là loại người tùy tiện ai muốn an bài sao cũng được. Nhưng sau khi nghe anh rể tương lai kể ra tính cách kì lạ của vị Úc đại tiểu thư kia, còn việc cô ấy và Hứa tổng có mối quan hệ không được bình thường cho lắm, khiến anh ta lại nổi máu tò mò, thôi được dù sao cũng đang rảnh rỗi thì đi xem một chút cũng được.

Quả nhiên cũng không khiến anh ta thất vọng.

Người đàn ông gậy tay ra chào cô: “Xin chào, tôi là Kha Thuần Ngôn.”

Úc Cẩn vui vẻ bắt tay với soái ca: “Chào anh, tôi là Úc Cẩn.” Aiz~ cô đã cảm giác được, bàn tay anh ta rất mát lạnh, ngay cả ngón tay cũng thật là đẹp nha, vừa thon dài lại mịn màng hồng hào.

Nhưng đã là hoàng hoa khuê nữ thì phải cư xử đúng mực một chút, bắt tay xong một cái liền thu tay về.

Kha Thuần Ngôn bên này tâm tư cũng khê nhúc nhích, bàn tay bé xinh của cô ấy mềm mại lại nhẵn nhụi, cảm giác sờ vào thật là tốt.

Anh ta gallant giúp cô nàng kéo ghế tựa, Úc Cẩn bối rối gật đầu một cái cảm ơn.

Không thể không nói rằng ấn tượng đầu tiên Kha Thuần Ngôn đối với cô thật rất tốt.

Không định áp dụng chiêu giả vờ làm thực nữ thất bại ngày hôm qua nên hôm nay Úc Cẩn trò chuyện với Kha Thuần Ngôn rất thoải mái. Nhưng ngồi đối diện với một gương mặt yêu nghiệt cực phẩm như vậy thì vẫn không có sức chống cự lại được, nhất là đôi mắt sâu hun hút không nhìn thấy đáy kia khiến người ta khó có thể nhìn thấu được tâm tư của anh ta.

Cô chọn vài món bò beefsteak dùng kèm bánh mì nướng bơ tỏi, tráng miệng là bánh tiramisu và một ly nước chanh. Còn Kha Thuần Ngôn đã dùng cơm trưa, nhưng không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn, vẫn ồm ồm gọi theo cô một phần beefsteak và một ly cà phê nóng.

Anh ta vừa mím môi ngửi mùi cà phê thoang thoảng vừa nhìn bộ dáng ăn uống buồn cười của Úc Cẩn thì không khỏi bật cười, thật đúng là một chút cũng không muốn che giấu.

Thấy cô nàng chỉ mãi lo ăn mà lơ lơ mình, anh ta đành phải chủ động tìm đề tài: “Tôi cứ nghĩ rằng khi con gái ngồi trước mặt một người đàn ông thì sẽ ăn uống rất từ tốn và còn tỏ ra rất rụt rè nữa chứ”

Úc Cẩn bên này đang xiên một miếng bò nghe vậy thì dừng lại nhìn thẳng vào anh ta không chớp mắt, sau đó lại gậy cái nĩa lên bỏ miếng bò vào miệng nhai ngồm ngoàm rồi nói:

“Đó chỉ là định nghĩa vợ vắn chẳng đáng một xu, nhân sinh đặc ý tu tấn hoan

(Nghĩa là đời người hạnh phúc nhất là bản thân có thể hưởng thụ niềm vui sướng), đã là đàn ông thì đừng để ý những việc này”

Anh ta bị câu đáp trả này mà dở khóc dở cười, nhếch nhếch khóe miệng, quả nhiên đây là cuộc gặp gỡ thật sự đầy bất ngờ ngoài ý muốn.

Sau khi chiến đấu hăng say xong đĩa bò beefsteak, Úc Cẩn liền bắt đầu xử nốt đĩa bánh tiramisu, lơ lơ lơ hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến cái vị cực phẩm soái ca đang ngồi cùng với mình.

Kha Thuần Ngôn nhìn thấy vết kem tiramisu màu cà phê đang dính một bên khóe miệng cô, liền cầm khăn tay trên bàn lên ý bảo cô lau.

Cô lúc này mờ mịt cầm khăn tay lại không tìm được chỗ vết bẩn. Anh chàng khẽ cười một tiếng, ngồi dậy dùng những ngón tay vừa hồng hào vừa thon dài ấy cầm khăn tay giúp cô lau vết kem.

Bị hành động của anh ta giống như chạm điện Úc Cẩn mất tự nhiên vội lùi về phía sau, không có ý nói tiếng cảm ơn nhưng bối rối cũng không muốn tiếp tục ăn.

Mặc dù cô không quen biết Kha Thuần Ngôn, thế nhưng trực giác đã mách bảo cô rằng tên này rất nguy hiểm cũng chẳng kém gì tên bạn trúc mã của mình. Hơn nữa, hình như anh ta rất có kinh nghiệm để lấy lòng phụ nữ, mình cần bản không đủ trình độ để trở thành đối thủ của anh ta.

Đàn ông có tướng mạo yêu nghiệt thì thường rất nguy hiểm, đây là đạo lý hoàn toàn chính xác đã được đúc kết suốt hai mươi mấy năm qua của cô. Một khi dính vào thì có vùng vẫy cỡ nào cũng không thể thoát ra được. Giống như: Hứa Vi Mộng.

Sau khi cơm nước xong, hình như Kha Thuần Ngôn đối với ấn tượng về mình cũng không tệ lắm, cô vui mừng cười thầm trong lòng.

Dáng vẻ cao hững của Úc Cẩn được viết rõ ràng trên mặt và Kha Thuần Ngôn cũng đã nhận thấy, nghĩ rằng cô nàng này đối với anh cũng có chút thiện cảm.

Anh ta thử thăm dò hỏi Úc Cẩn có muốn đi đâu chơi nữa không và anh ta sẽ đưa cô đi. Ai ngờ Úc Cẩn nhà ta cố ý tránh né lời mời, chỉ quăng ra một câu: “Vậy đưa cho tôi danh thiếp của anh đi.”

Kha Thuần Ngôn lại nhếch nhếch khóe miệng, đây có thể được cho là muốn giữ quan hệ liên lạc không? Quả nhiên bất luận là loại phụ nữ nào cũng không thể chống lại lại mị lực hấp dẫn ngút trời của mình.

Anh đưa danh thiếp cho cô, thế nhưng cô nàng thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn, nhận lấy rồi vứt ngay vào trong túi xách, sau đó ra vẻ ngại ngùng cười cười: “Buổi xem mắt đến đây kết thúc, tỳ nữa tôi còn có việc bận, xin phép anh đi trước.”

Kha Thuần Ngôn vỡ mộng nhú mày bất mãn, cô nàng này đang cự tuyệt mình sao? Hay là đang muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt?

Thôi vậy thì anh ta cũng không muốn ép buộc nữa.

“Vậy còn số di động của cô?”

“Hả?”

Kha Thuần Ngôn cười từ tốn: “Cô kêu tôi đưa danh thiếp thì chúng ta cũng nên có qua có lại một chút chứ?”

Úc Cẩn định bụng cắt đứt liên lạc với anh ta, nhưng đúng là cô đã cầm danh thiếp của anh ta rồi cơ mà... mím môi suy nghĩ một hồi cô mới nói: “Tôi không có danh thiếp, anh đưa điện thoại cho tôi mượn, tôi sẽ bấm số cho anh.”

Anh ta nhìn thấy hành động bất thường của cô, không nhịn được phì cười: “Hẹn gặp lại, hy vọng lần sau gặp nhau chúng ta sẽ là bạn tốt”

Cô cũng cười cười: “Nhất định, nhất định.”

Sau đó cô xoay người hưng phấn chạy lên tầng trên tòa nhà Hứa thị. Kha Thuần Ngôn nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, tự mình đa tình cho rằng mình đã có cơ hội, dù sao, trên phương diện tình trường anh ta luôn là một kẻ bách chiến bách thắng.

Úc Cẩn đẩy mạnh cửa phòng làm việc của Hứa Vi Mộ, bước đến trước bàn làm việc, đầu ngón tay gõ gõ lên bàn, ngẩng mặt lên vênh vao.

Hứa Vi Mộ nghĩ thầm buồn xem mắt đã kết thúc, tại sao cô nàng lại không khóc lóc um lên rồi kể lể than trời trách đất mà trưng ra tâm tình vui vẻ như vậy, hình như có chút gì không đúng nhỉ?

Úc Cẩn nhe răng nhếch miệng: “Tôi đã thắng.”

Hứa Vi Mộ híp mắt dò xét: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

“Người mà cậu an bày xem mắt có vẻ rất có hứng thú đối với tôi, còn bảo tôi trao đổi số điện thoại.”

Hứa Vi Mộ cau mày: “Có hứng thú?”

Úc Cẩn nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Hứa Vi Mộ bèn lấy ra tấm danh thiếp đập vào mặt anh: “Nè, nhìn cho kĩ vào.”

Anh nhận lấy, đọc kĩ dòng chữ trên danh thiếp: Giám đốc thiết kế khoa Kỹ thuật công ty Thiển Dịch Kha Thuần Ngôn.

“Tấm danh thiếp này từ đâu ra?”

Cô cảm thấy không có chỗ nào không đúng, còn hưng phấn nói: “Người mà cậu sắp xếp xem mắt cho tôi! Hứa Vi Mộ cậu quả thật rất cao siêu nha, anh ta đúng là một cực phẩm soái ca hì!”

Nhìn vẻ mặt Úc Cẩn thật không giống như vừa gặp đã yêu, anh tiếp tục dò hỏi: “Cậu cũng để lại số di động cho anh ta?”

“Đúng vậy!”

Vừa dứt lời, Hứa Vi Mộ đột nhiên túm lấy cô rống to: “Úc Cẩn đầu óc cậu có bị ầm IC không vậy? Còn chưa biết rõ đối phương là loại người như thế nào mà đã tùy tiện cho anh ta số di động?”

Úc Cẩn bị mắng như vậy thì không khỏi sững sốt, đây không phải là đối tượng mà cậu ta đã an bài cho mình hay sao? Hơn nữa, đôi bên đều có thiện cảm, chỉ trao đổi số di động thì có cái gì không đúng chứ?

Sau khi bình tĩnh một chút cô nhàn nhạt đáp lại: “Nói không chừng anh ta sẽ là ông xã tương lai của tôi, nếu tôi không chủ động tấn công ngộ nhờ anh ta bị người khác giành mất, thì cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ?”

Lời này rõ ràng chỉ là hờn dỗi, nhưng lọt qua bên tai của Hứa Vi Mộ chính là cô đang rất tiếc nuối. Bất quá cũng không tính là quá trễ, cô dù có thắng nhưng cũng chỉ trở về vạch xuất phát, đã vậy còn bị bại trên tay Lâm Khê.

Hứa Vi Mộ lạnh lùng quát to: “Cậu cút ra ngoài cho tôi!”

Cô biết anh đang thẹn quá hóa giận lại không chịu thừa nhận mình đã thua, nhe răng giễu cợt: “Đừng quên cậu đã thua thì phải đáp ứng với tôi một yêu cầu.”

Hứa Vi Mộ sắp không giữ được bình tĩnh: “Cậu cút ngay!”

Úc Cẩn bĩu môi, ây da xem đi? Thua vẫn là thua! Thôi kệ dù sao thì mình cũng thắng cuộc nên tính tình cũng vui vẻ, không thèm chấp nhặt với cậu ta. Ung dung thong thả vênh mặt bước ra ngoài.

Úc Cẩn đi rồi, Hứa Vi Mộ đem tất cả giấy tờ văn kiện trên bàn gạt mạnh rơi xuống đất, thở hắt hắt điều chỉnh lửa giận đang dâng cao.

Sau khi ngồi xuống, nhìn tấm danh thiếp chói mắt trong tay, ma xui quỷ khiến thế nào lấy di động ra nhấn một dãy số...

.....

Đối phương đã nhắc máy, trong giọng nói có chút kinh hãi: “Úc Cẩn?”

Hứa Vi Mộ chậm rãi suy nghĩ, đây là số di động của anh, chẳng lẽ con bé này giả trò lấy số di động của mình đưa cho Kha Thuần Ngôn? Nghĩ đến đây, lửa ghen tuông đã tan đi không ít, đầu dây bên kia lại dò hỏi:

“Alô?”

Nghe âm thanh này có vẻ như đây là một người đàn ông trẻ tuổi. Nhưng mà mặc kệ, ngoại trừ anh ra thì bất cứ ai cũng không thích hợp.

Hứa Vi Mộ giả vờ khụ khụ một tiếng: “Tôi là anh trai của Úc Cẩn.”

“Anh trai? Nhưng đây là số mà Úc Cẩn đã cho tôi.”

Anh càng khẳng định suy đoán của mình rất chính xác: “Em gái tôi nói không có hứng thú đối với anh. Có lẽ bị tôi chiều chuộng đến hư rồi nên nghịch ngợm bày trò để lại cho anh số di động của tôi. Anh thông minh như vậy chắc hẳn cũng hiểu rõ ý tứ của nó rồi chứ.”

Nói xong anh cúp ngay điện thoại, bày ra dáng vẻ tiểu nhân đắc ý cười xấu xa. Thật ra cũng không phải là có gì không ổn, Úc Cẩn căn bản cũng sẽ không nghĩ đến chuyện tiếp tục tìm hiểu anh ta.

Tiếc là Kha Thuần Ngôn này không phải là dạng người dễ bị trêu chọc. Vừa bị ngắt điện thoại vừa bị chơi một vở đầu như thế, khóe miệng không khỏi giật giật.

Úc Cẩn, cô thật là giỏi! Đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ dám đối xử với anh ta như vậy.

5. Chương 5: Ước Hẹn

Đúng thế, Úc Cẩn đã nhập số di động của Hứa Vi Mộ vào điện thoại của Kha Thuần Ngôn.

Mặc dù thừa nhận Kha Thuần Ngôn rất xuất sắc, nhưng rõ ràng anh ta không thích hợp với cô. Không hẳn chỉ vì trong lòng cô chỉ chấp nhận mỗi Hứa Vi Mộ mà còn vì Kha Thuần Ngôn con người này quá khó hiểu, khiến cô không có cảm giác nắm chắc.

Nếu như anh ta thật sự có hứng thú với cô, sau đó thông qua Hứa Vi Mộ tiếp cận cô, lúc đó cô cũng nên thực sự hết hy vọng.

Hứa Vi Mộ đã gọi điện cho Trương Hạo hỏi buổi xem mắt hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trương Hạo lúng túng trả lời: “Hứa tổng, hôm đó bạn gái của tôi đến tìm tôi ăn cơm, vì vậy... đã nhờ em họ của cô ấy đi xem mắt thay tôi. Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hứa Vi Mộ hừ lạnh: “Xem ra Trương quản lý đối với mệnh lệnh của cấp trên bình thường đều làm qua loa cho xong việc, ai cũng có thể thay thế được?”

Anh ta bị Hứa tổng không phân biệt phải trái nói như vậy thì hơi hoảng sợ: “Bởi vì chính ngài nói buổi xem mắt này chỉ cần đi gặp qua loa là được, không cần quan tâm nhiều nên tôi cảm thấy ai đi thì cũng giống nhau.”

Hứa Vi Mộ nghiêm nghị hỏi lại: “Như nhau?”

Trán anh ta toát mồ hôi lạnh: “Vậy...Đã xảy ra chuyện gì sao?” “Nếu như có xảy ra chuyện thật, tôi lập tức sa thải anh, anh tốt nhất mong cho em họ của anh biết điều một chút.”

Trương Hạo không hiểu nổi cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Kha Thuần Ngôn bình thường rất cơ trí xảo hoạt, không đến nỗi nào gây đã ra phiền phức chứ, hơn nữa con mắt của anh ta luôn cao hơn đầu vì vậy chắc chắn sẽ không coi trọng Úc Cẩn.

Trương Hạo nghĩ vậy lập tức gọi điện thoại cho Kha Thuần Ngôn hỏi han tình hình: “Thuần Ngôn, chuyện đi xem mắt ỏn không vậy?”

Kha Thuần Ngôn nhú mày hỏi lại: “Có thể xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Anh ta yên tâm một chút: “Vừa rồi Hứa tổng gọi anh mắng một trận, cứ tưởng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ.”

Kha Thuần Ngôn trong lòng cười lạnh nhưng ngoài miệng thì nói: “Anh yên tâm, chẳng những không có chuyện gì mà ngược lại em còn phải cảm ơn anh nữa.”

Trương Hạo càng nghe càng mù mờ như giăng sương mù.

Kha Thuần Ngôn cúp điện thoại, nhìn dãy số điện thoại của Hứa Vi Mộ suy tư chốc lát rồi cũng hiểu. Xem ra, Hứa Vi Mộ này khắt khe như vậy là có ý đồ với Úc Cẩn.

Úc Cẩn mau chóng đem sự việc liên quan đến Kha Thuần Ngôn quên sạch sẽ. Nói thật, cô cũng không tin thông qua xem mắt sẽ nên cơm cháo gì, trừ phi một bên nhiệt tình chủ động, nếu không hai bên sẽ hoàn toàn chẳng có liên quan.

Cô đã thắng trận này, nhưng đến lúc đưa ra yêu cầu thì lại không dám mở miệng.

Ngược lại Hứa Vi Mộ quả thật rất kỳ lạ, ngày đó ở trong văn phòng nổi cáu với cô, mấy ngày nay lại lẻo đẻo bám riết, luôn hỏi cô có yêu cầu gì anh ta cũng sẵn sàng đáp ứng.

Thật buồn cười, yêu cầu gì cũng đáp ứng? Nếu là yêu cầu kết hôn thì sao?

Úc Cẩn trong lòng rối rắm như tơ vò, không biết có nên hay không. Cô nghĩ, nếu như bị Hứa Vi Mộ từ chối thì cứ nói chỉ là đùa một chút thôi, dù sao bọn họ lớn lên bên nhau cũng đùa giỡn quen rồi. Ngộ nhớ Hứa Vi Mộ lúc ấy thần kinh có vấn đề đồng ý với mình, chẳng phải cô tự tìm thêm rắc rối sao!

Lâm Khê đã biến mất nhiều năm rồi mà anh cũng không có bạn gái khác, có phải anh vẫn không quên được cô ấy?

Mà Úc Cẩn cũng không dám hỏi anh chuyện đó, không cần phải nhắc lại chuyện không vui đã qua.

Trong lúc cô còn chưa quyết định thì nhận được một cú điện thoại xa lạ. Cô do dự nhìn màn hình vẫn đổ chuông không ngừng, cuối cùng cũng ấn trả lời: “Alô?”

“Úc đại tiểu thư, có còn nhớ tôi không?”

Theo giọng nói kia rõ ràng là Kha Thuần Ngôn.

Úc Cẩn nhú mày, tại sao anh ta lại có số của mình?

“Làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

Kha Thuần Ngôn thờ ơ nói: “Chỉ là một dãy số, hỏi thì sẽ biết thôi, đâu có gì khó.”

Úc Cẩn khi nghe như vậy nghĩ chắc chắn là Hứa Vi Mộ đã cho anh ta, trong lòng không khỏi chua xót. Việc anh cho đối tượng xem mắt số liên lạc cùng với việc nhanh chóng đem cô gả đi thì có gì khác nhau đâu. Vậy mà mình lại còn ngu ngốc tự hỏi có nên đưa ra yêu cầu kết hôn, thật đúng là không biết xấu hổ.

Hai mươi mấy năm rồi, nếu Hứa Vi Mộ cũng có ý nghĩ đó thì họ đã sớm đã thành đôi, không biết chính mình đang cố gắng mơ tưởng hi vọng cái gì nữa?

Úc Cẩn nhàn nhạt trả lời: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Kha Thuần Ngôn thật thất vọng không ngờ rằng cô nàng thật sự không có hứng thú với mình, nhưng mà sớm đầu hàng không phải là tác phong của anh ta, nhất là đối với phái nữ.

“Không biết Úc tiểu thư có thể nể mặt cùng tôi đi ăn tối?”

Nếu là bình thường Úc Cẩn sẽ từ chối dứt khoát, nhưng hiện giờ cô cũng muốn tính toán cho tương lai của mình một chút. Cô luôn muốn kết hôn, mặc dù Kha Thuần Ngôn hơi nguy hiểm nhưng ngộ nhờ anh ta thật lòng với mình thì sao? xem ra cũng là một kết cục tốt đẹp.

Vì vậy cô đồng ý: “Được.”

Bên kia, Kha Thuần Ngôn tươi cười nói: “Bây giờ tôi ở nhà hàng Nghi Tĩnh, không gặp không về.”

Úc Cẩn sững sốt, nhà hàng Nghi Tĩnh, cô và Hứa Vi Mộ đã từng đến đó, lúc đó còn có cả Lâm Khê, nhưng sau đó bọn họ lại chia tay.

Buổi tối, nhà hàng Nghi Tĩnh.

Kha Thuần Ngôn đã có mặt lúc sáu giờ rưỡi.

Điều thứ nhất trong sách lược theo đuổi phụ nữ: Không được trễ hẹn, luôn phải thể hiện mình là một người đàn ông phong độ, cuối cùng phải cho phụ nữ cảm nhận được sự tôn trọng.

Anh ta vừa ngồi chờ vừa nhớ đến vẻ mặt ngày hôm ấy của Úc Cẩn, thật là một cô gái đặc biệt. Thanh mai của Hứa Vi Mộ, thiên kim đại tiểu thư của Úc thị, hòn ngọc quý trên tay Úc Quốc Bình, thế nhưng không hề có tính tình kiêu căng của một thiên kim tiểu thư, ngược lại rất chân thật, đáng yêu.

Điều kiện tốt như vậy còn cần phải đi xem mắt sao?

Đến đây lại nhớ tới giọng điệu dè chừng bảo vệ của Hứa Vi Mộ, xem ra anh ta đối với Úc Cẩn cũng không phải là không có ý, nhưng mà nói là anh trai bảo vệ em gái thì cũng hợp tình hợp lý.

Hứa Vi Mộ không đồng ý cho anh ta số điện thoại của Úc Cẩn thì anh cũng tự có biện pháp tìm ra. Dù gì cũng làm trong lĩnh vực IT, nếu việc nhỏ này mà cũng gây khó khăn cho anh chẳng phải là tổn hại đến danh tiếng của công ty khoa học kỹ thuật Thiên Dịch sao?

Úc Cẩn đến nơi lúc bảy giờ mười lăm.

Điều thứ nhất trong sách lược được theo đuổi: Con gái đến trễ là điều tất nhiên; không đợi được thì cũng đừng nên để ý.

Trên mặt Kha Thuần Ngôn không có biểu hiện gì là mất kiên nhẫn, khi nhìn thấy cô liền vẫy tay.

Cô tỏ vẻ vui vẻ ngồi xuống, đối với việc mình đến trễ xem như không có gì xảy ra, Kha Thuần Ngôn tất nhiên cũng sẽ không dám truy cứu. Chỉ một chút này mà anh cũng không nhận được thì làm sao theo đuổi được Úc Cẩn?

“Em ăn gì?”

Điều thứ hai trong sách lược được theo đuổi: Dựa vào cách gọi món sẽ nhìn ra phẩm chất thật sự của người đàn ông.

Úc Cẩn nói: “Tôi ăn gì cũng được, anh chọn món đi.”

Điều thứ hai trong sách lược theo đuổi: Lúc gọi món, đàn ông phải có chủ kiến, không được nói tùy tiện.

Kha Thuần Ngôn nhớ lại lần đi xem mắt trước đây, cô ấy gọi một món canh tiềm, sườn xào chua ngọt, cà ri cua, xà lách trộn dầu hào, bánh pho mát nhân đậu đỏ, thức uống là nước chanh.

Anh ta gọi phục vụ đến nhả ra một tràng món vừa ghi nhớ trong đầu, Úc Cẩn nhú mày, sao tẻ vậy? Chẳng có món nào mình thích nhưng hên là khẩu vị của bản tiểu thư cũng không đến nỗi quá kén chọn đâu nhá.

Sau đó Kha Thuần Ngôn tranh thủ dò hỏi: “Tại sao em lại lưu số của anh trai em cho anh?”

“Anh trai?”

Nhận thấy khi nhắc đến danh xưng này cô ấy có chút không được tự nhiên, anh tiếp tục nói: “Anh đã gọi điện thoại cho em, nhưng có một người đàn ông nghe máy, anh ta còn nói rằng là anh trai em.”

Úc Cẩn ngó ra cười cười: “Đúng vậy, đó là anh trai của tôi.”

Kha Thuần Ngôn rất nhạy bén, chỉ cần hỏi vài câu là có thể nhận ra giữ cô và Hứa Vi Mộ không hề đơn giản. Hơn nữa tại sao Hứa Vi Mộ là người sắp xếp buổi xem mắt mà lại không cho người khác số điện thoại của cô, điều này không thể không làm cho người ta nghi ngờ.

Anh ta cố ý hẹn Úc Cẩn ăn tối, tất nhiên là đã có ý định tấn công đối phương. Phong cách của cô đơn giản phóng khoáng, không hề giả tạo khiến anh cảm thấy rất thú vị. Dáng vẻ kệch cỡm, dịu dàng thùy mị đáng yêu gì đó nhìn chán ngấy rồi. Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng tốt, hướng hồ Úc Cẩn này khiến cho người khác vừa gặp đã yêu thích.

Kha Thuần Ngôn thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình đối với cô. Úc Cẩn đang uống canh thì bị lời tỏ tình của anh làm cho hoảng sợ đến sặc cả canh.

Không ngờ anh ta lại bạo dạn như vậy, xem ra mình nên đi ra ngoài mở mang thêm tầm mắt rồi. Cô từng tuổi này mà chưa từng có lấy một người bạn trai, tất cả tuổi thanh xuân đều bị chó gặm mất rồi. Không phải, chính xác là đã bị Hứa Vi Mộ gặm mất.

Kha Thuần Ngôn cũng không phải là loại người đơn giản, gì chứ con mắt nhìn người của cô cũng không tệ lắm. Nhìn vào mắt anh ta, cô có cảm giác chính mình là một con mồi, mà anh ta thì đang hưởng thụ thú vui của việc săn mồi.

“Tôi không thích chơi trò chinh phục.”

Úc Cẩn cố ý nói như vậy để nhắc khéo anh ta đừng phí công vô ích. Tính tình của cô thật ra không tệ, muốn chinh phục cũng rất đơn giản, không cần phải tốn nhiều công sức như vậy.

Kha Thuần Ngôn sững sốt khựng lại, thì ra cô cũng rất thông minh, việc này đúng là nằm ngoài dự tính nhưng không sao cả.

Hắn cười tỏ vẻ chân thành nhìn cô: “Anh tin rằng lâu ngày chúng ta sẽ dần có tình cảm.”

Úc Cẩn bó tay, thì ra nói chuyện với người âm ngoan như vậy cũng thật nhứt đầu. Nhưng Kha Thuần Ngôn kia nhìn thế nào cũng rất hợp gu của cô, chỉ cần nhìn vẻ ngoài thôi thì rất thích rồi. Nếu đã muốn nghiêm túc yêu đương thì nên tìm một đối tượng thuận mắt còn hơn là bị bắt ép. Hướng hồ đây chính là đối tượng Hứa Vi Mộ đã sắp xếp cho cô.

Sau khi dùng cơm xong Kha Thuần Ngôn đề nghị đi xem phim, Úc Cẩn có chút ngạc nhiên. Cô chưa từng trải qua yêu đương, dù biết đi xem phim là một hoạt động cần thiết của các cặp đôi nhưng cô đã có kinh nghiệm đâu chứ. Ngay cả việc đi cùng với Hứa Vi Mộ cô cũng chưa từng nghĩ đến, thật không muốn nhìn vật lại nhớ đến người.

Trong đầu tái hiện lại cảnh Lâm Khê vẽ mặt si mê kẻ lẽ khoe khoang: “Khi phim chiếu được hơn một nửa, Hứa Vi Mộ đột nhiên nghiêng người hôn tớ...”

Nghĩ đến đây là ứa gan sôi cả máu, bởi vậy cô mới sinh ra ác cảm đối với việc đi xem phim. Vừa định từ chối, phía sau lại truyền đến một giọng nam trầm: “Úc Cẩn?!”

Cô xoay đầu lại, thì ra là Hứa Vi Mộ. Chắc chắn anh ấy đến đây xã giao, một thân tây trang chỉnh tề, mấy người đàn ông bên cạnh cũng thế.

Cảnh tượng này quả thật có chút buồn cười. Cũng chính tại nơi này, anh và Lâm Khê từng anh anh em em em bên nhau, còn cô chỉ là một người ngoài.

Nhưng bây giờ, anh đứng bên ngoài còn người bên cạnh cô lúc này là Kha Thuần Ngôn.

6. Chương 6

Úc Cẩn ngọt ngào gọi:

- Anh Vi Mộ

~Hứa Vi Mộ nhíu mày nheo mắt. Trừ khi ở trước mặt người lớn thì con bé này chưa từng xưng hô với mình như vậy. Lúc bình thường cô nàng toàn lớn giọng chỉ thẳng đích danh của anh. Hừ! Hôm nay tự dưng gọi một tiếng ‘anh trai’ lộ liễu như vậy, có ý gì đây, chẳng lẽ là vì cái gã đang đứng bên cạnh?

Thì ra cô đang có tâm lí muốn trả thù nên mới gọi như vậy, Hứa Vi Mộ cậu muốn làm anh trai của mình lắm mà! Ừ thì bà đây sẽ cho cậu thỏa lòng hả dạ.

Hứa Vi Mộ bên này lại lườm mắt với soái ca đang đứng bên cạnh ‘em gái’. Hắn ta là ai vậy?

Kha Thuần Ngôn bắt được ánh mắt của anh, cố ý gác tay lên vai Úc Cẩn. Úc Cẩn giật mình trừng mắt với anh ta.

Chỉ sợ quan hệ chẳng đơn giản!

Hứa Vi Mộ tức tối bước lên kéo tay Úc Cẩn, mặt rất nghiêm túc hỏi:

- Ai đây?

Cái gì, là ai mà cậu ta cũng không biết? Thật kì quái!

- Là người lần trước anh đã sắp xếp cho em xem mắt, không nhớ sao?

Kha Thuần Ngôn chỉ đứng đó cười cười không lên tiếng.

Vừa nghe cô nói xong, chân mày Hứa Vi Mộ đã nhíu đến nỗi muốn dính chặt vào nhau. Thì ra đây là tên đàn ông đã gọi cho anh, quả nhiên là đã xảy ra chuyện thật mà!

-Chào anh, tôi là Kha Thuần Ngôn.

Kha Thuần Ngôn làm đà điểu lúc bấy giờ mới lên tiếng, dù sao đây cũng là ‘anh trai’ của đối phương, dĩ nhiên cần tạo ấn tượng tốt một chút.

Hứa Vi Mộ lịch sự bắt tay anh ta, chưa kịp lên tiếng đã nghe anh ta nói tiếp.

-Thì ra đây là anh trai của tiểu Cẩn, rất cảm ơn anh đã an bài buổi xem mắt, nhờ vậy mà tôi có thể gặp được cô ấy.

Hứa Vi Mộ đã tức càng thêm tức, tăng thêm lực ở tay, mạnh đến nỗi có thể nghe được tiếng rắc rắc. Cái gì mà ‘tiểu Cẩn’ với ‘anh trai’, nghe thật là chói tai. Đang dùng ngôn ngữ để thị uy, kích thích thần kinh của ông đấy à?

Úc Cẩn không hề biết hai vị đại soái ca đang ngầm bùng nổ chiến tranh, đã vậy còn đổ thêm dầu vào lửa khiêu khích Hứa Vi Mộ, bèn quay sang mỉm cười ngọt ngào với Kha Thuần Ngôn.

-Chúng ta đi xem phim thôi, đừng làm phiền anh Vi Mộ bàn chuyện làm ăn.

Xem phim? Đi cùng với tên tiểu bạch kiểm này à? Lúc trước mình từng rủ đi xem phim mấy lần mà lần nào cô ấy cũng tìm cớ từ chối, gì mà không khí không thích hợp, gì mà tối quá blabla...

Vậy mà bây giờ lại muốn đi xem phim với tên này!

Úc Cẩn xoay người định bước ra cửa thì Hứa Vi Mộ giơ tay túm chặt cô lại. Lại kéo tay, sao mà anh thích trò động chạm tay chân quá vậy! Không biết việc làm này nhìn rất ái muội hay sao? Úc Cẩn thở dài.

Cô định giãy tay ra thì nghe bên tai một giọng nói khàn khàn.

-Tiểu Cẩn, mau theo anh về nhà.

Tiểu Cẩn? Trong trí nhớ của cô hình như rất ít khi nghe anh gọi mình như vậy. Đã vậy còn dùng giọng tỏ vẻ rất bất an mà cầu xin. Úc Cẩn vừa sợ vừa hoảng trở cả mặt.

Kha Thuần Ngôn trông thấy cảnh tượng kì quái như vậy, bước lên hất tay Hứa Vi Mộ, kéo Úc Cẩn ra phía sau lưng mình, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào Hứa Vi Mộ cảnh cáo. Hai người đàn ông tuấn tú cao ráo, vóc dáng lẫm liệt đều thuộc hàng thượng đẳng, nhưng trong ánh mắt đều mang theo lửa giận phùng phùng sùng sùng với đối phương.

-Tiểu Cẩn nói muốn đi xem phim.

Anh ta quăng một câu rồi kéo Úc Cẩn đi ra cửa.

Hứa Vi Mộ lúc này giọng càng lạnh dần.

-Tiểu Cẩn theo anh về mau!

Úc Cẩn cảm thấy Hứa Vi Mộ thật sự rất quái lạ, tại sao lại cầu xin mình, chưa bao giờ anh tỏ ra thái độ như vậy. Nếu là bình thường anh còn bỏ vào thêm vài câu mỉa mai ‘Tốt tốt, cuối cùng em gái của anh cũng đã có người nhìn trúng.’ hoặc là ‘Xem phim? Ồ thì ra em gái cũng đã biết hẹn hò như bao cô gái bình thường khác.’

Bất luận là thế nào, cô chưa từng nghĩ đến việc anh lại phản ứng mạnh khác xa như thế.

Cuối cùng Úc Cẩn vẫn ngoan ngoãn đi theo Hứa Vi Mộ. Cô thừa nhận mình rất nhu nhược, bất kể như thế nào cũng không bao giờ cự tuyệt được anh.

Dọc đường về Hứa Vi Mộ không thêm nói một lời nào còn Úc Cẩn thì ôm một bụng đầy suy tư. Lúc này anh ấy hành động như vậy thật là quái lạ, nếu không phải là người biết rõ chân tướng nhìn vào chắc chắn người ta sẽ nghĩ rằng đây là cảnh tượng hai nam tranh một nữ. Rốt cuộc là sao nhỉ? Thật ra trái tim của cô đã sớm thuộc về Hứa Vi Mộ, anh cần bản không phải đi tranh giành với ai cả.

Nhưng thực tế là anh không hề cần nó.

.....

Thẳng đến khi về trước cổng nhà Úc Cẩn, Hứa Vi Mộ tắt máy dừng xe nhưng vẫn ngồi im một chỗ không hé ra một lời nào.

Lúc này Úc Cẩn nhịn không được, vòng hai tay trước ngực dò hỏi:

-Có thể giải thích một chút về hành vi vừa rồi của cậu?

Hứa Vi Mộ nhú mày mím chặt môi, tay dung sức nắm chặt bánh lái, mặt hầm hầm.

Cậu ta lúc nào cũng như vậy, hành động tùy tiện một chút là có thể khiến người khác tâm tư nhộn nhạo nghĩ ngợi lung tung, còn bản thân thì vẫn điềm nhiên bình tĩnh như vậy, rốt cuộc trong đầu cậu ta đang chứa cái gì?

Úc Cẩn vừa bất mãn vừa thất vọng. Tính tình lúc nóng lúc lạnh của anh cô đã chịu đựng quá đủ rồi. Mặc kệ sau này mối quan hệ của bọn họ có trở thành cái dạng gì, hôm nay cô nhất định phải mang ra nói cho rõ ràng.

Cô nắm chặt tay thành quyền, vừa cố kìm chế và lấy hết can đảm, nhưng nước mắt không tự chủ được trào ra vài giọt long lanh như sương sớm, vừa tức vừa thẹn gào thét lên.

- Hứa Vi Mộ, con mẹ nó cuối cùng là cậu muốn cái gì! Nếu đã không thích tôi thì đừng có làm ra những chuyện gây hiểu lầm như vậy!

Hứa Vi Mộ sững sốt xoay đầu sang nhìn cô, trợn to mắt tỏ vẻ như không thể nào tin được.

Úc Cẩn tựa lưng vào thành ghế lau nước mắt, cười khổ.

-Rốt cuộc tôi vẫn phải nói ra, sau này chúng ta cũng đừng nên làm bạn với nhau nữa, càng tránh gặp mặt nhau thì càng tốt.

Đối với cô, Hứa Vi Mộ giống như thuốc phiện vậy, bỏ không được lưu luyến cũng không xong. Chỉ cần nhìn thấy anh thì cô lại không thể tự chủ được. Vì vậy đừng nên gặp nhau nữa mới là phương pháp giải quyết tốt nhất đối với cô. Mặc dù làm như thế cũng có chút khó chịu nhưng về sau sẽ không phải đau lòng nhiều như vậy nữa.

Hôm nay cô dùng tất cả dũng khí để nói ra hết nhưng đối lại là vẻ lạnh lùng của anh, không hề có chút cảm xúc. Cô cảm thấy thật sự rất thất vọng.

Nhưng phải đè nén tình cảm nhiều năm như vậy, cuối cùng hôm nay cũng có thể thổ lộ với anh, quả thật cô không hề hối hận một chút nào.

Úc Cẩn mở cửa xe.

Sau khi xuống xe, mối quan hệ của bọn họ sẽ trở về con số không tròn trĩnh. Không phải tình nhân cũng chẳng thể trở thành bạn bè của nhau nữa.

Cô buồn bã ngửa mặt lên trời để nước mắt chảy ngược vào trong.

Bỗng Hứa Vi Mộ lại kéo tay cô một lần nữa. Thật sự lúc này cô cảm thấy rất phiền toái, hành vi này của anh khiến tâm can cô rối loạn cả lên. Cô hất tay ra, định quay đầu mắng anh nhưng trong nháy mắt, thân thể anh áp sát, cánh môi phủ xuống bờ môi cô.

Hứa Vi Mộ từ nãy giờ đã nhìn rất lâu, cuối cùng không kiềm chế được mà dùng cách thức này để trả lời cho câu hỏi của cô.

Úc Cẩn tuy chưa bao giờ có kinh nghiệm về việc này, nhưng cô cảm thấy nụ hôn nóng bỏng này thật sự rất mạnh mẽ và cuồng loạn, như muốn trút hết sự phẫn nộ, còn khiến cô có chút sợ hãi.

Nụ hôn hòa cùng với nước mắt mặt chất.

Đôi môi anh miết mạnh khiến hai cánh môi cô sưng đỏ ửng, thừa cơ hội cạy hai cánh hoa đưa lưỡi luồn vào trong quần lấy cái lưỡi thơm ngọt. Úc Cẩn cảm thấy hai bên tai ù ù choáng váng cả lên. Một lúc sau bình tĩnh lại anh mới tạm buông tha nhưng vẫn mỗ thêm vài cái lên môi cô.

Đây là nụ hôn đầu tiên của hai người, do vừa hoảng vừa sợ nên từ nãy giờ cô chẳng dám nhúc nhích. Cuối cùng thì đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, đã vậy trong quá trình đó còn bị hút hết dưỡng khí suýt nữa muốn ngất xỉu tại chỗ.

Hứa Vi Mộ lúc này hô hấp dồn dập, mặt mày đỏ ửng, nhìn cô gằm lên.

-Con mẹ nó tại sao tôi lại thích em! Không phải, thậm chí còn đi yêu tha thiết một đứa con gái ngu ngốc như em!

Anh rống lên sau đó nhìn chằm chằm vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lại nhìn thấy hai hàng nước mắt của cô lặng lẽ trào ra, mũi lòng tay anh run rẩy giơ lên định lau dùm cô, nhưng suy nghĩ một lúc, Hứa Vi Mộ chồm người lên thật nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt trên gương mặt cô.

Úc Cẩn ngây ngốc rơi lệ, tâm tình lúc này thật rối loạn. Hứa Vi Mộ hôm nay không còn hay tỏ thái độ cợt nhả, không còn cười chế nhạo mình nữa mà lại mang theo ánh mắt đau lòng và tia tiếc thương kia nhìn cô.

Từng câu, từng chữ của anh vẫn còn vang vọng rất rõ ràng trong trí óc cô. Không những là thích mà còn là yêu!

Cô rất sợ rằng đây chỉ là ảo giác hoặc là mình đã nghe nhầm. Nếu như đang nằm mơ thì chắc chắn đây là giấc mơ tuyệt đẹp mà cô đã mong chờ từ rất lâu rồi...

.....

Sóng mắt của anh cứ lưu luyến nhìn cô như vậy, không hề che giấu chút tình ý nào, mặt đỏ hồng tim đập rộn ràng.

Hứa Vi Mộ trông thấy bộ dáng đang ngẩn ngơ huhu khóc của cô nàng thì khẽ nhếch môi, xoa xoa mái tóc mượt mà của Úc Cẩn. Hành động thân thiết như vậy trước đây không phải chưa từng xảy ra, nhưng lúc đó anh luôn tự lừa bản thân rằng đây chỉ là một việc làm rất bình thường của anh trai đối với em gái. Ngón tay đan vào những sợi tóc mềm mại, cảm nhận được tim anh tựa hồ như muốn những ra.

Giọng Hứa Vi Mộ càng ôn nhu.

-Tiểu Cẩn, thật ra anh đã luôn yêu em từ rất lâu rồi!

Rất lâu? Úc Cẩn nghĩ mãi cũng chẳng thể tin được.

Trước khi anh đến với Lâm Khê thì cô đã phải lòng anh rồi. Và cũng chính vì lý do đó mà cô phải kiềm nén đoạn tình cảm này suốt tám năm! Anh có biết không?

Bây giờ đã biết, thì ra anh luôn nhận ra được sự tồn tại của cô và luôn yêu cô, vậy thì tại sao mình lại phí thời gian để truy cứu những chuyện đó nữa? Vì vậy cô tự nhủ với bản thân, đó chỉ là quá khứ, không quan trọng!

Trong tình yêu làm gì có sự bình đẳng, sẽ luôn có một người yêu nhiều hơn. Nhưng mà cô vẫn không sợ! Chỉ cần anh có cảm giác với cô một chút thì cô nhất định sẽ khiến anh phải yêu cô nhiều hơn như thế.

Nước mắt Úc Cẩn vẫn không ngừng trào ra, cứ thút tha thút thít mãi khiến Hứa Vi Mộ cảm thấy thật đau lòng. Bình thường mặc cho anh đùa bỡn, miệng mồm độc địa đến mức nào thì cô cũng không hề khóc lóc, ngược lại còn rất bình tĩnh, tròng mắt sừng sộ, phản bác anh.

Tim gan sắp những hết cả ra nhưng ngoài miệng anh vẫn nói:

-Đừng khóc nữa, em vốn nhìn đã khó coi, lúc khóc nhìn càng xấu hơn.

Cô biết anh đang nói đùa để dỗ mình nín khóc, tay vừa gạt nước mắt vừa mím môi tròng anh, nhìn thì vậy thôi nhưng sắc mặt đã tốt lên rất nhiều, hai má ửng hồng nhìn rất đáng yêu. Hứa Vi Mộ không kiềm chế được lại hôn chụt lên mắt cô.

Không ngờ Úc Cẩn càng khóc lớn hơn. Hành động thân mật như vậy, nhu tình như vậy, chưa bao giờ cô có thể tưởng tượng được. Lúc trước khi anh hôn Lâm Khê có phải cũng giống như vậy không?

Không ngờ Hứa Vi Mộ cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy, lại càng không biết đôi môi của anh lại ấm áp như vậy!

Cô biết lúc này mình không nên khóc nữa, cần phải đối mặt với anh, nhưng không hiểu sao nước mắt lại không kiềm chế được cứ tuông ra như mưa. Tình cảnh đêm nay thật là quá kích thích, nó đối với cô thật quá mức chịu đựng! Xa tận chân trời không ngờ lại gần ngay trước mắt, thật không thể tưởng tượng nổi người mình thầm đơn phương suốt bao nhiêu năm qua lại nói yêu mình.

Hứa Vi Mộ trông thấy cô nàng khóc càng ngày càng hăng, bắt màn đe dọa:

-Em mà còn khóc nữa thì anh sẽ hôn tiếp, hôn cho em tắt thở luôn!

Rất tiếc, lời hù dọa của anh đối với cô lúc này chả có xi nhê nữa, Đây chẳng phải là đang bị cưỡng hôn sao? Úc Cẩn nhin không được cười to rồi lườm anh.

-Đây là nụ hôn đầu của em, vậy mà lại bị anh dùng vũ lực cướp mất!

Trong tình huống bình thường, nụ hôn đầu tiên giữa người đàn ông và phụ nữ không phải chỉ có khẽ chạm môi lướt nhẹ một cái thôi sao?

Hứa Vi Mộ cười xấu xa.

-Nụ hôn đầu của em? Xin lỗi nó sớm đã không còn.

-Hả???

Úc Cẩn trở mặt nhất thời phản ứng không kịp.

Hứa Vi Mộ nhếch môi vẽ mặt trở nên thần bí.

-Dù sao nó cũng sớm là của anh rồi!

7. Chương 7: Nụ Hôn Đầu

Hai người lớn lên bên nhau, cùng vui chơi và gắn bó với nhau suốt cả đoạn đường dài, nhưng không hề biết cái gì gọi là tình yêu.

Hứa Vi Mộ không bao giờ quên được một ngày của tám năm về trước. Buổi sáng hôm ấy anh đến nhà Úc Cẩn, lúc này Úc Cẩn vẫn chưa ngủ dậy. Mẹ Úc đang trong bếp làm đồ ăn sáng không tiện nên bảo anh lên đánh thức Úc Cẩn. Anh và Úc Cẩn đã thân đến nỗi mọi người chẳng màn đến giới tính của cả hai, mà trong suy nghĩ của hai người cũng chẳng có khái niệm nam nữ khác biệt.

Anh đẩy cửa phòng ngủ Úc Cẩn ra, phòng cô không bố trí theo phong cách công chúa mộng mơ như bao đứa con gái khác mà chỉ trang trí đơn giản, cũng đừng nói đến việc ở đây có treo rèm cửa màu hồng bằng ren. Có điều anh cũng chưa từng vào phòng riêng của những cô gái khác bao giờ cho nên cũng không thể so sánh.

Úc Cẩn có tướng ngủ rất xấu, vừa đẩy cửa ra thì đập vào mắt anh một đôi chân thon dài trắng nõn, hai chân còn kẹp chặt cái chăn, ngủ đến quên trời đất.

Cho đến bây giờ cô cũng chưa từng mặc quần short, váy ngắn trên gối nên đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy, thì ra đôi chân của cô vừa trắng nõn lại thon dài, hấp dẫn thế này... khiến anh cảm thấy đầu óc choáng váng.

Anh tham lam chuyển dời tầm mắt từ cặp đùi trắng nõn từ từ lên phía trên đương sự đang nằm trên giường kia. Không phải anh chưa từng thấy bộ dạng mất hình tượng của Úc Cẩn khi vừa tỉnh ngủ, nhưng đây là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng hình ảnh cô đang ngủ say, lại trong khoảng cách gần và chân thật đến như vậy.

Bộ ngực của cô tròn đầy, ngạo nghễ đứng thẳng, thường ngày cô chỉ mặc quần áo rộng rãi nên không nhìn rõ được dáng người. Hứa Vi Mộ cảm thấy ánh mắt của mình bây giờ thật quá sắc, quá trần trụi.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô vừa trắng vừa mịn, hơi thở nhẹ nhàng, đều đặn. Không kiềm được anh vươn tay chạm vào đôi chân mà đang nhúu chặt. Úc Cẩn dường như có phản ứng dịch người một chút, anh giật mình vội lấy tay ra đứng thẳng người, khôi phục bộ dáng bình thường.

Nhưng sau đó cô chỉ xoay người một cái rồi tiếp tục ngủ. Hứa Vi Mộ ngấm nhìn gương mặt cô rồi dời đến đôi môi đỏ thắm, trông rất quyến rũ và mềm mại như quả dâu tây.

Anh chợt nhớ đến có một tên bạn học đã từng nói: “Cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của Úc Cẩn khi hôn lên chắc chắn cảm giác rất tuyệt vời.”

Đó là lần đầu tiên Hứa Vi Mộ đánh nhau, anh không cho phép người nào có thái độ khinh nhờn hoặc dùng từ ngữ dơ bẩn để nói về Úc Cẩn. Úc Cẩn của anh không cho phép bất kì ai được chạm vào, thậm chí chỉ trong tưởng tượng cũng tuyệt đối không được.

Bây giờ, vị trí cô chỉ cách anh trong gang tấc, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên vừa khiêu khích vừa quyến rũ. Hứa Vi Mộ máu dồn lên não, kim lòng không đậu cúi xuống hôn lên đôi môi bé xinh ấy. Cảm giác lúc ấy như thế nào nhỉ? Giống như đang ăn thạch trái cây, vừa ngọt vừa mềm làm anh lưu luyến không dứt ra được, tham lam anh thâm nhập càng sâu, đầu lưỡi cạy mở đôi môi cho đến khi cô ưm một tiếng, anh mới giật mình lùi lại.

Úc Cẩn mơ mơ màng màng vịn vẹo thắt lưng, tỉnh lại đã nhìn thấy gương mặt của Hứa Vi Mộ đang ung dung đứng bên giường mang vẻ mặt chế giễu: “Con gái gì mà tướng ngủ xấu thế?”

Lúc này cô mới nhìn xuống váy ngủ của mình bị xoắn lên đến ngang hông, lộ cả cảnh xuân ra ngoài, then quá hóa giận quát to: “Sắc lang, cụt cụt ra ngoài cho tôi!”

Anh khẽ nhếch môi cười: “Cậu mà có cởi ra hết tôi cũng chẳng thèm.”

Hứa Vi Mộ giả vờ bình tĩnh bước ra ngoài đi xuống lầu chào Lý Tâm rồi mặt hóa đỏ bừng vội chạy về nhà. Lúc vào toilet phát hiện quần đã dính nhơn nhớp. Mình như vậy mà lại có phản ứng đó với Úc Cẩn!!!

Lại nói đến Úc Cẩn bên này đang ngơ ngác ngồi trên giường, cảm thấy hình như vừa nằm mơ thấy cảnh tượng Hứa Vi Mộ đang hôn mình. Nghĩ đến đây, cô hoảng sợ lắc lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ đáng sợ đó, tại sao mình và tên đó lại có thể hôn nhau được cơ chứ? Hừ, cái tên có mắt mà không trông đó vừa rồi còn mĩa mai dù mình có cởi sạch cũng không thèm liếc mắt cơ mà! Úc Cẩn nghiêng răng ken két thăm nguyên rửa tên xấu xa Hứa Vi Mộ.

Đó là nụ hôn đầu tiên của hai người, nhưng lúc ấy chỉ mình Hứa Vi Mộ hoàn toàn tỉnh táo. Khoảng thời gian đó cứ hễ bắt gặp Úc Cẩn là anh vội vàng trốn tránh, bởi vì cứ nhìn thấy cô là anh lại nhớ đến chuyện ngày đó, anh cảm thấy mình thật quá bỉ ổi và dẽ tiện. Tuy nhiên, anh cũng không định sẽ nói cho cô biết, thứ nhất là vì ngược ngùng khó mà mở miệng, thứ hai vì sợ cô mà biết chuyện thì sẽ làm giá với mình.

Thời gian thấm thoát, chớp mắt cả hai đã bước sang hai mươi sáu. Đã nhiều năm trôi qua, bây giờ mới đề cập đến chuyện tình cảm thì cả hai người không khỏi có chút bối rối.

Anh không muốn tìm hiểu nguyên nhân, cũng không cần biết ai đúng ai sai, quan trọng nhất là mọi chuyện vẫn còn chưa quá muộn.

Hứa Vi Mộ nghĩ vậy chợt hỏi cô: “Em đã thắng rồi thì bây giờ muốn yêu cầu anh làm gì nào?”

Úc Cẩn mặt đỏ bừng, thăm nghĩ lúc này giờ bài chắc thích hợp rồi nhỉ?

Cô lí nhí trả lời: “Em đã từng nghĩ sẽ yêu cầu anh phải cưới em, nếu bị từ chối thì em sẽ nói rằng chỉ đùa giỡn với anh mà thôi. Còn nếu ngược lại thì...là... đúng ý em rồi...”

Hứa Vi Mộ cười nhẹ một tiếng, Úc Cẩn vừa thẹn vừa giận đấm anh, bĩu môi: “Cười cái gì mà cười!”

Anh day day trán cô: “Đoán thử xem nếu thắng anh sẽ đưa ra yêu cầu gì?”

Úc Cẩn bĩu môi: “Còn không phải là nhân cơ hội này để hành hạ em sao?”

Anh chặc chặc lắc đầu: “Anh cũng nghĩ đến chuyện sẽ yêu cầu em lấy anh, bị từ chối thì anh sẽ nói rằng chỉ đùa giỡn với em mà thôi. Còn nếu em đồng ý thì quá lời cho anh rồi.”

Cô khó tin tròn tròn mắt nhìn anh, cả hai người có suy nghĩ giống nhau như vậy ư, mà mình thì lại ngu ngốc cứ tự cho là đúng? Thật là chuyện cười ra nước mắt mà, kết quả đúng là không thể tưởng tượng được, cả hai đều đơn phương dành tình cảm cho nhau, mãi đến bây giờ đối phương mới nhận ra được...

“Vậy tại sao lúc nào anh cũng đối nghịch với em? Không nói được một câu dễ nghe, chỉ biết mĩa mĩa, rống lên, gào thét... vào mặt em? Nếu không như vậy thì chắc chắn em đã nhận ra được.” Bọn họ cũng không cần phải chờ đợi nhau thời gian dài như vậy, đã vậy còn năm lần bảy lượt khiến cô đau lòng.

Hứa Vi Mộ nói: “Trong sách có nói, khi một người đàn ông cố ý làm khó dễ một người cũng chỉ vì muốn tạo sự chú ý đến người con gái mà mình thắm yêu. Anh mà đối xử tốt với em, ngộ nhỡ em thật sự chỉ xem anh là anh trai thôi thì có mà hồng béc à.”

Úc Cẩn cười gian xảo, ngọt ngào gọi một tiếng: “Anh Vi Mộ ơi ~!”

Hứa Vi Mộ đen mặt, giờ ma quỷ cù hông cô, Úc Cẩn vừa thẹn vừa buồn giãy dụa xoay trái nhích phải chỉ muốn mau mau trốn đi.

Nhìn thấy bộ ngực đang phập phồng lên xuống theo động tác của cô, hai con ngươi giật giật không bình tĩnh được anh buông tay giả vờ khụ khụ vài tiếng: “Gọi hay nhỉ!”

Úc Cẩn vẫn chưa muốn buông tha, cười hì hì: “Ừa chứ không phải có ai đó đã bảo với Kha Thuần Ngôn rằng anh chính là anh trai em sao?”

Anh hừ lạnh một tiếng: “Từ bây giờ Hứa Vi Mộ là bạn trai của Úc Cẩn còn anh trai đã đi gặp quỷ rồi!”

Hứa Vi Mộ trước giờ luôn luôn bình tĩnh, cho đến bây giờ chỉ có Úc Cẩn mới là người hoàn toàn bị anh chọc giận. Thế nhưng hôm nay, anh đã hoàn toàn bị mất hết phong độ rồi, có điều nhìn anh như vậy cảm thấy rất chân thật, khiến cô có thể cảm nhận được nhịp tim của cả hai đang hòa cùng nhịp đập...

Nhắc đến Kha Thuần Ngôn, Hứa Vi Mộ nghiêng răng nghiêng lợi: “Kha Thuần Ngôn không phải là người nên dây vào, em cách xa hẳn ra một chút cho anh.”

Úc Cẩn dĩ nhiên không phải là người ngoan ngoãn biết nghe lời, nếu là bình thường cô nhất định sẽ cãi lại, chống đối với anh đến cùng. Nhưng hiện tại hình như anh đang ghen, mặt còn giả vờ nghiêm túc nữa chứ, thật là đáng yêu!

Tâm tình cô rất vui, véo tai anh: “Anh Vi Mộ của em đang ghen kìa, hehe~”

“Úc Cẩn! Em dám gọi thêm một từ ‘anh’ nữa xem, anh sẽ...”

Cô nhích tới gần, đôi mắt mở to ngây thơ: “Anh sẽ làm gì?”

Hứa Vi Mộ cắn nhẹ vành tai cô, hơi thở ấm muội: “Anh sẽ làm một số chuyện mà anh trai không nên làm với em gái...”

Ấm chỉ rõ ràng như vậy vốn để dọa, vừa muốn trêu chọc cô. Từ ‘anh trai’ này thật là đáng ghét, anh hận không thể phải bỏ nó ngay lập tức.

Ai ngờ Úc Cẩn nhà ta dietic không sợ sùng, đã vậy còn cười đùa cợt: “Vậy thì càng tốt nha, không phải anh đã từng chê em là lão xử nữ sao?”

“...”

Rồi hiểu! Hứa Vi Mộ đã hiểu, Úc Cẩn bình thường luôn tỏ ra ngốc nghếch nhưng thật chất đúng là một sắc nữ 100%.

Anh cố trấn tĩnh lại tâm tư đang phiêu diêu bay bổng, ngày trước có đùa giỡn như vậy thì chỉ có thể đứng đó mà cười trừ. Bây giờ thân phận của mình đã khác thì khó tránh khỏi những chuyện suy diễn lung tung trong đầu. Nuốt ực một cái, yết hầu gọi cảm chuyển động, anh ra vẻ đàng hoàng chừng chặc nói: “Anh đưa em vào nhà.”

Hứa Vi Mộ sau khi xuống xe, rất tự nhiên bước đến nắm chặt tay Úc Cẩn.

Được nắm tay anh là một việc tưởng chừng rất xa vời không thể nào nghĩ đến. Bàn tay Hứa Vi Mộ vừa to vừa dày lại rất ấm áp, mười ngón tay đan vào nhau khiến cô tràn ngập cảm giác an toàn. Cô ngẩng đầu nhìn anh thì nhìn thấy anh cũng đang nhìn cô chăm chú.

Loại cảm giác này, như muốn khắc sâu vào trong tâm hồn ...

.....

Đến trước cửa nhà, Úc Cẩn chủ động buông tay Hứa Vi Mộ, còn anh cứ bướng bỉnh giữ chặt lườn cô cảnh cáo.

Úc Cẩn cong cong khóe môi: “Anh không sợ mẹ em sẽ hiểu lắm sao?”

Hứa Vi Mộ biết Úc Cẩn đang trêu ghẹo mình. Hai người đã xác định mối quan hệ, nhưng cô vẫn là cô, không bao giờ biết chịu thua thiệt, từ từ sẽ mang tất cả những chuyện mình đã từng làm để tính sổ với anh.

Mặc dù không biết nên làm gì bây giờ nhưng anh vẫn cảm thấy cô thật là đáng yêu. Hứa Vi Mộ nắm chặt tay Úc Cẩn, mặt đầy bất mãn: “Anh không thích tình yêu lén lút.”

Úc Cẩn nhìn anh cười trộm, nhưng bỗng nhiên từ phía sau nghe được một giọng nam trầm đang truyền đến: “Tiểu Cẩn?”

Cô và Hứa Vi Mộ giật mình cùng quay đầu nhìn, thì ra là ba. Úc Cẩn cảm thấy có chút chột dạ, nhưng người đang đứng bên cạnh cô, bạn trai đương nhiệm Hứa Vi Mộ vẫn nghiêm túc bình tĩnh đứng đó, và vẫn nắm chặt tay nhau.

“Ba.” Úc Cẩn ngượng ngừng gọi một tiếng.

Ánh mắt sắc bén của Úc Quốc Bình nhìn chăm chăm vào mười ngón tay đang đan vào nhau của hai người, vẻ mặt không biết đang vui hay đang giận, chỉ từ tốn nói: “Cùng đi vào nhà.”, sau đó ông quay phắt vào nhà.

Úc Cẩn mếu máo, thì bọn họ vốn định đi vào mà, tại ba tự nhiên lù lù xuất hiện hù dọa bọn họ đó chứ.

Cô thấp thỏm nhìn Hứa Vi Mộ, mặc dù hình như mẹ rất thích anh, nhưng còn ba thì cứ hể mở miệng ra là “tên tiểu tử”, “tiểu tử thói”...

Hứa Vi Mộ cười trấn an rồi dắt cô vào nhà.

Úc Quốc Bình lúc này đang an tĩnh ngồi trên sô pha, Lý Tâm ngồi bên cạnh nhìn chồng sắc mặt u ám không hiểu mô tê gì, chưa kịp hỏi đã thấy con gái dẫn Hứa Vi Mộ theo sau đi vào.

Lý Tâm liếc cô nhỏ giọng hỏi: “Ba con bị làm sao vậy?”

Nhìn thấy bộ dạng ấp úng của con gái, Lý Tâm lúc này mới chú ý đến phía tay Úc Cẩn và Hứa Vi Mộ. Cái gì! Chúng nó đang nắm tay?? Bà có nhìn nhầm không?

Lý Tâm sửng sốt một lúc nhưng không nói tiếng nào, thay đổi sắc mặt trở nên nghiêm túc giống Úc Quốc Bình, không lộ biểu cảm, yên ổn an tọa trên sô pha chờ bọn họ giải thích.

Úc Cẩn nghĩ nghĩ thôi xong rồi! Vốn đang định trông chờ vào mẹ cứu bồ, nhưng dựa vào tình hình này mà nói hình như bọn họ đã bị bỏ rơi rồi...

Cô đang định mở miệng thú nhận thì Hứa Vi Mộ giật giật tay, sau đó nghe được giọng nói nghiêm túc của anh:

“Thưa hai bác, chúng con đang yêu nhau.”

8. Chương 8: Cha Mẹ Vợ Tra Hỏi

Úc Quốc Bình nghe vậy hừ lạnh một tiếng, Úc Cẩn chột dạ cúi đầu hoảng sợ.

Úc Quốc Bình luôn dùng vẻ mặt ôn nhu cưng chiều với con gái, gương mặt lạnh lùng đánh thép ở trên thương trường sau khi về đến nhà thì biến mất sạch sẽ. Nhưng mà bây giờ, trên mặt ông giống như đang viết hai chữ: tôi đang giận và không đồng ý. Lý Tâm ngồi bên cạnh thì sắc mặt phức tạp.

Úc Cẩn chưa bao giờ được nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng như hôm nay của ba mẹ, lại còn bày ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Bình thường cô cũng thi thoảng hay bị mẹ mắng, gì mà không biết là việc nhà, gì mà không đứng đắn hiểu chuyện blabla... nhưng lúc nào cũng được ba ra mặt che chở, luyên thuyên một tràng cái gì mà tiểu Cẩn bé bỏng nhà ta là công chúa, không cần phải làm việc nhà kéo bị đau tay, chỉ cần chồng tương lai của nó hiểu là được... Lý Tâm liếc xéo mắng ông nuông chiều đến làm hư con rồi, nhưng nói thì nói thế thôi, cô nàng Úc Cẩn này chưa bao giờ tỏ thái độ kiêu căng là một thiên kim tiểu thư được nâng như trứng, hứng như hoa.

Khẽ liếc nhìn sắc mặt lạnh nhạt của song thân, Úc Cẩn thật sự không biết phải làm gì tiếp theo bây giờ a...

Hứa Vi Mộ trong lòng đã đoán được, Úc mẹ và Úc ba bày ra vẻ mặt khó coi như vậy đơn giản chỉ vì đột nhiên xuất hiện một người con trai muốn cướp đi con gái bảo bối của bọn họ, mà tên con trai đó lại là người mà bọn họ nhìn thấy quá trình trưởng thành, suốt hơn 20 năm qua không hề nhìn thấy một chút động tĩnh, thế mà dùng một cái... haiz~ đúng là thế sự khó lường!

Chẳng qua... phản ứng như vậy, tất cả đều nằm trong dự liệu của anh rồi.

Đổi lại là mình, anh cũng tự hỏi rằng, nếu như con gái tương lai của mình phải lòng một người mà phải ản nhẩn giấu diếm trong quãng thời gian dài như vậy, không chừng anh cũng nổi nóng xông lên tấn cho thẳng nhóc đó một trận ra trò.

Nhưng anh không hề lo sợ trường hợp đó sẽ diễn ra trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc của Úc Quốc Bình có lẽ cũng chỉ để唬 dọa người ngoài, còn đối với Úc Cẩn cho dù ông có bày ra bộ dáng như vậy thì cũng không chống đỡ được bao lâu. Cho nên, vẻ mặt này chính là muốn bày ra cho anh xem đây mà.

Hứa Vi Mộ cúi đầu lễ phép nói:

-Thưa dì Úc, chú Úc, con thật sự rất xin lỗi, vì mãi đến hôm nay mới thổ lộ với tiểu Cẩn chuyện con đã thâm yêu cô ấy...

Lý Tâm cười lạnh một tiếng:

-Vậy tại sao con còn tích cực giúp tiểu Cẩn nó an bày vụ đi xem mắt? Cuối cùng là con muốn gì?

Anh bị những lời này của bà làm cho ghen hờn, mặc dù Lý Tâm đã lui về hậu trường, hằng ngày an an ổn ổn ở nhà làm một vị hiền thê lương mẫu nhưng bản lĩnh hoạt ngôn sắc bén năm nào vẫn không hề thuyên giảm.

Mẹ nói những lời này rõ ràng là đang muốn chỉ trích anh ấy, Úc Cẩn vừa lo vừa tìm cách nói giúp anh nhưng bị Hứa Vi Mộ gạt tay ngăn cản.

-Bởi vì con không hề biết tiểu Cẩn cũng thầm thích mình, thật ra tụi con rất quan tâm và trân trọng mối quan hệ này, vì thế cũng không dám nói ra với đối phương. Cho nên... mọi chuyện mới bị dẫn đến lộn xộn như vậy!

Trái lại Úc Quốc Bình không hề biết tâm tư thật sự của con gái, thoáng lại nhớ đến những lời của mình từng nói ra, hình như đã vô tình làm tổn thương đến nó. Nhìn đi nhìn lại thế nào trong mắt con gái đều là vẻ mặt ủy khuất và cầu xin, sắc mặt không hề tốt chút nào.

Ngược lại Lý Tâm lại tiếp tục khảo vấn:

-Con thật sự nghiêm túc đối với tiểu Cẩn sao?

-Dạ.

Hứa Vi Mộ kiên định gật đầu.

Úc Cẩn nhìn thấy sắc mặt bame có chút khởi sắc, thái độ hình như đã có chút thỏa hiệp, buông tay Hứa Vi Mộ ra, chạy lạch bạch đến chỗ ba mẹ làm nũng.

-Ba mẹ hai người tại sao lại bày vẻ mặt hung dữ như vậy chứ, ngộ nhờ dọa anh Vi Mộ chạy mất, đến lúc đó con gái của hai người không ai thêm lấy thì sao...?

Nhìn đi, như vậy thì mới giống như thường ngày này, phải như vậy chứ!

Hai vợ chồng nhìn nhau, không nhịn được mà bật cười. Con gái đã thích như vậy, thì bọn họ làm sao có biện pháp gì chứ? Chẳng qua là vì thằng nhóc Hứa Vi Mộ đã lâu như vậy mới nhìn ra được tâm ý, trong lòng không tránh khỏi có chút khó chịu mà thôi. Nghĩ đến việc con gái phải miễn cưỡng hihi haha với nó lâu như vậy, hai ông bà thật là đau lòng!

E-book được làm bởi fan.page ngôn tình miễn phí

Tạm không bàn đến vấn đề này, bất luận là về ngoài, gia thế, tác phong đạo đức hay năng lực làm việc thì thằng nhóc này đều rất xứng đáng là một chàng con rể thượng thừa. Hơn nữa bọn họ lại được tận mắt chứng kiến quá trình từ nhỏ đến lớn của nó, hiểu rõ như vậy, mang con gái bảo bối gả cho nó thì bọn họ cũng rất an tâm.

Úc Quốc Bình ngoài mặt thì hoan hỉ đối với Úc Cẩn nhưng lại thay đổi gương mặt nghiêm túc chỉ vào Hứa Vi Mộ rồi đứng dậy:

-Cậu, theo tôi vào phòng làm việc.

Úc Cẩn lại nhúu mày lo lắng, bao nhiêu công phu nhõng nhẽo cũng tung ra hết rồi, thế nào ba lại còn tỏ ra khó chịu như vậy nhỉ? Cô day day tay mẹ, ý bảo muốn bà cứu bồ. Lý Tâm chỉ lắc đầu rồi vỗ vỗ tay cô, bảo cô cứ yên tâm.

Lý Tâm biết ông xã làm như vậy là chỉ muốn xem xét, vài lời dằn dò thẳng nhóc này để an tâm một chút mà giao phó thôi. Đứng trên lập trường của một người cha ở trước mặt con gái, bất quá cũng có mấy lời khó mà nói ra miệng.

Hứa Vị Mộ đi theo sau ông bước vào phòng sách, nhìn thấy Úc Cẩn vẫn còn lo lắng, anh cười cười trấn an cô.

.....

Lúc này, Úc Quốc Bình đang nhàn nhã tựa vào ghế, dáng ngồi bệ vệ thần sắc nghiêm túc, còn Hứa Vị Mộ chỉ dám đứng một bên hơi nghiêng người khiêm tốn, sóng lưng anh đã bắt đầu lạnh toát.

Úc Quốc Bình cũng không muốn vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

-Bắt đầu từ khi nào mà cậu thích tiểu Cẩn?

Anh thật thà đáp:

-Từ lúc 18 tuổi ạ.

Úc Quốc Bình nghe vậy thì cả kinh, lại nhớ ra cái gì đó, nhíu mày nói:

-Nghe tiểu Cẩn nói hình như cậu đã từng có một người bạn gái?

Hứa Vị Mộ chột dạ tay nắm chặt thành quyền, hơi hé môi:

-Đó chỉ là do tiểu Cẩn hiểu lầm thôi ạ...

Úc Quốc Bình bình tĩnh liếc nhìn thần sắc của anh, ngữ khí cũng trở nên nghiêm khắc:

-Tôi không hy vọng chuyện của cậu, hay là người trước đây làm tổn thương đến tiểu Cẩn. Cậu tốt nhất nên chú ý một chút, nếu không... cậu cũng đừng hòng được chạm vào nó. Con gái của Úc Quốc Bình này tuyệt đối không được chịu bất kì ủy

Hứa Vị Mộ song mắt lưu chuyển, gật đầu cam đoan:

-Chú Úc người cứ an tâm, con hiểu rõ rồi ạ!

Úc Quốc Bình chậm rãi hỏi tiếp:

-Thế có tính toán đến việc kết hôn chưa?

-Con luôn chỉ muốn tiểu Cẩn làm cô dâu của con.

Lời này là thật, anh chưa từng nghĩ sẽ có người nào ngoài cô, nếu không phải là Úc Cẩn thì bất luận là ai cũng đều không được.

Úc Quốc Bình hài lòng gật đầu.

-Nghĩ đi nghĩ lại, ta và dì Úc của cậu cần phải cùng với cha mẹ cậu thương lượng chuyện này kĩ càng một chút, việc kết hôn cũng không cần phải gấp gáp, hai đứa trước tiên cứ hẹn hò trước đi.

Cũng tại vì chưa từng chứng kiến chuyện tình cảm của hai đứa trẻ này, bây giờ mà nói đến chuyện kết hôn thì có vẻ hơi sớm. Chúng nó cũng đã 26, mọi chuyện đã sớm an bày đâu ra đó rồi... kết hôn cũng là chuyện sớm muộn trong nay mai.

.....

Lúc Hứa Vị Mộ mở cửa ra thì nhìn thấy Úc Cẩn đang thập thò lén lút đứng sau cửa nghe trộm. Nhưng mà căn bản là cái gì cũng không nghe được... Lúc nhìn thấy Hứa Vị Mộ đi ra mới vội vàng xấp lại hỏi:

-Sao rồi?? Ba có mắng anh không? Có đánh anh không??

Anh cười cười tỏ vẻ chững chạc đằng hoàng.

-À ba em nói với anh như vậy này, tiểu Cẩn nhà ta quá tùy hứng lại không đứng đắn, cậu mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho nó một chút...

-Cái gì?? Dám xạo em à!!

Cô rõ ràng không hề tin ba dám nói xấu mình như vậy, vừa nhìn là biết ngay Hứa Vi Mộ đang muốn khi dễ mình, hừ đúng là lâu ngày quá thành nghiện đây mà!

Thời gian cũng không còn sớm, Hứa Vi Mộ cũng cần phải trở về, Úc Cẩn tiễn anh ra cửa, luyến tiếc buông tay anh ra.

Tổng kết một câu: sự tình đêm nay phát sinh quá nhanh đến nỗi đầu óc không theo kịp tiết tấu, cô căn bản phản ứng không kịp.

Hứa Vi Mộ cảm thấy buồn cười xoa xoa đầu cô.

-Cô ngốc, đi nghỉ sớm một chút. Ngày mai đến công ty tìm anh, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Úc Cẩn gật gù đầu rồi buông tay nói tạm biệt với anh.

.....

Úc Cẩn trở về phòng, cảm thấy đêm nay đã trải qua một cách thật thần kì. Cầm di động lên kiểm tra thì phát hiện ra Kha Thuần Ngôn gửi đến rất nhiều tin nhắn, cũng hiển thị rất nhiều cuộc gọi nhỡ.

Kỳ thật cô chưa từng trải qua cảm giác được đàn ông theo đuổi, cho nên cũng chẳng biết làm thế nào để khéo léo từ chối. Úc Cẩn cảm thấy mình đã làm chuyện có lỗi với anh ta, đã hứa cùng đi xem phim thể mà lại tò tò theo Hứa Vi Mộ trở về...

Nhưng mà... khi nhớ lại nụ hôn nồng nàn xen lẫn cuồng nhiệt kia, khóe miệng cô bất giác lại nhếch lên...

Úc Cẩn nghĩ nghĩ một hồi quyết định gửi cho Kha Thuần Ngôn một tin nhắn “Xin lỗi vì tối hôm nay đã thất hẹn với anh. Còn một việc nữa là tôi đã có bạn trai.”

Kha Thuần Ngôn lập tức nhắn lại: “Hứa Vi Mộ?”

Cô chột dạ bắt đầu lúng túng, như vậy chẳng phải đã rõ ràng rồi sao? Nhưng cuối cùng vẫn trả lời “Đúng vậy.”

Kha Thuần Ngôn chỉ trả lời một câu: “Vậy thì chúc hai người có thể hạnh phúc.”

Úc Cẩn nhìn chăm chăm vào tin nhắn, cảm thấy anh ta viết như thế này thật sự không hề giống như một lời chúc phúc chân thành. Cái gì mà hai người có thể hạnh phúc? Vì sao lại ghi như vậy chứ? Trong ý tứ có cái gì đó thật không ổn.

Nhưng mà cô cũng không muốn tiếp tục bát quái, nói tóm lại hôm nay đã giải quyết được vấn đề lớn nhất rồi... Hứa Vi Mộ cuối cùng cũng là của mình!

.....

Lại nói đến bên này, Kha Thuần Ngôn đang hí hóp mắt nhìn tin nhắn của Úc Cẩn, quả nhiên Hứa Vi Mộ có tình ý với cô ấy, hình như hôm nay anh đã gián tiếp giúp cho hai người có cơ hội thành toàn.

Anh ta cười lạnh một tiếng, không sao cả, là anh ta không chiếm được, Úc Cẩn cũng không đáng là gì cả.

Nhớ đến bữa cơm ban nãy, Hứa Vi Mộ có đi cùng vài người... và họ là quản lí cao cấp của Thiên Dịch.

Kha Thuần Ngôn bấm điện thoại, nói với đầu dây bên kia:

-Tạm thời hoãn lại tất cả dự án hợp tác với bên Hứa thị.

.....

Khi Hứa Vi Mộ về đến nhà thì Hứa ba cũng đã trở về. Bởi vì tiệc xã giao uống hơi nhiều, Từ Quan rót cho chồng một chén trà mật ong giải rượu, hai người đang ngồi trên sofa trò chuyện.

Hứa Vi Mộ tiến vào phòng khách.

-Ba mẹ.

Hứa Ký Ý hỏi:

- Chuyện hợp tác với bên Thiển Dịch tối nay diễn ra như thế nào rồi?

- ”...”

Hứa Vi Mộ sững sốt lúc này mới chợt nhớ, buổi tối ở Nghi Tĩnh họ cùng bàn chuyện hợp đồng, một hồi thì nhìn thấy Úc Cẩn và Kha Thuần Ngôn. Sau đó anh chỉ biết kéo Úc Cẩn rời khỏi hiện trường, mang chuyện đầu tư thương lượng quảng đến xó xỉnh nào. Chỉ vội chào hỏi một tiếng rồi rời đi.

Anh chợt dạ trốn tránh.

- Con có chuyện quan trọng hơn muốn tuyên bố với hai người đây.

Con trai rất ít khi dùng sắc mặt nghiêm túc như vậy để nói chuyện với mình, Từ Quan không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn qua.

- Con đang hẹn hò với tiểu Cẩn.

Hứa Ký Ý chỉ nhú mày, không hề có phản ứng gì quá mạnh. Không cần phải kết thông gia, chỉ dựa vào mấy chục năm quan hệ giao hảo của ông bà Úc Quốc Bình, Hứa thị và Úc thị bắt tay hợp tác liên kết với nhau, hai gia đình bọn họ có thể nói nửa chiến hữu nửa bạn bè. Nhưng mà bây giờ con trai và tiểu Cẩn lại có quan hệ yêu đương, thật sự là quá tốt, hai nhà thân càng thêm thân.

Từ Quan nghe vậy thì kinh hãi.

- Thật à?? Con trai ôi thật là tốt quá!!

Hứa Ký Ý nhìn thấy bà xã phấn khích đến nói năng lộn xộn như vậy, ông khụ khụ vài cái.

- Đúng vậy! Đời trai tân phải mau chóng giải quyết càng sớm càng tốt.

Hứa Vi Mộ: “...”

Từ Quan: “...”

.....

Hứa Vi Mộ trở về phòng, nhớ đến chuyện buổi tối đã phát sinh, chỉ cảm thấy chốc lát dường như đã trải qua mấy đời. Anh nhớ đến hình ảnh lúc Úc Quốc Bình nghiêm túc dặn dò, bèn lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn “Anh và Úc Cẩn đang hẹn hò.”

Rất nhanh bên kia đã trả lời lại “Hứa Vi Mộ hình như anh đã quên mất lời hứa của chúng ta?”

Hứa Vi Mộ nhú mày hồi lâu mới đáp lại “Xin lỗi.”

Xin lỗi là từ vô dụng nhất trên thế gian này, nhưng mà anh chỉ có thể làm như vậy. Đã sáu năm trôi qua, anh đã nhận nhịn quá đủ rồi, nếu như đến cuối cùng Úc Cẩn thực sự phải gả cho người khác, thì anh sẽ phải dằn vặt mà hối hận cả đời.

Cho nên, nói anh ngoan tâm cũng được, là anh đã phụ Lâm Khê. Nhưng cả đời này anh cũng không thể cùng một lúc cô phụ cả hai người.

.....

Lâm Khê đang ở thành phố B, nhìn thấy màn hình hiển thị tin nhắn gửi đến, cười khê một tiếng. Hứa Vi Mộ à, anh nghĩ sau khi mang mọi chuyện nói rõ ràng với Úc Cẩn thì anh vẫn có thể tiếp tục mối quan hệ này với cô ấy à?

9. Chương 9: Biến Hóa

Hôm nay Úc Cẩn dậy rất sớm. Suy nghĩ đầu tiên khi mở mắt ra là bây giờ cô đã chính thức có bạn trai, vị đó là trúc mã kiêm hàng xóm Hứa Vi Mộ.

“Chào buổi sáng cả nhà!” Úc Cẩn hí hửng gọi ba mẹ, tâm trạng vô cùng cao hứng ngồi ăn sáng.

Những người đang yêu lúc nào cả người cũng đều phát ra hào quang lấp lánh.

Úc Quốc Bình cười nói: “Buổi trưa mẹ con buổi trưa định đến công ty, con cùng đi đi, sau đó cả nhà ta cùng nhau ăn cơm.”

Úc Cẩn nghe vậy vội từ chối: “Hôm qua con đã hẹn trước với anh Vi Mộ cùng ăn cơm rồi.”

Úc Quốc Bình không thể ngờ đến việc bị con gái cứng từ chối, gặm bánh mì trút giận, đúng là con gái là con nhà người ta mà!

Hơn mười giờ trưa, Úc Cẩn nằng nặc vò mẹ dạy cách làm cơm hộp tình yêu mang đến công ty cho bạn trai.

Lý Tâm bị con gái lôi lôi kéo kéo như vậy thì vừa giận vừa buồn cười. Lớn như vậy mà chưa từng thấy nó tỏ ra sốt sắng như vậy. Mười đầu ngón tay không đụng nước, chưa bao giờ chịu nhấc chân vào bếp vậy mà bây giờ còn đòi làm cái cơm hộp tình yêu gì đó. Con gái khi yêu đúng là chỉ số thông minh đều giảm xuống chỉ còn mỗi số lẻ phía sau!

Việc này nếu để ông xã già nhà mình biết được không biết phải cần bao nhiêu xô chậu để hứng nước mắt đây. Con gái rệu rã cho đến bây giờ còn không nấu nổi một bữa cơm cho ba nó, chưa bao giờ làm cơm hộp mang đến công ty cho ông. Ông làm việc ở công ty ngày đêm trông ngóng nó ghé qua thăm ông một chút, vậy mà số lần nó ghé vào Hứa thị còn nhiều hơn cả số bước chân nó đi vào công ty trong nhà.

Được rồi, nếu con gái đã coi trọng người yêu hơn cha, thì người vợ đảm đang là bà sẽ làm cơm hộp tình yêu dâng lên cho ông xã vậy!

Thế là hai mẹ con Úc gia, mỗi người xách một lồng cơm, một người đi đến Hứa thị, một người bước vào Úc thị.

Úc Cẩn đến đại sảnh Hứa thị tâm trạng bất chợt thay đổi. Hi hi, dù sao thì bây giờ thân phận của cô cũng đã thay đổi rồi.

Cô nàng vẫn như mọi ngày ngang nhiên đi lên khu quản lý cao cấp, chỉ có điều là hôm nay trên tay Úc đại tiểu thư có thêm một cái hộp cơm. Mọi người đều trở mắt ngạc nhiên, chuyện gì đã xảy ra? Mặc dù Hứa tổng luôn dung túng Úc đại tiểu thư này, nhưng mà cô nàng mỗi lần xuất hiện ở Hứa thị đều là hung hăng đến xong rồi hung hăng đi... Hôm nay lại còn mang theo hộp cơm? Quan hệ của hai người này khi nào thì trở nên hài hòa như vậy chứ?

Đối với ánh mắt dò xét bát quái của mọi người, cô chỉ cười khê không đáp lại. Khi đi đến phòng làm việc của Hứa Vi Mộ còn lịch sự gõ cửa.

“Mời vào.” Hứa Vi Mộ đang tập trung vào tài liệu trên bàn, không hề ngẩng đầu.

Úc Cẩn nhìn anh như vậy cũng không nói gì, nhẹ nhàng im lặng đi tới.

Nếu có công việc gấp, thường thư kí sẽ trực tiếp vào thông báo, tại sao hôm nay đã một lúc lâu rồi vẫn không có phản ứng?

Hứa Vi Mộ lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt của Úc Cẩn, sắc mặt liền trở nên dịu dàng: “Hôm nay sao lại lịch sự vậy?”

Cô cười khê, giấu hộp cơm sau lưng: “Anh xong việc chưa?”

Hứa Vi Mộ đứng dậy đi đến “Xong rồi, thật ra cũng không có gì quan trọng cả. Thôi mình đi ăn cơm đi em.”

Cô cười thần bí, lắc đầu: “Không cần đi ra ngoài.”

Hứa Vi Mộ ngạc nhiên hỏi: “Tại sao vậy?”

Lúc này cô mới lấy hộp cơm giấu ở sau lưng ra để lên bàn làm việc của anh, cười nghịch ngợm: “Tiểu nữ đã chuẩn bị cơm hộp tình yêu, mời Hứa tổng từ từ thưởng thức ạ!”

Hứa Vi Mộ cong cong khóe miệng cố nhịn cười: “Phải làm phiền Úc đại tiểu thư mang đến tận nơi, tôi đây thật là có phúc. Nếu vậy thì cũng không dám khách khí...”

Úc Cẩm bĩu môi: “Anh mở ra xem trước đi.”

Anh mở hộp cơm, cà chua bác trứng, thịt kho Tô Đông Pha, nấm hương xào rau thập cẩm. Trình bày rất đẹp mắt, mùi vị cũng rất hấp dẫn, chỉ có điều...

Anh cầm đũa gắp thử một miếng, vừa ăn vừa chép miệng khen: “Tay nghề dì Úc càng ngày càng tuyệt!”

Úc Cẩm chưa gì đã bị lộ tẩy, chột dạ nhìn anh méo mào: “...em cũng có góp phần trong đó mà!”

Hứa Vi Mộ nghi ngờ: “Em cũng có?”

Úc Cẩm phụng phịu: “Ừ, em có rửa rau củ rồi thái rau nữa mà.”

Anh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Úc Cẩm hậu đậu lười biếng như vậy thì làm sao biết làm cơm hộp chứ? Với lại nếu cô nàng biết nấu ăn thì tại sao anh lại không biết chứ?

Úc Cẩm thấy anh không có phản ứng, lại gặng hỏi: “Em không biết nấu cơm, thế anh có ghét bỏ em không?”

Hứa Vi Mộ cười cười, muốn ghét bỏ thì anh đã ghét bỏ từ lâu rồi... vả lại anh cũng không muốn cưới vợ về nhà chỉ để làm bảo mẫu.

Anh giả vờ nghiêm túc đằng hoàng nói: “Thưa đại tiểu thư, tốt nhất em đừng nấu nướng gì cả, ngộ nhỡ cái bếp nhà anh có mệnh hệ gì thì...haiz~”

“...”

Văn phòng Chủ tịch Úc thị.

Úc Quốc Bình nhìn bà xã đại nhân mang theo hộp cơm giữ ấm đến thì rất cao hứng nhưng vẫn dịu dàng hỏi: “Anh đã nói cùng đi ra ngoài ăn, sao còn mang cơm đến làm gì?”

Lý Tâm cười cười: “Con gái cưng của anh muốn làm hộp cơm tình yêu cho Vi Mộ, em tiện thể cũng làm một phần cho anh.”

Ông nghe xong có chút bất mãn: “Tiểu Cẩm làm cơm? Còn làm cho thằng nhóc kia?”

Lý Tâm nhìn vẻ mặt nhăn nhó của ông chồng già, che miệng cười trộm khê gật đầu.

“Anh không ăn! Không muốn ăn!” Con gái là con nuôi dùm người ta! Ông đến bây giờ còn chưa bao giờ được ăn cơm do chính con gái tự làm!

Lý Tâm nhú mày: “Vậy em mang về.”

Úc Quốc Bình nhìn thấy vợ xoay người muốn đi ra, vội kéo tay bà cầm lấy hộp cơm, chân chó nịnh nọt: “Ấy ấy~ Anh đùa một chút thôi em đừng giận mà! nào ngồi xuống ăn cơm với anh.”

Tuy nhiên khi Úc Quốc Bình vừa nhìn thấy món ăn trình bày đẹp mắt, mùi vị lại quen thuộc thì chân mày giãn ra. Tiểu Cẩm làm gì học được tay nghề nấu ăn cao siêu như thế này chứ?

“Nó bảo em dạy nó à?”

Lý Tâm nhún vai: “Vì lý do an toàn, em chỉ dám cho nó rửa & thái rau thôi.”

Bữa trưa trôi qua theo những câu chuyện vụn vặt của hai người. Thường thường Hứa Vi Mộ đều ăn ở phòng làm việc do thư ký gọi đặt sẵn, hiếm khi nào được ăn cơm nhà như vậy. Hơn nữa còn có Úc Cẩn ngồi kế bên anh một miếng, em một miếng. Hạnh phúc cùng lắm cũng chỉ có thể thôi!

Cho đến ngày hôm nay, khi mối quan hệ của hai người đã thay đổi, Úc Cẩn mới phát hiện ra mỗi câu mỉa mai, trêu chọc của Hứa Vi Mộ trong quá khứ đều mang ẩn ý, chỉ tại cô thật ngu ngốc, nhìn không thấu mà nghe cũng chẳng hiểu.

Hết thời gian nghỉ trưa, Hứa Vi Mộ phải làm việc tiếp, Úc Cẩn vẫn ở phòng làm việc của anh nghịch tới nghịch lui. Thật ra thì Úc Cẩn đã từng đến đây rất nhiều lần rồi, nhưng lần nào đến cũng cãi nhau với anh một trận rồi mang cả bụng ầm ục đi về, vẫn chưa nhìn rõ cách trang trí bày biện trong phòng làm việc của anh.

Trên bàn làm việc Hứa Vi Mộ trưng một bức ảnh gia đình ba người nhà anh.

Cô bắt mắt bửu môi gõ gõ lên bàn: “Ở đây phải để thêm ảnh chụp chung của em với anh.”

Nhưng nghĩ lại, ảnh chụp chung của hai người cũng không nhiều, phần lớn là ảnh lúc bé ba mẹ chụp cho hoặc lúc gia đình bọn họ cùng chụp lúc đi dã ngoại. Nhưng nhìn vào những tấm mình đó cảm thấy sắc mặt của cả hai không được tốt cho lắm.

Úc Cẩn nghĩ vậy, bỗng hứng trí bừng bừng: “Hay là chụp ngay bây giờ đi anh?”

Hứa Vi Mộ đau đầu day trán, tính cách hễ nói là phải làm liền này của cô không chéch đi đâu được, mà dù sao anh cũng không nỡ từ chối.

Úc Cẩn lấy điện thoại ra rồi loay hoay tạo dáng trước ống kính. Cô vẫn chưa quen tựa sát vào Hứa Vi Mộ như vậy nên hai người vẫn có chút khoảng cách. Trái lại, Hứa Vi Mộ sát lại gần mặt kề mặt, Úc Cẩn nhấn nút chụp.

Cô xem lại hình rồi nghĩ nghĩ một lúc lâu lại nói: “Một lần nữa đi.”

Hứa Vi Mộ cũng ậm ừ chiều theo, lần này Úc Cẩn canh thời điểm chuẩn, bắt ngờ nghiêng đầu hôn chụt một cái lên mặt Hứa Vi Mộ.

Cô khoái trí đứng lên, nhìn hình ảnh thân mật trong điện thoại cảm thấy rất vừa ý, cười ngây ngô: “Lát nữa em sẽ đi rửa tấm ảnh này ra.”

Hứa Vi Mộ nhìn cô dịu dàng, cong cong khóe miệng, kéo tay cô ôm vào lòng: “Chưa đủ đâu.”

Sau đó đem môi mình dán lên hai cánh môi của cô, nụ hôn lần trước mang theo sự cuồng nhiệt mạnh mẽ, nhưng lần này lại dịu dàng như một làn gió mát, không hề vội vã chậm rãi lướt qua...

Úc Cẩn gồng cứng người giữ nguyên tư thế, tay Hứa Vi Mộ để ở eo cô nhẹ nhàng vuốt ve nhen nhóm ngọn lửa nóng rực, đôi môi anh mang theo hơi thở tươi mát khoan khoái, khiến Úc Cẩn như chìm đắm vào, những cả người vòng hai tay qua cổ anh từ từ tiếp nhận...

Phản ứng ngây ngô của Úc Cẩn như chất xúc tác khiến Hứa Vi Mộ bị kích thích muốn trầm luân khảm sâu vào bên trong cô. Môi răng anh gặm cắn hai cánh môi nhỏ xinh, trúc trắc mà triển miên, lưu luyến say sưa... bây giờ cô có thể thật sự cảm nhận được những từ ấy.

Hai người triển miên say sưa đến nỗi không nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài.

Lý Đông một lúc lâu không thấy động tĩnh thì đánh bạo đẩy cửa đi vào, chợt nhìn thấy hình ảnh không được trong sáng đập thẳng vào mắt: Hứa tổng bị một cô nàng đè ngựa ô hôn đắm đuối.

Anh ta lúng túng vội xoay người đi ra, nhưng không kịp nữa rồi. Hứa Vi Mộ lúc này mới phản ứng tạm buông cô ra, Úc Cẩn mặt đỏ bừng xấu hổ cắn cắn môi khiến đôi môi vốn sưng đỏ càng thêm đỏ mọng ướm ất.

Hứa Vi Mộ mất hứng nhú mày hỏi: “Có chuyện gì?”

Úc Cẩn ngẩng đầu nhìn cái vị bóng đèn đang đứng ở cửa, đối tượng xem mắt số 1 của cô: Lý Đông.

Lý Đông trông thấy cũng hoảng hốt sững sờ tại chỗ, cô gái vừa rồi quần quít với Hứa tổng là Úc Cẩn! Anh ta lại nhớ đến chuyện lần trước Hứa tổng bắt mình phải đi xem mắt với cô ấy, vuốt mồ hôi trên trán anh ta mới từ từ chấp ghép lại chuỗi sự kiện kỳ quái, à à thì ra Hứa tổng đối với cô nàng thanh mai của mình từ lâu đã có ý đồ không hề trong sáng!

Anh ta vội vàng báo cáo công tác, vừa định ba chân bốn cẳng chuồn khỏi hiện trường thì đột nhiên bị Úc Cẩn gọi lại.

“Nghe nói anh nói với Hứa Vi Mộ rằng trông tôi giả vờ dịu dàng, hiền thực?”

Hứa Vi Mộ chột dạ không ngừng ho khan, không ngờ cô ấy vẫn còn nhớ đến vụ này.

Tính cách Úc Cẩn rất ít khi gây khó dễ cho người khác, nhưng một khi đã để tâm thì nhất quyết làm đến cùng, không bao giờ bỏ qua một cách dễ dàng.

Lý Đông mồ hôi lạnh đầy đầu, anh ta đã bao giờ nói ra như vậy chứ? Có cho mười cái lá gan anh ta cũng không dám nói xấu sau lưng vị Úc đại tiểu thư được Hứa tổng chống lưng này!

Lý Đông vừa sợ vừa nghi ngờ nhìn về phía Hứa Vi Mộ.

Hứa Vi Mộ là thủ phạm gây họa, đương nhiên không nhẫn tâm để Lý Đông một mình chịu tội, đành lên tiếng giúp anh ta giải vây: “Anh đi ra ngoài trước đi.”

Úc Cẩn vẫn không rời mắt khỏi hai người, nghĩ nghĩ liền xáp lại nắm cổ áo Hứa Vi Mộ tra hỏi: “Nói mau, có phải anh gạt em không?”

Anh hít hà hương thơm thoang thoảng trên người Úc Cẩn, thành thật khai báo: “Những đối tượng xem mắt với em đều do anh sắp xếp, anh đã dặn dò bọn họ nhất định không được tạo thiện cảm với em.”

Úc Cẩn hừ lạnh, thì ra anh vẫn luôn giả thủ đoạn lừa bịp sau lưng cô! Chẳng trách sao mỗi lần xem mắt đều sắp xếp địa điểm gần Hứa thị, nói không chừng đối tượng xem mắt của cô đều là do anh dày công xếp đặt, tùm đại nhân viên quèn nào xung cho đủ số!

Úc Cẩn nghĩ tới thì muốn nổi bão tố cuộn cuộn, mắt híp lại hỏi: “Còn Kha Thuần Ngôn thì sao?”

Hứa Vi Mộ nhún mày nhếch môi: “Tên đó là trường hợp ngoài ý muốn.”

Cô không hiểu cho lắm: “Sao?”

“Anh vốn sắp xếp anh rể của hần đi xem mắt, ai ngờ anh ta lại bắt Kha Thuần Ngôn thế mạng vào.” Nhắc đến chuyện này Hứa Vi Mộ lại cảm thấy phiền não, anh biết Kha Thuần Ngôn sẽ không dễ dàng buông tha Úc Cẩn. Nhưng mặc kệ làm gì được nhau nào, dù sao Úc Cẩn cũng là của anh.

Anh... rể??!!

Úc Cẩn cảm thấy hết nhịn nổi hét lên: “Hứa Vi Mộ, anh lại dám sắp xếp người có vợ đi xem mắt với em?”

Hứa Vi Mộ nhún vai: “Dù sao thì cũng đi cho có lệ thôi mà.”

“Nói mau! Có phải lúc anh nhận việc an bày đối tượng xem mắt cho em thì đã bắt đầu có tính toán cá nhân rồi đúng không?”

Anh thẳng thắn gật đầu: “Nếu như để cho mẹ em sắp xếp, chỉ sợ sẽ có người vừa mắt em.”

Úc Cẩn mặc dù rất tức giận chuyện Hứa Vi Mộ sắp đặt tính toán với cô, nhưng nói cho cùng anh làm như thế cũng là vì anh sợ mất cô. Câu “anh sợ” kia chạm đến cả tâm can giống như lời nói “tiểu Cẩn, mình về nhà đi.” ngày hôm qua của anh.

Úc Cẩn không bao giờ chống cự lại sự ôn nhu thâm tình của Hứa Vi Mộ.

Cô lại hỏi: “Anh không ngờ là sẽ xuất hiện Kha Thuần Ngôn?”

“Đúng vậy.”

Úc Cẩn mang vẻ mặt nham hiểm xáp đến gần anh: “Nếu như anh ta không xuất hiện thì anh sẽ không bao giờ thổ lộ tình cảm với em, có phải không?”

Hứa Vi Mộ vội lắc đầu phủ nhận: “Không phải không phải. Theo kế hoạch của anh, nếu em thua, anh sẽ đưa ra yêu cầu bắt em phải gả cho anh.”

“... Ai mà thêm gả cho anh chứ!”

10. Chương 10: Cường Thế

“Ba tìm con?”

Kha Khải ngẩng đầu nhìn con trai, hỏi: “Nghe phòng nghiệp vụ nói con hủy bỏ kế hoạch hợp tác với Hứa thị?”

Kha Thuần Ngôn nhún vai xem như thừa nhận.

Kha Khải nghiêm nghị chất vấn: “Con chỉ là một Trưởng phòng thiết kế, có tư cách gì mà yêu cầu như thế?”

Kha Thuần Ngôn biết ông đang muốn khích tướng, tuy nhiên lần này anh ta tự nguyện sập bẫy, điềm nhiên trả lời: “Con lấy tư cách là Tổng giám đốc tương lai của Thiển Dịch.”

Kha Khải bị câu nói của con trai làm cho sững sốt. Con trai ông luôn quyết tâm phải tự dựa vào khả năng của mình để bước từng bước đi lên trong công ty, mặc dù đây là công ty gia đình nhưng vẫn yêu cầu được nhận chức vụ thấp, trừ những nhân viên cấp cao trong công ty thì còn lại không ai biết rõ thân phận thật của nó. Ông luôn muốn để con trai nhậm chức sớm nhưng đều bị từ chối, thế mà lần này nó lại sử dụng quyền lực để yêu cầu việc này, chẳng lẽ nó và Hứa thị có ân oán từ trước?

Kha Khải lời ít mà ý nhiều: “Lý do?”

Kha Thuần Ngôn khê cong khoe miệng cười bí hiểm: “Con đã bắt đầu muốn cùng đối thủ so chiêu thì ít nhất phải có thân phận ngang nhau, thậm chí còn cao hơn mới đủ sức tiến công chứ, nếu không lại bị người khác chê cười là không biết tự lượng sức.”

Câu này ý tứ rất rõ ràng thế nhưng Kha Khải vẫn còn rất mơ hồ: “Nói rõ một chút.”

Kha Thuần Ngôn trái lại lại không muốn ra lý do thật, nếu để ba biết vì một người phụ nữ, thế thì anh còn mặt mũi nào mà để nhìn ông nữa chứ?

Kha Thuần Ngôn tìm cách thay đổi đề tài: “Haizz, không phải ba lúc nào cũng muốn con sớm nhận chức sao, con chỉ đồng ý lần này thôi, nếu ba không chấp nhận thì thôi, bỏ đi.”

Kha Khải cười mắng: “Đứa con bất hiếu này!”

Ông chỉ có duy nhất thằng con này, sinh ra đã mang bản tính kiêu ngạo, nhất mực không chịu làm “lính nhảy dù”, mặc dù đã đồng ý với ông sau khi tốt nghiệp xong sẽ về công ty làm việc nhưng chỉ nhận chức vụ thấp nhất, ban đầu chỉ là nhân viên thiết kế sau đó được đề bạt lên chức trưởng phòng.

Ở trong công ty, nếu ở trước mặt người ngoài, nó cũng chưa bao giờ gọi một tiếng “ba”. Tuy nhiên, như vậy cũng không sao cả, năng lực của con ông ông biết rõ, giao công ty cho nó quản lý chỉ là chuyện sớm muộn. Bây giờ nó đã đồng ý tiếp nhận vị trí kia thì ông cũng sớm ngày được nhàn nhả rồi. Có điều, ông vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, vì chuyện gì mà hủy bỏ hợp tác với Hứa thị và nó sẽ sớm nhậm chức?

Theo Kha Khải được biết, Hứa Ký Ý đã đem phần lớn công việc quản lý công ty giao lại cho con trai là Hứa Vi Mộ, mà thủ đoạn của Hứa Vi Mộ trên thương trường ông cũng đã nghe thấy, Hứa Vi Mộ tuy còn trẻ nhưng làm việc cẩn nhắc cẩn thận, mạnh mẽ quyết đoán. Mặc dù bây giờ, xét về nhiều phương diện Hứa thị vẫn chưa so được Thiển Dịch nhưng trong tương lai không ai nói trước được, nhất là thằng nhóc đó còn có sự trợ giúp của tập đoàn Úc thị.

Thương trường đã trở thành thiên hạ của những người trẻ tuổi, ông già xương cốt lung lay như ông cũng nên sớm về vườn thôi. Ông cũng muốn xem con trai của ông tranh bá một phương với tên nhóc họ Hứa kia.

Kha Thuần Ngôn đứng một bên, khoe miệng mang theo ý cười, anh sẽ không bỏ cuộc, Bị người khác đem ra làm bia đỡ đạn thì sao anh có thể chấp nhận được chứ?

Úc Cẩn rảnh rỗi cả ngày không có việc gì làm nên ở bên cạnh Hứa Vi Mộ suốt cả buổi trưa.

Hứa Vi Mộ còn phải giải quyết công việc nên cô ngồi trên sôpha đọc báo, hiếm khi nào lại yên tĩnh, ngoan ngoãn như vậy. Thật ra do tối qua cô ngủ không ngon, cả người lúc nào cũng lâng lâng như đang trên mây, bây giờ cơn buồn ngủ ập đến, hai mí mắt bắt đầu hôn nhau híp mắt lim dim ngủ, cho đến khi quỵn tạt chí trên tay rớt xuống đất cô mới giật mình tỉnh giấc.

Hứa Vi Mộ từ nãy giờ quan sát bộ dáng mơ màng đáng yêu của cô, cười phì: “Anh dẫn em vào phòng ngủ một giấc nhé!”

Cô vội vã xua tay từ chối: “Không cần đâu, em ngủ trên sôpha cũng được mà.” Nói xong lập tức buông cuốn tạp chí nằm xuống.

Hứa Vi Mộ nhìn bộ dạng nhắm mắt giả vờ của cô, cười nhẹ một tiếng, bước đến bên cạnh cô nhìn xuống.

“Sao? Em sợ à?”

Cô cố nén cảm giác trống ngực đang đập liên hồi, phản bác lại: “Em sợ gì chứ?”

“Sợ ngủ trên giường của anh!”

Bị nói trúng tim đen, cô đỏ mặt cúi đầu, ngủ trên giường của anh ấy?

Thật quá mờ ám...

“Em...em không quen ngủ giường của người khác phải.”

Hứa Vi Mộ đen mặt, hừ, cô dám có thói quen ngủ trên giường của đàn ông sao?

“Này này, anh làm gì thế?” Úc Cẩn đang nằm yên ổn trên sôpha thì bị Hứa Vi Mộ hai tay bế lên.

Anh vừa dụ dỗ vừa ôm cô hướng về phía phòng ngủ: “Em nên tập quen dần dần đi, hơn nữa chỉ có thể ngủ trên giường của anh, nhớ chưa?”

Úc Cẩn mặt đỏ bừng đầu vùi sâu vào trong ngực anh.

Hứa Vi Mộ mỗi ngày đều nghỉ trưa trong căn phòng nhỏ ở phía sau. Đây là lần đầu tiên Úc Cẩn vào đây, cô có cảm giác như mình đang xâm nhập vào khu vực riêng tư của anh.

Anh đặt cô ngồi trên giường, trai đơn gái chiếc, hình ảnh nhìn thế nào cũng thật là ám muội. Còn chưa chờ cô mở miệng, anh đã than thở: “Bình thường thấy em cũng đâu ăn nhiều mà sao nặng thế này?”

“...” Tư tưởng không trong sáng gì đó trong đầu cô bây giờ bay mất sạch, tức giận bĩu môi: “Dù có nặng hơn nữa thì hàng đã bán miễn đổi trả!”

Hứa Vi Mộ xoa xoa đầu cô, cười haha, nha đầu kia hẳn là đang tức giận rồi.

“Em ngủ ngoan đi.” Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Hứa Vi Mộ nhìn thiệp mời thư ký vừa đưa vào – đây là thư mời đến dự buổi lễ nhậm chức của tân Tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Thiên Dịch. Anh nhú mày, lần trước hai bên rõ ràng rất có thành ý về kế hoạch hợp tác lần này, xem như lần đó vì anh vội vã kéo Úc Cẩn về mà thất lễ với bọn họ, nhưng cũng không nghiêm trọng đến mức hủy bỏ kế hoạch hợp tác chứ. Hơn nữa tại sao bây giờ lại gửi thiệp đến đây?

Mặc kệ đây là lý do gì thì chuyện này cũng do anh gây ra thì anh phải giải quyết, xem như nhân cơ hội gặp gỡ người thừa kế thần bí của Thiên Dịch.

Anh biết Úc Cẩn không thích những chuyện tiệc tùng hội họp, hơn nữa vì cô là thiên kim của Úc thị nên không thể tránh được chuyện người người a dua nịnh nọt khiến cô không thoải mái, vì vậy ngày mai anh sẽ gọi thư ký cùng đi dự.

Huống hồ, bên Thiển Dịch còn có tên Kha Thuần Ngôn chết tiệt là Trưởng phòng thiết kế, nếu như mang Úc Cẩn theo chẳng phải đang tạo cơ hội tốt cho hắn ta sao? Không được, tuyệt đối không thể dẫn cô đi được!

Anh đi đến phòng nghỉ, cũng đã đến đánh thức cô dậy rồi.

Bây giờ y như cảm giác mấy năm về trước anh bước vào phòng của cô. Vừa mở cửa liền nhìn thấy cô đang say sưa, lộ nửa người ra khỏi chăn. Hôm nay cô không mặc váy mà mặc quần sort lộ ra đôi chân thon dài, rất đẹp. Các cô gái khác chỉ hận không thể ăn mặc mát mẻ phô bày dáng người còn cô thì lại quần kín mít như một cái kén nhộng, báo hại anh chẳng sơ mũi được tí gì cả.

Hứa Vi Mộ đến gần, đập vào mắt anh là một thứ không có khả năng xuất hiện ở đây – áo bra.

Phòng nghỉ trừ anh ra trước giờ chưa có ai được bước vào đây, cái này không phải của Úc Cẩn thì còn ai vào đây nữa. Ngủ trên giường của anh lại không mặc bra, cô nghĩ anh là Liễu Hạ Huệ chắc?!

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, kéo ra lớp chăn mỏng trên người cô, chậm rãi cúi người ngậm lấy cánh môi nhỏ xinh.

Úc Cẩn mơ mơ màng màng cảm thấy môi mình đã chạm phải thứ gì mềm mềm, không khỏi nhớ đến giấc mơ mấy năm trước, cứ tưởng do Hứa Vi Mộ đã hôn mình, thế mà khi tỉnh lại đúng là nhìn thấy anh đứng bên giường, nhưng lúc đó anh lại châm chọc cô rằng dù cô có cởi hết thì anh cũng không có cảm giác. Thật đáng ghét mà!

Để xác định là mơ hay thật, Úc Cẩn chậm rãi mở mắt, sau đó liền nhìn thấy gương mặt Hứa Vi Mộ đang phóng đại trước mắt mình. Hơi thở của anh phủ lên chóp mũi cô, còn đôi môi thì đang ngậm lấy môi mình.

Anh nhìn thấy cô mở mắt cũng không dừng lại, càng cúi xuống ra sức hôn sâu. Úc Cẩn vươn tay lồng vào cổ anh chậm rãi đón nhận. Cảm giác khi ngủ dậy được nhìn thấy anh, được cảm nhận hơi thở của anh, thật là ấm áp!

Người mình yêu nằm trên giường, hai tay ôm lấy cổ mình, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn, tình cảnh bây giờ thật khiến người khác muốn phạm tội, Hứa Vi Mộ nhân lúc còn kiềm chế được mới buông cô ra.

Anh hắng giọng: “Em cố ý thả rông như vậy là muốn dụ dỗ anh phải không?”

Úc Cẩn dần bình ổn hô hấp, lại nghe anh đùa bỡn, cuống quýt giật cái áo bra vùi xuống chăn..

Đi ngủ thả rông là thói quen của cô có được không? Ai mà thêm dụ dỗ cơ chứ?

“Anh đã nhìn thấy rồi, em đem giấu làm gì? Định dục cự hoàn nghênh à?”

Cô không chịu yếu thế liền trả lời: “Em nhớ có người từng nói rằng: cho dù em có cởi hết dâng đến tận mồm thì ‘người nào đó’ cũng không có chút cảm giác mà? Giờ chỉ là thả rông một tý, anh cũng có vấn đề thắc mắc à?”

Hứa Vi Mộ nhíu mày, câu này đúng là của anh, vì lúc đó chột dạ, chỉ số thông minh chỉ còn là số lẻ nên mới nói bừa. Nghĩ vậy anh càng cố ý cúi xuống đè lên Úc Cẩn.

“Anh ...anh muốn làm gì?”

Anh nở nụ cười cực kì quyến rũ: “Muốn cho em xem xem... anh có bao nhiêu cảm giác...”

Úc Cẩn nhìn anh càng lúc càng đến gần, lại còn trợn ra vẻ mặt cười xấu xa, cảm thấy nguy hiểm tràn ngập, giãy giụa đẩy đẩy anh: “Em muốn ngồi dậy!”

Hứa Vi Mộ vẽ mặt bình tĩnh, chống hai tay sang hai bên mép giường.

Cô lấp ba lấp bấp nhắc lại: “Em... em nói... em muốn dậy mà!!”

Hứa Vi Mộ gơ hai tay: “Anh đâu có nói không cho em dậy đâu.”

Úc Cẩn nhìn vẻ mặt đắc ý của anh trong lòng thầm mắng, đúng là sắc lang, cô chỉ mặc một cái áo ngắn tay, bên trong lại trống không, anh không đi ra ngoài thì làm sao cô thay quần áo đây chứ.

Nhận thấy trò đùa của mình đã thành công, Hứa Vi Mộ vui vẻ thông thả đi ra ngoài. Úc Cẩn sớm muộn gì cũng thuộc về anh, không cần vội. Phòng làm việc mặc dù thú vị đấy nhưng không thích hợp cho lần đầu tiên của hai người. Haizz, tại sao từ nãy đến giờ trong đầu anh chỉ toàn ý nghĩ không được trong sáng mấy thế này!

“Tôi nay cũng muốn ăn gì nào?” Hứa Vi Mộ trông thấy Úc Cẩn vừa đi ra cười cười dò hỏi.

Có thể xem đây là lần đầu tiên hẹn hò của họ.

“Sao cũng được.” Chỉ cần được ở bên anh thì đi đâu cô cũng cảm thấy vui.

Hứa Vi Mộ dường như đọc được suy nghĩ của cô, cầm tay cô cùng đi ra khỏi phòng làm việc.

Ở bên ngoài, thư ký trân trân nhìn Hứa Vi Mộ với đôi mắt ngạc nhiên vì chưa bao giờ thấy anh tan ca sớm như hôm nay, sau đó lại trông thấy hành động thân mật bàn tay đan lại với nhau của hai người thì vẻ mặt chuyển sang khiếp sợ như bão tố tận thế sắp kéo đến nơi...

Lúc này cô ta chuyển thư mời vào phòng Hứa tổng nhưng không nhìn thấy Úc tiểu thư, cứ tưởng cô ấy đã ra về. Xem ra Úc tiểu thư đã ở trong phòng làm việc của Hứa tổng suốt cả buổi trưa, và lại còn vào phòng nghỉ? Bây giờ còn lại nắm tay nhau thân thiết như vậy, có ai nói cô cho biết chuyện gì đang xảy ra không? Oan gia hữu tình sao????

Hứa Vi Mộ không hề chú ý đến vẻ mặt hết đỏ rồi xanh, hết xanh rồi trắng thay đổi như tắc kè của cô thư ký, Úc Cẩn đương nhiên cũng nhìn thấy nhưng không giải thích chỉ thầm cười trộm. Cũng đúng thôi, ai mà nghĩ đến việc có một ngày cô và Hứa Vi Mộ thành đôi chứ? Ngay cả bản thân cô trước đây cũng chưa từng dám suy nghĩ như vậy nữa là...

11. Chương 11: Làm Cơm

“Không phải chúng ta định đi ăn cơm sao, vậy thì đến siêu thị làm gì?” Úc Cẩn thật khó hiểu, hướng chỉ hình ảnh Hứa Vi Mộ một thân tây trang nghiêm nghị, mang giày da đắt tiền đẩy xe hàng đi mua sắm hình như không được phù hợp cho lắm.

Hứa Vi Mộ chỉ phun ra ba chữ “Mua thức ăn.”

Úc Cẩn trở mắt “Vậy ai nấu?”

Anh liếc cô một cái, tỏ vẻ kinh bỉ “Đương nhiên là anh, không lẽ còn dám trông chờ vào em?”

Cô cũng nhìn anh xem thường, không nhin được đáp lại “Anh mà cũng biết lặn vào bếp à?”

Hứa Vi Mộ trở nên kiêu căng “Anh là Mr.Perfect.”

Úc Cẩn giật giật khóe miệng ngán ngẩm, lại bắt đầu tự kỉ! Nhưng cũng không muốn đứng ở đây đôi co với anh, chỉ nhỏ giọng hỏi “Vậy thì đến nhà ai?”

Bây giờ đã đến giờ cơm chiều, hướng hồ phụ huynh hai bên cũng đâu có hẹn trước là sẽ cùng dùng bữa đâu a...

“Nhà anh.”

“À, thì ra dì Hứa bảo chúng ta tiện đường về đến siêu thị mua đồ phải không?”

Hứa Vi Mộ khẽ nhíu mày nhưng không nói gì, Úc Cẩn bên này thì nghĩ rằng anh đã ngầm xác nhận.

Cô bắt đầu cao hứng, hôm qua vừa xác định mối quan hệ, hôm nay lại về ra mắt cha mẹ chồng. Mặc dù mình đã lớn lên bên cạnh cha mẹ chồng, thế nhưng loại cảm giác này hoàn toàn khác xa so với trước kia.

Trước đây dù mình có tùy hứng thế nào hai bác cũng cưng chiều và dung túng, hiện tại lấy thân phận là một người bạn gái, cô càng muốn nhận được sự đồng ý và chúc phúc từ họ.

Hứa Vi Mộ nhìn thấy cô im lặng thì cũng đoán được cô đang nghĩ gì, nhưng anh chỉ im lặng chọn lựa thực phẩm, lâu lâu trên khóe miệng lại treo ý cười thỏa mãn.

Lúc hai người từ siêu thị đi ra, cô nàng vẫn giữ bộ dáng chau mày suy nghĩ trầm mặt, bộ dáng này khiến anh nhìn thật là chướng mắt. So với vẻ trầm tư yên tĩnh thì anh vẫn thích bộ dáng nhao nhao làm loạn như ngày thường hơn, ngập tràn sinh khí vui vẻ. Chỉ cần nhìn cô như vậy, anh sẽ không còn cảm thấy buồn chán và cô đơn.

Hứa Vi Mộ tiến lên cắt đứt sợi dây đang bay bổng của Úc Cẩn “Cưng đang nghĩ gì thế?”

Úc Cẩn đột nhiên trưng vẻ mặt bị ủy khuất, buồn bã “Hôm qua em vẫn còn là thiếu nữ, vậy mà hôm nay lại bị biến thành một người phụ nữ rồi!”

Hứa Vi Mộ mặt khê biến sắc, ho khụ khụ “Yên tâm đi, tấm thân thuần khiết của em tạm thời sẽ được bảo toàn.”

“...” Úc Cẩn bị anh chọc đến suýt nghẹn, ý của cô chỉ là ngày hôm qua mình vẫn độc thân, hôm nay đã phải ra mắt phụ huynh, không bao lâu sau sẽ trở thành vợ anh, thế mà anh lại nghĩ nhảm cuội cái gì thế không biết. Khụ khụ! được rồi, cô thừa nhận thật ra đối với việc này bản thân cũng rất thích thú.

Dọc đường đi cô nàng toàn chìm đắm trong tâm tư của cá nhân, cũng không thèm chú ý đến sắc mặt của cái vị đang ngồi kế bên, thẳng đến khi anh dừng xe, hô to một tiếng “Đến nơi rồi!”

Úc Cẩn bây giờ mới lấy lại tinh thần, tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe, lúc ngẩng đầu lên thì mới phát hiện khu nhà này thật xa lạ.

“Không phải chúng ta sẽ về nhà anh sao?”

“Đây chính là nhà của anh.”

Hứa Vi Mộ mang cô đến nhà cá nhân của anh, không phải là nhà ở cùng với cha mẹ.

Nếu nói như vậy thì... buổi chiều hôm nay cô ngủ trong phòng anh, lần đầu tiên được khám phá khu vực riêng tư của anh. Còn bây giờ anh lại mang cô tiến vào thế giới của riêng anh, tựa như tất cả bí mật đều được anh nguyện ý phơi bày trước mặt mình. Loại cảm giác này, ừm, rất an lòng.

Nhưng mà...

Úc Cẩn bủm môi hờn dỗi “Anh cố ý phải không?”

“Cái gì?”

Cô thẳng thắn rõ ràng “Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, trừ khi anh bị bắt lực, nếu không nhất định sẽ phát sinh ra chuyện không đúng đắn.”

“...” Hứa Vi Mộ anh dám thề, nếu không phải vì suy nghĩ đến sự việc phát triển quá nhanh sợ cô sẽ không thích ứng được thì anh sẽ lập tức mang cô ra ‘làm’! Tại sao cô nàng này cứ cố ý đùa bỡn anh, không tin anh là một người đàn ông bình thường à?

Căn hộ này là do anh mua từ năm trước, rất ít khi sử dụng, thế nhưng mỗi ngày cũng có người giúp việc theo giờ đến phụ trách quét dọn sạch sẽ.

Cô nhìn anh mở cửa, vừa vào cửa, đôi mắt Úc Cẩn đã dán chặt lên tủ giày, có một đôi dép mang trong nhà của phụ nữ.

Úc Cẩn hí mắt nguy hiểm nhìn anh, Hứa Vi Mộ vội vàng giả thích “Của mẹ anh!”

Cô chột dạ cảm thấy mình lúc này đã thất thố, Hứa Vi Mộ lấy từ trong túi mua sắm ra một đôi dép mang trong nhà cho cô thay vào. Từ khi anh nói muốn mang cô về nhà cùng nấu cơm thì Úc Cẩn chẳng còn tâm

tư mà đi dạo siêu thị, nên cũng chẳng đến ý đến việc bọn họ đã mua những gì. Xem ra người ra đó đã sớm chuẩn bị từ trước!

Úc Cẩn thay dép, vừa đi vào trong vừa hểnh mũi ngửi ngửi khắp mọi nơi trong phòng, giống như để tìm những thứ khả nghi hoặc là... bất gian!

Hứa Vi Mộ nhìn cô phì cười “Cún con, có ngửi thấy mùi của phụ nữ chưa?”

Cô đi đến phòng ngủ, hai mắt như tia laser dò xét cả căn phòng, ra vẻ nghiêm túc nói “Báo cáo ngài, không phát hiện ra hiện tượng khả nghi!”

Hứa Vi Mộ cưng chiều xoa xoa đầu cô “Nơi này về sau sẽ là nhà của chúng ta.”

Úc Cẩn chỉ ngơ ngác nói ờ một tiếng. Khi anh xoay người đi vào bếp, hai gò má cô ửng đỏ tim đập rộn ràng, trong lòng tràn ngập hương vị ngọt ngào, phải mất một lúc lâu mới trấn tĩnh lại.

Như vậy thật là hạnh phúc, thật là tốt, chỉ sợ nhắm mắt lại rồi khi mở mắt ra thoáng một cái thì nó sẽ vụt mất...

Cô đi vào phòng bếp, nhìn thấy bóng lưng bận rộn của Hứa Vi Mộ, anh đã đổi quần áo ở nhà. Cô chưa bao giờ biết anh có một dáng vẻ bình thường như thế. Cho đến bây giờ mặc dù hai người đã ở bên nhau, nhưng đối với cô, anh vẫn như một vì sao xa lạ bí ẩn mà cô không thể chạm đến được. Vậy mà hiện tại, vì cô mà anh xuống bếp xắn tay áo làm cơm, vì cô mà anh đã chuẩn bị cả một gia đình...

Cảnh tượng như vậy, quá tốt đẹp đến mức cô muốn bật khóc. Úc Cẩn lẳng lặng bước đến gần anh, hai tay ôm choàng lấy thắt lưng anh, nghiêng mặt dán lên tấm lưng dày rộng mà ấm áp của anh.

Hứa Vi Mộ hơi phản ứng, cười cười vỗ vỗ tay cô, sau đó lại tiếp tục sơ chế thức ăn. Khoảng khắc hạnh phúc ấm áp như vậy, chính anh cũng tâm tâm niệm niệm mong chờ từ rất lâu rồi... Anh đã từng tự nói với bản thân, nếu kiếp này cô phải gả cho người khác thì anh sẽ bất chấp tất cả ngăn cản đến cùng, quyết không để nó xảy ra, dù cho cô có hận thì anh cũng nguyện ý cam lòng. Tình cảm bao nhiêu năm đậm sâu như thế, sao có thể đơn giản buông tay được chứ? Cái gì mà tươi cười chúc phúc... tất cả chỉ là giả tạo, anh không làm được!

Úc Cẩn ở phía sau thấp giọng gọi “Anh Vi Mộ~”

Khóe miệng Hứa Vi Mộ cứng đờ “Em vừa gọi anh là gì?!”

Cô đỏ khóc đỏ cười, cọ cọ lưng, ôm chặt hông anh “Em đang làm nũng mà...”

Từ ‘anh Vi Mộ’ này không hề giống với lúc giả vờ ngoan ngoãn xưng hô khi ở trước mặt người lớn, cũng không giống với lúc trước đây anh chỉ xem cô như một đứa em gái nhỏ. Trước giờ toàn trực tiếp gọi thẳng tên anh nên bây giờ cô không biết phải xưng hô nhưng thế nào mới có thể biểu lộ được hết tình ý của mình. Cô muốn nói cho anh biết, hiện tại cô cảm thấy rất hạnh phúc, rất ấm áp. Từ ‘anh Vi Mộ’ này thể hiện trọn vẹn tình cảm của cô đối với anh.

Hứa Vi Mộ cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ nhắn đang quấn chặt hông mình, ngón tay trắng nõn thon dài, cô tựa vào lưng anh, nũng nịu gọi tên anh... Dù anh đã quên mất với việc cô đứng trước mặt mình ngang ngược làm loạn, những lúc ấy anh cũng không hề nao núng mà góp vào vài câu đùa khẩu với cô. Nhưng biểu hiện bây giờ của Úc Cẩn lại khiến anh không thể chống cự được.

Hai luồng mềm mại của cô dán chặt trên lưng anh, đã vậy còn cọ tới cọ lui... Cẩn bản lúc này anh chẳng còn tâm trạng mà tiếp tục làm cơm, bèn thả tay cô ra, xoay người nhìn cô nghiêm túc nói “Nếu như em không muốn trở thành bữa tối của anh, tốt nhất nên an phận ra ngoài ngồi chờ.”

“...” Úc Cẩn ỉu xiu bủ môi, cô đã ra sức nhõng nhẽo như vậy mà anh vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng. Cô nhúng nhúng vai định đi ra ngoài thì bị Hứa Vi Mộ kéo lại ‘chặt’ một cái lên môi, lại trầm thấp mở miệng “Anh làm cho em ăn no trước, sau này đến phiên em giúp anh ăn no.”

Lại còn không thừa nhận việc mang cô đến đây là do tà tâm nổi lên?! Đúng là bất lương! Úc Cẩn bị anh dọa đến lủi thủi lượn khỏi phòng bếp. Hứa Vi Mộ nhìn theo bóng lưng của cô nàng, khẽ cười một tiếng, muốn đối phó với Úc Cẩn quả nhiên phải dùng đến chiêu này. Đừng nhìn thấy Úc Cẩn lúc nào cũng sẵn

giọng ngang tàn, cái gì mà vui buồn lộ rõ trên mặt, kì thật cô nàng này rất dễ xấu hổ, lại nhạy cảm vô cùng... điểm này anh biết rất rõ.

Dù sao thì Úc Cẩn cũng chẳng giúp được cái nên đi khám phá khắp căn hộ. Đây là một căn hộ theo được bố trí và thiết kế theo lối hiện đại tông trắng đen xen kẽ, rất hợp với tính cách của Hứa Vi Mộ, nhưng khiến người ta có cảm giác hơi rợn người. Ban nãy cô đi vào phòng ngủ, còn đùa với anh phải tra xét kĩ càng, thật ra cô vẫn chưa trông kĩ càng.

Căn hộ có ba phòng ngủ, phòng ngủ chính ở giữa có đặt một cái giường lớn, tất cả chăn, ga giường gối đồng bộ đều màu xám, Úc Cẩn lại nhớ cách bố trí ở đây so với nhà của Hứa Vi Mộ không khác biệt nhiều lắm.

Anh hình như rất thích cửa sổ rộng, trong phòng làm việc cũng giống như vậy, sử dụng rèm cửa màu đen, chắc là để hỗ trợ giấc ngủ. Giấc ngủ của anh luôn không sâu, có nhiều lần cô thừa dịp lúc anh đang say ngủ đùa cợt một tý, luôn luôn lập tức bị phát hiện ngay.

Trên tủ phía đầu giường có trưng những cái khung hình chụp chung của hai người, là hình của bọn họ lúc nhỏ, khi ấy vẫn chưa biết cái gì gọi là tình yêu nam nữ. Úc Cẩn nhớ, cô rất thích đến gần Hứa Vi Mộ, cứ suốt ngày lẻo đẻo theo sau anh, miệng luôn mồm gọi ‘anh Vi Mộ, anh Vi Mộ’. Có khi vì không nhìn thấy anh, cô chạy về tìm mẹ khóc loạn cả lên.

Trong ảnh chụp, cô thiếu mất hai cái răng cửa nhưng vẫn tươi cười thật sáng lạn. Trong trí nhớ, cô còn nhớ rõ anh từng cười cợt trêu chọc “Lêu lêu! tiểu Cẩn không có răng cửa gió sẽ lùa vào bụng haha~” cô bèn khóc um lên, anh méo mặt phải vất vả lắm mới dỗ được cô nín khóc, đúng là cái miệng hại cái thân mà!

Ảnh chụp từ mười mấy năm trước, nhưng cảnh tượng kia vẫn rõ ràng dường như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua. Có lẽ thời thơ ấu của bọn họ là những thứ không gì có thể thay thế được, thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, trong cuộc sống luôn tồn tại sự hiện diện của đối phương, giống như một phần không thể tách rời. Mặc dù thật khó khăn để phân biệt rạch ròi thế nào là tình thân, thế là là tình yêu trai gái... nhưng điều quan trọng nhất là cả hai vẫn tiếp tục được ở bên nhau, đây là sợi dây liên kết kì diệu không ai có thể phá vỡ. Ngay cả khi nó không phải là tình yêu, thì Hứa Vi Mộ vẫn là một hồi ức tốt đẹp chỉ thuộc về riêng bản thân cô.

Căn phòng này chỉ có một cái giường, điều hòa, tủ quần áo, TV... còn lại những vật dụng trang trí bày biện khác đều không có, đây chính là phong cách tối giản đặc trưng của Hứa Vi Mộ.

Úc Cẩn sau khi tham quan chán chê liền ngoan ngoãn ngồi trên sofa chờ ăn cơm. Mặc dù không biết anh có thể nấu nướng, nhưng cũng chắc chắn một điều, không có mấy người được anh xắn tay áo phục vụ đâu nhỉ? Một mùi thơm hấp dẫn truyền ra từ nhà bếp... Hứa Vi Mộ này, luôn tự tin khẳng định bản thân trăm phần trăm hoàn hảo, là người đàn ông chỉ thuộc về cô.

“Không biết làm cơm thì cũng phải biết bày biện chén đĩa chứ?!” Hứa Vi Mộ lộ đầu ra, nhếch miệng cười khế.

Cô thề thề lưỡi trêu lại anh, chuyện con con này cô vẫn làm được. Úc Cẩn lấy ra hai cái bát đôi xới cơm vào, bày biện đâu ra đó rồi chạy vào bếp giúp anh bưng thức ăn.

Nhìn như vậy thật giống như cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường. Mặc dù chỉ xoay quanh mấy chuyện củi gạo dầu muối tầm thường, nhưng lại khiến ta cảm thấy sự ấm áp ngập tràn khắp bốn phía, tâm tình cũng trở nên nhẹ nhõm, thoải mái.

Ngoại truyện nhỏ: Thư tình.

Sau khi kết hôn, cô nàng Úc Cẩn lại nhớ đến một chuyện cũ: trước đây từng có một cô bạn học cứ nài nỉ cô chuyển thư hộ Hứa Vi Mộ, mặc dù cá nhân Úc Cẩn chỉ muốn làm qua loa cho xong, nhưng vẫn không dám tưởng tượng lại sắc mặt hầm hầm của anh khi chứng kiến Úc Cẩn thay mặt người khác ‘tỏ tình’ với mình. Kết quả cuối cùng thì mọi người chắc cũng đoán được: cả hai bị cự tuyệt thê thảm, anh không chừa lại cho cô chút mặt mũi nào...

Vì thế, Úc Cẩn rất bất mãn đưa ra yêu cầu với anh “Em còn chưa bao giờ được nhận thư tình đấy, anh cũng mau mau viết một bức để thỏa mãn hư vinh của em đi ~”

Người nào đó khi nghe xong thì khoe miệng giật giật, sau đó kề sát vào tai cô thì thầm “Bà xã à, anh còn chưa đủ thỏa mãn em sao?”

Úc Cẩn mặt đỏ bừng đẩy anh ra “Đáng ghét! Em đang nói chuyện nghiêm túc!!”

Hứa Vi Mộ ho khan một tiếng. Thật ra trước đây anh đã từng phát hiện có một tên nam sinh to gan dám nhét thư tình vào học tủ của Úc Cẩn, thế là anh lén lút lấy trộm lá thư, lúc mang về nhà mở ra xem nội dung... ôi con mẹ nó thật là buồn nôn! Anh đen mặt, vừa tức giận vừa buồn cười.

Thế là, lá thư tình xấu số ấy chưa kịp đến tay người nhận thì đã bị vứt vào thùng rác!

.....

Anh cười cợt “Đã là vợ chồng già cả rồi, còn cái gì mà thư tình, vậy tại sao em không viết cho anh?”

Thật ra, Úc Cẩn chỉ cố ý đùa một chút, cũng không hề suy nghĩ quá nhiều.

Mãi đến một ngày nọ, Úc Cẩn đi vào phòng sách xem tiểu thuyết, khi cô mở quyển sách gần đây mình đang đọc thì nhìn thấy ở trên đó dán một tờ giấy note, nội dung ghi thế này: Vợ yêu, em hãy lên kế hoạch thiết kế lại một đêm tân hôn hoành tráng, rồi sau đó anh sẽ thỏa mãn yêu cầu của em.

12. Chương 12: Sủng Nịnh

Không có beefsteak và rượu vang đỏ, cũng chẳng có ánh nến lãng mạn, những món mà Hứa Vi Mộ chuẩn bị chỉ là một bữa cơm gia đình bình thường. Chỉ tầm thường như vậy nhưng tràn ngập hương vị hạnh phúc khiến Úc Cẩn cảm thấy rất thỏa mãn.

Cô cầm đũa gắp một miếng chả cá đưa lên mũi hít hà, thịt trắng thơm lừng, đây là kiểu chế biến mà cô thích nhất. Cẩn một miếng, chua cay mặn ngọt đủ vị. Măng mùa đông trộn cùng với nấm mèo và thịt cá bằm, mùi vị hòa quyện vào nhau quyến rũ đến mức Úc Cẩn cứ luôn miệng suýt xoa: “Ngon thật chứ lại!”

Hứa Vi Mộ nhếch khoe miệng, vào lúc buổi trưa Úc Cẩn đang ngủ, anh gọi điện thoại cho dì Úc nhờ bà chỉ giáo cho vài món yêu thích của cô nàng. Xem ra, tay nghề của mình quả thật cũng không tồi nhỉ...

“Anh còn biết làm cơm ngon như vậy, thế... còn có cái gì anh không biết không?” Úc Cẩn vẻ mặt không phục hỏi anh, cô ăn uống khó tính kén chọn như vậy mà anh cũng có thể thuyết phục được mình.

Hứa Vi Mộ tự kỷ nhún vai, tựa hồ như không có gì có thể làm khó được anh.

Úc Cẩn đãi miệng lẩm bầm: “Vậy em cũng sẽ cùng mẹ học làm cơm.”

Anh nhíu mày: “Việc đó cứ để anh, em học làm gì?”

“...” Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng Úc Cẩn vẫn quyết định sau khi về nhà nhất định sẽ thỉnh giáo tay nghề bếp núc của mẫu thân đại nhân, cô cũng muốn tự tay làm cơm cho cho anh. Cô vẫn cho rằng, bản thân bài xích những đức tính kiêu căng hợm hĩnh như những cô thiên kim tiểu thư thì đã là một kì tích. Thế nhưng bây giờ lại phát hiện thêm một việc, hình như trừ điểm ấy ra thì cô hoàn toàn chẳng biết làm một việc gì.

Thật mong sẽ có một ngày cô biết làm cơm, hầm canh... hầu hạ chăm sóc cho anh từng li từng tí.

Sau khi ăn no, Úc Cẩn vuốt ve cái bụng tròn trịa của mình, bất mãn lên tiếng: “Buổi tối không nên ăn nhiều như vậy a, còn bị tăng cân nữa chứ, chỉ tại do anh nấu ăn quá ngon, hư hư~”

Sau gáy Hứa Vi Mộ nổi ba vạch hắc tuyến, cô nàng này là loại không tim không phổi vô tư mà hôm nay cũng biết quan tâm đến vấn đề cân nặng sao?

Anh thuận miệng vừa nói: “Vậy thì sau khi ăn xong chúng ta sẽ làm chút vận động tiêu cơm.”

Anh thề những lời vừa nói này đều mang nghĩ đứng đắn không có chút gì gọi là mờ ám, ấy thế mà cô nàng vừa nghe xong thì đỏ mặt mắng anh: “Sắc lang!”

Phản ứng sau vài giây anh mới nhú mày nói: “Con bé này! Trong đầu em toàn là những thứ vớ vẩn, không nói nữa, đi rửa bát.”

Úc Cẩn lúng túng, đỏ mặt chạy lạch bạch đến phòng bếp, bình tĩnh kiểm điểm bản thân đã có tư tưởng không thuần khiết, ngoan ngoãn rửa bát.

Hứa Vi Mộ đứng tựa ở cạnh cửa, buồn cười nhìn cô nàng chân tay luống cuống vụng về. Cuộc sống an ổn như vậy anh nghĩ cũng không còn cách quá xa nữa. Cả hai người bọn họ đã ở bên nhau suốt hai mươi mấy năm, dù cho hiện tại bắt đầu nói đến việc hôn nhân cũng không tính là quá sớm, mặc dù anh rất muốn mau chóng rinh cô về nhà, thế nhưng... đối với cô nàng này mà nói, tiến triển như vậy có nhanh quá không?

Mặc dù anh luôn tỏ ra rất bình tĩnh trước những trò đùa bỡn của cô, thế nhưng chỉ bản thân anh mới biết được mình đã phải kiềm chế khó khăn đến dường nào.

Sau khi rửa xong bát đĩa, Úc Cẩn xoa xoa tay, thầm nghĩ: đã đến lúc cô cần phải về nhà rồi.

Cô còn chưa nghĩ đến phải mở lời với anh như thế nào thì Hứa Vi Mộ đã lên tiếng trước: “Anh đưa em về nhà.”

Cái gì? Thậm chí còn không buồn nín kìm giữ lại, chưa gì đã muốn tống cổ cô về nhà?

Úc Cẩn bất mãn bĩu môi, cũng chẳng thèm nhìn anh, đi vào phòng khách cầm túi xách rồi ra kệ mang giày vào. Động tác rất mạnh, phát ra thanh âm cũng rất vang, đem hờn dỗi trút lên đồ vật, định mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Vi Mộ bước đến đè lại tay nắm cửa, đè Úc Cẩn vào ván cửa, thì thầm vào tai cô: “Bé cưng không muốn trở về?”

Úc Cẩn chỉ cắn môi, không lên tiếng, loại vấn đề xấu hổ như thế này, anh muốn cô phải trả lời như thế nào đây?

Anh trông thấy mặt cô ửng đỏ, cắn chặt môi dưới, lý trí gần như muốn sụp đổ. Anh cảm giác mình không nên có vẻ vội vã như vậy, điểm này hoàn toàn không phù hợp tính cách của anh, anh luôn thầm nói với bản thân cứ từ từ, không cần phải tiến triển quá nhanh, thế nhưng...

“Em có thể ngủ ở phòng của khách... cũng không thèm giành phòng cùng anh...” ngủ chung...

Úc Cẩn lấp ba lấp bắp đến nửa ngày chưa nói xong thì đã bị anh dùng môi chặn môi. Nụ hôn lần này cũng chẳng giống những lần trước, nhưng phải nói sao nhỉ... ưm đều nóng bỏng như muốn toát ra lửa... thậm chí cô vẫn còn đang tựa trên ván cửa, trước người là nhiệt độ nóng rực của anh, túi xách trong tay rơi xuống mặt đất, tay cô ôm lấy hông của anh, không tự chủ mà kiễng chân, đón ý hòa nụ hôn của anh.

Hứa Vi Mộ cứ như vậy đem cô áp ở trên cửa, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, hai tay đặt bên hông Úc Cẩn vuốt ve, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, mãi đến khi anh muốn một tác lần tới thì di động trong túi xách của cô đột nhiên vang lên.

Úc Cẩn giật mình đẩy anh ra, Hứa Vi Mộ lại không muốn buông ra.

“Là mẹ gọi đến.” Cô thoáng nghiêng đầu rời môi anh, thở hổn hển nói.

Đây là nhạc chuông cài riêng cho song thân đại nhân, lúc này gọi đến có lẽ vì thấy đã trễ như vậy cô vẫn chưa về nhà. Úc Cẩn đương nhiên cũng không dám không tiếp.

Hứa Vi Mộ lúc này mới tìm về một chút lý trí, rút tay về, bình ổn hô hấp của mình.

Úc Cẩn ngồi xổm xuống lục túi xách tìm di động, lại giấu không được tâm hoảng ý loạn, trên màn hình hiển thị người gọi đến là “Ba ba”.

Hắng giọng một cái, cố gắng thay đổi thanh âm của mình nghe trở về bình thường, mới dám nhả nút trả lời: “Dạ, là ba ạ.”

“Lập tức trở về nhà ngay!” Từ trong điện thoại truyền ra một âm thanh quát lớn.

Cô bị ba không giống như ngày thường quát cho một trận suýt sợ đến vỡ mật, cứ tưởng trong nhà đã xảy ra chuyện gì!

“Nhà mình...xảy ra chuyện gì sao?”

“Nếu không mau trở về thì người xảy ra chuyện mới là con đấy! mau bảo thằng ranh Hứa Vi Mộ đưa con về nhà ngay!”

Úc Quốc Bình rống lên một trận không đợi đối phương trả lời đã cúp điện thoại, âm thanh cả ngàn vạn đề-xi-ben cao đến nỗi Hứa Vi Mộ đứng bên cạnh còn nghe rõ ràng rành mạch từng câu từng chữ. Anh không khỏi nhũn mảy, chú Úc này cứng chiều con gái đến mức tính tình trở nên thật quái gở...

Úc Cẩn cúp điện thoại, lúng túng ngẩng đầu nhìn anh, lúc này anh đã khôi phục thần sắc.

“Anh mau đưa em về đi.” Hứa Vi Mộ đi trước, cô lặng yên theo sau, trong miệng lẩm bẩm.

Một giờ sau, tại Úc gia.

Úc Quốc Bình tan ca trở về, đang định tìm con gái bảo bối tính sổ chuyện ban sáng, nhưng vừa về đến cửa thì nghe bà xã nói rằng Úc Cẩn đã đến Hứa thị từ sang đến giờ vẫn chưa có mặt trở về.

Lý Tâm còn không cẩn thận nhắc đến việc Hứa Vi Mộ đã gọi cho bà nhờ dạy anh món chả cá hấp mà Úc Cẩn thích ăn, Úc Quốc Bình nghe vậy tức càng thêm tức, cho rằng Úc Cẩn còn định buổi tối ở lại Hứa gia ăn cơm.

Mãi đến mười giờ tối, Úc Cẩn vẫn chưa về nhà.

Chưa gì đã muốn xách gối bỏ nhà đi theo thằng ranh con ấy rồi, hừ hừ!

Úc Quốc Bình đứng ngồi không yên, từ trên ghế salon đứng dậy: “Anh qua bên nhà Hứa gia tìm con về.”

Lý Tâm buồn cười nói: “Anh gấp cái gì, con mình đã lớn như vậy rồi, đừng có đối xử với nó như đứa nhỏ 3 tuổi chứ.”

Ông hừ lạnh đánh trả: “Con gái của anh thì đương nhiên anh quan tâm không được sao?”

Lý Tâm cũng không dám cười nữa, đi theo ông đến nhà Hứa gia, chủ yếu chỉ sợ ông nóng tính không kiềm chế được lại làm ra chuyện sai lầm.

Người mở cửa là Từ Quan.

“A! Lão Úc, mau vào đây.”

Úc Quốc Bình lúc bình thường nhìn thấy bạn già tâm tình vô cùng cao hứng, nhưng hôm nay sắc mặt hình như không được tốt cho lắm...

Từ Quan nhìn thấy vậy bèn hỏi Lý Tâm đang đứng phía sau: “Lão Úc nhà em hôm nay bõ làm sao vậy?”

Lý Tâm nhún nhún vai: “Người cha tuyệt vời nhất Trung Quốc đang đi tìm con gái bảo bối.”

Từ Quan hoài nghi: “Tiểu Cẩn không có ở đây a, Vi Mộ cũng chưa có về nhà đâu.”

“Cái gì?” Úc Quốc Bình nghe nói như thế vội vàng xoay người lại, lấy điện thoại nhấn nút gọi cho Úc Cẩn.

Lý Tâm ngăn cản ông: “Anh đừng quản chặt con nó như vậy, nó cũng đã hai mươi sáu, đi hẹn hò một chút cũng bị cha nó giám sát như vậy.”

Úc Quốc Bình mới mặc kệ bà xã nói gì thì nói, tay nhấn dây số của Úc Cẩn, bất mãn nói: “Anh nuôi nấng con gái hai mươi sáu năm trời, vừa mới một ngày đã bị thằng ranh Hứa Vi Mộ bắt cóc, sao có thể dễ dàng bỏ qua được cơ chứ!”

Từ Quan ở một bên nghe được, không khỏi có chút xấu hổ, nhưng đáy lòng lại đang thở dài, Úc Quốc Bình nói như vậy vô tình làm kích thích niềm mong chờ được ôm cháu của bà!

Khi Hứa Vi Mộ chở Úc Cẩn về đến cổng, thì cô còn có chút ngượng ngùng, lại không muốn như thế tách ra, hôn chụt một cái lên má anh rồi cười hì hì chúc ngủ ngon mới đi vào nhà.

Anh nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Úc Cẩn, khóe miệng khẽ nhếch lên. Bao nhiêu lần đưa cô nàng về nhà, đôi mắt đều là bóng lưng lạnh lùng của cô ấy, cô đương nhiên không hề nhìn thấy vẻ mặt khi ấy của anh, mà anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc kéo tay cô lại. Nhưng hiện tại bất đồng, sẽ không còn bất kì ai có thể chia cắt được bọn họ.

Úc Cẩn rón rén đi vào, vừa vặn nghe được âm thanh của Úc Quốc Bình truyền ra từ phòng khách.

“Còn biết trở về nhà sao?”

Cô rụt rè thổ lộ: “Ngài đã đích thân gọi điện thoại thì sao con lại dám trái lệnh mà không trở về chứ ạ...”

“Nếu như ba không gọi, có phải con cũng không muốn trở về?”

Úc Cẩn chột dạ bước đến ôm cánh tay ông làm nũng: “Ba, sao con dám to gan lớn mật làm như vậy chứ~?”

Úc Quốc Bình cơn giận còn chưa tan, hừ một tiếng ngồi xuống trên sofa.

Úc Cẩn bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên sinh ra áp lực tâm lí đối với người luôn luôn nuông chiều xem cô như bảo vật mà nâng trong tay, cô đánh mất hướng mẹ mình cầu cứu.

Ai ngờ Lý Tâm chỉ thở dài, ra vẻ bất lực cứu giúp. Được rồi, vậy thì mình phải tự giải quyết vậy.

“Ba, đừng tức giận mà...” Tiếp tục làm nũng “Sao con lại có cảm giác như mình đang bị xem như một đứa trẻ con ba tuổi nhỉ.”

Vừa dứt lời, Lý Tâm phì cười, Úc Quốc Bình càng tức giận, bất quá cuối cùng sắc mặt cũng hòa hoãn đôi chút, ôn tồn nói: “Trước khi kết hôn tuyệt đối không được ở bên ngoài qua đêm với thằng ranh con nhà Hứa gia!”

“Dạ dạ dạ” Úc Cẩn vội vàng đáp lại.

Sắc mặt ông vừa có khởi sắc lại nghe con gái hỏi tiếp: “Vậy thì... khi nào con và anh Vi Mộ có thể kết hôn ạ?”

Úc Quốc Bình thiếu chút nữa bị nước bọt làm sặc, đứng dậy gào thét: “Càng trễ càng tốt!” Sau đó cước bộ dầm mạnh đi vào phòng ngủ.

Úc Cẩn và Lý Tâm hai người ngã trên sofa ôm bụng cười khanh khách.

Sau đó Lý Tâm trở về phòng an ủi ông già nhà mình.

Bà cười cười nói: “Con gái đã lớn như vậy, mà anh còn quản cả chuyện này, ngộ nhỡ nó buồn phiền thì sao...”

Úc Quốc Bình ủy khuất “Vừa nghĩ đến việc con gái nuôi nhiều năm như vậy liền bị người khác giành mất... anh cũng buồn vậy.”

Lý Tâm quyết định không để ý đến ông nữa, cứ để mặc ông than vãn cho đã đời đi...

.....

Úc Cẩn soạn một tin nhắn gửi cho Hứa Vi Mộ: Ba nói rằng, trước khi kết hôn không cho phép chúng ta phát sinh quan hệ ngoài ý muốn.

Một lúc sau anh trả lời: Đó là chuyện của ba em, không liên quan đến việc của anh.

Úc Cẩn dở khóc dở cười thầm mắng anh, nhưng cũng không dám phản bác. Ừm... Nói không mong đợi thì cũng không đúng...

13. Chương 13: Tập Ngữ

Từ ngày nhắn tin nói chuyện rõ ràng với Kha Thuần Ngôn, Úc Cẩn cũng không có liên lạc với anh ta nữa, tuy nhiên không ngờ hôm nay lại nhận được điện thoại của anh ta.

Thấy tên người gọi trên điện thoại, cô do dự không biết có nên nghe máy hay không. Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên liên tục, Úc Cẩn hít một hơi thật sâu rồi trả lời.

“Alo?”

Giọng nói của Kha Thuần Ngôn vẫn trầm thấp như trước: “Ngày mai em có rảnh không?”

Úc Cẩn có dự cảm là có vấn đề gì đó, hỏi lại: “Có chuyện gì không?”

Anh ta đi thẳng vào vấn đề: “Công ty anh tổ chức lễ nhậm chức cho Tổng giám đốc mới, anh cần phải mang bạn gái theo.”

Lời nói này giống như là đang ra lệnh, một chữ mời cũng không có, bọn họ đâu có thân quen đâu. Nghe xong tính tình đại tiểu thư của cô liền trời dậy, đảo cặp mắt trắng dã, hừ lạnh một cái: “Anh nói lại xem nào?”

“Sao? Em có rảnh không?”

“Không rảnh.”

“...” Kha Thuần Ngôn chưa bao giờ bị phụ nữ ghét bỏ như thế nhưng cũng không giận, hạ mình nói: “Nói chuyện tình cảm không được thì chúng ta không thể làm bạn sao? Dù gì anh cũng đã góp phần làm cho mối quan hệ của em và trúc mã nở hoa, vậy mà đã muốn qua cầu rút ván? Em xem làm vậy mà coi được à?”

Những lời này của Kha Thuần Ngôn làm Úc Cẩn chột dạ, lần trước không nói tiếng nào đã cho anh ta “leo cây” giữa chừng đúng là hơi quá đáng. Kha Thuần Ngôn nhìn cũng biết là một người cao ngạo, bị trêu chọc như thế lại dễ dàng bỏ qua cho cô là tốt lắm rồi. Thế nhưng...

“Tôi thấy anh chắc chắn là có cả mớ bạn gái, sao lại phải tìm tôi?” Anh ta rõ ràng là một công tử phong lưu, người như vậy thiếu gì bạn gái, phải nói là các cô gái tranh nhau để lọt vào mắt anh ta thì đúng hơn.

Kha Thuần Ngôn không nghĩ ấn tượng của Úc Cẩn về mình là như vậy, nhưng mà cũng không sai chỗ nào, anh ta đúng là có không ít phụ nữ nhưng không có ai làm cho anh ta thật sự quan tâm.

“Những người kia sao lại so với em được? Hay là em chê anh chỉ là nhân viên quèn nên không xứng với em?” Kha Thuần Ngôn khêu khích.

Úc Cẩn nghe câu trước liền cảm thấy Kha Thuần Ngôn đúng là vừa kiêu ngạo lại vừa lỗ mãng. Hơn nữa cô ghét nhất bị người khác dòm ngó thân phận của cô, làm như cô lúc nào cũng tự cao tự đại vì thân phận này vậy. Dù biết anh ta đang khích tướng mình nhưng cô cũng sẽ không đồng ý.

Không nói tới bên ngoài không có nhiều người biết cô là con gái của Úc Quốc Bình, cùng với anh ta đi dự tiệc tối là không thích hợp. Bên cạnh đó, cô đã có bạn trai, mà lần trước Hứa Vi Mộ còn nhắc nhở cô cách xa tên này ra một chút. Cô không muốn làm gì để Hứa Vi Mộ không vui, cũng không mong giữa bọn họ có bất cứ hiểu lầm nào làm ảnh hưởng đến tình cảm vất vả mới có được này.

Nếu Hứa Vi Mộ biết cô có gì mờ ám với người khác, anh sẽ nghĩ thế nào? Cô biết rõ Kha Thuần Ngôn đối với cô là có ý đồ mà còn cùng anh ta đi dự tiệc, việc này chẳng phải là trắng trợn không xem Hứa Vi Mộ là gì sao?

Phần tình cảm này cô đã đợi nhiều năm rồi, nếu bây giờ cô tự tay làm tan vỡ, rõ ràng người đau khổ nhất sẽ là cô.

“Anh không cần sử dụng chiêu khích tướng với tôi, không có tác dụng đâu. Bạn gái của anh muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, không cần tốn thời gian cho tôi nữa.”

Úc Cẩn nói mọi cách quyết đoán, cô biết rõ trò chơi mờ ám sẽ đem lại cái gì, nếu đã xác định là không thể vậy thì sớm làm rõ ràng để không mất thời gian của nhau. Cô xem thường nhất chính là đã không thích nhưng lại lưu luyến không muốn buông tay.

Kha Thuần Ngôn lúc này đang ngồi chễm chệ trên ghế tổng giám đốc trong phòng làm việc ở Thiển Dịch. Xem ra Úc Cẩn đối với anh ta thật sự không có chút xíu quan tâm nào, thậm chí ngay cả tên công ty của anh ta là gì cũng không thèm hỏi. Sự từ chối quyết liệt của cô làm kế hoạch của hắn lệch khỏi quỹ đạo.

Sau khi bị Úc Cẩn dập máy, hắn gọi nội bộ để hỏi thư ký: “Đã đưa thiệp mời cho Hứa thị chưa?”

“Đã đưa xong rồi ạ.”

“Họ nói thế nào?”

“Có vẻ như Hứa tổng sẽ đích thân tham gia.”

“Được.”

Xem ra Hứa Vi Mộ sẽ không đem theo Úc Cẩn đi dự tiệc, nếu không cô cũng không từ chối quyết liệt như thế. Mặc dù tình hình thực tế so với dự tính của anh ta không được như ý nhưng anh ta sẽ không bỏ cuộc, một ngày nào đó cô sẽ không thể nào từ chối được nữa.

Kha Thuần Ngôn cong khóe môi cười thầm.

Úc Cẩn vì sợ Hứa Vi Mộ ghen nên cũng không nói chuyện Kha Thuần Ngôn mời cô dự tiệc cho anh nghe. Huống hồ cô đã từ chối rất dứt khoát rồi, cũng không cần thiết phải khoe khoang với anh làm gì, hành động đó thật là ngây thơ.

Cho tới bây giờ tình yêu luôn là chuyện của hai người, nếu có thêm một người nữa chen chúc vào sẽ rất khó chịu, cảm giác này cô là người hiểu rõ hơn ai hết. Vì thế cô sẽ không để ai có quyền xen vào giữa hai người bọn họ. Cô sẽ ra sức bảo vệ đoạn tình cảm quý báu này, không để nó bị bất cứ tổn thương nào.

Hứa Vi Mộ trước giờ đã quen bị Úc Cẩn quấy rầy, bây giờ không thấy cô mè nheo ầm ĩ lại cảm thấy vắng vẻ trong lòng. Thật ra mà nói, tới bây giờ anh đối với cô vẫn còn chưa cảm thấy an toàn. Nếu cô đã không liên hệ với anh thì anh sẽ chủ động tìm cô vậy.

Anh không thích gửi tin nhắn vì không nghe được giọng nói của cô, loại cảm giác này không tốt chút nào.

Anh trực tiếp gọi điện thoại: “Cưng đang làm gì đó?”

“Em đang ở nhà nè.”

“Buổi tối...”

Còn chưa nói hết câu, anh đã bị cắt ngang: “Buổi tối em không gặp anh được đâu, em có hẹn với Tập Ngữ đi dạo phố rồi.”

“Nhan Tập Ngữ đã trở về?”

“Dạ, cô ấy vừa về hôm qua.”

“Vậy thì nhớ về sớm nhé.”

“Em biết mà.”

Hứa Vi Mộ cúp máy rồi ngheo đầu suy nghĩ mất mấy chục giây, lúc trước Úc Cẩn gọi điện thoại cho anh lúc nào cũng nói không hết chuyện, rồi sau đó luyến tiếc không cúp máy. Lúc đó mặc dù đối với việc cô lái nhái nhiều chuyện anh tỏ vẻ mất kiên nhẫn nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Bây giờ thấy cô chỉ nói vài câu rồi cúp máy thật là không quen!

Nhan Tập Ngữ vừa nghe Úc Cẩn và Hứa Vi Mộ ở bên nhau liền như kiến bò chảo nóng, muốn đích thân chất vấn Úc Cẩn, còn nói cô không có lương tâm, không hề nói trước cho người bạn thân này tiếng nào.

Úc Cẩn rửa thầm, rõ ràng là cô có gọi điện đường dài cho cô ấy, kết quả là bị chồng cô ấy bắt máy còn phán cho một câu: “Có chuyện gì đợi về nước rồi nói tiếp, đừng quấy rầy chúng tôi tạo người.” Nghe xong cô chỉ biết nuốt những lời kia vào bụng.

Nhan Tập Ngữ lúng túng ho khan vài tiếng. Trên danh nghĩa là cô cùng Lâm Cháp đi du lịch đảo Phuket, nhưng mà thực tế là hơn phân nửa thời gian bọn họ đều ở trong khách sạn làm ‘việc gì đó’. Nhớ tới cô liền thấy giận, báo hại cô chẳng tham quan được gì!

Lúc Úc Cẩn đến nhà hàng thì Nhan Tập Ngữ đã đợi được một lúc, nhìn thấy cô liền vẫy vẫy tay. Úc Cẩn không ngồi xuống chỗ đối diện mà kéo ghế ngồi bên cạnh Nhan Tập Ngữ.

Nhan Tập Ngữ thắc mắc: “Này, cậu làm gì thế?”

Chỉ thấy Úc Cẩn chăm chú quan sát gương mặt của cô xong gật đầu nói: “Tốt, ngày càng hồng hào nha.”

Nhan Tập Ngữ nghe xong cũng biết cô đang chọc ghẹo, đỏ mặt ngay tại chỗ.

Úc Cẩn lại còn nắm hai vai của cô xoay người cô lại, nheo mắt hỏi: “Thế Lâm Cháp tạo người thành công không?”

Nhan Tập Ngữ da mặt vốn mỏng, bị trêu chọc vài câu liền xấu hổ, đẩy đẩy Úc Cẩn: “Không phải cậu với Hứa Vi Mộ cũng đang thăm thiết sao? Nhìn cũng hồng hào vậy?”

Bây giờ khi nhắc tới Hứa Vi Mộ, vẻ mặt của Úc Cẩn lúc nào cũng đầy nét buồn, không còn vẻ đau khổ kia nữa.

Nhan Tập Ngữ nhớ lại lúc trước, khi ở cùng Úc Cẩn cô lúc nào cũng cố gắng tránh nhắc đến Hứa Vi Mộ, bởi vì cô hiểu rõ tình cảm của Úc Cẩn với Hứa Vi Mộ. Lâm Khê năm xưa không để ý đến tâm tình của Úc Cẩn, chỉ biết liên tục khoe khoang tình cảm của cô ta và Hứa Vi Mộ, Nhan Tập Ngữ vì Úc Cẩn mà cảm thấy khó chịu. Mặc dù Úc Cẩn không biểu hiện gì nhưng mà trong lòng cô vô cùng đau đớn.

Lâm Khê không từ mà biệt đã nhiều năm rồi, các cô cũng không muốn nhắc đến cô ta.

Úc Cẩn thu hồi trêu đùa, nghiêm mặt nói: “Tập Ngữ, hiện giờ mình rất hạnh phúc nhưng mà mình cũng rất lo sợ.” Lời nói của cô mang theo vẻ xót xa cùng bất đắc dĩ đã giấu kín nhiều năm.

Nhan Tập Ngữ có thể hiểu được tâm trạng của Úc Cẩn bây giờ, hạnh phúc của cô đến quá chậm, nên đến giờ Úc Cẩn vẫn còn chưa thấy yên tâm.

“Cậu yên tâm, Hứa Vi Mộ nếu dám phụ bạc cậu, mình sẽ nguyên rửa hấn kiếp sau không có được hạnh phúc.” Nhan Tập Ngữ thật không muốn gặp Hứa Vi Mộ, không thể phủ nhận anh ta rất cuốn hút người khác, nhưng mà sau nhiều năm tổn thương Úc Cẩn như vậy mới giác ngộ, làm cô khó tránh thấy chán ghét, nhìn thấy hấn là thấy giận.

Úc Cẩn nhìn dáng vẻ bà chân của Nhan Tập Ngữ cười tươi.

Nhan Tập Ngữ do dự một chút cũng nói ra: “Anh ta có giải thích với cậu về Lâm Khê không?”

Úc Cẩn thoáng giật mình sau đó lắc đầu, từ lúc Lâm Khê đi, Hứa Vi Mộ cũng không có nhắc đến cô ấy nữa, mà cô cũng sẽ không hỏi làm gì. Cô cho rằng Hứa Vi Mộ bị Lâm Khê bỏ rơi, cô mà hỏi đến thì chẳng phải anh sẽ thấy không thoải mái sao?

Chỉ cần người bên cạnh Hứa Vi Mộ bây giờ là cô, thế là được.

“Cậu thật sự không muốn biết sao?” Úc Cẩn đối với tình cảm của Hứa Vi Mộ và Lâm Khê đã đau khổ bao nhiêu bản thân cô hiểu rõ, chẳng lẽ cô thật sự không để ý?

Nói không để ý là giả. Nhưng mà cô để ý thì sao đây? Có thể tự dối lòng là Hứa Vi Mộ chỉ có tình cảm với một mình cô thôi sao? Có thể tự lừa dối rằng Lâm Khê đã từng không tồn tại sao?

Sau bao nhiêu năm dành tình cảm cho Hứa Vi Mộ, cô cũng từng mơ ước rằng anh chỉ yêu một mình cô, rằng cô với anh là một đôi, rằng trong lòng anh cô là duy nhất. Nhưng trải qua bao nhiêu khó khăn, cô sớm đã không còn yêu cầu xa vời nữa.

Tình yêu vốn là không công bằng. Bạn yêu một người đã từng yêu người khác, dù biết trong lòng anh ấy mình không là duy nhất nhưng bạn vẫn không ngừng cố gắng. Vì nếu không phải là duy nhất vậy thì cố gắng chiếm càng nhiều chỗ trong trái tim anh ta càng tốt, trở thành người mà anh ta có thể dựa vào, trở thành người không thể thiếu với anh ta.

14. Chương 14: Bá Đạo

“Tiểu Cẩn...” Tập Ngữ không đành lòng thấp giọng gọi.

Nhan Tập Ngữ bao năm nay ở bên cạnh quan sát Úc Cẩn từ lúc nảy sinh tình cảm đến mỗi mòn chờ đợi, rồi thất vọng che giấu kiềm nén, đến cuối cùng mà nản lòng thoái chí... mãi đến hiện tại rốt cuộc mới được như ý nguyện, thực sự cô không thể cảm nhận hết tâm tình của Úc Cẩn nhưng vẫn hiểu được, khi thật lòng thực dạ yêu một người, cảm giác đau nhói xen lẫn da diết chân thật đến dường nào.

Úc Cẩn khịt mũi, thu lại thần sắc, giả vờ tỏ ra nhẹ nhõm: “Rõ ràng đây là chuyện rất tốt, tại sao lại bị biến thành bầu không khí như vậy? Để ăn mừng vì mình cuối cùng cũng tóm được Hứa Vi Mộ, nào bắn tiểu thư sẽ mời nhà người một bữa thịnh soạn haha.”

Nhan Tập Ngữ khoe miệng giật giật, Úc Cẩn am hiểu nhất chính là không chế cảm xúc của mình, lúc nào cũng giả vờ cái gì mà vân đạm phong kinh trắng thanh gió mát không để ý đến sự đời, thật ra chỉ là tỏ ra kiên cường mà che giấu nỗi lòng. Bất quá theo như vậy mà nói, đây cũng là một chuyện tốt, không cần cứ mãi buồn bã như vậy, tất cả đã là chuyện của quá khứ. Nếu như Hứa Vi Mộ dám đối xử tệ với cô ấy, Nhan Tập Ngữ cô nhất định sẽ chinh chết hần!

Thiếu nữ độc thân và phụ nữ đã có chồng đi dạo phố đều mang hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

Trước đây khi cô và Nhan Tập Ngữ cùng nhau đi dạo phố, Úc Cẩn nhìn cô nàng cứ lượn qua lượn lại mấy cửa hàng kinh doanh trang phục nam, Lâm Chấp này đúng là được chăm sóc kĩ càng đến tận răng, cô luôn giả vờ ra vẻ buồn nôn mà khinh bỉ Nhan Tập Ngữ, trước mặt gái ế ngàn năm như mình mà diễn trò vờ chồng ân ái, khiến nội tâm của cô vừa hâm mộ lại vừa chua chát!

Nhưng hiện tại đã khác, cô đã có anh, không phải anh trai mà là một Hứa Vi Mộ trọn vẹn chỉ thuộc về cô.

“Chắc chắc, thì ra khi thiếu nữ đang yêu đều có bộ dạng giống như thế nào sao a~” Lời này là của Nhan Tập Ngữ.

Nhìn Úc Cẩn không có phản ứng gì dữ dội như ngày trước, bây giờ chỉ tỏ vẻ hờn dỗi bĩu môi. Trước đây Úc Cẩn còn thường xuyên chế giễu cô. Có đôi khi, nói thật đúng là không cái gì cũng có thể quá vẹn toàn, rồi ai cũng sẽ có một ngày như thế.

Mặc kệ Nhan Tập Ngữ từng có bao nhiêu bất mãn đối với Hứa Vi Mộ, nhưng ít nhất bây giờ anh đã khiến tâm ý của Úc Cẩn trở thành sự thật, làm cho cô nàng rốt cuộc trở thành thiếu nữ đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào say đắm. Úc Cẩn hiện tại không còn phải luôn cười gượng gạo mà là đáng vẻ tươi cười hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Thật ra Nhan Tập Ngữ rất hạn chế khi nhắc đến việc Lâm Chấp đối với mình yêu chiều như thế nào trước mặt Úc Cẩn, không phải cô không muốn cùng bạn thân chia sẻ tâm tình, mà chỉ sợ sẽ làm tổn thương đến cô ấy, mặc dù Úc Cẩn luôn cười nhạo rằng Lâm Chấp quá bá đạo, còn nói bản thân cô thì mềm yếu không ngoan.

• Page: Eb00k ngôn tình miễn phí

“Bạn nói xem mình nên chọn món nào cho Hứa Vi Mộ?” Hình như từ rất lâu rồi cô vẫn chưa tặng anh vật gì, đây là lần đầu tiên cô bước chân vào cửa hàng kinh doanh trang phục nam giới, vả lại từ trước đến giờ cũng chẳng chú ý đến việc anh hay sử dụng trang phục của những thương hiệu nào.

“Hần ta thường mặc theo phong cách gì?”

Úc Cẩn thuận miệng nói: “Anh ấy cứ như cái móc treo đồ di động, mặc vào cái gì nhìn cũng cảm thấy rất thích hợp.”

Nhan Tập Ngữ nhìn bộ dạng đang chìm đắm trong men say tình ái của cô nàng, đảo cặp mắt trắng dã: “Tôi nói này Úc đại tiểu thư, bạn có thể dùng khoa trương như vậy được không a?”

“Tại sao lại gọi là khoa trương, người đàn ông của mình xuất sắc như vậy thì càng phải nên tự hào chứ lại!”

“...”

Cuối cùng, Nhan Tập Ngữ đề nghị mua cà vạt, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tặng quà. Lúc trước mua tặng Lâm Cháp một cái cà vạt, anh ta liền khăng khăng yêu cầu cô phải tự tay đeo vào cho mình, mà bản thân cô thì chưa từng thắt cà vạt cho đàn ông nên chân tay dĩ nhiên có chút vụng về, lại còn không cẩn thận siết vào cổ anh, ấy vậy mà anh lại trưng ra vẻ mặt tà mị thối khí vào tai mình khiến cô xấu hổ đến ửng đỏ hai má, mờ ám hỏi: “Em muốn cột chặt anh bên cạnh đúng không? Anh rất nguyện ý!”

Bên này, trong đầu Úc Cẩn lại nhớ đến một bộ phim truyền hình mà cô đã từng xem qua, có đoạn nhắc đến việc thắt cà vạt là một trong những hành vi cực kì ám muội...

Nhan Tập Ngữ định hỏi muốn chọn loại nào, lại nhìn thấy vẻ mặt cười như ngố của cô nàng, không hề nói lời nào, đầy cũng không có phản ứng, đột nhiên hô to: “Đây không phải là Hứa Vi Mộ sao?”

“Đâu đâu? Chỗ nào? Chỗ nào?” Úc Cẩn giật mình xoay đầu lại.

“Hồn về rồi à? Quả nhiên ba chữ Hứa Vi Mộ thật vẫn còn công dụng.” Nhan Tập Ngữ nhe răng cười nhạo.

Úc Cẩn bĩu môi, vô pháp phản bác rồi, thế nhưng cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả, đối với cô mà nói Hứa Vi Mộ vốn chính là điểm yếu trí mạng của mình.

“Chọn cái này đi.” Cà vạt phối với tây trang, càng tô điểm thêm vẻ lịch lãm cho người mặc, Hứa Vi Mộ thường chọn cà vạt màu trầm, nhìn thế nào cũng có vẻ hơi bị nghiêm túc già dặn. Nhưng hôm nay Úc Cẩn chọn cho anh một cái màu xanh nhạt, màu sắc tươi sáng tràn ngập sinh khí, khiến tâm tình cũng trở nên sáng khoái, miên man bất định.

Hơn 5 giờ chiều, Lâm Cháp gọi điện thoại đến.

“Bà xã, em đang ở đâu vậy?”

“Em đang đi mua sắm với tiểu Cẩn.”

“Em trở về đi.”

“Bọn em vẫn chưa mua sắm xong cơ mà! Sau khi ăn xong cơm tối em sẽ về.”

“Bây giờ anh đến đón em.”

“...”

Lâm Cháp nói xong liền treo máy, đôi mi thanh tú của Nhan Tập Ngữ khẽ nhíu lại, miệng lẩm bẩm gì đó, người này tại sao lúc nào cũng bá đạo như vậy chứ!

Úc Cẩn tỏ vẻ đã hiểu: “Cái vị mắc bệnh cuồng vợ nhà bạn sắp đến bắt bạn về?”

“...”

Tình yêu luôn có vô vàng bộ dáng, giống như đôi Nhan Tập Ngữ và Lâm Cháp này, mặc dù Lâm Cháp cố chấp giống hệt như cái tên của hắn, nhưng lại khiến Tập Ngữ lưu luyến đến mức không dứt ra được. Tập Ngữ luôn giận dữ Lâm Cháp bá đạo vô lý, nhưng hành động lại giống như một người con gái đang chìm đắm trong tình yêu. Đây cũng có thể xem là một loại hạnh phúc, ngoài mặt thì nói thế thôi nhưng Úc Cẩn thật sự rất hâm mộ tình yêu của họ.

Cô và Hứa Vi Mộ thì sao? Hứa Vi Mộ thường đùa bỡn, cùng cô tranh luận, đấu khẩu, nhưng chưa bao giờ anh làm ra những chuyện quá phận với mình. Tình yêu thì làm sao có thể mang ra cân đo đong đếm xem nó nhiều hay ít, vì vậy chỉ cần cả hai đều tự cảm nhận được là đã đủ rồi.

Vừa mới cười nhạo Nhan Tập Ngữ, một lúc sau lại nhận được điện thoại của Hứa Vi Mộ.

“Em đang ở đâu?” Giọng nói ôn nhu như vậy, thật là khác xa với những lần gằn giọng cùng cô đấu võ mồm.

Liếc nhìn Nhan Tập Ngữ đang bát quái về mặt tươi cười hoàn toàn nhìn không ra ý tốt, cô khẽ cúi đầu trả lời: “Cùng Tập Ngữ đi dạo phố.”

“Lúc nào trở về?”

Trở về? sao nghe thật giống bọn họ là một cặp vợ chồng cùng chung sống, cô có về thì cũng trở về nhà mình a, nhớ đến chuyện xảy ra lần trước tại căn hộ của anh, suýt chút nữa thì lau súng cướp cò, nghĩ đến đó mặt Úc Cẩn không khỏi trở nên nóng bừng.

“Hôm nay em sẽ về muộn một chút.”

“Cho anh địa chỉ của các người, anh sẽ chạy qua rồi cùng đi ăn cơm.”

“...”

Trước đây, luôn luôn là cô mượn cớ tìm Hứa Vi Mộ, quán quýt lấy anh, cho dù có cùng anh đấu võ mồm xong mang một bụng bực tức, cô vẫn rất mãn nguyện. Nhưng mà hiện tại, tại sao Hứa Vi Mộ cũng bắt đầu trở nên bám người a?

Úc Cẩn lúng túng cúp điện thoại, đối diện là ánh mắt mập mờ vô cùng ‘không thuần khiết’ của Nhan Tập Ngữ.

Cô nàng cười khê: “Thật là lại được mở rộng tầm mắt nha, không ngờ Hứa Vi Mộ lại cũng có một bộ mặt như vậy hehe~.”

Thì ra tình yêu là như thế. Bất kể là thời điểm nào bạn cũng muốn được nhìn thấy đối phương, được ở cùng một chỗ với nhau bất kể là làm gì đi chăng nữa thì cũng cảm thấy hạnh phúc. Không gặp lại sinh ra nhớ nhung, bất kể là bao nhiêu vẫn không đủ.

Nhan Tập Ngữ bây giờ thật an tâm, xem ra Hứa Vi Mộ là thật lòng thật dạ đối với Úc Cẩn.

Hai người bọn họ tìm một gian phòng, cùng nhau ngồi chờ người đàn ông của bọn họ.

Úc Cẩn đùa dai đề nghị: “Chúng ta đừng nghe bọn họ, bốn người cùng nhau ăn cơm đi.”

Nhan Tập Ngữ tưởng tượng cảnh bốn người ngồi cùng một chỗ, hihi haha thân thiết, da gà nổi hết cả lên rơi lộp bộp xuống đất. Cảnh tượng này thật sự không hề phù hợp với hai anh chàng đẹp trai kia: “Trái lại trước tiên bạn hãy hỏi xem thử hai vị kia có đồng ý không thì hãy nói.”

Lâm Chấn đến trước.

Hắn trực tiếp bước đến bên cạnh Nhan Tập Ngữ kéo cô vào lòng, cũng chẳng buồn nhìn đến Úc Cẩn, ngay cả chào hỏi cũng không.

Nhan Tập Ngữ giãy giụa gào lên: “Này! Anh làm gì vậy? Tiểu Cẩn còn ở đây.”

Lâm Chấn mặt không đổi sắc, sau đó cười khê: “Một lúc sau sẽ có người đến thu dọn cô ấy, em đừng lo lắng.”

“...”

Tên xấu xa Lâm Chấn này, rõ ràng là chính hắn nói sau khi về nước sẽ cho bọn họ gặp nhau, hiện tại cả hai vừa mới đi ra khỏi cửa một chút, ngay cả cơm cũng chưa ăn, vậy mà hắn đã vội vã đến bắt người. thật ra Úc Cẩn đã không còn xa lạ gì với hắn, cho nên cũng chẳng thêm tức giận, nhìn thấy trước mắt nhưng không

thể khiển trách. Trước đây vừa nhìn thấy Lâm Cháp bá đạo vô lý, liền thầm nhủ trong lòng sống chết cũng không bao giờ dám tìm một tên bạn trai kinh khủng như vậy, ngay cả tự do cơ bản cũng bị tước đoạt...

Thế nhưng, trong cuộc tình này là đắng cay hay ngọt ngào thì chỉ có đương sự mới biết rõ, Nhan Tập Ngữ xem ra vẫn rất hạnh phúc. Không phải Lâm Cháp không có cảm giác an toàn, cũng không phải vì hắn bá đạo cường thế, hắn chỉ muốn khiến Tập Ngữ cảm nhận được rõ ràng sự quan tâm của mình, sẽ không lại lúc lo được lo mất...

Úc Cẩn ngồi ở vị trí đối diện, căn ống hút nhắm nháp ly trà chanh thơm nồng, thật tuyệt, bọn họ đều rất hạnh phúc.

Vẫn mãi chìm đắm trong tâm tư của chính mình, đến khi Hứa Vi Mộ đi đến bên cạnh, cô cũng không hay.

Hứa Vi Mộ ngồi xuống vị trí đối diện, khoe miệng treo theo ý cười khê nhếch lên: “Bé cưng đang nghĩ đến anh đấy à?”

Úc Cẩn không thể phủ nhận gật đầu. Đúng vậy, cô suy nghĩ rất nhiều, Hứa Vi Mộ như thế nào lại xác nhận mối quan hệ với mình? Tại sao anh lại có thể thích mình? Trong lòng anh có còn tồn tại bóng hình của Lâm Khê? Bao nhiêu thắc mắc thế nhưng ngày đó cô chẳng nói được gì cả, mặc dù vẫn an ủi chính mình, quá khứ không quan trọng, không phải bây giờ bọn họ đã trở nên rất tốt rồi sao?? Nhưng mà... lối suy nghĩ kia vẫn luôn bất chợt mà ùa ra trong đầu Úc Cẩn.

Hứa Vi Mộ đối với đáp án của cô nàng rất hài lòng, trên mặt tràn đầy vui mừng: “Chúng ta đi thôi.”

Úc Cẩn bắt đầu lười biếng, thuận miệng nói: “Em đã đi bộ suốt cả buổi trưa rồi, giờ mỏi chân lắm a~”

Anh nghe vậy thì nhíu mày, đứng lên bước đến bên cạnh cô, cúi người định bế cô lên.

Úc Cẩn hoảng sợ, đẩy cánh tay anh: “Anh...anh làm gì thế?” Sau đó hoang mang nhìn xung quanh, hai má ửng đỏ, cô vẫn còn chưa thích ứng với việc phơi bày hành động thân mật ở nơi công cộng a....

“Không phải em vừa cố ý làm nũng cùng anh, muốn anh bế em sao?”

“...” Ý của Úc Cẩn cô chính là không cần đổi địa điểm, ở tại nơi này ăn tối là được rồi, ai thèm làm nũng với anh chứ?

Lại nghe anh bổ sung: “Mặc dù anh không có thói quen ở nơi công cộng làm ra hành động buồn nôn như vậy, thế nhưng khi mọi người trông thấy anh một vẻ anh tuấn phóng khoáng như vậy, nhất định sẽ ganh tỵ chết với em.”

“Tự kỉ!”

Hứa Vi Mộ đúng là không được bình thường, chỉ cần sơ hở một chút lại lòi cô ra đùa bỡn. Bình thường rõ ràng Úc Cẩn cũng là người miệng lưỡi bén nhọn, nhưng khi đối mặt với anh bao nhiêu vốn từ phong phú đột nhiên bay mất sạch, chỉ toàn thê thảm mà giương cờ đầu hàng, haiz...

Anh không trở về vị trí đối diện mà trực tiếp ngồi bên cạnh cô, liếc nhìn mấy cái túi mua hàng để bên cạnh cô, nhìn thấy logo quen thuộc cũng chẳng nói gì.

Sau một hồi, Úc Cẩn ánh mắt mơ hồ, cầm đầu ống ly trà chanh để che giấu dáng vẻ mất bình tĩnh.

Hứa Vi Mộ nghiêng đầu nhìn cô nàng, lơ đãng phun ra một câu: “Nghe nói những người thích căn ống hút thì vận đề tính dục sẽ tương đối mạnh mẽ.”

15. Chương 15: Chủ Động

Úc Cẩn nghe xong thì sắc mặt ngưng nước trong miệng, khụ khụ liên hồi, gương mặt đỏ ửng.

Hứa Vi Mộ vừa vỗ vỗ lưng để Úc Cẩn thuận khí, vừa cười nói: “Cho dù bị anh nói trúng tim đen thì em cũng đâu cần phải phản ứng mạnh như vậy.”

Cô thật sự tức giận: “Hứa Vi Mộ, anh bớt nói chuyện vô sỉ một chút thì sẽ chết à?”

“Anh chỉ vô sỉ đối với mình em thôi.” Có lẽ đã trở thành phương thức ở chung quen thuộc, mỗi lần nhìn Úc Cẩn tức giận thở hổn hển, bộ dáng đáng yêu đó hoàn toàn hấp dẫn Hứa Vi Mộ. Mà anh cũng chỉ có thể dùng phương thức này để che giấu tình cảm sâu sắc trong lòng.

Những lời này thành công làm Úc Cẩn nguôi giận, cô thích nghe những lời như thế này. Không thể không nói, Hứa Vi Mộ thật sự rất hiểu cô, hoàn toàn biết cách nắm giữ tâm tình của cô.

Lúc ăn cơm anh sẽ dịu dàng mà gấp thức ăn cho cô. Nếu là trước đây, hai người sẽ tranh giành đồ ăn dữ dội.

Sự ngọt ngào này nếu không thể kéo dài vĩnh viễn, cô không dám hình dung mình sẽ ra sao.

Hứa Vi Mộ xách giúp cô mấy túi đồ vừa mới mua rồi để ở ghế sau, Úc Cẩn lúc này mới nhớ là có mua cà vạt tặng cho anh. Nhưng mà lúc này vừa mới bị chọc ghẹo, bây giờ không thể chủ động đi tặng đồ được, cho nên cứ trực tiếp đem thẳng đến nhà anh là được.

Nhưng mà xe lại dừng lại ở rạp chiếu phim.

Úc Cẩn nghi ngờ nhìn anh: “Chúng ta không đi về nhà sao?”

Anh lại cười nham hiểm: “Em gấp gấp ngủ cùng anh đến thế à?”

“...” Thèm vào!!! Hứa Vi Mộ lúc không nghiêm chỉnh đúng là không phải con người mà.

Anh bật cười rồi xuống xe mở cửa cho cô.

Úc Cẩn biết anh muốn cùng cô đi xem phim, nhưng cô đối với việc xem phim này vẫn còn nhiều mâu thuẫn. Mặc dù cô đã vô số lần tưởng tượng đến ngày sẽ cùng anh làm những việc mà các cặp tình nhân khác thường làm, nhưng sẽ không bao gồm xem phim trong đó.

Lời nói của Lâm Khê vẫn còn lẩn quẩn trong đầu cô, sao anh có thể mời cô đi xem phim được? Anh có thể lại nhớ đến anh và Lâm Khê đã từng cùng nhau xem phim? Cả cái hôn kia của bọn họ nữa?

Khi Hứa Vi Mộ mở cửa xe, Úc Cẩn vẫn cấn môi ngồi yên tại chỗ như không có ý định bước ra.

Hứa Vi Mộ chú ý đến thái độ lúng túng của cô, cảm thấy không thích hợp, hỏi:

“Em sao vậy? Không muốn xem phim với anh sao?”

Không phải là không muốn!

Những lời này nghẹn lại trong cổ làm cô không nói nên lời. Nếu như cô có thể dùng hình ảnh mới của cô và anh thay thế hồi ức mà Lâm Khê để lại, nếu như cô có thể thay thế luôn Lâm Khê trong lòng anh, vậy anh có thể dần dần quên cô ta hay không?

Úc Cẩn lắc lắc đầu: “Em chỉ hơi say xe chút thôi, không có việc gì, mình đi thôi anh.” Thế nhưng bước chân của cô lại có chút mờ mịt.

Hứa Vi Mộ cũng nghĩ cô bị say xe, vì mới ăn cơm xong đã ngồi xe nên mới như vậy.

Bọn họ đang đứng trước tấm poster của một phim tình cảm vừa mới khởi chiếu, sau đó Hứa Vi Mộ đã mua vé nhưng không phải là chỗ ngồi đôi dành cho tình nhân mà chỉ là ghế ngồi bình thường. Nét mặt của Úc Cẩn hiện lên chút nghi hoặc nhưng tuyệt đối không phải là thất vọng.

Đến bây giờ cô luôn cảm thấy bất an, cảm mãi bỏng ngô trên tay nhưng lại không bỏ vào miệng. Trong đầu cô vẫn là hình ảnh anh và Lâm Khê hôn nhau, mặc dù Lâm Khê đã rời đi lâu rồi nhưng gương mặt kia vẫn khắc sâu vào trí nhớ của cô, đuổi mãi không tan.

Hứa Vi Mộ cũng để ý thấy Úc Cẩn dường như không yên lòng, chỉ nghĩ rằng cô đang mong chờ gì đó, khoe môi cong lên giả vờ nghiêm túc nhìn lên màn ảnh.

Trên kia chiếu nội dung gì Úc Cẩn hoàn toàn không biết, cô vẫn còn đang mãi thất thần. Cho đến khi nghe được tiếng ồn ào xung quanh cô mới nhìn lên màn hình, thì ra nam chính và nữ chính đang diễn cảnh tình cảm. Xung quanh cũng có không ít cặp tình nhân đang hôn nhau, nhưng Hứa Vi Mộ vẫn đang nhìn chăm chăm màn hình một cách nghiêm túc, chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái.

Hứa Vi Mộ trong khốc mắt nhìn thấy Úc Cẩn đang nhìn mình, lúc này anh mới nghiêng đầu qua nhìn cô. Úc Cẩn lập tức dời mắt đi chỗ khác, trong lòng chột dạ đem bồng ngô liên tiếp nhét vào miệng.

Anh khẽ cười một tiếng rồi kề sát vào tai cô khàn khàn nói: “Em đang suy nghĩ lung tung gì thế?”

Cô không có ảo tưởng gì nha, cô chỉ là...Sao lúc nào anh cũng trưng ra được cái nét mặt bình tĩnh kia thế? Anh thật sự không muốn hôn cô chút nào sao? Đã vậy còn cố ý trêu chọc cô nữa...

Úc Cẩn nắm chặt tay không thèm đếm xỉa đến cái mặt đáng đánh đòn đang trêu cô đến xấu hổ kia, nghiêng đầu hôn lên môi anh.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn môi anh, ngay tại nơi mà anh và người khác đã từng có những kỷ niệm ngọt ngào.

Hứa Vi Mộ cho rằng Úc Cẩn sẽ một mực chối phăng câu nói của anh, thế nhưng đột nhiên cánh môi cô liền dán lên anh, dù là thần bình tĩnh như anh cũng phải sửng sốt không chớp mắt.

Môi của cô mát lạnh còn mang theo vị bồng ngô, có lẽ là do quá khẩn trương nên có chút run rẩy. Úc Cẩn mặc dù vẫn còn ngây ngô trức trặc nhưng lại cố chấp, cả gan trêu chọc đến môi lưỡi của anh. Hứa Vi Mộ không biết tại sao cô lại phản ứng như thế nhưng mặc kệ thế nào anh vẫn vô cùng vui vẻ với sự chủ động của cô.

Úc Cẩn muốn để lại cho anh một kỷ niệm sâu sắc, xem xem với nụ hôn mãnh liệt này anh còn có thể nhớ tới Lâm Khê nữa không? Đột nhiên cô lại cảm thấy sao mình quá ngốc, rõ ràng đã nói không để ý đến quá khứ của anh, chỉ cần anh đồng ý yêu cô là được mà.

Đúng thật là khi yêu ai cũng trở thành ngu ngốc. Cô dần dần mất đi dũng khí, lùi lại, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Nhưng mà Hứa Vi Mộ sao lại dễ dàng bỏ qua cho cô chứ. Anh còn chưa lấy lại quyền chủ động thì ai cho phép cô lui. Anh nắm lấy cằm của cô, khó hiểu với vẻ mặt mờ mịt kia của cô rồi nhẹ nhàng hôn như đang trấn an cô.

Bởi vì vẫn có cảm giác không an toàn nên anh luôn chờ đợi sự chủ động của Úc Cẩn, chờ đợi sự thừa nhận của cô, như vậy anh sẽ nguyện ý mặc kệ tất cả chỉ cần có cô mà thôi.

Hứa Vi Mộ nhẹ nhàng trần trọc trên môi cô sau đó không hề báo trước mà cạy mở khớp hàm, cùng với chiếc lưỡi mềm mại kia dây dưa rồi tăng tốc tấn công. Nụ hôn của anh luôn có kỹ thuật rất tốt làm Úc Cẩn như mê mang.

Vậy sau này những kỷ niệm của anh ở rạp chiếu phim, có phải chỉ có mình cô thôi không?

Úc Cẩn nghĩ nghĩ rồi bỗng nhiên chảy nước mắt, không biết là do sợ hãi bất an hay là ngọt ngào cảm động. Hứa Vi Mộ cảm giác được trên mặt hơi ướt, mở mắt ra mới biết cô đang khóc.

Anh buông môi cô ra, hôn nhẹ lên hai mắt rồi lau những giọt lệ bằng nụ hôn của mình. Hôm nay Úc Cẩn của anh không bình thường chút nào.

Hứa Vi Mộ ấn đầu cô vào ngực mình, nhẹ giọng hỏi: “Bé cưng, em sao vậy?”

Cô nghẹn ngào nói: “Chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc, phải không anh?”

Nghe thấy câu hỏi mang đầy cảm giác không an toàn của cô, anh khẽ thở dài:

“Ngốc à, việc này còn phải hỏi sao?”

“Sao hả anh?”

“Chúng ta nhất định sẽ mãi mãi hạnh phúc.” Tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, bọn họ sao lại không hạnh phúc được?

Những ngày không hạnh phúc đã qua rồi, sau này sẽ chỉ có ngọt ngào, không có ưu thương.

Đến lúc hết phim tâm trạng của Úc Cẩn mới phục hồi lại. Hôm nay cô đúng là quá sướt mướt, còn khác người nữa chứ, lại đi nói những câu buồn nôn như “chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc nhé” với anh. May mắn anh không có chê cười cô như mọi khi.

Ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn xong, Hứa Vi Mộ hỏi: “Bây giờ mình về nhà nào đây?”

“...” Anh đang hỏi cô về nhà cô hay là nhà riêng của anh.

Úc Cẩn hậm hực nói: “Ba em đang nổi bão ở nhà đó.”

Anh không cảm thấy thất vọng cũng không tính sẽ làm gì cô, chỉ là hôm nay thấy tâm tình cô không tốt nên muốn trêu chọc cô một chút.

Hứa Vi Mộ nghĩ tới người cha cuồng con gái Úc Quốc Bình kia liền nhắc tới:

“Mình phải nhanh chóng kết hôn thôi.”

Kết hôn, ngoài lần trước hai người đánh cược, đây là lần đầu tiên anh nhắc đến hai chữ này. Bọn họ thật sự có thể kết hôn sao? Thật sự có thể cùng nhau hạnh phúc đến cùng sao? Nếu như vậy thì là quá tốt.

Cô cười nói: “Nhưng mà ba em nói càng trễ càng tốt.”

Anh nhếch miệng ra vẻ thần bí: “Anh sẽ có biện pháp.”

Cô tò mò muốn chết: “Biện pháp gì?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

Nhưng mà Hứa Vi Mộ không ngờ biện pháp kia của anh không lâu sau sẽ bị Úc Cẩn giành dùng trước.

Về đến nhà, khi Hứa Vi Mộ đưa cho cô mấy cái túi mua sắm từ ghế sau cô mới nhớ là đã quên đưa cà vạt cho anh.

Cô lấy ra một cái túi bên trong là một hộp chữ nhật, hai tay đưa cho anh: “Hôm nay em đi mua sắm sẵn tiện mua cho anh đó.”

Hứa Vi Mộ nhú mày: “Sẵn tiện hả? Anh thích em sắm tiện hoài như vậy.”

“....”

Anh mở hộp ra, bên trong là một cái cà vạt, thế nhưng màu sắc....

Anh cười nói: “Xem ra em chê anh chưa đủ tiêu chuẩn để làm trai bao?”

Cô bao biện: “Màu này rất đẹp mà.”

“Em xác định không phải do em thích mà xanh nên mới mua cho anh chứ?”

“Anh cứ đeo thử xem, sẽ thấy rất đẹp đó.”

Hứa Vi Mộ đem cà vạt nhét vào tay cô.

Úc Cẩn có chút uể oải giọng buồn buồn: “Anh không thích sao?”

“Em đeo cho anh đi.”

Cô ngơ ngác trả lời: “Em không đeo đâu.”

“Bây giờ xem như là em đang luyện tập đi, sau này mỗi ngày đều phải đeo giúp anh mà.”

Cô nghe anh nói vậy trên mặt chợt nóng lên, bỏ xuống túi to túi nhỏ trên tay rồi nghiêm túc giúp anh thắt cà vạt. Cô chỉ biết các động tác thắt cà vạt qua ti vi nên không thành thạo lắm, Hứa Vi Mộ nắm lấy tay cô, hướng dẫn cô từng bước.

Sau khi thắt xong, không hiểu sao tim cô lại đập liên hồi.

Anh cười: “Coi như là diễn tập việc nên làm của vợ khi tiễn chồng đi làm.”

Cô khẽ cúi đầu: “Nhìn rất đẹp mà.” Bầu không khí này thật sự quá mờ ám, cô vội vàng nhặt mấy túi đồ rồi xoay người đi vào.

Hứa Vi Mộ giữ tay cô lại, thấp giọng nói: “Em hình như quên mất gì rồi thì phải?”

“Quên gì cơ?”

“Vợ thắt cà vạt xong phải hôn chồng một cái rồi mới tiễn ra cửa.”

Cô thở dài, kiếp này của cô đã định trước là thua ở trong tay Hứa Vi Mộ. Nhìn anh đang chìa mặt đợi hôn, Úc Cẩn kiễng chân chep một cái.

Úc Cẩn sau đó về mặt đắc ý hỏi: “Anh có biết công dụng của cà vạt không?”

Anh nghe mà mù mờ: “Công dụng?”

Úc Cẩn chuyển túi đồ đang cầm sang tay kia, rồi kéo cà vạt làm cả người anh phải cúi xuống, sau đó dán lên môi anh một cái, cứ thế vậy nói: “Chúc ngủ ngon.”

Cô làm xong một loạt động tác này không kèm được trái tim đang nhảy nhót của mình liền co cẳng chạy, không thèm quay người lại.

Còn Hứa Vi Mộ nhìn cái người đang chạy trốn kia, dịu dàng thì thầm: “Cái công dụng này anh rất thích.”

16. Chương 16: Ghen

Lúc Úc Cẩn mang theo mấy cái túi xách bước vào cửa thì Úc Quốc Bình và Lý Tâm đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem ti vi.

Lý Tâm nhìn thấy con gái thì nói: “Con về rồi à?”

“Dạ.”

Úc Quốc Bình quét đôi mắt như tia x đến cô rồi hỏi: “Con lại cùng tên nhóc Hứa Vi Mộ kia hẹn hò phải không?”

Hứ, cô và Hứa Vi Mộ là quang minh chính đại yêu nhau mà sao nghe ba nói cứ như là họ đang lén lút vậy chứ?

Cô bĩu môi ra vẻ không đồng ý sau đó đi đến ngồi bên cạnh sofa đem những thứ đã mua được lúc chiều ra. Lúc đi mua sắm cô đã mua cho mẹ một đôi hoa tai, mua cho ba một bộ quần áo.

Lý Tâm liền tháo đôi hoa tai đang đeo xuống đổi lại đôi bông tai con gái mua cho, sau đó còn quay sang hỏi hai cha con đang ngồi kia: “Có đẹp không?” Hỏi xong liền cầm lấy chiếc gương soi tới soi lui.

“Ba, ba cũng đi thử quần áo xem có vừa không đi.”

Úc Quốc Bình mới không thèm tỏ vẻ vui mừng lộ liễu như vợ, chỉ ngồi đó chững chạc nói: “Được rồi, một lát nữa ba sẽ thử.”

Còn ai hiểu ông hơn Úc Cẩn đây, mặc dù ông không biểu hiện gì ra mặt nhưng thật ra trong lòng đang vui muốn chết. lúc này không thừa thắng xông lên còn đợi khi nào nữa?

Cô ôm cánh tay của Úc Quốc Bình lắc qua lắc lại, nũng nịu nói: “Ba, con và anh Vi Mộ kết hôn sớm một chút có được không ba?”

Úc Quốc Bình rút tay ra, nghiêm nghị nói: “Thì ra mua quần áo cho ba là để mua chuộc à.”

“Ba này, gì mà mua chuộc với không mua chuộc chứ. Mua quần áo cho ba là tấm lòng của con mà. Về chuyện của anh Vi Mộ là do con lo lắng!”

Úc Quốc Bình nghe xong rõ ràng là bị chấn động: “Con lo lắng cái gì?” Con gái cưng của ông được ông che chở thì còn sợ gì nữa.

Trên mặt cô là vẻ yếu đuối hiếm thấy: “Con sợ trong tương lai sẽ xảy ra chuyện xấu ngoài ý muốn, con thích anh ấy lâu như vậy, nếu thật sự chúng con không thể bên nhau, vậy thì con biết phải làm sao bây giờ?”

Úc Quốc Bình trầm ngâm như đang suy tính thiệt hơn, sau đó tức giận ầm ỹ: “Nếu nó dám phụ con! Ba sẽ cắt ngang chân của nó.”

“Ba, chúng con muốn kết hôn sớm.”

Trong lời nói là vẻ kiên định khó dời, không cho người khác từ chối. Nghĩ đến tâm tình khổ sở của con gái mấy năm qua, ông cũng không kiên trì được nữa: “Được, nếu hai đứa cùng muốn, khi nào nó cầu hôn con thì kết hôn đi cũng được.”

“Con cảm ơn ba!” Cô cọ cọ lên tay ông làm nũng. Từ trước tới giờ, gia đình luôn là nguồn ấm áp của cô, không cần làm tiểu thư của tập đoàn Úc thị, chỉ cần làm con gái của Úc Quốc Bình và Lý Tâm thì cô cũng đã tạ ơn trời rồi.

Úc Quốc Bình bổ sung thêm: “Nhưng mà ba còn có một điều kiện.”

Nghe vậy cô bất mãn: “Ba à!”

“Tối mai con phải đi dự tiệc rượu với ba.”

Cô nhú chặt chân mày: “Ba biết con không thích những trường hợp phù phiếm xa hoa như thế mà.” Ở đó có quá nhiều người xu nịnh, giả dối làm người ta thấy phiền.

“Ba vừa rồi đã đồng ý với yêu cầu của con, nếu ngày mai con lại cùng tên nhóc kia tham dự, như vậy là muốn làm ba khó chịu phải không?”

“Anh ấy cũng đi ạ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy con đi theo đuôi ba là được chứ gì!!” Không đợi Úc Quốc Bình nổi giận, Úc Cẩn đã nhanh chóng lên về phòng.

“!!!!” Úc Quốc Bình chỉ còn biết đập đập cái ghế mà than thở, con gái luôn hướng ngoại, không có ngoại lệ mà.

Lúc Hứa Vi Mộ gọi điện thoại cho cô, anh cũng có nhắc tới: “Buổi tối anh phải tham gia một buổi tiệc nên không cùng ăn cơm với em được.”

Cô chỉ trả lời ngắn gọn: “Dạ.” Tổ vẽ đã biết.

Cô không tránh khỏi có chút ủ rũ, hình như anh không có ý định lấy tư cách bạn trai bạn gái mà đưa cô đi cùng. Mặc dù biết rõ nếu cô cùng Hứa Vi Mộ xuất hiện ở loại trường hợp xã giao này thì không lâu sau tin đồn sẽ dấy lên như thủy triều, nhưng mà do anh không mở miệng nên cô vẫn chút thất vọng. Có phải là anh còn lo lắng gì không?

Úc Cẩn kéo tay Úc Quốc Bình đến một phòng tiệc cao cấp của nhà hàng, trước cửa có một tấm bảng ghi: Lễ nhậm chức của Tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Thiển Dịch.

Úc Cẩn cô mặc dù đối với tình hình của thị trường kinh doanh không hiểu biết lắm, tuy nhiên cái tên công ty khoa học kỹ thuật Thiển Dịch nổi tiếng này ở thành phố A không có ai là không biết, là một công ty trách nhiệm hữu hạn hạng nhất về công nghệ thông tin trong nước.

Ba của cô hôm nay còn đích thân tham dự lễ nhậm chức của Tổng giám đốc, đã đủ biết thực lực của Thiển Dịch thế nào.

Úc Quốc Bình làm mưa làm gió trên thương trường mấy năm nay đã được coi như là đức cao vọng trọng, cho nên có rất nhiều người tới chủ động chào hỏi ông. Cuộc trò chuyện không gì khác ngoài tự giới thiệu, sau đó hàn huyên về thị trường, Úc Cẩn đứng bên cạnh cười đến cứng mặt.

Đến lúc chịu không nổi nữa cô đành mượn cớ đi toilet để thoát ra khỏi bầu không khí nặng nề đó, giữa đường lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, cô nghiêng đầu tự hỏi rồi khẳng định mình không có nhìn lầm.

Người kia lúc đó cũng quay đầu lại, nhìn thấy Úc Cẩn mặc một bộ lễ phục màu xanh lam, lộ một bên vai, ôm sát người rất có khí chất của một đại tiểu thư danh môn. Trước nay Úc Cẩn đều mặc quần áo theo phong cách rộng rãi, thoải mái và kín đáo, nay mặc một bộ lễ phục vậy ngấn trên đầu gối, cùng hở vai, làm tôn lên làn da trắng nõn, thật hút hồn người khác.

“Đã lâu không gặp, Úc tiểu thư.”

Úc Cẩn đối với cách xưng hô của Kha Thuấn Ngôn khó chịu nhú mảy. Nhưng mà cô cũng hiểu, cô đã từ chối anh ta ba lần, muốn anh ta đối với cô không còn giận thật là khó.

“Sao anh lại ở đây?”

“Sao? Tiểu thư cảm thấy loại người như tôi không nên xuất hiện ở những nơi như thế này sao?”

Úc Cẩn chỉ cảm thấy thật khéo gặp nhau ở đây nên thuận miệng hỏi anh ta một câu vậy mà lại bị anh ta châm chọc như thế. Lời này nghe qua rất chói tai, có lẽ anh ta đã bị cái đám hồng nhan tri kỷ nuông chiều quen rồi nên không thể chịu nổi một chút cự tuyệt nào từ người khác, thì ra con người anh ta cũng chỉ có thể thôi.

“Xem ra chúng ta không thể cùng nhau nói chuyện tử tế được, đã vậy tôi cũng không quấy rầy anh.” Cô cũng lạnh lùng trầm mặt xuống, xoay người muốn bỏ đi.

Anh ta mở miệng ra nói một cách mỉa mai: “Úc tiểu thư đúng là không để ý đến tôi chút nào. Trên danh thiếp của tôi đã rõ ràng viết chức vụ Trưởng phòng thiết kế trò chơi của Thiển Dịch. Cô muốn lấy danh thiếp của tôi nhưng lại không để trong lòng, cô đúng là đặc biệt.”

Úc Cẩn đứng lại, thì ra anh ta là nhân viên của Thiển Dịch. Đúng là từ đầu tới cuối cô không hề liếc nhìn cái danh thiếp kia lấy một cái, lúc đó chỉ muốn nhanh chóng đem khoe khoang với Hứa Vi Mộ mà thôi. Bây giờ nghĩ lại không khỏi thấy chột dạ.

Cô đương nhiên không thể thừa nhận là danh thiếp của anh ta cô nhìn cũng chưa nhìn, cuối cùng nằm ở chỗ của Hứa Vi Mộ, đang do dự không biết phải nói thế nào thì nghe có người gọi tên cô: “Tiểu Cẩn.”

Là Hứa Vi Mộ.

Đứng bên cạnh là thư ký của anh. Biểu tình của anh nghiêm túc, ánh mắt thì sắc bén đang hướng về phía cô đi tới. Dù cô không có lỗi gì, nhưng lại cảm thấy có dấu hiệu không tốt rồi, giữa cô và Hứa Vi Mộ, một chút hiểu lầm cũng không được tồn tại.

Hứa Vi Mộ đi đến bên cạnh rồi ôm vai cô như tuyên bố chủ quyền. Úc Cẩn ngoan ngoãn để cho anh ôm, giải thích trước: “Anh đến rồi à. Em đi với ba đến đây.”

Cô sợ anh hiểu lầm cô là bạn gái của Kha Thuấn Ngôn.

Kha Thuấn Ngôn nghe vậy chỉ cười khẽ, đúng là nóng lòng làm rõ quan hệ mà.

Anh ta nhìn Hứa Vi Mộ gật đầu chào: “Hứa tổng, lại gặp nhau rồi.”

Hứa Vi Mộ tất nhiên còn nhớ lần gặp mặt trước, lúc đó đối tượng mà Úc Cẩn xem mắt rồi hẹn ăn cơm ở nhà hàng Nghi tình chính là anh ta. Anh không đưa cô đi cùng vì không muốn bọn họ chạm mặt nhau nữa, không ngờ vừa vào cửa không lâu đã thấy hai người đang nói chuyện với nhau.

Anh chỉ trả lời có lệ: “Đúng vậy, thật khéo.”

Kha Thuần Ngôn thầm nghĩ, không khéo chút nào. Buổi tiệc hôm nay là do anh ta tổ chức nhưng anh ta đã yêu cầu với ba rằng thân phận của anh ta vẫn phải được giữ bí mật. Kha Khải cho là con trai muốn tạo cảm giác thần bí nên cũng không thắc mắc.

Xung quanh đã có không ít ánh mắt phóng qua đây, mơ hồ còn có những lời rì rầm bình luận.

“Đó không phải là đại tiểu thư tập đoàn Úc thị và Hứa tổng sao?”

“Sao trông bọn họ thân thiết thế nhỉ?”

“Người ta là thanh mai trúc mã, tất nhiên là phải thân thiết rồi.”

“Tôi thấy quan hệ của họ không đơn giản vậy đâu, nhìn tư thế kia giống như là tiết mục tranh giành tình nhân vậy.”

“Nhưng mà người đàn ông đứng đối diện họ là ai vậy? Nhìn cũng thật là mạnh mẽ nha.”

Úc Cẩn thật không quen chút nào, cô lúng túng kéo áo ra hiệu cho Hứa Vi Mộ, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Hứa Vi Mộ thôi đầu mắt với Kha Thuần Ngôn nói: “Chắc anh còn có việc bận, tôi và vợ sắp cưới xin phép đi trước.”

Vợ sắp cưới, xưng hô này cũng không có chỗ nào không đúng.

Mặc dù Hứa Vi Mộ không nói thêm gì nhưng mà bộ dáng âm trầm của anh làm cho Úc Cẩn có chút sợ hãi.

Cô liên miên giải thích: “Em chỉ tình cờ gặp anh ta thôi, em còn không biết anh ta là nhân viên của Thiên Dịch nữa, sau lần gặp nhau ở Nghi Tình đó em và anh ta cũng không còn liên hệ nữa, em...”

“Tiểu Cẩn.” Hứa Vi Mộ dừng bước, cắt ngang cô.

Cô yên lặng chờ anh nói tiếp.

“Không cần giải thích.”

Anh vừa nói vậy cô càng thêm sốt ruột: “Dạ? Không phải đâu, anh hiểu lầm rồi, em...”

Anh giữ lại hai tay bởi vì sốt ruột mà không ngừng vung vẩy kia lại, nói tiếp: “Anh luôn tin em, nên em không cần giải thích.”

Lúc nhìn thấy Úc Cẩn và Kha Thuần Ngôn, anh chưa từng có ý nghĩ là Úc Cẩn theo Kha Thuần Ngôn đến dự tiệc, không bao giờ xảy ra chuyện đó. Anh chưa bao giờ hiểu lầm, cần gì cô phải giải thích? Giữa bọn họ không nên có bất cứ nghi ngờ gì.

“Dạ.” Úc Cẩn ngơ ngác gật đầu, lại không kiềm được khoe miệng đang cười ngây ngô.

“Nhưng mà, em nên cách xa đàn ông ra một chút, anh sẽ ghen đấy.”

Hứa Vi Mộ lần đầu tiên thừa nhận là anh ghen đó, giọng điệu bá đạo như thế, cô càng nghe càng thấy ngọt ngào. Cô vẫn cho rằng đến giờ chỉ có mình cô biết ghen, điều kiện của anh tốt như vậy thiếu gì cô nhìn chăm chăm vào chứ.

Úc Cẩn vỗ vỗ bờ vai anh ra vẻ rộng rãi nói: “Anh yên tâm đi, anh đâu phải không biết, nhân duyên của em với đàn ông rất tệ, em lớn như vậy mà còn chưa có ai tỏ tình đó, anh lo lắng cái gì chứ?”

Hứa Vi Mộ chỉ chau mày, không giải thích gì thêm.

17. Chương 17: Thị Uy

“Tiểu Cẩn hôm nay con đồng ý cùng ba đến dự buổi tiệc nên phải đứng bên cạnh ba chứ.” Úc Quốc Bình bắt mắt túm con gái cứng kéo qua bên cạnh.

Hứa Vi Mộ bất đắc dĩ lắc đầu, có đôi khi chú Úc thật đúng là quá ấu trĩ. Nhưng mà... dường như này giờ anh cũng chỉ có biết mỗi Úc Cẩn, mang cô thư ký đi cùng quảng ở xó xỉnh nào mất tiêu...

Úc Cẩn bị kẹp giữa hai người đằng ông vừa then vừa khó xử, trong lúc lơ đãng ánh mắt liếc về Kha Thuần Ngôn, trên mặt hắn lại lóe ra ý vị mờ ám khẽ cười lạt, cô nhìn mãi mà chẳng xác định được hắn đang nghĩ gì.

Trên khán đài, người đang thuyết minh chính là chủ tịch Kha Khải của công ty khoa học kỹ thuật Thiển Dịch.

Người đàn ông Kha Khải này là một người sâu không lường được, cũng chính là người sáng lập công ty khoa học kỹ thuật Thiển Dịch, chỉ mất 2 năm là ông ta đã mang chi nhánh Thiển Dịch ở New York tham gia sản giao dịch chứng khoán, khiến cho Thiển dịch luôn đi tiên phong và đứng đầu về ngành điện tử kỹ thuật trong nước và ngoài nước.

“Hôm nay là lễ nhậm chức của tân tổng giám đốc tập đoàn khoa học kỹ thuật Thiển Dịch, rất hoan nghênh các vị khách quý đến tham gia bữa tiệc rượu cùng tập đoàn của chúng tôi. Thật ra vị tân tổng giám đốc đương nhiệm chính là con trai của tôi. Sau khi tốt nghiệp nó đã trở lại Thiển Dịch làm việc, nhưng chỉ phụ trách chức vụ nhân viên cấp thấp như bao người tập sự mới vào, bây giờ đã đến lúc lão già đây lui xuống hưởng lạc thanh nhàn cho bọn trẻ ra sức thi triển tài năng trên thương trường.”

Tiểu ẩn ẩn vu dã, đại ẩn ẩn vu thị*. Kha Khải vừa dứt lời, mọi người dưới khán đài liền nhao nhao bàn luận sôi nổi đối với vị thái tử gia thần bí sắp kế nhiệm này. Ai có thể nghĩ đến việc vị đại thiếu gia này lại tình nguyện từng bước một từ từ trèo lên tiến thân cơ chứ? Vả lại, ai cũng có thể nghĩ đến người đồng sự sớm chiều cùng làm việc với họ lại chính là người người nối nghiệp tương lai của Thiển Dịch?

Tiểu ẩn ẩn vu dã, đại ẩn ẩn vu thị: Tiểu ẩn là ẩn dật ở núi rừng, trung ẩn là ẩn ở giữa chợ.

“Xin mọi người chào mừng tân tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn khoa học kỹ thuật Thiển Dịch, cũng chính là giám đốc bộ phận thiết kế Kha Thuần Ngôn.”

Kha Thuần Ngôn – cái tên này được vang lên, bên dưới khán đài lại bắt đầu nghị luận nhao nhao.

“Thì ra Kha tổng giám chính là thái tử gia?”

“Thảo nào cùng là họ Kha, thế mà tại sao chúng ta lại không nghĩ đến nhỉ?”

“Ôi tiêu đời, không phải cậu đã có lần đắc tội với vị thái tử gia này chứ?”

Úc Cẩn và Hứa Vi Mộ phản ứng cũng không có gì là quá bất ngờ, mặc dù không hiểu biết đối với bối cảnh của Kha Thuần Ngôn, nhưng họ đã sớm nhìn ra Kha Thuần Ngôn khí chất bất đồng, hơn nữa còn là một nhân vật lợi hại, thế nhưng khi nghe thấy thân phận thật sự của hắn vẫn có một chút kinh ngạc.

Thì ra toà núi Thái Sơn từng đứng sau lưng hắn lại là Thiển Dịch ...

Úc Cẩn thì trở mắt đứng trân trân ra, thì ra người mà mình nhiều lần cự tuyệt lại là thái tử gia của Thiển Dịch, hình như cô đã quá kinh suất mà luôn xem nhẹ người này rồi.

Bên này, Hứa Vi Mộ chau mày, vẫn nghe nói thái tử gia Thiển Dịch luôn cự tuyệt không muốn kế thừa sự nghiệp cơ mà, tại sao lúc này đột nhiên nhậm chức tổng giám đốc chứ? Nhìn trên mặt Úc Cẩn cũng mang theo vẻ kinh ngạc, xem ra Kha Thuần Ngôn chưa từng tiết lộ thân phận của mình với cô ấy.

Liên tưởng đến lần trước Thiển Dịch đơn phương đề nghị tạm hoãn hợp tác với Hứa thị, anh không thể không hoài nghi đây là do chủ ý của Kha Thuần Ngôn. Về phần lý do, đây không phải là bởi vì Úc Cẩn

chứ? Thời gian lại trùng với lúc anh và Úc Cẩn xác định quan hệ. A, tên Kha Thuần Ngôn này thật đúng là tên nguy quân tử!

Chỉ là, hiện tại hắn trước mặt mọi người tuyên bố thân phận của mình, tuyệt đối còn có lý do khác. Nếu như nói hắn đang cố ý trước mặt Úc Cẩn khoe khoang thân phận cao quý, vậy thì hắn đã sai lầm rồi. Nếu như Úc Cẩn để mắt đến những thứ tầm thường này thì cũng sẽ không nhiều năm như vậy chỉ thích một mình anh. Và lại nếu Hứa Vi Mộ anh cũng quan tâm vấn đề bối cảnh thân phận thì cũng chẳng xứng đáng với tình yêu của Úc Cẩn dành cho mình.

“Chào mọi người, tôi là đứa con bất hiếu của Kha Khải tiên sinh Kha Thuần Ngôn.”

Lời này vừa phát ra, dưới đài vang lên một trận tiếng cười, Kha Thuần Ngôn nhất định là một người mồm mép tép nhảy.

“Thật ra trước đây tôi vẫn làm việc ở công ty khoa học kỹ thuật Thiển Dịch, có thể một đường lên được đến chức vụ tổng giám bộ phận thiết kế trò chơi, thật sự đã nhận được không ít sự chiếu cố của các bạn đồng nghiệp.”

Đối với hai chữ “Chiếu cố” theo như lời hắn, trong lòng đại bộ phận mọi người đều là ngũ vị tạp trần. Theo cơ sở khách quan mà nói, việc bị bắt nạt, bị đồng nghiệp cấp trên ăn cắp thành quả lao động là hiện tượng nhìn mãi đã quen mắt. Bao nhiêu công nhân viên chức đang đứng ở đây bởi vì việc Kha Thuần Ngôn lên đài mà nơm nớp lo sợ bất an, rất sợ vị tân tổng giám đốc này ghi nhớ nợ cũ làm trò khó dễ với bọn họ, lúc đó chỉ sợ bát cơm này cũng khó mà giữ được.

“Hôm nay Kha Thuần Ngôn tôi ngồi lên vị trí này, không phải vì tôi không cam lòng chịu khổ, không cam lòng với vị trí một nhân viên quèn, mà chính là bản thân tôi tự cảm thấy đã có đủ năng lực và lòng tin đối với mọi người để trở thành người đứng đầu cùng mọi người điều hành tập đoàn, hi vọng mọi người dùng ánh mắt công minh để xem xét sự việc chứ không phải ánh mắt chất vấn.”

Dưới đài bỗng nhiên phát ra một tràn vỗ tay giòn giã.

Thế nhưng, chỉ có mỗi Hứa Vi Mộ biết, buổi lễ nhậm chức này chẳng qua chỉ là một cơ hội để hắn thị uy khiêu chiến với anh, từng cử chỉ, biểu tình sắc mặt lẫn phong thái của Kha Thuần Ngôn này không thể nghi ngờ rằng anh ta chỉ là một kẻ sinh đã ngậm muống vàng mà là một người thật sự có năng lực

Thân phận thay đổi thì nhà người nghĩ địa vị trong lòng Úc Cẩn sẽ khác sao? ấu trĩ. Hứa Vi Mộ híp mắt, nghiêng đầu liếc nhìn Úc Cẩn. Trên mặt cô trừ vẻ kinh ngạc ngay từ đầu thì vẫn không hề có biểu tình khác lạ nào.

Hứa Vi Mộ nắm chặt tay cô, Úc Cẩn ngẩng đầu nhìn lại, cười ngọt ngào với anh.

Lúc này Úc Cẩn mới nhớ đến chuyện ngày trước Kha Thuần Ngôn mời cô tham gia một buổi dạ tiệc, vì thế...nên không phải là hôm nay chứ? Cô lại suy nghĩ một chút rồi cảm thấy rung mình, nếu như mình nhất thời chậm tiêu đáp ứng với Kha Thuần Ngôn, nhất định sẽ bị Hứa Vi Mộ bắt gắp, mà Kha Thuần Ngôn lại là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, bạn gái bên cạnh nhất định sẽ bị rơi vào tầm ngắm của mọi người mà ‘đặc biệt quan tâm’, đến lúc đó muốn giải thích với Hứa Vi Mộ thì cũng nói không rõ ràng.

Cô mừng thầm vì sự lựa chọn nhất quyết cự tuyệt của mình, nhưng mà trước đó anh ta không hề tiết lộ thân phận của mình, có phải đang muốn âm thầm dàn dựng kế hoạch khủng bố nào đó? Anh ta chính là tổng giám đốc Thiển Dịch, lại còn mời cô làm bạn cùng dự tiệc, trong đầu anh ta nghĩ gì vừa nhìn thì đã biết.

Giỡn chơi sao? Úc Cẩn cô thế nào mà lại cho phép có một tí sai sót đến gây ảnh hưởng đến tình cảm của cô và Hứa Vi Mộ. Mặc dù bản thân chưa từng được bất kì người đàn ông nào theo đuổi, cũng không biết thủ đoạn họ dùng để chinh phục là như thế nào, nhưng cô phi thường ghét nhất bị người khác tính kế. Kha Thuần Ngôn, có lẽ ánh mắt của nhà người không tốt nên mới chọn nhầm bà đây làm đối tượng công kích!

Tổng giám đốc Thiển Dịch thì sao chứ? Có lẽ danh hiệu này, cái thân phận này có thể hấp dẫn vô số nữ nhân chen chúc vô vấp lấy lòng anh ta, nhưng tuyệt đối sẽ không bao gồm cả cô trong đó. Chỉ với thân phận đại tiểu thư tập đoàn Úc thị thì đàn ông nguyện quỳ dưới váy cô phục tùng chắc chắn sẽ không ít, nếu

như cô quan tâm đến vấn đề bối cảnh thân phận thì cũng sẽ không bạo trận trong tay mỗi Hứa Vi Mộ suốt mười mấy năm qua.

Hứa Vi Mộ dò hỏi: “Này em yêu, em ý kiến gì đối với việc này không?”

Úc Cẩn nhún nhún vai, thành thật trả lời: “Dù sao sự việc trên thương trường cũng chả liên quan gì đến em.”

Anh thừa biết Úc Cẩn rất thông minh, luôn biết tìm nhẹ tránh nặng, là sự thật một chút cũng không quan tâm.

Kha Thuần Ngôn đến trước mặt Úc Quốc Bình, cung kính chào hỏi: “Cháu chào chú Úc, cháu có thể mời Úc tiểu thư cùng nhảy một điệu không ạ?”

đôi mi thanh tú của Úc Cẩn nhíu chặt, bất mãn cự tuyệt: “Anh hỏi như vậy là muốn thỉnh ba ba tôi cùng anh khiêu vũ sao?”

Không trực tiếp hỏi cô mà lại hỏi ba ba, hẳn đang có ý gì?

Kha Thuần Ngôn hiện tại đang là nhân vật tiêu điểm nổi bật, ánh mắt của mọi người đều tập trung hướng về hắn, Úc Quốc Bình, Úc Cẩn, Hứa Vi Mộ, nhao nhao suy đoán bàn luận bất quá thêm một lần nữa... vị tân tổng giám đốc chưa từng lộ diện của Thiển Dịch và đại tiểu thư của tập đoàn Úc thị thì ra có quan hệ không hề đơn giản...

Úc Quốc Bình cảm nhận được cảnh tượng này tựa hồ có chút quỷ dị, Kha Khải vừa mới tuyên bố thân phận con trai, thế nào thằng nhóc Kha Thuần Ngôn này chỉ chớp mắt đến mời con gái của mình làm bạn nhảy? Hơn nữa, nghe ngữ khí của tiểu Cẩn, hình như chúng đã quen biết từ trước.

Úc Cẩn khẩn trương nhìn về phía Hứa Vi Mộ, nắm chặt không bắt được thái độ của anh, cô thật sự không muốn cùng người đàn ông khác mập mờ dính dáng không rõ, tất cả là do Kha Thuần Ngôn đơn phương dây dưa, cô cũng không hề tình nguyện.

Hứa Vi Mộ hừ lạnh một tiếng, đứng chắn ở trước mặt Úc Cẩn: “Kha tổng ngài thực sự là quý nhân hay quên, tiểu Cẩn là vị hôn thê của tôi.”

Kha Thuần Ngôn nhìn thấy Hứa Vi Mộ một bộ dạng trước sau đồng nhất đánh dấu chủ quyền, hắn cười lạnh nói ra suy nghĩ của mình: “Vị hôn thê cũng không nhất định sẽ trở thành vợ, Hứa tổng ngài nói thử xem tôi nói có đúng không?”

Bầu không khí giương cung bạt kiếm, lời nói ít mà ý lại nhiều. Đáng tiếc Kha Thuần Ngôn đã nhìn lầm rồi, Hứa Vi Mộ là ai, anh sao có thể cho phép chính mình rơi xuống thế hạ phong?

“Chỉ cần tiểu Cẩn nguyện ý, chúng tôi có thể kết hôn bất cứ lúc nào, chỉ sợ cơ hội sẽ không dành cho ai kia.”

“Thật sao?” Kha Thuần Ngôn hỏi lại, hắn tiến lên mấy bước sóng vai đối mặt với Hứa Vi Mộ, thấp giọng phun ra một câu, sắc mặt Hứa Vi Mộ biến sắc thấy rõ.

Kha Thuần Ngôn sau khi đạt được ý muốn nhếch môi hừ lạnh một tiếng thì quay người đi.

Úc Cẩn nhìn bộ dáng ngơ ngẩn của Hứa Vi Mộ, cảm thấy thật là kỳ quái, bèn hỏi: “Anh ta đã nói gì vậy?”

Anh chỉ lắc đầu an ủi cô: “Không có việc gì đâu em.”

Úc Cẩn rõ ràng không tin, nhưng lại không tiếp tục tra hỏi.

Thời điểm từ toilet Úc Cẩn đi ra thì nhìn thấy Kha Thuần Ngôn tựa lưng vào tường, một chân nhàn nhã gập khúc. Cô giả vờ không nhìn thấy muốn đi lướt qua mặt hắn.

“Xem ra mặc kệ là thân phận gì, tôi đều không được Úc đại tiểu thư để vào mắt?”

Úc Cẩn thật sự là không chịu nổi khẩu khí khiêu khích của hắn, lạnh lùng đáp trả: “Kha Thuần Ngôn, anh là đàn ông mà sao chẳng có một chút phong độ như vậy? Tôi nhớ đã bao lần cự tuyệt thẳng mặt vậy mà sao anh luôn mặt dày cứ bám dính tôi không buông?”

Sau đó chỉ nghe hần phun ra một câu: “Em đang sợ.” Ngữ khí còn có vẻ rất khẳng định.

“Buồn cười, tôi phải sợ cái gì?”

Hần nhìn thẳng vào hai mắt Úc Cẩn, không cho cô có một chút tránh né: “Em đang sợ nếu như chỉ cần có một chút xúu hiểu lầm giữa em và Hứa Vi Mộ, có khả năng các người sẽ chia tay.”

Những lời này trực tiếp đâm thẳng vào tim Úc Cẩn, đúng vậy, cô rất sợ. Cô luôn dốc hết toàn lực bảo hộ tình yêu của bọn họ, cho dù là bất luận nhân tố bên ngoài có thể ảnh hưởng đến bọn họ cô cũng không cho phép.

Móng tay của cô dùng sức khảm sâu vào lòng bàn tay, bất đắc dĩ hỏi lại: “Anh đã biết rõ như vậy, thế thì vì sao lại còn cố ý tính kế với tôi?”

“Úc Cẩn, thứ tình yêu như vậy đã định trước sẽ không được lâu dài, em yêu hần một cách hèn mọn như thế thì cảm thấy có đáng giá không?”

“Chỉ cần người đó là Hứa Vi Mộ, những việc còn lại tôi không quan tâm.”

Kha Thuần Ngôn bị lời nói quyết đoán của cô khiến cho có chút sững sốt, hần không hề không nghĩ đến việc Úc Cẩn có tình cảm sâu nặng đối với Hứa Vi Mộ như vậy, nó sâu sắc đến nỗi không một hạt cát nhỏ nào có thể chen chân vào giữa hai người bọn họ, bất luận hần có làm cái gì dường như cũng không thể chen chân vào, cả vị trí nhỏ cũng không có.

Đối với Úc Cẩn, thật sự hần không phân biệt được rõ ràng rốt cuộc là không cam lòng bị cự tuyệt hay bản thân đã thật sự động tâm, chỉ là đã dần dần hình thành một loại chấp niệm không rũ bỏ được. Hần chưa bao giờ tin vào việc khi yêu một người sẽ phải học cách buông tay, nếu đã yêu, vậy tại sao không thể mang cô ấy biến thành của mình? Chỉ cần bọn họ chưa kết hôn, hần vẫn còn cơ hội. Huống chi, bản thân sợi dây tình cảm của bọn họ vốn vẫn còn tồn động rất nhiều vấn đề khúc mắc.

Úc Cẩn sau khi nói xong muốn bước đi, không muốn ở cùng với anh ta thêm một khắc nào nữa.

“Nếu như, tôi nói cho em biết, Lâm Khê sắp trở lại thì sao?”

Những lời này của Kha Thuần Ngôn đã thành công ngăn cản bước chân Úc Cẩn, khiến cô cứng đờ đứng tại chỗ, trong lòng tràn đầy ngũ vị tạp trần...

18. Chương 18: Thương Tôn

Cái tên Lâm Khê vẫn luôn là cơn ác mộng suốt bao năm nay của Úc Cẩn. Nếu như cô không nghe lầm, Kha Thuần Ngôn vừa nói Lâm Khê sắp trở về.

Úc Cẩn kiềm chế cơn xốn xao trong tim, ánh mắt phần nộ hướng về phía Kha Thuần Ngôn, vừa để che giấu bất an của bản thân nghiêm nghị chất vấn hần: “Tại sao anh lại biết Lâm Khê? Có phải anh đã điều tra theo dõi chúng tôi?”

Không sai, đúng là Kha Thuần đã điều tra tất cả về cô và Ngôn Hứa Vi Mộ, thế nhưng hần chỉ biết mối quan hệ của Lâm Khê và Hứa Vi Mộ chẳng còn liên quan, vậy mà Úc Cẩn lại tỏ ra rất quan tâm đến sự tồn tại của Lâm Khê, còn về phần Lâm Khê và Hứa Vi Mộ rốt cuộc là vì sao chia tay thì hần lại không rõ ràng lắm.

Hần tỏ vẻ hiểu rõ: “Em chợt dạ sao?”

Úc Cẩn cố gắng trấn tĩnh hỏi ngược lại hần: “Tại sao tôi phải chợt dạ chứ?”

“Bởi vì em sợ khi Lâm Khê trở về, Hứa Vi Mộ tình cũ khó quên; em sợ Lâm Khê trở về, cô ta sẽ giải thích về việc năm đó chia tay Hứa Vi Mộ là do bất đắc dĩ; em sợ Lâm Khê trở về, giấc mộng đẹp dễ của hai người sẽ bị cô ta chen vào phá nát; em sợ Lâm Khê trở về, Hứa Vi Mộ sẽ trở về bên cạnh cô ta; em sợ...”

“Đủ rồi! Anh câm miệng cho tôi!” Úc Cẩn cắt ngang lời hấn, hét to khản cả giọng.

Những lời này của hấn giống như ma chú vang vọng ám ảnh bên tai cô, khiến cả thể giới nội tâm bên trong cô đổ sầm xuống. Úc Cẩn thật sự không muốn thừa nhận những lời hấn nói đều rất đúng, tất cả đều đâm vào xuyên thấu cả tâm can, khiến ngón tay cô run rẩy chân đứng không vững, ngực khê nhói đau. Đúng vậy, cô sợ, cho đến bây giờ vẫn rất sợ.

Úc Cẩn vẫn giữ vững cho mình trạng thái kiên cường nhất, chỉ duy nhất có những chuyện liên quan đến Hứa Vi Mộ cô mới không thể kiềm chế được xúc động của bản thân, để lộ phần yếu đuối sâu kín nhất bên trong cơ thể. Cô cố cắn chặt môi để kiềm chế xúc động mà trở nên điên cuồng.

Kha Thuần Ngôn trông thấy bộ dạng chật vật của Úc Cẩn thì có chút không đành lòng, tay hấn dùng sức nắm chặt thành quyền. Hấn làm như vậy tất cả cũng chỉ vì muốn có được Úc Cẩn.

Nếu như nói lúc trước, Úc Cẩn đối với Kha Thuần Ngôn mà nói, cùng lắm đơn thuần chỉ là một đối tượng xem mắt, dù cho không thể trở thành nhân tình thì cũng có thể làm bạn tốt của nhau, vậy mà bây giờ, hấn như đang trở thành một con người hoàn toàn đối lập với quá khứ, không chút lưu tình dùng mọi thủ đoạn ngoan tuyệt sắc bén như dao đâm vào vết thương sâu nhất trong đáy lòng cô, xé toạc nó ra mà chẳng màng bận tâm.

Úc Cẩn cười khổ: “Kha Thuần Ngôn, làm tổn thương tôi như vậy thì đối với anh rốt cuộc có được lợi ích gì chứ?”

Hấn chỉ nói: “Người làm em bị tổn thương là Hứa Vi Mộ, mà tôi là người luôn đứng ở phía sau chờ em.”

Ngực cô run lên một trận, cười lạnh: “Đừng có dùng vẻ mặt thâm tình giả dối đó mà nhìn tôi, buồn nôn lắm!”

Chỉ nghĩ hấn là một tên chơi bởi phong lưu, nhìn thấy cô gái nào đặc biệt một tí thì thích thú, đơn giản chỉ muốn ném thử cảm giác lạ, lại không chịu thừa nhận thất bại của chính mình, hoàn toàn chỉ do cảm giác mới mẻ và dục vọng chinh phục ti tiện chi phối, cô xem thường và cũng chẳng hề xem đó là tình yêu, chỉ tổ làm dơ bẩn danh từ cao quý đó.

Căn bản Úc Cẩn không hề tin Kha Thuần Ngôn thật sự có tình cảm sâu đậm đối với mình, bất quá bọn họ chỉ mới gặp mặt được vài lần, chỉ cùng ăn vài bữa cơm mà thôi. Nếu như ai cũng dễ dàng động tình như hấn, thế thì tại sao phải mất bao nhiêu thời gian lâu như vậy mới có thể khiến cho Hứa Vi Mộ động tình với cô?

Thế nhưng Úc Cẩn đã quên, trừ cảm giác lâu ngày sinh tình, thế gian vẫn tồn tại một loại tình cảm khác gọi là nhất kiến chung tình

Kha Thuần Ngôn nheo mắt, không hề lên tiếng phản bác đối với những lời chỉ trích của Úc Cẩn. Đến bây giờ cô ấy vẫn không hiểu, một lòng chỉ hướng về Hứa Vi Mộ, không hề quan tâm đến vấn đề bản thân bị thương tổn thế nào.

Rồi thời gian sẽ chứng minh tất cả, xem ai mới đáng là người để em phải yêu.

“Em có muốn biết vừa rồi tôi đã nói gì với Hứa Vi Mộ không?”

Đơn giản đây chính là cố ý gây công kích ly gián, loại thủ đoạn này thật ấu trĩ và buồn cười, Úc Cẩn không hề có hứng thú tiếp tục nghe tiếp. Sau khi bình tĩnh đè nén tâm trạng của bản thân, cô cũng chẳng muốn liên quan dính dáng gì đến hấn ta thêm nữa.

Lại nghe được hấn kiên trì nói tiếp: “Tôi đã nói với Hứa Vi Mộ, Lâm Khê sắp trở về, chuyện này em cũng vừa biết đấy.”

Úc Cẩn vừa định quay người bước đi lại bị lời nói đó chấn động, rõ ràng vừa rồi sau khi Hứa Vi Mộ nghe xong biểu tình sắc mặt cũng biến đổi. Kha Thuần Ngôn đúng là một tên thâm kinh, điên đến phát rồ, từng bước từng bước xé toạc tấm mặt nạ nguy trang bên ngoài của cô, có phải hấn cảm thấy rất thích thú và thỏa mãn khi được nhìn thấy bộ dạng chật vật khổ sở của cô?

Úc Cẩn huyệt hần cảm thấy bao nhiêu khí lực toàn thân vì hai chữ này mà bị tiêu hao hết thảy, hai chữ ‘Lâm Khê’, chính là gông cùm xiềng xích, thế là cô chậm rãi ngồi xổm xuống, tâm trạng ức chế bùng nổ không nhận được mà bật khóc.

Nếu như vẫn còn có lý trí, cô nên cố nén nước mắt, thông thả lướt qua đường quan tâm đến hần, không nên ở trước mặt Kha Thuần Ngôn mà òa khóc như vậy, không nên để lộ ra bộ dạng yếu đuối không chịu nổi kích thích như vậy. Thế nhưng bây giờ bây giờ những việc ấy đối với cô là rất khó, bước chân không vững vàng, giọt lệ cũng tràn mi.

Vì sao cô lại không thể có được hạnh phúc an ổn? Vì sao Lâm Khê đi rồi lại trở về vào lúc này? Vì sao khi cô vừa mới nhìn thấy được ánh hoàng hôn ló dạng, thì chưa gì hết lại muốn giẫm nát hi vọng đó? Vì sao chưa bao giờ Hứa Vi Mộ ở trước mặt cô nhắc đến việc anh và Lâm Khê vẫn còn giữ mối liên hệ?

Vô số câu hỏi vì sao đang gào thét mãnh liệt trong lòng Úc Cẩn. Tiếng khóc càng lúc càng lớn vang vọng cả một khu, hai tay cô ôm đầu gối dụi đầu vào khóc nức nở. Giờ phút này bỗng dưng cô cảm thấy rất hận Kha Thuần Ngôn.

Kha Thuần Ngôn đương nhiên không phải là người chưa từng được nhìn thấy nước mắt của phụ nữ, có giả tạo, có thật tình, có khổ sở, có vui sướng... hần đều đã trông thấy qua tất cả. Hần vẫn cho rằng, nước mắt là thứ không hề có giá trị, căn bản cũng chẳng có ý nghĩa gì to lớn.

Thế nhưng hiện tại, chỉ đơn giản vừa nói vài câu mà Úc Cẩn đã trở nên kích động òa khóc ngon lành ngay tại trước mặt hần, tâm tình của hần bỗng trở nên bất an khẩn trương đến mức không biết tiếp theo nên làm như thế nào...

Đột nhiên hần bắt đầu cảm thấy hối hận, tự trách bản thân đã quá đáng. Lẽ ra hần không nên nói thẳng như vậy, tất cả cũng đều là do một tay hần phá hủy. Hần bước đến bên cạnh Úc Cẩn, ngồi xổm xuống ôn nhu vỗ lưng cô, thậm chí còn hận không thể ôm chầm thân thể mảnh mai của cô vào trong ngực.

Thế nhưng chỉ mới vừa chạm vào cô đã bị cô giãy giụa đẩy ra, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hần, trên mặt tất cả đều là nước mắt giàn giụa, hai má đỏ ửng, nghiêng răng nghiêng lợi như vừa gặp kẻ thù truyền kiếp: “Tên khốn kiếp! Anh dám chạm vào tôi thử xem!”

Hần vốn cứ nghĩ rằng sau khi làm sáng tỏ thân phận người thừa kế của Thiên Dịch, ít nhất sẽ có thể cùng Hứa Vi Mộ cạnh tranh ngang hàng. Thế nhưng khi vừa nhìn thấy bộ dạng như chẳng thèm quan tâm của Úc Cẩn đã khiến hần tỉnh ngộ, hần như thế nào đã quên mất đoạn tình cảm giữa bọn họ đã tồn tại suốt hai mươi mấy năm thì làm sao mà có thể bị thay thế dễ dàng như vậy?

Vừa nghĩ đến việc ấy thì trong lòng hần lại tràn đầy bất mãn, ban nãy nhắc đến Lâm Khê, hần do dự hần biết rõ đây là vết thương chí mạng trong lòng Úc Cẩn, tuyệt đối không nên dây vào. Không nên như vậy, hần không nỡ lại làm tổn hại đến trái tim mềm yếu của cô.

Kha Thuần Ngôn không hề quan tâm đến sự cự tuyệt của Úc Cẩn, bá đạo mang cô ôm chặt vào trong ngực. Nhưng chưa kịp nhìn thấy Úc Cẩn giãy giụa thì đã bị một bàn tay phía sau giật lại, bất ngờ không kịp phản ứng, hần đã bị đánh một quyền vào mặt, khóe môi bầm tím rỉ máu.

Hứa Vi Mộ sau khi trông chờ Úc Cẩn đã lâu như vậy vẫn chưa trở về, bèn đến tận nơi tìm người, khi vừa đến nơi thì bắt gặp cả hai đang cùng ở một chỗ, tên Kha Thuần Ngôn thậm chí còn ôm chầm Úc Cẩn, còn Úc Cẩn dường như đang khóc thút thít. Một cảnh huống mất sô máu, tất cả lý trí của anh đều bị quăng ra sau đầu, bước đến nắm tay Kha Thuần Ngôn tấn cho một trận.

Anh nhẹ nhàng nâng cô đứng dậy, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Hứa Vi Mộ, mặc dù không hề chống cự nhưng lại càng kích động mà òa khóc lớn hơn. Hứa Vi Mộ chưa bao giờ trông thấy bộ dáng thương tâm đến nhường này của Úc Cẩn, chỉ nghĩ rằng tên Kha Thuần Ngôn đã làm gì cô ấy, ánh mắt tràn đầy lửa giận quét về phía hần: “Con mẹ nó mày dám khi dễ tiểu Cẩn, tao sẽ đánh chết mày!”

Ngón tay Kha Thuần Ngôn xoa xoa khóe miệng đang ứa máu, hừ lạnh: “Ngược lại, tôi đây càng muốn nhìn thấy là ai đã thật sự làm tổn thương đến cô ấy.”

Câu này rõ ràng là lời ít mà ý nhiều, Hứa Vi Mộ không lại đáp lại, tay vẫn khoác trên vai Úc Cẩn, dìu cô đi ra ngoài.

Hứa Vi Mộ cúi đầu dịu dàng nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng, hốc mắt rưng rưng vẫn còn đang nghẹn ngào thút thít, anh bèn mở di động gửi cho Úc Quốc Bình một tin nhắn, rằng anh sẽ đưa Úc Cẩn về nhà trước.

Dọc đường về, Úc Cẩn ngồi vị trí ghế phụ, ngoảnh mặt sang bên kia không hề nói một lời. Mặc dù đã ngừng khóc, nhưng chỉ ngẩng người nhìn ra ngoài cửa xe, cũng chẳng hề có phản ứng.

Anh dùng sức nắm chặt vô lăng, quả thật đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện. Đầu tiên là Kha Thuần Ngôn mở bài khiêu chiến với mình, hẳn đã quyết không từ bỏ việc theo đuổi Úc Cẩn, sau đó lại nghe hẳn nhắc đến người kia.

Vả lại mấy hôm trước, Lâm Khê đột nhiên gửi tin nhắn thông báo với anh rằng cô ta sắp trở về thành phố A. Anh không hề đáp lại nhưng trong lòng cũng có một chút lo lắng, anh có nên nói ra tất cả với Úc Cẩn? Lại nói, nên mở lời như thế nào? Lâm Khê, anh vẫn luôn tránh nhắc đến cái tên này khi ở trước mặt Úc Cẩn. Nhiều năm như vậy Lâm Khê không còn cùng cô ấy giữ liên lạc, lại chỉ giữ liên hệ duy nhất với một mình anh, anh phải giải thích thế nào đây? Cho nên anh lựa chọn việc im lặng, càng tránh càng tốt, miễn cho Úc Cẩn lại suy nghĩ lung tung.

Nhưng mà anh đã quên, có một số việc cần phải thẳng thắn, lại càng tuyệt đối không thể giấu giếm.

Đối với sự việc nảy sinh thất thường như tối hôm nay Úc Cẩn không hề có một lời giải thích, chỉ ngơ ngác nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đầu óc trống rỗng, tầm mắt nhìn về một hướng không xác định... Trong đầu lúc này chỉ có một suy nghĩ: Lâm Khê, sẽ trở về.

Úc Cẩn quen biết Lâm Khê là thông qua Nhan Tập Ngữ, lúc đó bọn họ chỉ vừa hai mươi tuổi. Lâm Khê là em gái cùng cha khác mẹ của Lâm Chấn.

Lâm Khê là một đứa trẻ mồ côi, ban đầu sau khi được mang trở về nhà lớn của Lâm gia, có lẽ bởi vì hoàn cảnh xa lạ, người thân bên cạnh cũng như người xa lạ, nên sinh ra tính cách quái gở như người tự kỷ. Vì chú Lâm lên lút nuôi tình nhân bên ngoài, nên bên Lâm gia cũng không hề ưa thích gì đối với vị tiểu thư không được thừa nhận này.

Khi đó Nhan Tập Ngữ và Lâm Chấn vẫn chưa kết hôn, nhưng cô ấy vẫn thường xuyên đến khu nhà lớn của Lâm Chấn. Lâm gia từ trên xuống dưới không hề có tình cảm tốt đẹp gì đối với Lâm Khê, bởi vì thân phận thấp kém, vì tính tình quái gở của cô ta, càng bởi vì cô ta không biết cách để lấy lòng người khác.

Ngược lại Nhan Tập Ngữ không hề cảm thấy như vậy, có lẽ cũng vì cô ấy tâm tính thiện lương, trong lòng chứa đựng sự đồng cảm thương hại đối với Lâm Khê. Người lớn đã làm sai thì tại sao lại bắt một đứa trẻ yếu ớt phải gánh tội thay?

Sự tồn tại của Lâm Khê đối với dì Lâm mà nói chính là một cái gai chướng mắt trong lòng suốt bao năm không nhổ bỏ được. Dù sao thì mỗi người đều có lý lẽ của riêng bản thân, dì Lâm đối xử với cô tốt như vậy cho nên cô cũng không muốn khiến bà phải khó xử, vì thế Nhan Tập Ngữ chỉ ngấm thân thiết với Lâm Khê.

Lâm Chấn đương nhiên đối với cô em gái từ trên trời rơi xuống này cũng không hề có thiện cảm, cũng đúng thôi, trong thế giới của hẳn mà nói, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy mỗi Nhan Tập Ngữ. Hẳn đã nhiều lần nhắc nhở Nhan Tập Ngữ không được phép quá thân thiết với Lâm Khê, nhưng mà Tập Ngữ lại không hề để lời nói ấy vào tai.

Giữa mối quan hệ thân thiết của những thiếu nữ mới lớn dường như rất dễ bị người kia làm cho đồng hóa, tính cách của Tập Ngữ vốn phóng khoáng hoạt bát, dễ gây thiện cảm đối với người bên cạnh. Một thời gian sau Lâm gia trên dưới ai cũng nhận ra một điều, Lâm Khê đã dần thay đổi. Không còn xuất hiện bộ dạng tự kỷ quái gở như lúc trước, lại còn biết nở nụ cười với người khác.

Nhan Tập Ngữ đã mang cô ta đi ra khỏi thế giới tối tăm đầy rẫy cô đơn và bất an, nhưng lại không ngờ chính vì việc ấy đã khiến nảy sinh ra một sự việc gây ảnh hưởng rất nghiêm trọng...

19. Chương 19: Sụp Đổ

Hứa Vi Mộ dừng xe nhìn sang Úc Cẩn ngồi bên cạnh còn đang sững sờ, cả người cô nhìn như không còn chút sức lực nào.

Anh không biết Kha Thuần Ngôn đã nói gì hoặc đã làm gì cô cho nên chỉ có thể cẩn thận từng tí để thăm dò: “Kha Thuần Ngôn đã nói gì với em vậy?”

Cô lúc này mới quay đầu nhìn anh, đôi mắt trống rỗng kia cũng thôi mông lung nhưng mà tinh thần thì vẫn là một mảng mờ mịt. Trên gương mặt cô tựa như không còn chút máu, nếu như tỉnh táo một chút, cô nhất định sẽ hét lên mấy tiếng ầm ĩ để đánh phủ đầu không cho anh nhìn thấy bộ dáng thảm hại của cô bây giờ. Thế nhưng bây giờ cô có cố cũng không được.

Một lát sau Úc Cẩn mới rầu rĩ mở miệng: “Không có gì.”

Hứa Vi Mộ cau mày: “Vậy sao em lại khóc?”

Cô không muốn tiếp tục đề tài, nói cho qua loa: “Nước mắt không kiềm được nên khóc thôi.”

“Hắn ta khi dễ em phải không?”

Cô giật giật khóe miệng, cười khổ một tiếng: “Cứ xem như là vậy đi.”

Úc Cẩn thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, cô không cách nào tiếp tục cư xử lí trí với anh nữa, tạm thời không muốn tiếp tục đối mặt với anh càng không muốn lấy lệ mà hành động như bình thường với anh được. Cô hiện tại không thể hỏi ra miệng điều mình muốn biết, trong lòng như nghẹn lại, ầm ứ lại thêm tức giận, tay phải mở cửa xe đi xuống.

“Tiểu Cẩn.” Hứa Vi Mộ gọi cô lại.

Tay của cô để ở cửa xe mang theo chút run rẩy, cả đôi môi cũng run theo, chờ lời nói tiếp theo của anh, thế nhưng chỉ nghe anh nói: “Em nhớ ngủ sớm nhé, chúc ngủ ngon.”

Giờ khắc này Úc Cẩn rốt cuộc biết thế nào là thất vọng. Tổn thương mà Kha Thuần Ngôn mang đến cho cô thì tính là gì đâu, Hứa Vi Mộ kia mới chân chính là người tay cầm dao ở trong lòng cô từng nhát từng nhát tạo ra vết thương đó.

Úc Cẩn không biết lại có sức lực từ đâu, hít sâu một hơi rồi trưng ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào nói với anh: “Anh Vi Mộ, ngủ ngon nhé!”

Hứa Vi Mộ vừa định vươn tay ra chạm vào cô nhưng lại rơi vào khoảng không, Úc Cẩn đã đóng cửa xe lại. Lúc trước, nếu như Hứa Vi Mộ không xuống xe cô sẽ cứ một hai đứng ở ven đường nói: “Đi đường cẩn thận.” rồi nhìn theo xe của anh đến khi không nhìn thấy nữa mới xoay người về nhà.

Đây là lần đầu tiên, cô đi thẳng vào nhà mà không quay đầu lấy một lần.

Tay nắm chặt thành nắm đấm, đôi mắt ánh lên tia tàn nhẫn, Hứa Vi Mộ xoay tay lái, quay đầu xe rồi ào ào phóng đi làm cát bụi cuộn lên bốn phía.

Nghe thấy tiếng xe đi rồi Úc Cẩn mới từ phía sau cánh cửa đi ra, cứ như vậy mà ngồi trên bậc cửa mà khóc đến thảm thương.

Buổi tiệc sớm đã ăn, hoa lệ cũng tan theo.

Kha Thuần Ngôn tao nhã ngồi một mình trên ghế lô, thong thả nhấp rượu, ở trước mắt là người đã đi nhưng có thể đoán trước là sẽ quay lại. Thế nhưng trong mắt hắn bây giờ lại không hề có cảm giác thắng lợi, chỉ cảm thấy hối hận lẫn át.

Cánh cửa bị người đá văng, hần giương mắt nhìn Hứa Vi Mộ toàn thân như đang bốc lửa xông tới, cười khê một tiếng. Ai nói Hứa Vi Mộ trên thương trường cân nhắc cẩn thận, quyết định mạnh mẽ vang dội? Mới như vậy đã không khống chế được tâm tình của mình, làm sao xứng làm đối thủ của hần đây chứ?

Nhưng Kha Thuần Ngôn không hiểu, nếu như anh thật lòng thật dạ quan tâm một người trong thời gian dài, thì tâm tình của anh sẽ chỉ xoay quanh người đó. Cô ấy vui vẻ, anh sẽ hài lòng; cô ấy khổ sở, tinh thần của anh sa sút theo; cô ấy bị làm hại, anh chỉ hận không thể đi giết người làm cô ấy bị thương. Cái gì mà phong độ, cái gì mà bình tĩnh, trong tình yêu đều là chó má.

Kha Thuần Ngôn khê cười châm chọc: “Mới vừa rồi đánh còn chưa đủ sao?” Hứa Vi Mộ thật sự ra tay không ngần ngại, đến bây giờ khóe miệng của hần vẫn còn đau ê ẩm, món nợ này sớm muộn gì hần cũng đòi được.

Hứa Vi Mộ nhìn bộ dáng như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay kia của Kha Thuần Ngôn, khê gắt: “Con mẹ nó, anh có gì thì có thể trực tiếp hướng đến tôi, bắt nạt một người con gái thì về vang gì?”

“Tôi bắt nạt con gái? Là Úc Cẩn nói sao? Anh cũng quá xem thường tôi rồi đấy.” Trong lòng thầm nghĩ xem ra lần này hần đã làm đúng.

Hứa Vi Mộ bỗng nhiên nhớ đến câu nói kia của Kha Thuần ngôn ở buổi tiệc, liền hỏi: “Anh nói tôi với Úc Cẩn chưa đến ba tháng sẽ chia tay là có ý gì? Anh có âm mưu gì?”

Kha Thuần Ngôn híp mắt lại, mặt không đổi sắc. Đúng vậy, hần đã nói vậy với Hứa Vi Mộ, tuy nhiên không có liên quan gì đến Lâm Khê cả, là hần đã lừa Úc Cẩn. Nhưng mà có gì khác nhau chứ? Dù sao thì cũng trăm sông đổ về một biển mà thôi.

“Thế nào? Anh sợ sao?”

Hứa Vi Mộ lạnh lùng nói: “Kha Thuần Ngôn, tôi cảnh cáo anh, chỉ cần Hứa Vi Mộ còn ngày nào thì ngày đó anh đừng hòng làm mưa làm gió.”

Kha Thuần Ngôn xuy một tiếng trong lòng, phải vậy không? Hình như không còn kịp nữa rồi, đất bằng đã dậy sóng rồi. Nhưng hần không đáp, hỏi ngược lại: “Anh chẳng lẽ không định đến xin chúng tôi hợp tác với Hứa thị sao?”

Cái chữ “xin” này thật là vô cùng cao ngạo. Hứa Vi Mộ cảm thấy Kha Thuần Ngôn này cũng chẳng giỏi giang gì hơn ai, cứ xem như hần tự cho là có chút tự trọng, tự đi lên từ vị trí thấp trong công ty thì sao, cũng không che dấu được bản chất cao ngạo, chẳng qua chỉ là quý công tử đột nhiên nổi hứng muốn dạo chơi mà thôi.

Hứa Vi Mộ cười lạnh nói: “Tôi nghĩ có một việc tôi cần phải nói rõ với anh. Không phải Thiển Dịch của anh đơn phương hủy bỏ hợp tác, mà bây giờ là tôi, Hứa Vi Mộ, mãi mãi từ chối hợp tác với Thiển Dịch.”

Anh nói xong xoay người đi ra ngoài, Kha Thuần Ngôn cũng là người không dễ đối phó, bây giờ anh đang ở trong tình trạng 2 phía đều có địch, khó nén bực bội.

Kha Thuần Ngôn tuy đi nước cờ này là cờ hiểm nhưng hần cũng không phải không suy tính kỹ càng. Hần sợ dĩ dâm lừa Úc Cẩn vì hần tin rằng cô nhất định sẽ không hỏi Hứa Vi Mộ ra lẽ mà sẽ để ở trong lòng, hạt giống nghi ngờ sẽ lớn lên từng ngày rồi sau đó sẽ bùng phát.

Lý Tâm nghe tiếng khóc đi ra thì thấy con gái đang ngơ ngác ngồi khóc ngoài cửa, bà đi lên phía trước ngồi xổm xuống ôm cô vào lòng, trong lòng nóng như lửa đốt hỏi: “Tiểu Cẩn, đã xảy ra chuyện gì vậy con? Sao con lại khóc? Không phải con cùng với ba đi dự tiệc sao? Ba con đâu rồi?”

Úc Cẩn chống đỡ đến bây giờ đã gần như sụp đổ, cô cần một vòng ôm ấm áp, cô bây giờ chỉ cần nhất là một nguồn ấm áp mà thôi. Đừng hỏi cô bất cứ điều gì, cô không muốn nói gì hết, chỉ cần ôm cô là đủ rồi.

Lý Tâm đỡ con gái vào phòng, Úc Cẩn vẫn còn ôm lấy bà không chịu buông tay. Nhìn hành động này của con gái, chỉ có hồi bé khi nó nhõng nhẽo với bà mới có mà thôi. Vừa vỗ vỗ lưng con bà đau lòng cố gắng hạ thấp giọng nói của mình: “Ngoan, mẹ ở đây với con, ngủ một giấc dậy thì sẽ không có gì nữa.”

Úc Cẩn khóc cả đêm đúng là rất mệt mỏi, nước mắt của cô chảy mãi không dừng được, theo hai má thấm ướt gối đầu, cứ vậy mà im lặng ghen ngào. Thân thể mệt mà tâm hồn cũng mệt, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lý Tâm đứng bên cạnh giường nhìn con gái như vậy vừa sốt ruột vừa đau lòng. Con gái yêu của bà tối nay trước khi ra cửa còn trang điểm rất xinh đẹp, ôm cánh tay của ba mà đi, tại sao lúc trở về lại khóc không ra hình dáng, rốt cuộc đã có chuyện gì?

Bà lấy tay ra khỏi lưng của Úc Cẩn, nhẹ bước ra ngoài, tắt đèn, đóng cửa phòng lại, trong mắt đều là vẻ lo lắng.

Chỉ một lát sau Úc Quốc Bình cũng trở về. Thấy vợ chưa ngủ mà còn ngồi trên sô pha, ti vi cũng không mở, ánh mắt nặng nề, ông đi qua hỏi: “Em làm sao vậy?”

Lý Tâm thấy ông đã về, đứng dậy gặng hỏi: “Anh không phải là dẫn con ra ngoài sao? Vì sao lúc về nó lại khóc?”

“Khóc? Là ai làm con gái của anh khóc?” Úc Quốc Bình bày ra bộ dáng hiền ngang lăm liết đi báo thù cho con gái.

Lý Tâm vất vả lắm mới nghiêm túc với ông được một lúc vậy mà bị bộ dáng của ông làm cho dở khóc dở cười. Người này không thêm hỏi tại sao con gái khóc lại đi hỏi người nào làm trước đã.

Úc Quốc Bình la hét xong mới nghĩ nghĩ rồi nói: “Buổi tiệc vừa chấm dứt thì tên nhóc Hứa Vi Mộ kia nhắn tin cho anh bảo là nó đưa Úc Cẩn về nhà trước.”

Sau khi nói xong âm lượng đột nhiên lên cao: “Có phải tên nhóc kia bắt nạt Tiểu Cẩn không? Biết ngay là tên nhóc này sớm muộn gì cũng làm ra chuyện mà, chờ đó, anh đi tìm nó tính sổ.”

Ông già này nói là làm liền, Lý Tâm vội kéo tay ông, ngón trỏ đặt trên môi ra hiệu im lặng: “Anh nói nhỏ chút đi, Tiểu Cẩn khóc mệt vừa mới ngủ xong đó. Anh vội vàng làm gì? Đó là chuyện của bọn trẻ, anh xen vào thì làm được gì hả?”

“Con gái của anh chịu ảm ức tới khóc, anh có thể không vội sao hả?” Úc Quốc Bình mặc dù vẫn rất giận nhưng cũng đã hạ nhỏ âm lượng xuống.

“Bây giờ là nửa đêm, anh đi tìm Hứa Vi Mộ không phải làm ầm ĩ đến ông bà Hứa sao, vợ chồng son khó tránh khỏi giận hờn, đợi ngày mai tâm trạng của con gái khá hơn rồi hỏi lại đi.”

Úc Quốc Bình hừ hừ trong miệng: “Tên Hứa Vi Mộ kia mà không xin lỗi Tiểu Cẩn, kiếp này đừng hòng anh gả con gái cho nó!”

Lý Tâm oán thăm trong lòng, con gái ông muốn gả bộ ông quản được sao? Không bị nó làm cho nghiêng ngã là tốt rồi.

Lúc Úc Cẩn tỉnh lại nhìn màn hình di động thì đã là một giờ chiều. Hứa Vi Mộ gọi cho cô rất nhiều cuộc, nhắn rất nhiều tin nhắn nhưng mà chỉ có một nội dung: Tâm tình của em đã tốt hơn chưa?

Cô để di động sang một bên, vén chăn lên xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra. Vì Hứa Vi Mộ thích cửa sổ sát đất nên cô cũng bắt ba mẹ đổi thiết kế phòng cô thành cửa sổ sát đất. Bên ngoài đang nắng chói chang chiếu vào trong phòng vô cùng ấm áp, cô nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống sàn nhà, hai tay ôm đầu gối, cầm gác trên tay.

Hôm nay trời rất đẹp, nhưng tâm trạng của cô chẳng tốt chút nào.

Cô cần phải từ từ tiêu hóa hết những gì xảy ra ngày hôm qua, nhưng bây giờ cô lại rất đói, không có sức để mà suy nghĩ nữa. Cô cứ ngồi im mà không suy nghĩ gì như vậy thật lâu rồi mới lảo đảo đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt.

“Mẹ, còn cơm không mẹ?”

Lý Tâm cả đêm lo lắng giờ thấy con gái chủ động ra đòi ăn cơm, tâm tình rất tốt: “Con chờ một lát, mẹ nấu cái này cho con ăn nhé.”

Những món ăn bữa trưa làm vẫn còn giữ lại cho con gái, lúc Lý Tâm lên lầu thấy nó vẫn còn ngủ say nên không đánh thức. Nó đã khóc cả đêm chắc ăn cái gì cũng sẽ không thấy ngon nên Lý Tâm liền hầm cháo và làm một ít salad, chờ nó thức dậy sẽ dọn cho nó ăn.

Úc Cẩn múc một thìa cháo rồi lại một thìa, hành động vô thức lặp đi lặp lại như máy móc.

Lý Tâm nhìn thấy mà đau lòng muốn khóc, thu lại xúc động của mình hỏi: “Sao con không ăn rau?”

Cô ngược mắt nhìn mẹ đang ngồi đối diện, lầm bầm hỏi: “Mẹ, trước khi ba kết hôn với mẹ có từng yêu người khác không?”

20. Chương 20: Chuyện Cũ

Lý Tâm nghe xong chỉ thấy chấn động, không những vì câu hỏi của con gái quá thẳng thắn, sắc bén mà còn vì khi nó đã mở miệng hỏi như vậy, thì có nghĩa là giữa quan hệ nó và Hứa Vi Mộ đã xuất hiện vấn đề vì chuyện xưa.

Với vai trò của người mẹ, bà không muốn vì con gái của mình mà giúp nó trốn tránh vấn đề, mà bà muốn giúp nó phân tích vấn đề, giúp nó tìm được phương hướng cho trái tim rồi giải quyết khúc mắc, cho dù trong lòng sợ phải nhắc đến.

Lý Tâm hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: “Có, hơn nữa còn đã bàn đến chuyện cưới hỏi rồi.”

Úc Cẩn nghe mẹ nói vậy thì nhìn bà với ánh mắt không thể tin được, tay cầm thìa dừng lại ở không trung, không biết nên phản ứng thế nào đây.

Lý Tâm nhìn hành động của con gái thì cười khỏ rồi lâm vào trầm tư, hình như đang nhớ về chuyện cũ, quay đi quay lại, chớp mắt đó mà đã hai mươi mấy năm rồi.

Bà chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày bà đem chuyện này kể cho con gái nghe.

Hai mươi mấy năm trước, Lý Tâm là trưởng phòng quản lý rủi ro của tập đoàn Úc thị, vẻ ngoài hơn người, năng lực cũng hơn người, nếu nói là nữ cường nhân cũng không quá đáng. Còn Úc Quốc Bình lúc đó đã là tổng giám đốc của tập đoàn Úc thị, hơn nữa đã có một vị hôn thê dịu dàng, nhưng hình như nghe nói quan hệ giữa hai người không tốt lắm.

Lý Tâm cũng từng nghe qua tên của cô ta, gọi là Uyển Duyệt.

Cô ta vừa ngọt ngào lại vừa dịu dàng, gương mặt xinh đẹp đủ hấp dẫn mọi người đàn ông, đôi mắt như ngấn lệ lại càng thêm quyến rũ, không thể phủ nhận rằng, nhìn Uyển Duyệt làm người khác sinh ra ý muốn che chở cô. Về sau mới nghe nói, Uyển Duyệt là một cô nhi được Úc gia nhận nuôi từ nhỏ, cùng với Úc Quốc Bình lớn lên, mà trên dưới Úc gia ai cũng có ý sau này để Uyển Duyệt trở thành vợ của Úc Quốc Bình.

Nhưng mà Úc Quốc Bình chỉ xem Uyển Duyệt là em gái mà thôi. Nếu Uyển Duyệt làm em gái, ông rất thích cũng sẽ vô cùng cưng chiều, nhưng nếu muốn đổi thành vợ, về vấn đề này ông thế nào cũng không thể phối hợp được, cũng không có cách nào mà chấp nhận.

Cho nên từ lúc Úc Quốc Bình nhận ra ý tứ của gia đình liền bắt đầu giữ khoảng cách với Uyển Duyệt, trong lời nói cũng lộ ra ý từ chối, cố gắng để cho cô ta có nhiều cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, có khi sẽ quen biết với người đàn ông khác mà không còn suy nghĩ mãi về ông. Uyển Duyệt tính tình cố chấp, từ nhỏ cô ta đã xác định rồi sao lại có thể để ý đến người đàn ông khác cơ chứ?

Thế là một người trốn còn một người theo.

Nhưng mà dù sao cũng sống chung dưới một mái nhà, trốn thế nào cũng không thoát, thậm chí...

Uyển Duyệt trong lúc Úc Quốc Bình bận rộn công việc chưa trở về, quần áo mỏng manh nằm trên giường của ông để chờ. Hai người bọn họ tuy rằng không chung dòng máu nhưng tình cảm là một chuyện khó nói, tình thân lâu dài cũng không thể nào chuyển thành tình yêu được.

Úc Quốc Bình cảm thấy Uyển Duyệt đã thay đổi thật rồi, trước đây cô ta thiện lương, thuần khiết, thế nhưng bây giờ lại liên tiếp bày trò đùa giỡn, quyến rũ ông. Cuối cùng ông chịu hết nổi làm một trận âm ỉ ở nhà, cảnh có Uyển Duyệt nên chú ý giữ đúng mực, mà Uyển Duyệt càng tỏ ra tủi thân, càng thêm thêm đậm đáng yêu. Còn mẹ của Úc Quốc Bình, bà lại nhắm một mắt, mở một mắt, ngầm đồng ý với những việc làm của cô ta.

Từ đó về sau Úc Quốc Bình không về nhà nữa, ông thuê riêng một căn hộ ở bên ngoài ở. Thế nhưng Uyển Duyệt cũng không chịu buông tha, cô ta thường xuyên đến công ty, ngồi lì, rồi nhỏ nhẹ khuyên ông về nhà.

Úc Quốc Bình cảm thấy có làm thế nào cũng không mở ỏ cửa Uyển Duyệt ra được, đúng lúc đó Lý Tâm đi vào báo cáo công việc, ông bất ngờ kéo bà qua đó sau đó nói với Uyển Duyệt đang đứng đối diện: “Anh đã có người trong lòng rồi, em tỉnh táo lại đi.”

Lý Tâm lúc đó chỉ có thể dùng từ mờ mịt để diễn tả suy nghĩ của mình, nhưng chuyện của bọn họ bà cũng có nghe thấy cho nên chỉ biết đứng im không nói tiếng nào. Một giây đó, bà nhìn thấy trong mắt Uyển Duyệt rõ ràng thoáng qua một chút hận thù.

Chỉ là trùng hợp như vậy, sau đó Úc Quốc Bình lại bắt đầu chú ý đến bà, lúc đầu chỉ là do cảm thấy áy náy vì đã bắt bà làm lá chắn cho ông, càng về sau lại càng thương thức tính tình phóng khoáng của bà, đến cuối cùng trái tim cũng lỗi nhịp, cái gì cần đến thì đến thôi.

Trong công ty bắt đầu xuất hiện tin đồn rằng Lý Tâm chính là kẻ thứ ba đã quyến rũ Úc Quốc Bình làm cho hôn ước giữa ông và vị hôn thê bị hủy bỏ. Đối với tin đồn đó Lý Tâm chỉ một mực trốn tránh. Khi Úc Quốc Bình nghe được những điều này, ông trách Lý Tâm sao không nói thật với ông, sau đó dẫn bà đi mua nhẫn, cầu hôn, thành công chặn miệng mọi người lại.

Về sau Uyển Duyệt đã dọn ra khỏi nhà Úc gia chuyển ra ngoài sống mà Úc mẹ đối với Lý Tâm càng không vừa lòng, bà cho rằng chính Lý Tâm đã chen vào giữa con mình và Uyển Duyệt, và vẫn luôn thương yêu Uyển Duyệt như con gái của mình.

Uyển Duyệt cũng không liên hệ với Úc Quốc Bình nữa mà hình như cũng không còn lui tới với Úc gia. Sau đó nghe nói cô ta đã có thai, ai cũng cho rằng cô ta đã suy nghĩ thông suốt, rốt cuộc cũng tìm được một người đàn ông thật sự thuộc về mình.

Cho đến mấy năm trước khi nhận được tin Uyển Duyệt qua đời, nguyên nhân hình như là vì buồn phiền tích tụ nhiều năm. Lúc đó, trong lòng bà không khỏi cảm thấy chua xót. Yêu người đâu có tội gì chứ? Tội là ở chỗ người yêu bạn, bạn lại không yêu người còn người bạn yêu lại yêu người khác.

Úc Cẩm im lặng nghe mẹ kể xong chuyện xưa mới vỡ lẽ ra vì sao bà nội luôn không thích mẹ, lúc trước cô nghĩ vì bà nội trọng nam khinh nữ nên luôn tìm cách để xoai mớ mẹ mình.

Cô trái lại lại thấy đồng tình với Uyển Duyệt, bà chỉ là quá mức cố chấp với tình yêu của mình mà thôi, có lẽ trong mắt người khác những hành động của bà là không có lý lẽ, nhưng đâu ai hiểu bà là bị nhốt trong vòng tròn tình yêu đáng thương của chính mình.

Câu chuyện xưa này với chuyện của cô không giống nhau. Bà cô từ đầu tới cuối không hề thích Uyển Duyệt mà Hứa Vi Mộ đã từng ở bên nhau. Bà cô và Uyển Duyệt sống chung dưới một mái nhà lâu như vậy mà ông vẫn không có tình cảm với bà, vậy có phải chứng minh rằng tình yêu và thời gian dài ngắn không có ảnh hưởng gì đến nhau?

Hứa Vi Mộ thì sao nhỉ? Lúc trước anh cùng với Lâm Khê chỉ ở bên nhau chưa đến một năm mà thôi. Úc Cẩm bỗng cảm thấy chua chát.

“Mẹ, mẹ còn nhớ Lâm Khê không?”

Lý Tâm lẩm nhẩm cái tên này, nghĩ nghĩ rồi mới hỏi: “Con bé đó không phải là bạn của con và Tập Ngữ sao? Lúc trước con nói nó đã chuyển qua thành phố khác rồi mà?”

Úc Cẩn gật đầu, rồi thấp giọng nói: “Cô ấy hình như muốn quay về.”

“Vậy sao nhìn con lại không vui?” Lý Tâm không rõ lắm về những khúc mắc trong lòng bọn nhỏ, cũng không biết Lâm Khê và Hứa Vi Mộ có quan hệ gì, chỉ nhớ là năm đó Lâm Khê thường xuyên đến nhà bà chơi, là một đứa bé ít nói, tính tình cũng ôn hòa, lại nghĩ đến thái độ của con gái đêm qua không bình thường, bà vừa hỏi vừa suy đoán: “Lâm Khê có phải là người mà con nói là bạn gái của Hứa Vi Mộ năm đó không?”

Úc Cẩn cắn môi, giọng nói có chút nghẹn ngào nói: “Đúng vậy, cô ấy muốn quay lại, con phải làm sao bây giờ?”

Lý Tâm nhìn bộ dáng không biết làm sao của con gái, đau lòng hỏi: “Vi Mộ có biết không?”

“Anh ấy biết, nhưng lại giấu con.” Lúc cô nói ra lời này, trong lòng tràn đầy thất vọng và khổ sở.

Lý Tâm vuốt tóc cô, an ủi: “Con đừng lo lắng, có lẽ nó sợ là con suy nghĩ nhiều nên mới không nói cho con biết.”

Giọng nói của cô yếu ớt: “Đã nhiều năm rồi mà họ vẫn còn liên hệ với nhau, vậy mà đến giờ anh ấy vẫn không nói với con.”

Lý Tâm không biết nên an ủi con gái thế nào, trong chuyện tình cảm cho dù người bên ngoài có nói nhiều thế nào đi nữa thì cũng vô dụng. Bà vẫn cứ nghĩ con gái mình chưa có tình cảm với ai, gần đây mới biết thì ra là nó thích Hứa Vi Mộ.

Hai đứa lớn lên cùng nhau, không biết con gái bà đã thích tên nhóc kia bao lâu rồi, hơn nữa Lâm Khê thế mà lại là bạn gái của Hứa Vi Mộ, vậy con gái bà đã từng đối mặt với những việc này thế nào? Thảo nào sau đó cũng không có nghe nó nhắc tới Lâm Khê nữa, thỉnh thoảng bà hỏi tới thì nó chỉ ấp úng rồi trả lời rằng mọi người đều rất bận, không có thời gian tụ tập.

Bạn gái trước là một cụm từ tồn tại làm người ta đau đầu, mà bạn trai bạn gái trước từng là bạn tốt của mình, lại càng nhức đầu nhức óc.

“Vi Mộ có nói với con là chúng nó vì sao mà chia tay không?”

Úc Cẩn chỉ nói: “Anh ấy nói là Lâm Khê bỏ rơi anh ấy.”

“Vậy con đang sợ cái gì chứ?”

“Mẹ, là Lâm Khê bỏ rơi anh ấy không phải anh ấy bỏ rơi Lâm Khê, người bị bỏ rơi càng không cam lòng, sẽ càng yêu nhiều hơn. Mẹ, con đau khổ nhiều năm như vậy mới có được Hứa Vi Mộ vậy mà Lâm Khê lại cứ đơn giản như thế mà bỏ rơi Hứa Vi Mộ.”

Người bỏ rơi có thể cứ như vậy không đoái hoài mà bỏ đi, mà người bị bỏ rơi sẽ còn mãi hoài niệm, sẽ ghi hận, sẽ không thể quên, Hứa Vi Mộ có phải hay không cũng như vậy?

Lâm Khê chiếm được người mà cô luôn mong nhớ lại không biết quý trọng.

Lý Tâm nhíu mày nhìn con gái như đang lọt vào vòng suy nghĩ luẩn quẩn của chính mình, nếu như Hứa Vi Mộ không giải thích rõ ràng, nó sẽ mãi không thoát ra được.

Bà khuyên nhủ: “Con thử đi hỏi rõ Hứa Vi Mộ đi, một mình con ngồi đây suy nghĩ lung tung chưa chắc đã đúng.”

Úc Cẩn lắc đầu: “Con không dám hỏi, con sợ nghe thấy câu trả lời mà con không muốn nghe nhất.”

“Tiểu Cẩn, trong tình yêu cần nhất là thẳng thắn, trong lòng con đang nghĩ gì con nên nói cho nó biết, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ thành một nút thắt trong lòng hai đứa, càng để lâu thì càng khó tháo gỡ.”

Đạo lý ai nói cũng được mà ai cũng hiểu được, nhưng mà ở vị trí của Úc Cẩn bây giờ, cô lại không dám. Cô ở trước mặt Hứa Vi Mộ ngang ngược nhưng thật ra chỉ để ngụy trang cho sự sợ hãi của cô.

Từ lúc cô nhận ra cô thích Hứa Vi Mộ, cô liền bắt đầu thấy sợ hãi, sợ anh nhìn ra tâm sự của mình, cảm thấy xấu hổ. Về sau anh và Lâm Khê ở bên nhau lại càng sợ anh nhìn ra tâm tình của cô, cô càng phải che giấu vì người anh thích không phải là cô. Mà bây giờ, cô vẫn sợ hãi như trước, bởi vì sợ có được rồi lại mất đi.

Điều khó khăn nhất trên đời không phải là không đạt được mà chính là buông tay. Một khi buông tay rồi, ngọt ngào xưa kia sẽ biến thành bột nước, Hứa Vi Mộ lại trở thành ánh trăng trong nước không nắm bắt được, cô làm sao chịu nổi đây? Đã trải qua tình yêu ngọt ngào, bảo cô làm sao có thể trở về vị trí cũ?

Úc Cẩn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng không nói gì.

Đoạn truyện ngắn số 2:

Úc Cẩn hai mươi mấy năm trời không có số đào hoa, sau khi trở thành phụ nữ có chồng lại có vô số hoa đào. Bởi vì cô đã bắt đầu chú ý đến ngoại hình, bắt đầu biết trang điểm. Dáng người vốn đã yếu điệu, nay được chú ý lại càng thêm xinh đẹp.

Đúng là không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ lười.

Hứa Vi Mộ khó chịu, oán thầm: “Đây là người của tôi, các người mau nhắm mắt lại!”

Không biết có phải sau khi kết hôn quá hạnh phúc mà Úc Cẩn càng ngày càng xinh đẹp, má đỏ hồng, mắt lúng liếng.

Hứa Vi Mộ hất mặt:

“Nhờ ‘gia’ cố sức cày cấy và chăm tưới đấy!”

Đương nhiên người xinh đẹp thì sẽ không thiếu những đóa hoa đào không biết sống chết quần quít.

Nhưng anh ấy vẫn cứ yên tâm, vì sao ư? Vì chỉ cần có ai dám đến ve vãn, Úc Cẩn đều gợn ngón vô danh lên tự hào nói:

- Tôi đã kết hôn rồi!

Đương nhiên cũng có những anh hùng rơm càng không sợ chết hơn, hùng hổ nói:

- Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn.

Ánh mắt Úc Cẩn trở nên tàn độc tràn đầy sát khí:

- Ai dám phá hoại hôn nhân của bà, bà đánh cho nó tuyệt giống. Cả đời không “cứng” nổi!

Lời tác giả: Đây mới chính là con người thật của Úc Cẩn!!!

21. Chương 21: Giấu Giếm

Lại nói về Hứa Vi Mộ lúc này đang làm việc đều mang bộ dạng tâm thần không yên, một màn khôi hài tới hôm qua vẫn còn rõ như in trong đầu anh. Đến bây giờ Tiểu Cẩn vẫn chưa chịu nhận điện thoại của mình, cũng chẳng biết tâm tình cô ấy đã khá lên chưa. Anh càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng buồn bực không nhìn nổi, cầm xấp văn kiện trong tay, từng hàng chữ in trên trang giấy trắng đều trở nên chướng mắt, khiến cho lòng người càng thêm phiền muộn.

Tên Kha Thuần Ngôn kia hẳn là nghĩ đã nắm chắc phần thắng nên mới trưng ra bộ dáng đáng ghét như vậy, bắt giắc anh cau mày, hai tay nắm chặt thành quyền. Thật vất vả lắm anh và Tiểu Cẩn mới có thể chung bước cùng đi trên một con đường như bây giờ, không cần bận tâm đến Lâm Khê, cũng tạm thời vứt bỏ mọi băn khoăn phiền toái, thế mà tại sao lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn như vậy?

Suốt 8 năm trời, anh đều mang chấp niệm nhất định người đó phải là Úc Cẩn. Mặc kệ còn có cái nguyên nhân nào đi chăng nữa, anh đã lựa chọn việc thẳng thắn với tình cảm của mình, cũng sẽ không dễ dàng buông tay như vậy. Về phần Lâm Khê, lúc này đột nhiên trở về, là vì duyên cớ gì? Nếu như lại bị cô ta bắt thóp, có phải anh đã trở nên quá vô dụng rồi?

Khẽ mím đôi môi mỏng, sự xúc động trước kia của Hứa Vi Mộ đã sớm không còn tồn tại. Đến nay anh cũng không dám nhắc đến Lâm Khê khi ở trước mắt Tiểu Cẩn, không phải anh chột dạ, mà là không biết làm như thế nào để mở miệng, một lời giải thích như vậy thật hoang đường.

Anh nhướn mày khi nghĩ đến Lâm Khê, thế là nhắc điện thoại gọi cho Lâm Cháp, bên kia vừa nhắc máy, đã nghe được câu nói đầu tiên không đầu không đuôi tuyên bố của Hứa Vi Mộ: “Em gái của cậu sắp trở lại.”

Lâm Cháp chớp mắt một cái, tay không tự chủ nắm thật chặt di động, lạnh lùng nói: “Tôi không có em gái.”

Hứa Vi Mộ đảo mắt không màng đến việc hấn phủ định, đó cũng sớm đã thành thói quen. Dù sao sự tồn tại của Lâm Khê, đối với Lâm Cháp, đối với mẹ hấn ta mà nói, đều là bằng chứng cho việc bị phản bội của họ, đồng thời càng khẳng định sự bạc bẽo tuyệt tình của chú Lâm.

Lâm Cháp chợt nhận ra giọng điệu có hơi thất thổ của mình, hấn thu liễm thần sắc một chút, sẵn dịp trêu chọc: “Sợ à?”

Anh vội phủ nhận: “Tôi sợ cái gì?”

Lâm Cháp khẽ cong khóe môi: “Nếu không sợ thì tại sao lúc trước cậu lại sử dụng trăm phương ngàn kế khẳng khái bảo tôi mang nó rời đi?”

Hứa Vi Mộ đuối lí, khi ấy bị Lâm Khê bắt thóp bức ép, anh chỉ sợ quan hệ giữa mình và Tiểu Cẩn càng lúc càng rạn nứt không cứu vãn được, lại không có cách nào bù đắp. Cũng chẳng phải anh luôn mực bị động để Lâm Khê có cơ hội ra tay giở trò, sau khi nói cho Lâm Cháp biết được chân tướng sự việc, cầu xin hấn tống Lâm Khê ra khỏi cuộc sống của mình, vì vậy mà mượn cớ bắt cô ta đi đào tạo chuyên sâu, rời khỏi thành phố A.

Mặc cho Lâm Khê phản kháng kịch liệt nhưng do không có tiếng nói trong gia đình nên cô ta vô lực đành phải tuân theo an bài của bọn họ. Còn một việc, vì để tạm thời chặn miệng cô ta, Hứa Vi Mộ không thể không cùng cô ta cam kết một chuyện, đó là tạm thời sẽ không thổ lộ với Úc Cẩn.

Anh thấp giọng nhờ vả: “Cậu có thể ngăn cản cô ta trở về không? Chỉ cần kéo dài thời gian một chút thôi cũng được.” Khi đứng trên thương trường anh là một người luôn trong trạng thái sáng suốt, bình tĩnh kiểm chế, cũng chưa bao giờ phải khúm núm xuống giọng với một người nào khác, nhưng hôm nay đối phương lại là Lâm Cháp, vả lại việc thỉnh cầu này xuất phát từ trong mong muốn thật sự của anh, chỉ duy nhất Lâm Cháp mới có thể giúp được cho anh.

Hai người có giao tình tốt đã nhiều năm, Lâm Cháp là người đầu tiên biết được chân tướng, từng bước ra tay giúp anh, hấn lại tinh tường hiểu biết tâm ý người khác, xuất phát cùng hoàn cảnh giống nhau, vì vậy có thể nói họ là những người bạn tốt của nhau. Hứa Vi Mộ thường xuyên tìm hấn đi uống rượu, có những chuyện thường ngày khó mà nói ra thành lời nhờ mượn hơi men rượu mà thổ lộ hết thảy với người bạn tốt này.

F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miền/phí

Lâm Cháp mặc dù tính tình không tốt, chỉ toàn cười cợt rồi khinh bỉ anh, thế nhưng lấy tình tình lãnh đạm của Lâm Cháp để so sánh, trong mắt hấn ta ngoại trừ chỉ biết có mỗi Nhan Tập Ngữ, còn có thể thật tình đối đãi với người bạn này thì thật không hề dễ dàng.

Lâm Cháp không trả lời mà chỉ tiếp tục cười nhạo: “Hứa Vi Mộ, hôm nay tại sao cậu lại lúng túng như vậy?” Mà Hứa Vi Mộ ngay từ đầu đã chột dạ, vừa nhắc đến chuyện của Lâm Khê khiến anh vừa bối rối vừa bất an. Anh không sợ Lâm Khê, mà chỉ sợ nhất thời cô ta sẽ làm chuyện ngu ngốc gây ảnh hưởng đến Tiểu Cẩn. Nhất là chính bản thân lại không thật lòng tuân thủ lời hứa, phá hủy ước định, trước đây cũng

chỉ là nhất thời làm theo cảm tính, cuối cùng vẫn không có cách nào che giấu được tình cảm của mình, vẫn muốn ở bên cạnh Tiểu Cẩn, nắm tay cô ấy, che chở và bảo vệ cô ấy.

“Tôi chỉ hi vọng cô ta sẽ không ngu ngốc mà làm ra chuyện gì gây thương tổn đến Tiểu Cẩn.”

Lâm Cháp xuy cười một tiếng: “Chẳng phải cậu luôn tự xưng mình là ‘tình thánh’ sao?”

Hứa Vi Mộ có cảm giác từ khi nào mà mình ở trước mặt hắn lại trở nên kém cỏi như vậy, hỏi vặn lại: “Bớt nói móc tôi đi, nếu không phải là vì cái vị Nhan Tập Ngữ nhà cậu thì làm sao Tiểu Cẩn có thể quen biết với Lâm Khê?”

Thế nhưng Hứa Vi Mộ không hề biết rằng, “Nhà cậu” cụm từ này đối với Lâm Cháp mà nói có bao nhiêu hưởng thụ thống khoái, nên hắn cũng không muốn cãi lí cùng anh, chỉ cảm thán một câu: “Đúng vậy, đây là do duyên phận!”

Hứa Vi Mộ lẩm bẩm hai chữ này, cười khổ: “Duyên phận? Cậu nói thử xem tại sao thế giới này lại nhỏ bé như vậy?”

“Cậu không sợ sau khi nó trở về lại trở trò cũ sao?”

“Cậu không sợ sau khi nó trở về sẽ quậy cho nhà các người một trận long trời lở đất?”

Bỗng, hai người đàn ông đều im bặt, những lời này của Lâm Cháp cũng không hẳn hoàn toàn là mĩa mai. Lâm Khê, thật đúng là một cái bóng ma ám ảnh. Lần này trở về, nhất định cô ta sẽ không cam tâm mà bỏ qua, đến lúc đó không chỉ là Lâm gia chịu cảnh gà bay chó sủa, chuyện càng đáng sợ hơn chính là Tiểu Cẩn cũng sẽ bị ảnh hưởng không ít.

Cả hai trầm mặc một hồi lâu, không khí trở nên yên tĩnh, Lâm Cháp lên tiếng hỏi phá vỡ bầu không khí: “Cậu có nói cho Úc Cẩn biết sự thật chưa?”

“Vẫn chưa, tôi không biết phải nói như thế nào, Lâm Khê đã trở về, chuyện này không nên cho cô ấy biết, tôi sợ cô ấy sẽ nghĩ quá nhiều.”

Lâm Cháp chỉ ngậm ủng hộ cách làm của anh: “Hmm.”

Hứa Vi Mộ lại bắt đầu cảm thấy không yên tâm: “Cậu cũng chớ có nhắc đến chuyện này với Tập Ngữ, ngộ nhờ cô ấy không giấu được lại nói cho Tiểu Cẩn biết.”

Lâm Cháp chắc một tiếng: “Phải gọi cô ấy là bà xã Nhan Tập Ngữ của tôi.”

“...” Đã nhiều năm rồi mà tên Lâm Cháp này vẫn như vậy, dục vọng chiếm hữu đối với Nhan Tập Ngữ vẫn mạnh mẽ chỉ thêm chứ không vơi đi chút nào, ngay cả việc người khác chỉ vô tình gọi tên vợ hắn thân thiết một chút hắn cũng không đồng ý, thực sự quá biến thái!

Hứa Vi Mộ xấu xa lúc này giở trò đùa dai, cố ý nói: “À... vậy thì xin cậu hãy giữ bí mật chuyện này đối với ‘Tiểu Ngữ’.”

Ấy vậy mà Lâm Cháp không hề bị anh chọc tức, trái lại còn từng bước hướng dẫn giáo dục cho anh: “Nếu như cậu thật sự lo lắng cho Tiểu Cẩn, thì nên sớm đem gạo nấu thành cơm đi, ăn được vào bụng rồi thì nó sẽ là của mình. Hai mươi sáu năm qua chắc vẫn chưa ‘khai trai’ đó hử?”

Cái gì mà giáo dục? Chẳng thà nói thẳng ra hắn đang đâm một dao vào tử huyệt của anh thì đúng hơn! Không đợi Hứa Vi Mộ phản ứng, Lâm Cháp đã nhếch mép cười xấu xa rồi treo máy, anh chỉ có thể tức giận nghiến răng ken két mắng Lâm Cháp là một tên vô sỉ cực kì âm hiểm!

Lâm Cháp tay cầm điện thoại, ánh mắt híp lại, Lâm Khê đã trở về, hắn có thể không chế cô ta ngoan ngoãn ở thành phố B nhiều năm như vậy, lại kéo dài thêm một khoảng thời gian ắt hẳn cũng không thành vấn đề.

Tan tầm, Hứa Vi Mộ đã vọt ngay đến Úc gia, Lý Tâm đi ra mở cửa.

Mặc dù con gái cứng vì nó mà tâm tình trở nên sa sút, nhưng xem ra nếu muốn tháo chuông thì vẫn nên cần tìm người buộc chuông, vì vậy Lý Tâm không hề bày ra dáng vẻ mặt nặng mày nhẹ với anh, cũng không

tiếp đón niềm nở như mọi khi, chỉ nói: “Sau khi ăn trưa xong nó lại trốn vào phòng, cậu đi lên gọi nó xuống ăn cơm đi.”

Hứa Vi Mộ trong lòng thầm run rẩy, mặc dù dì Úc chỉ nói ra hai câu, nhưng lại có thể tóm gọn trạng thái hiện giờ của Tiểu Cẩn, thật sự phi thường không tốt. Phải chịu nhiều áp lực đáng sợ lắm thì một con người luôn vô tư vui vẻ như cô ấy mới trở nên sa sút tinh thần như vậy, vô lực chỉ quanh quẩn giấu mình trong nhà...

Nghĩ như vậy, hai tay anh bất giác nắm chặt thành quyền, lễ phép nói: “Dì, vậy con xin phép lên xem Tiểu Cẩn một chút.”

Lúc Hứa Vi Mộ bước vào phòng, Úc Cẩn đang đưa lưng về hướng của anh, bất động nằm trên giường, ánh mắt ngây ngốc nhìn vào khoảng không. Khi nghe thấy tiếng cửa mở, cô mới hồi phục tinh thần, cứ nghĩ là mẹ gọi xuống ăn tối nên xoay người, hướng phía cửa nói: “Mẹ, con xuống ngay ạ.” Quay đầu lại, trong nháy mắt liền sững sốt, người đang đứng trước mặt cô là Hứa Vi Mộ. Cô còn chưa nghĩ đến việc phải đối mặt với anh như thế nào, không muốn vạch trần chuyện anh đã giấu giếm, không muốn cho anh biết sự bất an đang tồn tại trong thâm tâm cô, căn bản vẫn không thể che giấu biểu tình cảm xúc của bản thân...

Hứa Vi Mộ cười: “Nhìn thấy anh tại sao lại kinh ngạc như vậy?”

Cô lúng túng cầm tấm chăn bao kỹ cơ thể. Hứa Vi Mộ trông thấy bộ dáng buồn cười của Úc Cẩn không nhịn được mà phì cười: “Không cần phải che, sớm muộn gì anh cũng sẽ được nhìn thấy hết thôi.”

Úc Cẩn vốn đang tâm tình hỗn loạn, lại bị dăm ba câu đùa bỡn của anh chọc cho hai má đỏ bừng, bất mãn không cam lòng phản bác lại: “Suy nghĩ của anh có thể thuần khiết hơn một chút được hay không?”

“Đối với em mà cũng cần phải thuần khiết sao?” Anh tiện đà hỏi: “Vì sao em không nghe điện thoại?”

“Em không biết, chắc di động hết pin.” Hứa Vi Mộ khẽ mím môi: “Tâm tình đã khá hơn chút nào chưa?”

“Rồi.”

“Tối hôm qua vì sao lại khóc?”

Úc Cẩn tránh nặng tìm nhẹ: “Bởi vì bị Kha Thuần Ngôn khi dễ.”

“Anh đã giúp em giáo huấn cho hắn một trận.”

Úc Cẩn không hề biết từ ‘giáo huấn’ trong lời nói của anh là mang ý gì, cũng không quan tâm điểm này, chỉ cười phụ họa.

“Anh đi ra ngoài đi, thay quần áo xong em sẽ xuống nhà.”

Trái lại, anh không tiếp tục đùa bỡn, thuận theo quay người bước ra ngoài, khi ra đến cửa, lại nhớ đến những lời nói cười cợt ban chiều của Lâm Chấp, tâm tình ấu trĩ lại trở dậy bèn nghiêng đầu bổ sung một câu: “Em đừng đánh giá quá cao khả năng kiềm chế của một người đàn ông ăn chay suốt 26 năm, tốt nhất em nên sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Úc Cẩn mãi một lúc sau mới hiểu được lời anh muốn ám chỉ, vừa giận vừa thẹn ném cái gối về phía anh, vừa cười vừa mắng: “Sắc lang!”

Cô ngồi trên giường khước miệng khẽ cong lên, ngây ngốc một lúc lâu. Cô không ngờ Hứa Vi Mộ lại là... Mặc dù đối với phương diện này bản thân cô khá bảo thủ, thích sạch sẽ, thế nhưng Úc Cẩn chưa từng đặt hi vọng quá xa vời, bọn họ sẽ trao lần đầu tiên cho đối phương. Hứa Vi Mộ dù sao cũng là một người đàn ông 26 tuổi khỏe mạnh bình thường. Chuyện này đối với cô mà nói, đúng thật rất rất kinh hỉ, vượt xa cả ngoài mong đợi!

Không có được nụ hôn đầu tiên của Hứa Vi Mộ, cô đã rất thất vọng. Trước đây, còn nghe Lâm Khê tường thuật rành mạch cảm giác khi hôn anh, cô có cảm giác như mình rất không biết xấu hổ, thật ti tiện.

Như vậy có phải đã chứng minh được một việc, đó là quan hệ của anh và Lâm Khê quan hệ vẫn chưa tốt đến mức như mình đã tưởng tượng? Nhưng mà, anh thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, rốt cuộc lại là vì ai?

Cô cố gắng xua đi ý nghĩ đang không ngừng hiện ra trong đầu, không muốn cho mình lại đi nghĩ ngợi lung tung, ít nhất hiện tại, Hứa Vi Mộ đã là của cô.

Úc Cẩn cúi đầu ngẩng nhìn vóc dáng của chính mình, sau đó mới bi phần mà phát hiện... Hình như mình phát dục không được tốt cho lắm...

Hứa Vi Mộ xuống nhà, Lý Tâm đang bưng thức ăn lên thì nhìn thấy anh, bà hỏi: “Tiểu Cẩn thế nào?”

“Có khá hơn một chút rồi ạ.” Anh vừa nói vừa xấn tay bày bát đĩa.

Lý Tâm gật gật đầu: “Con cũng đừng trách Tiểu Cẩn lòng dạ nhỏ nhen, có ai mà lại không để tâm đến bạn gái trước của bạn trai mình?”

Tim anh nẩy lên một cái, ngẩng đầu dò hỏi bà: “Dì, dì vừa nói gì?”

Lý Tâm cảm thấy nghi hoặc, hỏi lại: “Hai đứa còn không phải là vì Lâm Khê mà giận dỗi sao?”

Hứa Vi Mộ sững người, đôi đũa trong tay “Ba” một tiếng rơi xuống bàn.

22. Chương 22

Khi xuống lầu, Úc Cẩn trông thấy ánh mắt nóng bỏng của Hứa Vi Mộ đang nhìn mình chằm chằm, nghĩ đến lời nói mang tính ám chỉ vừa rồi của anh, gương mặt cô lại thêm đỏ rực một trận, cúi đầu né tránh ánh mắt của anh.

Lý Tâm cũng không nói gì, chỉ gọi bọn họ cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

Trên bàn cơm, không khí tĩnh lặng.

Trước đây, khi Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn ngồi cùng trên bàn cơm, bọn họ hoặc là đấu võ mồm, hoặc là giành giật thức ăn của đối phương không ai nhường nhịn ai, đến khi xung quanh bốn phía tràn ngập mùi khói súng thì mới hả dạ mà chịu bỏ qua. Thế nào hôm nay như vậy không nói một lời, thật sự là kì lạ.

Lý Tâm là người trung gian, đứng trên lập trường của bà thì có chút lúng túng nên cũng không lên tiếng, vì vậy bà nghĩ rằng cứ để cho thanh niên bọn nhỏ tự đi mà giải quyết, bà không nên nhúng tay vào chuyện này.

Úc Cẩn nhận ra, từ nãy đến giờ ánh mắt của Hứa Vi Mộ mang theo vẻ dò xét, tầm mắt tựa hồ vẫn dán chặt lên cô. Như vậy thật giống như đang bị người khác nhìn trộm, không khỏi có chút không được tự nhiên, tại sao hôm nay anh ấy lại kỳ quái như vậy?

Thật sự là đứng ngồi không yên, Úc Cẩn nhìn thẳng vào mắt anh rống lên: “Anh thu hồi lại ánh mắt của mình có được hay không? em còn muốn ăn cơm!”

Anh ngả ngớn hỏi lại: “So với tướng mạo của anh thì cũng có thể so sánh với cơm sao?”

Úc Cẩn nghe vậy thì sắc cơm ho khò khẹt, sau đó thô lỗ uống vài ngụm canh. Hứa Vi Mộ, vẫn là cái tên kiêu ngạo kiên tự kỉ hết thuốc cứu chữa!

Úc Cẩn đảo cặp mắt láo liên như lạc rang, không thèm phản ứng lại anh, chỉ rầu rĩ cúi đầu ăn cơm, cố thôi miên cho bản thân đừng để ý đến ánh mắt như dã thú của anh.

Bên này, trong suốt bữa cơm hầu như anh không hề động đũa, Lý Tâm sốt ruột dò hỏi: “Vi Mộ, hôm nay dì làm cơm không hợp khẩu vị của con sao? Tại sao lại không ăn?”

Úc Cẩn nghe vậy giương mắt nhìn về phía anh.

Hứa Vi Mộ lắc đầu giải thích: “Dì Úc làm cơm ăn thật ngon, chỉ tại hôm nay con có chút không được thoải mái, không có khẩu vị mà thôi.”

Úc Cẩn cũng mặc kệ việc hiện tại là mình đang giận dữ anh, nháo nhào lo lắng: “Không thoải mái? Chỗ nào không thoải mái?”

Sắc mặt anh trở nên vui vẻ, lưu luyến nhìn cô rồi trả lời: “Một ngày không được gặp em thì cả ngày toàn thân đều không thấy thoải mái.”

Lý Tâm ho khan vài tiếng, cho dù bà là người từng trải qua nhiều chuyện mưa gió nhân sinh nhưng cũng không chịu nổi sắp nhỏ ở trước mặt mình buông lời ve vãn buồn nôn như vậy!

Nhiệt độ trên mặt Úc Cẩn vụt bốc lên ngàn ngút, như muốn bốc cháy, trong lòng nghiêng rằng thâm oán, tên này nói chuyện có biết phân trường hợp hay không a? Mẹ cô, bà vẫn còn ở đây đó!

Bướng bình không chịu thua, cô đùa dai: “Mặc dù bản tiểu thư biết sắc đẹp có thể thay cơm, nhưng nhà người đối bụng cũng đừng trách ta.”

Hứa Vi Mộ khước miệng giật giật, không đáp lại.

“Dì Úc, con và tiểu Cẩn ra đi ngoài một chút.”

Lý Tâm gật đầu, hai đứa nó cần tìm một chỗ yên tĩnh mà giải quyết cho xong vấn đề.

Úc Cẩn cúi đầu, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng anh, khe khẽ đôi môi đi theo sau. Anh đột nhiên dừng lại, Úc Cẩn nhất thời không kịp phản ứng, đập người vào lưng anh.

Hứa Vi Mộ đỡ lấy cô, sau đó đi đến xe mở cửa vị trí phụ ý bảo cô ngồi vào.

Úc Cẩn sững sốt phản ứng: “Không phải ban nãy anh nói chỉ đi tản bộ thôi sao? Chúng ta đi đâu??”

“Chốc nữa thì em sẽ biết.”

Anh trở về vị trí tay lái, tay đặt trên vô lăng, quay sang nhìn cô vẫn còn vẻ mặt mờ mịt, nghiêng thân thể cúi xuống giúp cô thắt dây an toàn. Gương mặt phóng đại của anh xuất hiện trước tầm mắt, hơi thở nóng bỏng phả ngay bên tai, khiến Úc Cẩn khản trương đến mức không biết phải làm sao. Hứa Vi Mộ vẫn ân cần săn sóc mình như thế, gương mặt áp vào như có như không chạm vào môi cô, trong hơi thở còn có chút gấp gáp.

Anh ngồi lại vị trí của mình, Úc Cẩn mới nhẹ nhõm thở phào, rốt cuộc cũng được thả lỏng. Từ khi cả hai xác định quan hệ cho đến nay, dường như cô càng lúc càng dễ đỏ mặt, càng lúc càng vô pháp chống lại sự hấp dẫn của anh.

Tâm tình Úc Cẩn vẫn còn có chút nhộn nhạo, cô tự nói với mình, người hiện tại ở bên cạnh anh là chính cô. Lâm Khê, đều chỉ là quá khứ, dù cho cô ta có trở về thì cũng chỉ là ‘đã từng’ mà thôi, chắc chắn anh sẽ không vì thế mà dao động!

Đúng vậy, sẽ không!

“Tại sao lại đến nơi này?”

Xe dừng lại, Úc Cẩn hướng ra ngoài cửa sổ, phía bên phải là nhà hàng Nghi Tĩnh.

“Có một số việc, anh nhất định phải giải thích cho rõ.”

“Anh vẫn chưa ăn no sao?” Bọn họ rõ ràng đã ăn cơm xong, vì sao còn phải đến nơi này? Anh đang muốn giải thích cái gì?

Hứa Vi Mộ không nói lời, nào chỉ dẫn cô đi vào trong.

Bọn họ chọn một góc phía trong, yên tĩnh thanh nhã. Qua nhiều năm rồi mà cách bày trí của nhà hàng này vẫn như vậy không hề có thay đổi quá nhiều, vẫn chuộng phong cách đơn giản nhưng trang trọng tao nhã làm điểm nhấn.

Anh chậm rãi mở miệng: “Ồ tại nơi này, chính mắt em đã từng nhìn thấy anh và Lâm Khê hẹn hò, có đúng không?”

tâm tình Úc Cẩn vừa mới được thả lỏng thì đã bị một câu nói của anh đánh vào, thật không ngờ anh lại chủ động nhắc đến Lâm Khê với cô. Đây cũng là lần đầu tiên, bọn họ ngồi xuống nói chuyện mà chủ đề lại xoay quanh Lâm Khê.

Hứa Vi Mộ nhìn thấy tia bất an trong ánh mắt cô, thật bất đắc dĩ anh hỏi: “Có phải em đã biết việc Lâm Khê muốn trở về?”

Úc Cẩn chỉ cần môi, gật gật đầu, về mặt ẩn nhẫn.

“Cô ta nói cho em biết?” Dựa vào tính cách của Lâm Khê, trường hợp này có khả năng sẽ xảy ra, cô ta nhận định tiểu Cẩn sẽ không dám đối mặt với anh làm rõ ràng vấn đề, cho nên cô ta càng có động cơ để làm như vậy, cố tình làm rạn nứt chia rẽ bọn họ.

Úc Cẩn lắc lắc đầu, âm thanh khàn khàn thốt lên: “Em và cô ấy không còn giữ liên lạc, là tối hôm qua Kha Thuần Ngôn nói cho em biết.”

Kha Thuần Ngôn! Hứa Vi Mộ trong ngẫm nghiêng rằng nghiêng lợi thầm mắt ba chữ này, hẳn ta đúng là âm hồn không tan! vì sao hẳn ta lại biết Lâm Khê? Còn đi nói cho tiểu Cẩn? Lại nghĩ đến câu nói kia của hắn: “Không quá ba tháng, nhất định anh và Úc Cẩn sẽ chia tay.”

Anh nhúu mày bất mãn, dù thế nào cũng khó mà nói chuyện này với cô.

“Cho nên em đã khóc, là vì thế sao?” Cẩn bản không phải bởi vì Kha Thuần Ngôn.

Úc Cẩn mím chặt môi: “Ừ.”

Anh than nhẹ một tiếng: “Đứa ngốc.”

Một câu ‘đứa ngốc’, chứa đựng bao hàm nghĩa anh luôn bất đắc dĩ và dung túng khi đối xử với cô, nghe được 2 chữ này Úc Cẩn không khỏi lại òa khóc, có lẽ gần đây khả năng tự kiềm chế của cô càng lúc càng yếu ớt, nhưng cô không hề phản bác, chỉ lẳng lặng nghe anh giải thích.

Hứa Vi Mộ một bên vừa suy nghĩ tìm kiếm lời giải thích tốt nhất, phải làm sao để vẹn cả đôi đường mà không làm tổn thương đến Úc Cẩn. Anh không thể đem chân tướng nói ra tất cả cho cô biết, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Sắc mặt anh nhàn nhạt nói: “Lâm Khê tỏ tình với anh, nhưng đã bị anh cự tuyệt.”

Úc Cẩn mở to mắt nghi ngờ nhìn anh, lời nói này và những câu nói của Lâm Khê hoàn toàn không đồng nhất, rõ ràng cô ta đã từng nói với mình, là chính Hứa Vi Mộ chủ động theo đuổi cô ta.

Chưa đợi Úc Cẩn suy nghĩ thông suốt, anh lại kiên định: “Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ thích em.”

Bỗng Úc Cẩn đứng lên, đôi mi thanh tú nhúu chặt, thân thể cũng có chút run rẩy. Anh vừa nói gì? Cô có nghe lầm không?

Úc Cẩn cười nhạt thì thào: “Sao có thể?”

Hứa Vi Mộ sao có thể từ nhỏ đến lớn chỉ thích một mình cô? Nào là đùa bốn mùa mai, lúc nóng lúc lạnh thất thường... những thứ ấy đã từng tồn tại rất chân thật. Bao gồm cả Lâm Khê, càng là minh chứng tồn tại chân thật nhất.

Anh lại hỏi: “Em còn nhớ năm đó Lâm Chấp nói đùa còn đề nghị hai chúng ta tại sao không trở thành một đôi?”

Cô nhớ chứ!

Sau khi Lâm Cháp và Tập Ngữ bên nhau, hắn luôn chiếm lấy Tập Ngữ, không cho phép mỗi mỗi ngày đều tìm Tập Ngữ, cứ như âm hồn không tan mà bám lấy cô ấy, Úc Cẩn bĩu môi luôn oán giận Lâm Cháp là tên bá đạo cuồng vợ.

Lâm Cháp chợt dạ chỉ giật giật khoe miệng, nhưng sắc mặt bình thản phun ra một câu thế này: “Nếu như em cảm thấy tịch mịch thì có thể đi tìm Hứa Vi Mộ, hai người các người cũng có thể hợp thành một đôi, đừng mỗi ngày lại đeo bám tiểu Ngữ.”

Lúc đó chỉ là tâm tư bị hắn phát hiện, dù sao bọn họ vẫn còn trẻ người non dạ, tâm trạng sẽ không khỏi một trận hoảng loạn, vì thế mà cô liên thanh phản bác: “Tôi có tìm ai thì cũng không bao giờ tìm cái tên Hứa Vi Mộ, được không? Tôi bệnh tâm thần à? Tự mình tìm ngược à?”

Mặc dù miệng thì nói thế, nhưng trông bộ dáng khi ấy cuống quýt xua tay, vội vàng phân rõ quan hệ như vậy, nói trắng ra chính là đang chốt dạ.

Thế nhưng Hứa Vi Mộ nghe được thì lại không nghĩ như vậy, anh chỉ cho rằng lời nói khi ấy là lời thật lòng của cô. Thì ra cô đối với anh nửa điểm cảm giác cũng không có. Lúc ấy anh đứng bên ngoài hành lang lớp học, chẳng làm gì cả, chỉ buồn bã và thất vọng mà xoay người rời đi.

Hứa Vi Mộ nói: “Nghĩ đến em đối với anh một chút hứng thú cũng không có, thật sự khi ấy anh cảm thấy rất mất mát.”

Úc Cẩn chậm rãi ngồi xuống, nhớ lại đoạn đối thoại khi ấy, đúng vậy! những lời thanh minh khi ấy khi đến tai anh nghe được đều biến thành lời cự tuyệt, cảm thấy có chút thất thố Úc Cẩn vội giải thích: “Không phải như thế, em chỉ là...”

Anh ra vẻ như đã hiểu tiếp lời: “Anh biết, những lời khi ấy là nói dối cho qua chuyện.”

Tiện tại đã biết rõ, càng xác định rõ ràng hơn tình cảm lẫn tâm ý của tiểu Cẩn đối với mình.

Không lâu sau đó, Lâm Khê đột nhiên tìm anh thổ lộ, bị anh cự tuyệt. Anh và Lâm Khê đều không có cái gì gọi là quen thuộc, chỉ vì cô ta là em gái của Lâm Cháp, bọn họ cũng chỉ gặp mặt nhau vài lần mà thôi. Huống hồ, cô ta còn là bạn của tiểu Cẩn cho nên thế nào anh cũng phải nghiêm túc cự tuyệt.

Nói thì nói vậy, nhìn bề ngoài Lâm Khê yếu ớt và u buồn, đột ngột lại thay đổi sắc mặt toàn thân tràn đầy vẻ nguy hiểm, cô ta đã nói cho anh biết một bí mật.

Hứa Vi Mộ chỉ cảm thấy sóng lưng phát lạnh, thường ngày cô ta Lâm Khê trầm tĩnh dịu dàng như vậy, không ngờ lại có thể âm ngoan như thế, tâm tư khó mà lường được. Không biết có phải là do hoàn cảnh dồn ép, cộng với việc người mẹ thân yêu qua đời nên cô ta mới trở nên như vậy?

Vì vậy, anh chỉ có tạm thời đáp ứng với Lâm Khê, cùng cô ta diễn trò, cũng mượn việc này dò xét phản ứng của tiểu Cẩn. Thế mà cô nàng lại không tìm không phỉ còn cười nói với anh: “Trúc mã cùng bạn tốt của tôi hẹn hò, thật sự là quá tuyệt, các người còn phải tạ lễ lớn với bà mai là tôi đó nhé!”

Quả nhiên cô đối với anh không hề có tâm tư nào khác.

Lời yêu cầu của Lâm Khê lại càng lúc càng quá phận, cô ta nói rằng diễn kịch sẽ phải diễn đến cùng, phải tỏ ra giống hệt như một cặp tình nhân thật sự. Anh vừa chịu đựng vừa chán ghét, cô ta dùng thủ đoạn uy hiếp anh, thế mà anh lại chịu thua...

Úc Cẩn kinh hãi vì sự thật bất ngờ này, theo như lời anh nói, khi ấy chỉ là đang cùng Lâm Khê diễn kịch mà thôi? như vậy thì những câu nói khi cấy của Lâm Khê là đang công kích mình?

Lâm Khê nói Hứa Vi Mộ theo đuổi cô ta, Lâm Khê nói Hứa Vi Mộ mời cô ta đi xem phim, còn hôn cô ta, Lâm Khê nói Hứa Vi Mộ từng nói với cô ta rằng sau khi bọn họ tốt nghiệp sẽ chung sống cùng nhau, Lâm Khê nói sau này bọn họ kết hôn, nhất định cô phải làm phù dâu cho hôn lễ của bọn họ, Lâm Khê nói...

Tất cả những câu nói khi ấy của cô ta đều là đang diễn trò? Cũng chỉ là đang gạt cô?

Cô dò hỏi anh: “Là chính các người đã thông đồng để lừa gạt em? Chỉ vì thăm dò em thật sự có tình cảm với anh?”

Hứa Vi Mộ không ngờ Úc Cẩn lại quá ngây thơ, không nghi ngờ động cơ của Lâm Khê, cô ấy mang sự tình suy nghĩ quá đơn giản, anh chỉ nói: “Thật ra cô ta muốn công kích em, mà anh lại là người thứ ba, muốn xem thử một chút phản ứng của em sẽ như thế nào.”

Úc Cẩn lại càng không hiểu: “Vì sao cô ta lại muốn công kích em?”

Hứa Vi Mộ lại thất vọng, một lúc sau anh giải thích: “Có lẽ là cô ta không chịu được việc người khác hạnh phúc hơn mình.”

Nhan Tập Ngữ đã có được Lâm Chấn, mà Lâm Khê lại nhìn ra được cô có tình cảm với Hứa Vi Mộ, cho nên mới cố tình chen vào phá đám? Bởi vì không dám đi chọc giận Lâm Chấn? Đây là biến chứng tâm lý vụn vặt gì đây?

23. Chương 23: Thoải Mái

“Sau đó tại sao Lâm Khê lại đột ngột bỏ đi?”

Hứa Vi Mộ chỉ ngắn gọn đáp: “Người nhà Lâm gia đã sắp xếp cho cô ấy đi nơi khác học.”

Úc Cẩn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến Lâm Khê lại có tâm kế nặng như vậy, cô ta thường xuyên tỏ ra bất an rồi lại lộ ra vẻ mặt lo sợ làm người khác nhìn không được muốn che chở. Cô chưa từng nói với Lâm Khê chuyện cô thích Hứa Vi Mộ bao giờ cho nên cứ nghĩ là Lâm Khê không biết, vì thế nếu Lâm Khê thật sự thích Hứa Vi Mộ thì cũng không cần để ý tới cô.

Thế nhưng bây giờ lại nghe anh nói Lâm Khê đã sớm nhìn ra tâm sự của cô, vậy tại sao vẫn đối xử với cô như vậy? Đã biết rõ cô thích Hứa Vi Mộ vậy mà trước mặt cô vẫn liên tiếp miêu tả hai người chung đụng ngọt ngào thế nào?

Lúc đầu, Tập Ngữ vì đối với hoàn cảnh và thân thế của Lâm Khê nên mới đến gần cô ta, cho cô ta tình cảm ấm áp. Các cô còn cho rằng cô ta bị ám ảnh bởi quá khứ âm u kia, nhưng không ngờ lại bị cô ta tính toán.

Nếu như nói là vì ghen tị, hình như có chút gượng ép, nhưng thật không nghĩ ra lý do thích hợp nào khác. Úc Cẩn nghĩ rằng cô không thể nào thấu hiểu được sự cố chấp của Lâm Khê.

Nhưng mà, việc vô cùng quan trọng trước mắt không phải là động cơ của Lâm Khê, mà là điều Hứa Vi Mộ nói, anh nói từ nhỏ đến lớn anh thích chính là cô. Không có Lâm Khê, không có ai khác, chỉ có cô mà thôi.

“Tại sao đến giờ anh mới nói cho em biết?”

Câu hỏi này của Úc Cẩn làm Hứa Vi Mộ do dự, không biết nên giải thích thế nào cho hợp lý, để cô không nghi ngờ.

“Vì anh không biết rõ trong lòng em thế nào, cho nên mới không giải thích sớm.”

Cho tới bây giờ cô vẫn không dám chủ động hỏi anh, cho dù là sau khi hai người ở bên nhau, cũng không nhắc đến chuyện trước kia. Tuy rằng cô vẫn tự nói với mình là chuyện quá khứ đều không quan trọng, tình cảm hiện tại mới là quý giá nhất, nhưng vẫn không có biện pháp bỏ qua. Cô có phải là quá giả dối hay không? Vừa muốn làm bộ như không để ý chuyện ấy, một bên lại không kiềm chế được mà chua xót trong lòng.

Trong lòng Hứa Vi Mộ đến bây giờ chỉ có mình cô. Không có lời nói nào có thể biểu đạt được tâm tình của Úc Cẩn giờ phút này, người mà cô vẫn luôn mong nhớ, trong mắt thế nhưng lại chỉ có mình cô. Cô đúng là rất may mắn, tình cảm nhiều năm như vậy thì ra đã sớm được đáp lại rồi, chỉ vì bản thân mình quá ngu ngốc nên làm lỡ.

“Anh Vi Mộ.” Úc Cẩn cúi gằm mặt xuống, giọng nói mềm mại lại như đang tủi thân. Cô không biết nên làm gì để thể hiện sự vui sướng của mình bây giờ, chỉ cười rồi bỗng nhiên rơi lệ.

Hứa Vi Mộ đi đến bên cạnh cô, giơ tay lau đi nước mắt của cô. Từ khi xác định quan hệ, Tiểu Cẩn đã khóc rất nhiều lần rồi, mỗi lần nhìn cô khóc anh luôn cảm thấy trái tim mình xoắn lại một chỗ, cho đến bây giờ chưa ai có thể làm cho anh hoảng loạn như thế.

Úc Cẩn mặc kệ nơi này là nơi công cộng, cũng không quan tâm đến hình tượng của mình, cô mơ hồ nhìn mặt anh chỉ cảm thấy bọn họ bây giờ không còn bất cứ khoảng cách nào, trong lòng đau xót, đặt hai tay lên vai anh, tiến tới hôn nhẹ lên môi anh.

Đôi môi Úc Cẩn run run đặt lên môi anh. Nhớ lần trước bọn họ hôn nhau là ở trong rạp chiếu phim, lúc đó cô còn ngây thơ nghĩ rằng mình phải thay thế cho bằng được Lâm Khê trong ký ức của anh, bây giờ thì mới biết, đoạn miêu tả kia của Lâm Khê cũng là đang gạt cô.

Hứa Vi Mộ cho tới bây giờ đều là của cô, chỉ của cô mà thôi.

Xin lỗi vì đã để anh chờ lâu như thế. Xin lỗi vì đã hoảng hốt mà hiểu lầm anh. Xin lỗi, nếu biết anh cũng yêu em, em nhất định sẽ không rụt rè như vậy. Xin lỗi vì đã hoài nghi anh. Xin lỗi...

Úc Cẩn vẫn không ngừng chảy nước mắt, không chỉ là do quá vui mừng mà còn thêm một chút chua xót.

Hứa Vi Mộ chỉ im lặng nhẹ nhàng ôm lấy cô, cũng không dành quyền chủ động, tùy ý để cô trút hết trong lòng.

Từ buổi tiệc hôm đó Kha Thuần Ngôn cũng không có quấy rầy Úc Cẩn nữa, tâm tình của cô còn chưa phục hồi cho nên bây giờ không phải lúc. Hắn vẫn đang đợi cơ hội thích hợp thì nhận được một cú điện thoại từ thành phố B.

“Tôi là Lâm Khê, lần trước anh có đưa danh thiếp cho tôi.” Giọng nói bên kia mang theo một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Có chuyện gì không?”

“Anh đã nói có thể giúp tôi, vậy bây giờ anh giúp tôi quay về thành phố A được không? Lâm Cháp đã hạn chế phạm vi hoạt động của tôi.” Lâm Khê dường như đối với việc Kha Thuần Ngôn sẽ giúp mình là chắc chắn, giọng nói dứt khoát không để người nghe từ chối.

Kha Thuần Ngôn cúp điện thoại, hai mắt híp lại, xem ra Lâm Khê này đúng là nhân vật then chốt. Cô ta có thể để cho cả Lâm Cháp và Hứa Vi Mộ đều kiêng kị thì đúng là có lực sát thương không nhỏ.

Kha Thuần Ngôn mở ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu, trên trang đầu tiên đập vào mắt là ảnh chụp của Lâm Khê. Tuy rằng trong bức ảnh này gương mặt có chút u buồn, nhìn vô cùng yếu đuối làm người ta thương mến, nhưng cũng không làm mất đi vẻ linh hoạt của cô ta.

Xem ra, đàn bà không chỉ tô son điểm phấn để gạt người.

Kha Thuần Ngôn lật vài tờ, đại thể đã nắm rõ lai lịch của Lâm Khê. Cha của Lâm Cháp là Lâm Diệu Kiến có con gái riêng là Lâm Khê, mẹ của Lâm Khê do uất ức lâu ngày nên chết sớm, sau khi mẹ qua đời cô ta đều sống trong cô nhi viện cho đến khi được Lâm Diệu Kiến đón về Lâm gia.

Ở Lâm gia không ai có chút hảo cảm nào với đứa con gái riêng này, thái độ thậm chí là khinh miệt. Chỉ có Nhan Tập Ngữ nhìn tình cảnh của Lâm Khê như vậy thì không đành lòng, cô dựa vào sự dung túng của Lâm Cháp, thường cảnh cáo người làm không được ức hiếp Lâm Khê.

Nhan Tập Ngữ mang theo Lâm Khê đi ra ngoài chơi, cho cô ta rất nhiều kiến thức mới mẻ, nhiều sự vật mà ở cô nhi viện không bao giờ thấy được. Các cô gái bình thường đều thích dạo phố, ăn uống, làm tóc, trang điểm, Lâm Khê rất ít tiếp xúc với những thứ đó, hầu như đều là Tập Ngữ và Úc Cẩn mua cho cô ta.

Lâm Khê cứ như vậy mà xông vào thế giới của cô. Ai mà biết trước được, Lâm Khê kia lại là một liều thuốc độc trí mạng.

Trong tài liệu, mẹ ruột của Lâm Khê, Quan Vu, ngoại trừ nguyên nhân cái chết đều không có thông tin gì khác, có lẽ là do xuất thân bình thường, hoặc là đã có người cố tâm che giấu thân phận của bà ta?

Tất cả những điều trên, Kha Thuần Ngôn không thể nào biết được. Hắn sẽ chú ý việc này, dù sao cũng là một nhân tố quan trọng để mở màn một trò hay.

Buổi tối lúc Úc Quốc Bình trở về liền hỏi về tình trạng của con gái hôm nay. Lý Tâm nói hôm nay Hứa Vi Mộ có đến cùng ăn cơm, sau đó hai đứa đã đi ra ngoài nói chuyện.

Úc Quốc Bình tiện tay đem túi xách ném trên ghế sofa, vắt chân lên, bộ dáng hùng hổ: “Tiểu Cẩn cứ như vậy mà theo tên nhóc kia ra ngoài? Thật là quá dễ dàng cho nó!”

Lý Tâm chép miệng, người này sao lúc nào cũng kiêu ngạo như thế?

Bà nhớ tới chuyện lúc chiều con gái hỏi, liền kể lại cho ông nghe. Lúc Úc Quốc Bình nghe thấy hai chữ Lâm Khê, trán nhũu lại, nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: “Lâm Khê này, lúc trước thường xuyên đến nhà chơi với con bé nhà mình phải không?”

Lý Tâm gật đầu: “Đúng vậy, lúc đó em còn rất thích nó, an tĩnh ít nói, nhìn thế nào cũng giống tiểu thư khuê các, không như Tiểu Cẩn suốt ngày như khỉ con.”

Úc Quốc Bình nghe không thấy đúng: “Em nói vậy không được, anh thấy Tiểu Cẩn tốt vô cùng.”

Lý Tâm tuy rằng nói vậy nhưng cũng chỉ là ngoài miệng, đã là cha mẹ sao lại không chân chính đối với con cái quan tâm và dung túng, so với Úc Quốc Bình không thua kém phân nào. Bất quá người này cũng thật quá đáng, cho dù là ngoài miệng cũng không được phép nói không tốt về con gái của ông.

Úc Quốc Bình tiếp tục nói: “Lần trước anh nói chuyện với tên nhóc Hứa gia kia đã nhắc nhở nó chú ý điểm này, hắn vừa thề vừa hứa đó chỉ là hiểu lầm, ai biết giờ lại đi làm khổ Tiểu Cẩn.”

Lý Tâm thở dài: “Chuyện này cũng không thể trách Vi Mộ được, con gái mình cũng quá đơn giản đi, nào có ai cả đời chỉ có một lần yêu chứ?”

Tình yêu vốn là vô lý. Con người luôn tham lam, khi anh không thích tôi, tôi luôn tìm mọi cách để hấp dẫn sự chú ý của anh. Sau này khi anh thích tôi, tôi lại muốn tôi là duy nhất của anh. Trong tình yêu thì làm gì có chuyện đến trước hay đến sau?

Bà nói xong lại bổ sung: “Anh cũng đừng câu nào cũng tên nhóc Hứa gia kia, thật khó nghe, nếu để cho vợ chồng Hứa gia nghe được lại không hay.”

Úc Quốc Bình lại cảm thấy không có gì không đúng: “Đã lừa gạt con gái của ông đây còn muốn ông cho sắc mặt tốt, có bản lĩnh thì trở thành con rể của ông đi, ông sẽ không gọi nó như vậy nữa.”

Cả buổi tối nay trong lòng Úc Cẩn đều như lơ lửng, lại có chút mệt mỏi rã rời, hình như cảm giác địa ngục mấy ngày nay là không chân thật.

Hứa Vi Mộ không đưa cô về nhà mà lái xe đến Hứa thị.

Cô nghi ngờ hỏi: “Anh có việc chưa làm xong sao?” Hứa Vi Mộ rất ít khi làm việc sau khi tan ca, nhất là khi hai người ở một mình với nhau.

Anh lắc đầu: “Có một chỗ anh vẫn luôn muốn dẫn em đến.”

Úc Cẩn nhìn thấy vẻ mặt thần bí của anh cũng theo anh xuống xe.

Hơn nửa đêm ở Hứa thị, ngoại trừ khu vực của nhân viên bảo vệ bên ngoài, bên trong đều tối đen như mực. Thấy Hứa tổng tới, nhân viên bảo vệ thông báo qua bộ đàm cho người trực cổng, mở cánh cửa đã được đóng khóa kỹ càng.

Hứa Vi Mộ nói: “Chỉ cần thang máy hoạt động bình thường,, mở đèn lầu 7 lên là được.”

Úc Cẩn trước giờ lui tới Hứa thị chỉ đi đến văn phòng làm việc của anh, đối với những khu vực khác thì đều không biết gì, cũng không biết anh đang làm gì. Cô đi theo Hứa Vi Mộ vào thang máy, nhìn anh bấm lầu 7, không nói gì.

Lúc bước ra khỏi thang máy, Hứa Vi Mộ dừng chân quay lại nhìn cô, cô cũng dùng ánh mắt mờ mờ nhìn anh như hồi.

Anh lại đi vòng ra phía sau, hai tay che mắt cô lại.

Cô xì một tiếng bật cười: “Em nói này Hứa Vi Mộ, như thế này không phù hợp chút nào với anh cả.” Kiểu lừa gạt con nít này, Hứa Vi Mộ không biết phải lấy biểu tình gì để làm.

Anh ho nhẹ một tiếng, hơi thở phả nhẹ lên gáy cô, lúng túng nói: “Chuyện gì cũng đã làm vì em rồi, thêm cái này nữa thì tính là gì.”

Câu nói của anh làm tâm hồn cô khê động, không trêu chọc tiếp mà an phận đi về phía trước theo hướng dẫn của anh. Chỉ một lúc sau, Hứa Vi Mộ buông tay ra, cô mở mắt, chỉ thấy trước mặt là một chiếc đàn dương cầm trắng tinh khiết.

Nếu như cô nhớ không lầm thì cô đã từng nói, em thích nhất là đàn ông biết đánh đàn dương cầm.

24. Chương 24: Rung Động

Úc Cẩn đã từng nói, khi một người đàn ông đàn dương cầm, toàn thân như được bao phủ bởi cảm xúc nghệ thuật và sở hữu một ánh mắt mê hoặc đầy sức hấp dẫn. Khi ngón tay của anh ta chuyển động, tiếng nhạc mang theo giai điệu đầy tình cảm phát ra, chỉ có những người biết thưởng thức mới có thể hiểu ý nghĩa của từng giai điệu, mới hiểu được âm nhạc thuần khiết có lực rung động lòng người như thế nào.

Cô thích nhất là nhạc khúc Kiss the rain. Thật ra đối với đàn dương cầm cô không có sự tìm tòi nghiên cứu nào, lúc nhỏ đã từng đi học, tuy nhiên bản chất của cô như vậy, tự cô cũng cảm thấy không có năng khiếu bẩm sinh trong lĩnh vực này nên cuối cùng đành bỏ qua. Vào mùa hè năm 2011, trong lúc lướt web cô đã vô tình phát hiện ra một chương trình truyền hình Hàn Quốc tên là “Chúng tôi đã kết hôn”. Lúc đó nhân vật đang phát sóng là hai nhân vật hot nhất thời điểm đó, chính là cặp vợ chồng hư cấu – Winnie.

Nữ chính là người Trung Quốc, lặn sâu sang Hàn Quốc làm đội trưởng của nhóm F(x) – Tống Thiến, còn nam chính người Thái Lan, ở Hàn Quốc là thành viên chủ chốt của nhóm 2PM – Nickhun. Úc Cẩn lúc đó mê một chương trình này, mỗi ngày thứ bảy đều canh chừng cho bằng được tiết mục chỉ có hai mươi phút kia, không chỉ vì gương mặt xinh đẹp của nam nữ chính mà còn vì giữa bọn họ tỏa ra cảm giác chân thật ấm áp, làm rung động trái tim nhỏ bé của bao nhiêu người, còn có rất nhiều tình tiết làm cho cô cảm động.

Cô có ấn tượng sâu sắc nhất với một đoạn ngắn, lúc đó Nickhun vì Tống Thiến, một mình trên sân thượng của công ty đàn một khúc nhạc dương cầm, đó chính là khúc “Kiss the rain”. Tại lúc đó, Úc Cẩn chăm chú theo dõi màn hình, cô cảm thấy một người đàn ông vì người mình yêu mà đàn một khúc nhạc dương cầm, thật sự rất cuốn hút.

Dường như mọi ánh mắt đều bị anh ta hấp dẫn, vừa nghe nốt nhạc đầu tiên đã cảm thấy nhạc khúc này rất quen thuộc, chỉ là không biết tên là gì. Cho đến bây giờ Úc Cẩn mới biết, nhạc khúc đó có một cái tên lãng mạn như vậy, tên và làn điệu như nhau, tràn đầy vị ngọt của tình yêu.

So với nhạc khúc dương cầm đó, càng làm cô khó quên hơn là hình ảnh Tống Thiến vì quá cảm động đã từ sau lưng ôm lấy Nickhun, đập vào mắt người xem là một cảm giác lãng mạn màu hồng phấn của hai người. Mặc dù cô biết rằng tiết mục đó chỉ là bối cảnh vợ chồng hư cấu, các tình tiết đều để thổi phồng không khí, tạo hiệu ứng như mong muốn, nhưng cô vẫn không khỏi mộng mơ.

Nghĩ tới bây giờ thấy có chút buồn cười, dù sao Nickhun đã lộ ra tin tức công khai chuyện tình cảm với ngọc nữ Tiffany. Thế nhưng đối với người hâm mộ lúc đó, hình ảnh của cặp đôi Winnie là không thể nào quên được. Bất kể là bọn họ diễn xuất theo kịch bản, nhưng vẫn làm cho người khác cảm nhận được chân tình, còn có ca khúc ấm áp hợp với hình ảnh ấn tượng đã lưu lại một ký ức sâu trong lòng mỗi người.

Cô tình nguyện tin tưởng rằng, ít nhất thì tại thời khắc đó, tất cả tình cảm của họ là thật.

Về sau, Úc Cẩn phát hiện ra nhạc khúc này có rất nhiều phiên bản ca từ, nhưng cô thích nhất là phiên bản này: “Sinh mệnh không ngừng có người bỏ đi cũng có người tiến vào, không còn nhìn thấy nữa, nhớ kỹ hay lãng quên... Nhưng mà không nhìn thấy, có phải hay không là không còn tồn tại, nhớ kỹ, có phải hay không sẽ vĩnh viễn không biến mất...”

Đó là một ca khúc đáng yêu, đáng yêu từ giai điệu cho tới ca từ. So với các phiên bản khác thì ca từ của nó thoát nghe có vẻ lặp đi lặp lại nhưng nó lại chứa đựng một sắc thái tình cảm khác. Không cần những từ ngữ hoa lệ, chỉ cần có thể khiến người nghe rung động, đó chính là chỗ thành công của nó.

Từ đó, Úc Cẩn liền trở nên say mê bài hát này, vào những đêm khuya an tĩnh, cô thường xuyên nghe nó để đi vào giấc ngủ. Tất cả bụi bặm sẽ tiêu tan, trái tim sẽ trở nên tĩnh lặng. Mùa hè đó, tất cả tình cảm của cô vô cùng yên ổn.

Hứa Vi Mộ nhìn vào mắt cô nói: “Em đã nói là em thích người đàn ông biết đàn dương cầm, không biết bây giờ em có thích anh thêm chút nào không!”

Nếu như Úc Cẩn có thể phản ứng như ngày thường, cô nhất định sẽ mừng thầm trong lòng còn ngoài miệng thì ghét bỏ anh nói chuyện buồn nôn, thế nhưng bây giờ cả người cô đều ngây dại, mọi hoạt động suy nghĩ đều không bắt nhịp được.

Cô không biết Hứa Vi Mộ lại biết đàn dương cầm, thậm chí còn không biết anh đi học lúc nào, càng không biết tại sao trong phòng nghỉ thần bí này lại chỉ có một vật duy nhất là cây đàn dương cầm này thôi.

Hứa Vi Mộ dắt tay Úc Cẩn còn đang sững sờ đi đến bên cạnh cây đàn dương cầm, chậm rãi ngồi xuống, cô đứng bên cạnh anh, ánh mắt xuất thần nhìn anh chăm chú. Anh cong khéo môi, hai tay tự nhiên đặt trên mặt bàn, lòng bàn tay hạ xuống, ngón tay thành thực cong thành một vòng cung đặt lên những phím đàn đen trắng.

Dường như ngay từ khi nốt nhạc đầu tiên phát ra, Úc Cẩn đã không tự chủ mà nắm chặt tay. Ca khúc anh đang chơi, chính là ca khúc mà cô yêu thích nhất “Kiss the rain”.

Hai tay của anh vốn dĩ đã thon dài, di chuyển lưu loát trên phím đàn trắng đen xen kẽ, dường như có ma lực làm cho toàn bộ căn phòng tràn đầy không khí ấm áp. Cô cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, một Hứa Vi Mộ như thế này, tốt đến không chân thật, nhưng lại rõ ràng đang ở bên cạnh cô, vì cô mà đánh lên khúc đàn làm cô rung động.

Ngón tay của Úc Cẩn dần dần thả lỏng, cô không tự chủ lại nắm lấy vạt áo của anh, cô không biết mình muốn biểu đạt gì, chỉ đơn giản là muốn gần anh hơn, muốn bắt lấy cảm giác chỉ có trong mơ này.

Cô đã từng nói rằng cô thích đàn ông biết đàn dương cầm, hẳn là rất có khí chất. Nhưng Hứa Vi Mộ cho dù không biết gì, đối với cô vẫn là tài hoa phong nhã nhất, ở trong lòng cô, tất cả anh đều tốt, bộ dáng lúc trêu đùa cô cũng tốt, có phải cô không bình thường không nhỉ? Thế nhưng cô là cam tâm tình nguyện.

Hứa Vi Mộ đàn xong thu tay lại, nhìn Úc Cẩn hỏi: “Không biết Úc đại tiểu thư có hài lòng không?”

Cô không trả lời, chỉ là đi vòng qua phía sau anh, hai tay giữ đầu anh lại, cúi người xuống thấp rồi đặt lên môi anh một nụ hôn. Đêm nay anh đã cho cô quá nhiều niềm vui sướng, không có lời nói nào có thể biểu đạt sự rung động của cô tốt hơn cái hôn này.

Cô cuối cùng cũng đã có thể tin rằng, người đàn ông tên Hứa Vi Mộ này từ đầu tới chân chỉ thuộc về một mình cô. Duy nhất, sạch sẽ, rõ ràng và cũng yêu cô như cô yêu anh.

Khi Úc Cẩn rời khỏi môi anh, Hứa Vi Mộ khẽ câu lên khéo môi, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Sớm biết em chủ động như thế, bản thiếu gia đã bọc lốt từ lâu.”

Anh vẫn nói những lời trêu chọc ngây thơ, thường thường làm cho tim cô đập rộn lên, nhưng bây giờ không thể vẫn đậm phong khinh mà che giấu được nữa, tình cảm của bọn họ không cần phải tiếp tục ngụy trang.

Lúc Úc Cẩn cho rằng đã không còn thời gian thì anh điều chỉnh lại vẻ mặt, tay đặt trở lại trên phím đàn. Lần này cũng là một ca khúc mà Úc Cẩn thích “Nothing better”.

Cô cần môi, không thể tin được rằng anh đang vừa đàn vừa hát. Anh đang hát bằng tiếng Anh mà Úc Cẩn luôn nghe bản tiếng Hàn.

“I remember you that day, Gazing at your sweet loving face, And my wounded broken heart...”

“Còn nhớ khi anh thấy gương mặt của em, em mỉm cười vô cùng rực rỡ, đơn giản thôi mà đã mở ra trái tim vốn tan vỡ của anh...”

Thật ra cô chưa bao giờ nghe Hứa Vi Mộ hát, lúc trước có đi KTV thì anh cũng chỉ ngồi bên cạnh cô, còn cô thì cười anh giả vờ thanh cao hoặc là không biết gì về âm nhạc.

Giọng hát của anh trầm thấp mà du dương, rất thích hợp để hát tình ca.

Thì ra, Hứa Vi Mộ khác xa so với sự hiểu biết của cô, cô càng muốn dùng nhiều tâm tư hơn để hiểu anh nữa. Cô luôn luôn nghĩ rằng cô thích anh rất nhiều, nhưng thật ra cô căn bản không biết anh thích gì, không thích gì, mà anh không biết từ lúc nào đã tìm hiểu được những gì cô yêu thích, mang đến cho cô vui sướng và rung động.

Thích, không phải nói ngoài miệng là được. Tuy anh không nói ra miệng, không có nghĩa là anh không thích cô, mà ở trong lúc cô không hay biết gì, vì cô mà nỗ lực, vượt xa sự tưởng tượng của cô.

“Nothing better, nothing better than you.” Lúc ngân cao câu này, anh quay đầu nhìn cô, trong mắt có thể nhìn thấy rõ ràng tình cảm nồng đậm.

Trong nháy mắt kia, dường như tất cả ánh sáng trên thế gian này đều không rực rỡ bằng anh, tất cả ngôn ngữ đều không thể diễn tả. Về sau, khi Úc Cẩn hồi tưởng lại giây phút này, vẫn là không khỏi cảm thán, thật là dục dồ người ta phạm tội mà!

Cô hình như mất đi năng lực nói chuyện, tim cũng như muốn nhảy ra ngoài. Hứa Vi Mộ thì ra cũng có một mặt thế này, không còn vẻ mặt trêu tức, chỉ thấy tràn đầy thâm tình như muốn nói với cô về tình cảm say đắm anh đã ẩn giấu nhiều năm, chỉ vì một mình cô. Úc Cẩn đã từng cho rằng hai người bọn họ mỗi ngày cãi nhau cũng là hạnh phúc rồi. Nhưng Hứa Vi Mộ như thế này lại càng cho trái tim cô xao động không thể tiếp tục kiềm chế, nếu như giây phút này có thể dừng lại thì tốt biết bao.

“Em có thể khóc.”

Câu nói này anh nói ra lại có chút buồn cười, Úc Cẩn vừa đang cảm động thì không ngừng được “Xì” bật tiếng cười, cô gần đây đúng là có nhiều nước mắt.

“Hứa Vi Mộ, rốt cuộc anh có bao nhiêu diện mạo mà em chưa biết vậy?”

Cô không chú ý đến thân thể anh khẽ rung một cái nhưng lập tức đổi lại là vẻ mặt ngả ngớn, mê hoặc người, ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Anh như vậy chỉ dành cho em.”

I’m yours.

Không cần biết anh có bao nhiêu diện mạo, tất cả chỉ để cho một mình cô xem. Cô có biết bao nhiêu may mắn vì anh vẫn luôn yêu cô. Một đời chỉ trải qua mối tình với một người, thật tốt.

“Ba chữ em sắp nói, chỉ nói một lần thôi, nên anh nghe cho rõ vào nhé.”

Úc Cẩn nhìn vào trong mắt anh, nhẹ giọng nói: “Em yêu anh.”

Đã từng vì không xác định được tình cảm của anh nên cố gắng che giấu trái tim mình. Sau này khi ở bên nhau cũng không nói với nhau ba chữ kia. Đối với người khác mà nói, ba chữ này nghe thật buồn nôn, nhưng trong tình yêu, ba chữ này không thể thiếu.

Cuối cùng thì cô cũng đã có can đảm nói ra, không còn sợ hãi, chỉ sợ anh không biết. Hứa Vi Mộ, anh biết không? Em yêu anh đã lâu rồi.

25. Chương 25

“Lâm tổng, bên thành phố B đã xảy ra một chút vấn đề.”

Đôi mày kiếm của Lâm Chấn khẽ nhíu lại: “Vấn đề gì?”

“Có người đang âm thầm giúp đỡ đại tiểu thư, cô ấy không hề làm theo lời an bài của ngài.”

Điều đầu tiên khiến Lâm Chấn không hài lòng chính là cách xưng hô có chút chói tai kia: “Tôi có cho phép cậu dùng ba chữ ‘đại tiểu thư’ để gọi cô ta hay sao?”

“Xin lỗi Lâm tổng, tôi sẽ chú ý.”

Ngữ khí của hắn hơi hòa hoãn: “Mặc kệ là có ai giúp đỡ, hãy tiếp tục giám sát cô ta cho tôi, làm mọi cách ngăn cản không để cô ta trở về thành phố A.”

“Vâng!”

...

Tập Ngữ sau khi tắm rửa xong đi ra thì nhìn thấy ông xã tay cầm điện thoại, bộ dáng trầm tư, cô bèn bước đến ôm lấy tay hắn ôn nhu hỏi: “Ông xã có tâm sự a?”

Sắc mặt Lâm Chấn đang đen thui bỗng trở nên ôn nhu, nhưng lại khiến cho người khác không nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

“Không có việc gì.”

Cô nàng bủn xỉn, vẻ mặt như mất mát không vui, cánh tay đang vịn vào hắn cũng buông xuống.

Lâm Chấn thấy vậy thì bắt đầu sốt ruột, ôn nhu hỏi: “Bà xã, em làm sao vậy?”

Cô nàng ra vẻ ủy khuất mếu máo: “Em chỉ là muốn giúp anh chia sẻ một ít tâm tư cho nhẹ lòng mà thôi, vậy mà cái gì anh cũng giấu em, gạt em...” Tập Ngữ do dự nhìn anh: “Lâm Chấn, em không hề muốn một thứ tình yêu giống như thế.”

Lâm Chấn vốn đang nghe đến câu đầu thì còn định chuẩn bị an ủi vợ yêu, nhưng vừa nghe hết cả câu hắn liền thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm vào cô như đang ra lệnh cho cấp dưới: “Thu hồi lại câu em vừa nói cho anh!”

Vẻ mặt lạnh lùng sợ chết khiếp đi được! Ý tứ trong lời nói dĩ nhiên không cho phép người khác cự tuyệt.

Nếu là bình thường, chắc chắn Nhan Tập Ngữ sẽ làm nũng hoặc là nịnh nọt hắn vài câu, thế nhưng hiện tại cô lại cảm thấy hắn thực sự rất quá đáng, rất ích kỷ.

Cô không lên tiếng, cũng không tỏ thái độ đáp lại, hai tay túm chặt vạt áo ngủ, lẳng lặng xoay người đi về phía giường vén chăn lên chui vào. Cô nằm xuống một góc giường đưa lưng về phía hắn.

Từ nãy đến giờ, tầm mắt Lâm Chấn vẫn dán chặt trên người cô vợ yêu, cô ấy nghiêng người nằm đưa lưng về phía hắn, như đang muốn dùng hành động đó để đối kháng lại hắn. Hắn khẽ thở dài, đi đến bên cạnh, mà cô thì vẫn cứ lạnh lùng như vậy, không chịu bố thí dù chỉ một ánh mắt. Hắn đành ngồi xổm xuống đối diện nhìn thẳng vào cô.

Nội tâm Tập Ngữ xao động không thôi, cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm xoay người sang chỗ khác bỏ mặc hắn, cứ như vậy mà nhìn hắn nhưng không nói lời nào.

“Tiểu Ngữ, anh xin lỗi.”

‘Xin lỗi’ là từ mà hắn không bao giờ dễ dàng nói với người khác, cô biết chứ. Thế nhưng, hiện tại thứ cô muốn không phải ba chữ này. Ba chữ này chẳng có ý nghĩa gì cả, chẳng qua hắn không muốn cô phải lo lắng nhiều. Cô mím chặt môi.

Lâm Chấn quan sát sắc mặt của bà xã từ nãy đến giờ, khẩn trương không thôi, cuối cùng hắn đành phải nói ra: “Lâm Khê muốn trở về.”

Nhan Tập Ngữ trước đó vẫn còn nửa thương nửa giận dữ, sau khi nghe thấy vậy bèn từ trên giường ngồi bật dậy, hoảng hốt:

“Cái gì?”

Cô không hề biết Lâm Khê mấy năm qua đều là bị Lâm Cháp hạn chế tự do, chỉ nghĩ là cô ta đi đến nơi khác để học, hướng chỉ tình thân như bát nước lã nên cô ta không còn giữ liên lạc với người trong nhà họ Lâm là điều có thể lí giải.

Nghĩ nghĩ một hồi, cô chậm rãi nói: “Vậy... cô ta đã tốt nghiệp rồi à?”

Lâm Cháp muốn nói gì đó nhưng như có vẻ không thể nói ra được.

Thời điểm hiện tại Hứa Vi Mộ và tiểu Cẩn xác nhận quan hệ không bao lâu, tiểu Cẩn vẫn còn quan tâm đến sự tồn tại của Lâm Khê như vậy, vả lại tình cảm của bọn họ vẫn chưa ổn định, như vậy ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng đến họ!

Cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, sốt ruột kéo cánh tay Lâm Cháp vội hỏi: “Bây giờ cô ta trở về, vậy thì... tiểu Cẩn làm sao bây giờ?”

Lâm Cháp nhìn bộ dáng hoang mang của vợ yêu, cầm tay cô nàng xoa xoa trấn an: “Việc này em không cần lo lắng, Hứa Vi Mộ ắt tự hắn biết mình nên làm như thế nào, tình cảm của hắn đối với Úc Cẩn còn sâu sắc hơn cả chúng ta tưởng tượng.”

Nhan Tập Ngữ lầm bầm tự trách: “Đều là tại em không tốt, nếu như lúc trước không giới thiệu Lâm Khê kết bạn với tiểu Cẩn thì cô ta cũng sẽ không gặp được Hứa Vi Mộ, suy cho cùng em vẫn nên xin lỗi tiểu Cẩn.”

Lâm Cháp véo cái mũi nhỏ xinh, ngữ khí mang theo vẻ sủng nịch: “Đứa ngốc, không được nghĩ ngợi lung tung. Cô ta quen biết Úc Cẩn cũng không phải là ngẫu nhiên, tất cả những chuyện này nhất định sớm muộn gì cũng phải phát sinh...”

Cô đương nhiên nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, vẻ mặt mờ mịt: “Hả?”

Còn hắn thì lại đang cố né tránh cái đề tài này “Được rồi. Vấn đề của anh đã nói xong, bây giờ đến lượt chúng ta nên thảo luận một chút về vấn đề của em? Bà xã không muốn thứ tình yêu như vậy? Hửmm?”

Một từ “hửm” vang lên, hơi thở nóng bỏng của hắn phả vào cổ cô, vừa ngứa ngáy vừa ấm áp.

Nhan Tập Ngữ đương nhiên nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của hắn đang bắn tới, vội lùi thân về sau một chút, bĩu môi nhìn hắn: “Người ta chỉ là muốn giúp anh chia sẻ một chút thôi mà~”

Khóe môi hắn nhếch lên: “Anh thích em làm nũng với anh, nhưng... bắt quá, ai đó đã nói sai thì nên bị trừng phạt, có phải hay không?”

Cô nàng khẽ rung mình một cái, nhìn gương mặt hắn càng lúc càng đến gần, vội vàng vươn tay khước từ: “Anh, anh..... Còn chưa có tắm...”

“Vậy thì chúng ta sẽ thử trò ‘tắm chung’” Nói xong hắn liền bế ngang vợ yêu hướng về phía phòng tắm.

Nhan Tập Ngữ vừa thẹn vừa sợ không dám phản kháng, chỉ biết khóc ròng cho kết quả thê thảm sắp xảy ra của mình!

Lại nói về cặp đôi chính của chúng ta cũng đang hạnh phúc chẳng kém. Bao nhiêu nỗi nghi ngờ tích tụ bấy lâu đã được giải đáp triệt để, khiến cho tâm tình Úc Cẩn cũng trở nên nhẹ nhõm thoải mái, gương mặt cũng trở nên hồng nhuận đáng yêu động lòng người. Trong lòng cô hiện tại chỉ có tràn ngập tình yêu và sự cảm kích đối với Hứa Vi Mộ. Duyên phận là một thứ gì đó thật là tuyệt diệu, nó kì diệu đến mức không thể diễn tả được!

Sau này Kha Thuần Ngôn cũng có gọi điện thoại cho cô vài lần, thế nhưng đều bị cô từ chối không tiếp. Buổi dạ tiệc lần trước đã ném cho hắn ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt, hắn đáp lại cho cô bằng việc khiến cô lo lắng rồi sinh ra đau lòng đến mức như không nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai, chuyện này Úc Cẩn cô sẽ

không bao giờ quên, từ từ rồi sẽ tính đủ với hần! Hiện tại cô chỉ muốn gạt bỏ tất cả những điều phiền muộn và lo lắng trong lòng, tâm tâm niệm niệm một lòng hướng về Hứa Vi Mộ.

Nhân tiện qua sự kiện lần này, chế độ làm việc và nghỉ ngơi của Úc Cẩn cũng được điều chỉnh lại, không còn ngày đêm đảo lộn, bởi vì ban ngày cơ hồ cô đều một tắc cũng không rời bám lấy bên người Hứa Vi Mộ, đơn giản chỉ là không thấy thì lại bắt đầu sinh ra cảm giác nhớ nhung. Tình yêu đắm say và cuồng nhiệt như vậy chỉ vừa mới bắt đầu.

Mỗi ngày Úc Cẩn đến Hứa thị, cả ngày chỉ ngồi ngẩn ngơ trong phòng làm việc của Hứa Vi Mộ. Nhân viên trên dưới Hứa thị lúc này mới dám xác định, lại chính mắt thấy được hình ảnh đó thì đương nhiên nó sẽ không phải là lời đồn đại vô căn cứ, thật sự Hứa tổng đang hẹn hò với Úc tiểu thư!

Nhưng mà... hai người này có cần phải dán chặt với nhau cả ngày như vậy không? Hội nhân viên độc thân trong công ty chứng kiến một màn như vậy vừa hâm mộ lại vừa ganh tỵ đến mức ruột gan sôi trào!

Hứa Vi Mộ nghĩ rằng, mặc dù mỗi ngày có thể cùng tiểu Cẩn ở cùng một chỗ cảm giác đúng là vô cùng ngọt ngào tràn ngập hạnh phúc, chỉ cần phòng làm việc trở nên yên tĩnh thì anh lại có thói quen thoáng chốc lại ngẩng đầu tìm kiếm hình ảnh của Úc Cẩn, nhìn xem cô đang làm những gì, quả thực việc này thật đã làm ảnh hưởng đến hiệu suất công việc của anh, nhưng không hiểu tại sao anh lại có thể vui vẻ mà chịu đựng được việc ấy, kể cả việc dung túng cho cô.

Con người luôn luôn có những thói hư tật xấu. Tỷ như Úc Cẩn mỗi ngày ở bên cạnh anh nhốn nháo ầm ĩ, khi ấy Hứa Vi Mộ sẽ cười nhạo cô lại còn mắng cô làm ảnh hưởng đến công việc của anh. Bất giác anh đã xem nó như một thói quen, quen thuộc đến mức anh nghĩ bản thân đã trở nên ‘nghiện’ rồi ngày càng sa lầy vào nó.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Hứa Vi Mộ trở về phòng làm việc thì đã là mười một giờ trưa, Úc Cẩn vẫn còn chưa đến. Trong lòng anh thầm ôm hy vọng bước đến bên trong phòng nghỉ, cũng chẳng nhìn thấy bóng dáng của cô nàng, anh khẽ nhíu mày, bỗng dưng cảm thấy có chút gì đó mất mát. Thói quen thật đáng sợ!

Anh ngồi vào bàn làm việc, đem văn kiện trong tay vứt xuống mặt bàn, giơ tay phải xoa xoa mi tâm. Trải qua vài phút, bắt đầu tập trung vào công việc. Nếu vẫn như mọi ngày có Tiểu Cẩn ở đây, anh sẽ phê bình rằng cô làm anh phân tâm, nhưng mà hiện tại cô nàng không ở đây, anh lại cảm thấy có chút lạc lõng không diễn tả nên lời...

Hứa Vi Mộ nhíu mày suy tư, bèn nhắc điện thoại nội tuyến hỏi thư ký: “Hôm nay Úc tiểu thư có đến đây không?”

“Báo cáo Hứa tổng, hôm nay Úc tiểu thư vẫn còn chưa đến.”

“Ừ.” Hứa Vi Mộ sắc mặt không đổi treo điện thoại.

Mặc dù chỉ ngắn gọn một chữ, nhưng cô nàng thư ký lại nghĩ được hình như hôm nay bầu không khí không được bình thường như mọi hôm... Xem ra, Hứa tổng đối với vị Úc tiểu thư này hoàn toàn nghiêm túc, dù sao Úc tiểu thư chỉ nửa ngày không đến đây thì Hứa tổng đã bắt đầu lo lắng sốt ruột, trong lời nói tràn ngập buồn bã lẫn thất vọng!

Lại trải qua thêm mấy phút sau, cuối cùng Hứa Vi Mộ nhận không được, chủ động gọi điện thoại cho Úc Cẩn: “Em đang ở đâu vậy?”

Bên này, dường như cô nàng cũng như đang chờ đợt cú điện thoại của anh, chuông vừa vang lên cô đã vội vàng nhắc máy, trong giọng nói còn cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh: “Không phải là anh chê em ầm ĩ ảnh hưởng đến anh sao? Vì vậy em nghĩ thôi thì em sẽ ngoan ngoãn ở nhà vậy!”

Quả nhiên dùng lời nói của anh để chống lại anh, Hứa Vi Mộ vừa tức giận vừa buồn cười: “Từ lúc nào mà em lại nghe lời anh như thế?” Nói xong lại không cam lòng mà bổ sung tiếp: “Là anh muốn ‘được’ em làm phiền, có được chưa? cho em hai mươi phút đấy, đến đây ngay cho anh!”

Úc Cẩn ở đầu dây bên kia bưng miệng cười trộm, hôm nay chính cô cố ý không đến, sau đó lại suy nghĩ đến việc anh sẽ chủ động mà tìm đến mình, quả nhiên là anh không làm em phải thất vọng hì hì!

Vừa bước vào đại sảnh Úc thị, cô tiếp tân đã vội chạy đến chào hỏi, cô nàng Úc Cẩn tay cầm điện thoại nói cười ríu rít: “Em đùa đấy! sáng nay ba em để quên tài liệu văn kiện nên em mang đến công ty giúp ông.”

Hứa Vi Mộ nghe vậy thì lúc này mới hòa hoãn thần sắc, ngón tay khẽ nhip mặt bàn thủy tinh: “Vậy thì bao giờ em qua đây?”

Ý đùa của cô càng nồng đậm: “Sao vậy? cũng nhớ em sao?”

Đây là lần đầu tiên anh không muốn đấu võ mồm với cô mà chỉ nói ra đáp án duy nhất đang nghĩ trong lòng: “Đúng vậy, anh nhớ em!”

Trái lại Úc Cẩn lại bị câu nói này của anh dọa đến kinh hãi. Không quanh co lòng vòng, thẳng thắn như vậy! Hứa Vi Mộ thực sự là... làm cho người khác cảm thấy thật bất ngờ!

“Tỷ nữa em sẽ qua, cũng làm việc đi, ngoan nào!” lời nói như vậy thật giống như một bà mẹ đang dỗ dành đứa con của mình.

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Vi Mộ mới bắt đầu có phản ứng. Cái gì? ngoan? Cô nhóc này hôm nay thật to gan lại dám đối xử với anh như thế!

Úc Cẩn treo máy, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, tay đẩy cửa phòng làm việc tổng giám đốc, ngọt ngào gọi một tiếng:

“Ba!”

Nhưng mà, trên bàn làm việc lại không có người, cô mới quay đầu thì nhìn thấy hai thân ảnh đang chễm chệ ngồi trên sofa, một người là Úc Quốc Bình. Còn một người khác, thì lại là thanh âm vô cùng quen thuộc, kia chẳng phải là Kha Thuần Ngôn?

26. Chương 26

Úc Cẩn đứng cứng đờ tựa ở cạnh cửa, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất, trong lòng thâm hừ lạnh, tên này đúng là âm hồn không tan!

Úc Quốc Bình dĩ nhiên không nhận ra bầu không khí có chút không được ổn giữa hai người này, ông cười cười đứng dậy giới thiệu: “Tiểu Cẩn, đây là Kha tổng của công ty khoa học kỹ thuật Thiên Dịch, lần trước ở buổi dạ tiệc chúng ta đã gặp qua, con còn nhớ không?”

Cô nàng giật giật khóe miệng, ngữ điệu mang vẻ châm chọc: “Sao lại có thể không có ấn tượng chứ? Ngược lại còn ấn tượng sâu sắc!!”

Úc Cẩn rất hiếm khi nào ở trước mặt người khác không khách khí như thế, Úc Quốc Bình còn cảm nhận được trong lời nói của con gái cưng mang theo ý vị khiêu khích, ánh mắt liếc sang cô và trên người Kha Thuần Ngôn quét quét vài cái, nhưng nhìn mãi mà chẳng tìm ra chút manh mối. Nhớ lại buổi tiệc đêm ấy, Kha Thuần Ngôn chủ động mời con gái ông khiêu vũ nhưng lại bị cự tuyệt, ông thật sự không hiểu bọn trẻ có xích mích thù hận gì từ trước!

Trái lại biểu hiện của Kha Thuần Ngôn rất bình tĩnh, tiếp nhận nói trả: “Có thể làm cho Úc tiểu thư ấn tượng như vậy là vinh hạnh cho tôi.”

Hắn lại cư nhiên cố ý bề cong hàm ý của cô, Úc Cẩn mặt đen lại, không hề thân thiện khách sáo, đem văn kiện ném lên bàn trà, sau đó quay sang nói với Úc Quốc Bình: “Ba, văn kiện con đã đưa đến, con đi về trước đây!”

Úc Quốc Bình cười hề hề nói: “Cũng sắp đến giờ cơm, buổi trưa con gái cưng cùng ba ba ăn cơm nhé!”

Úc Cẩn tựa hồ như tìm được cơ hội, tròng mắt chợt lóe sáng, nhìn ba làm nũng: “Ba, buổi trưa người ta muốn đi ăn cơm với anh Vi Mộ!”

Úc Quốc Bình hít một ngụm khí lạnh, con gái đang làm nũng với mình? Quả thực là hù chết người! Toàn thân lẫn tóc gáy của ông đều dựng đứng cả lên. Đối với con gái bảo bối mình nâng niu trong lòng bàn tay ngay cả một câu nói nặng cũng không dám, chỉ có thể chua xót cười mắng: “Con còn chưa được phép gả cho nó đâu, chưa gì đã muốn hắt hết bát nước!”

Úc Cẩn cười “Hắc hắc”, cười đến gian xảo...

Lúc sắp rời khỏi, Úc Cẩn cố ý bước đến trước mặt Kha Thuần Ngôn ngừng vài giây, mặt không biến sắc nhìn hần, nhỏ giọng cảnh cáo: “Đừng lại suy nghĩ viễn vông nữa, uống phí tâm cơ thôi!”

Kha Thuần Ngôn nhìn thấy cô lúc sắp ra cửa, quay sang cười nói với Úc Quốc Bình: “Chú, để cháu tiễn cô ấy.”

Lý do này thực sự quá gượng ép, hần mới là khách, tự đương sao lại muốn tiễn Úc Cẩn?

Úc Cẩn dường như cảm nhận được hành vi và ánh mắt của người ở phía sau, dừng bước quay đầu lại, không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Úc tiểu thư có phần quá mức tự kỷ rồi nhỉ? hôm nay tôi đến gặp ông nhà với tư cách là đối tác bàn công việc, không hiểu vì sao mà em lại khấn trương như vậy?”

Úc Cẩn cười lạnh một tiếng: “Tốt nhất nên là như vậy!” Cô cũng hi vọng việc hần xuất hiện ở đây chỉ là trùng hợp, càng hy vọng hần có thể mau chóng rút khỏi tầm mắt cô.

Úc Cẩn xoay người muốn chuồn, lại nghe giọng nói ôn nhu nhẹ như tơ của hần: “Sự việc lần trước, xin lỗi, tôi đã mạo phạm đến em...”

Hần đang muốn nói đến chuyện xảy ra tại bữa tiệc tối hôm ấy? ngữ khí mười phần thành khẩn cơ hồ khiến cho người ta tin tưởng hần không phải là người xấu, là một tên tiểu nhân ném đá giấu tay, Úc Cẩn chỉ nghiêng đầu nói một câu: “Lời xin lỗi tôi sẽ tiếp nhận, không muốn nói thêm gì nữa, tôi muốn đi ăn cơm trưa với bạn trai.”

Tôi tiếp nhận, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ tha thứ, chỉ là bởi vì không muốn lại cùng hần đôi co thêm nữa, cho nên tốt nhất là nên làm như vậy, mau chóng giải quyết xong vấn đề này.

Kha Thuần Ngôn nhìn bóng lưng của cô, tay nắm chặt thành quyền, một ngày nào đó, nhất định em sẽ hối hận!

Hứa Vi Mộ cơ hồ là đang ngồi đếm đếm từng giây tính toán xem thời gian Úc Cẩn xuất hiện, chốc lại ngẩng đầu nhìn ra cửa, tưởng tượng ra hình ảnh cô nàng vẽ mặt nghịch ngợm hung hăng đẩy cửa nhào vào.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, không thể nào tin được! từ khi nào mà chính mình lại trở thành một thằng nhóc mới lớn như mới được nếm thử cảm giác của ái tình? Chính anh cũng nhận không được muốn cười nhạo chính mình.

Khi Úc Cẩn đến cửa phòng làm việc lại nghe thư ký nói: “Hứa tổng chờ Úc tiểu thư đã lâu rồi.” Tim không khỏi khẽ run nhanh hơn một nhịp, tươi cười với cô nàng thư ký, nhẹ nhàng gõ cửa.

Hứa Vi Mộ thu lại vẻ mặt thất thố, khụ một tiếng: “Mời vào.”

Mặc dù biết rõ tiếng gõ cửa nhất định sẽ là nhân viên trong công ty, nhưng vẫn là nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Úc Cẩn ló cái đầu nhỏ ở phía sau cửa cười trộm, ngữ khí kiêu ngạo: “Hứa tổng đẹp trai chung tình, Úc đại tiểu thư giá đáo~”

Anh không nhịn được, phì cười ra tiếng, để cây viết trong tay xuống, đứng dậy bước đến hướng cô nàng. Từng bước từng bước một, thanh âm rõ ràng.

Anh túm cả người cô theo khe cửa gian kéo vào rồi trở tay đóng cửa lại, đem cô nàng áp trên ván cửa, tay phải xoa xoa xoa gò má bởi vì đang mỉm cười mà lộ ra hai cái đồng tiền xinh xắn, lại kề sát mặt vào mặt Úc Cẩn, khàn khàn phả hơi vào mặt cô.

“Cưng có biết câu dẫn anh thì sẽ có hậu quả gì không, hửm?”

Hơi thở nam tính của anh quanh quẩn vây lấy xung quanh cô, tim đập liên hồi không ngừng, đỏ mặt phản bác: “Em... em câu dẫn anh lúc nào chứ?”

“Em không biết rằng bây giờ mỗi một động tác tùy tiện của em, đối với anh mà nói, đều là đang cố ý câu dẫn sao, hửm?”

Hô hấp của cô theo lời nói ái muội của anh mà hỗn loạn, không chờ cô nàng đáp lại, Hứa Vi Mộ liền áp môi đè xuống. Suốt cả buổi trưa buổi trưa vừa đợi vừa lo lắng, khi nhìn thấy thân ảnh nhỏ xinh của cô nội tâm anh liền trở nên mừng rỡ, nghe được giọng nói thánh thót như tiếng suối chảy, tất cả lưu luyến tương tư dồn nén bấy lâu đều trở nên bùng nổ, lửa tình bốc cháy hừng hực...

Úc Cẩn bị anh hôn đến ý loạn tình mê, đôi tay vô thức choàng lên cổ anh đáp lại, kỹ thuật hôn của cô đều là bị anh luyện thành thê này. Anh lần lượt dạy dỗ cô, từ trúc trắc đến thành thạo. Cái lưỡi nhỏ của cô không hề động đậy bị anh cuốn lấy, chốc trở nên lớn mật đi tìm anh, như trao đổi hô hấp cùng hòa quyện vào nhau, đem tiếng lòng của đôi phương trôi chọc khơi gợi đến tận cùng...

Rất lâu sau, Hứa Vi Mộ mới buông tha, lại còn nhìn chăm chăm hai gò má ửng hồng, say mê thưởng thức bộ dáng quyến rũ hiếm gặp này của cô nàng.

Úc Cẩn bị anh nhìn chăm chăm mà thẹn thùng đến phát run, bỗng nhiên cảm giác được dưới thân xuất hiện một cỗ nhiệt lưu, cô khẽ nhủ mày xoay người chạy ra ngoài.

“Anh chờ em một chút!”

Cô chạy vào toilet, nhìn thấy đáy quần lót xuất hiện dịch thể màu đỏ tươi, thôi xong rồi! quả nhiên thân thích lại đến thăm, hơn nữa hôm nay cô lại mặc quần short màu nhạt, chỉ có thể dùng sức mà đem vạt áo kéo xuống, hy vọng có thể che chắn được thêm một ít!

Trở lại phòng làm việc của Hứa Vi Mộ, vẻ mặt thẹn thùng, thỏ thẻ với anh: “Thân thích của em lại đến...”

“Ai?”

Cô nàng nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng như tiếng muỗi vo ve: “Dì cả của em lại đến...”

Hứa Vi Mộ lúc này mới chợt hiểu, nhìn sắc mặt khó coi của cô nàng, không nhịn được mà phì cười.

Úc Cẩn bủi môi, cười mắng: “Anh lại còn dám cười! Em không có mang theo... Băng vệ sinh!”

“Không phải là em đang muốn nói anh giúp em đi mua chứ?”

Về mặt cô nàng oán hận: “Nếu không cái với bộ dạng này, anh muốn em tự đi ra ngoài mua sao?”

Anh nhìn xuống cái quần short trắng của cô, miễn cưỡng lắc lắc đầu: “Vì em, đúng thật là chuyện gì anh cũng phải làm haiz~”

Úc Cẩn hừ một tiếng: “Anh không muốn chứ gì?”

“Ấy ấy sao có thể như vậy được chứ? Đương nhiên là anh phải vui vẻ chịu đựng rồi, thưa Úc đại tiểu thư yêu quý!”

Cô nàng đạt được đáp án hài lòng, được nước lã tới ra về nữ vương hạ lệnh: “Còn không mau đi?”

Thật ra Hứa Vi Mộ có thể nhờ thư ký giúp anh đi mua, nhưng mà suy nghĩ một chút... Úc Cẩn cực sĩ diện, nhất định không muốn người ngoài biết được, hơn nữa còn giúp cô nàng mua... Khụ khụ, đồ dùng vệ sinh, thôi cứ xem như là thử nghiệm chuyện mới mẻ một lần vậy!

Anh đi đến một cửa hàng tiện lợi gần công ty, nhìn lên cái giá trưng bày đủ loại nhãn hiệu băng vệ sinh, sắc mặt không không chút xấu hổ, ngược lại còn chọn lựa rất nghiêm túc, loại ban ngày, ban đêm, chiều dài cũng không đồng nhất, cũng chẳng rõ cô nàng thường sử dụng loại nào, anh tiện tay cầm lên một gói trông có vẻ đắt tiền nhất, nghĩ thầm, loại này có vẻ tương đối hợp với cô ấy đây!

Lúc tính tiền, đối mặt với cặp mắt quan sát chòng chọc của nhân viên thu ngân, anh cũng không bận tâm mà để ý chút nào, ánh mắt đang liếc cái giá bên cạnh quầy thu ngân...

“Tổng cộng là 52 đồng 7 xu.” Thu ngân viên lại một lần nhắc nhở anh nên trả tiền.

Anh gật đầu tỏ vẻ đã nghe thấy, tiện đà tay với lấy một hộp trên cái giá ấy, sắc mặt cực kì bình tĩnh: “Còn cái này nữa, thanh toán đi.”

Sắc mặt nhân viên thu ngân càng thêm đặc sắc, ho khan mấy cái, xuất phát từ lòng hảo tâm khuyên nhủ: “Nếu như thân thích của bạn gái anh đã đến, thì...tốt nhất đừng nên chiến đấu quá hăng hái, Khụ Khụ! chiến trường đẫm máu quá không tốt đâu!”

Đợi đến khi Hứa Vi Mộ phản ứng được, mặt đen lại nhưng không nói gì cả, vội vàng bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, bỗng anh mới nghiêng đầu đáp lại: “Cảm ơn đã nhắc nhở, nhất định 7 ngày sau tôi sẽ tái chiến!”

Nhân viên Thu ngân nghe được suýt bị sắc không ngừng ho khan, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy có loại đàn ông như vậy! Giúp bạn gái mua băng vệ sinh còn mua kèm thêm “áo mưa”, đã vậy sắc mặt anh ta còn cực kì bình tĩnh, khẩu khí cứ như đang làm chuyện nghĩa hiệp chính nghĩa lắm vậy!!!

Hứa Vi Mộ còn đi đến cửa hàng thời trang cao cấp mua một cái váy dài, vì lúc này anh nhìn thấy quần Úc Cẩn có mấy vệt bẩn. Cũng có lẽ do anh quá mức chuyên chú, nên không có chú ý đến ánh mắt quan sát của những người chung quanh. Một người đàn ông một thân tây trang giày da đắt tiền, cầm trong tay một cái túi mua hàng màu trắng, ở trong túi còn chứa một món đồ vật mà ai cũng có thể rõ ràng nhìn thấy được-đó là băng vệ sinh...

Anh đem cái bọc to toàn bộ đổ hết lên mặt bàn: “Không biết nên mua loại nào, em xem thử một chút nên dùng cái nào?”

Úc Cẩn ngẩn ngơ, nhìn bộ dạng tỉnh bơ của anh, giống như là đang bàn luận xem hôm nay nên ăn món gì... Cô nàng vội vàng tóm đồng đồ vật bày la liệt trên bàn thu lại, nơi đây chính là phòng làm việc, ngộ nhỡ có người đột nhiên bước vào thì có mà ghen chết à!

Khi cô mang đồ vật nhét vào túi mua hàng thì phát hiện rơi ra một cái hộp nhỏ, tay cô dừng lại. Mặc dù bản thân cô không sử dụng được cái thứ này, nhưng mọi người hẳn ai cũng thừa biết được công dụng của nó, nó thường được trưng bày ở vị trí gần quầy thu ngân...

Nhưng mà, tại sao anh lại mua cái này?

Cô nàng sa sầm mặt vui đầu vào hai gối, Hứa Vi Mộ ở một bên quan sát nét mặt của cô, đang chờ cô nàng lên tiếng, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng thừa biết đại khái cô nàng sẽ gào lên: “Anh là tên biến thái!!” Hoặc là mắng anh rập tâm bất lương xấu xa. Bất quá lại không ngờ chính là, cô ấy chỉ dừng lại vài giây, tỏ vẻ như không có việc gì mà bình tĩnh đem cái hộp bỏ vào túi mua hàng, sau đó mở ra một gói băng vệ sinh, lại lấy ra cái váy anh vừa mua, vội vàng chạy vào toilet.

Hứa Vi Mộ bĩu môi: “Thật là mất hứng!”

Không biết là có phải bởi vì gần đây do tận lực điều chỉnh chế độ sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi, khi lần này đi cả đến Úc Cẩn cảm thấy bụng có chút đau hơi mọi lần, chân cũng có chút đau nhức.

Hứa Vi Mộ phát hiện sắc mặt cô trắng bệch lại còn bưng bụng dưới tay, anh không khỏi lo lắng.

“Em cảm thấy không thoải mái sao?”

“Em cũng không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng trước đây đi cả đến em cũng không có chuyện gì cả, vẫn uống đồ uống lạnh bình thường, buổi tối còn có thể đi chạy bộ, một chút cũng không cảm thấy khó chịu.”

Khi nhắc đến điểm này cô luôn vui mừng, nhiều cô gái khác khi đi cả đến sức khỏe suy yếu lại đau bụng, còn cô lại không hề gặp triệu chứng nào cả, càng không có phản ứng nào bất thường.

Hứa Vi Mộ nghe vậy, ngữ khí có chút nặng nề: “Con bé này! Em phải biết rằng khi đến ngày rất dễ bị nhiễm lạnh, phải hạn chế ăn uống đồ lạnh, càng không được vận động kịch liệt!”

Úc Cẩn không hề chú ý đến vẻ mặt bất thường của anh, chỉ khoát khoát tay cho có lệ nói: “Không phải em vẫn bình an vô sự không có việc gì sao?”

Anh lạnh lùng nói: “Anh không cho phép, em còn cứng đầu muốn như vậy phải không?”

Úc Cẩn bị sắc mặt nghiêm túc của anh dọa đến chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng vâng! Em biết rồi ạ!”

Tối hôm qua, Úc Quốc Bình đi xã giao về trễ nên căn bản là không biết con gái cưng của mình cả đêm không về nhà. Cho đến sáng sớm hôm sau lúc đang ăn sáng mới thuận miệng hỏi vợ: “Em gọi tiểu Cẩn dậy ăn sáng đi, không phải gần đây nó muốn điều chỉnh lại thời gian ăn ngủ của mình sao? Bây giờ cũng nên dậy ăn sáng rồi.”

Lý Tâm ho nhẹ hai tiếng, quan sát sắc mặt của chồng rồi mới nói: “Đêm qua tiểu Cẩn không có về nhà.” Sáng nay bà đi đến phòng con gái cũng mới biết chuyện này, khỏi cần đoán cũng biết con gái bà với Hứa Vi Mộ bây giờ chắc chắn đang ở cùng nhau.

“Cái gì?!”

“Ông cũng đừng ngạc nhiên như thế, con gái đã lớn rồi làm gì cũng biết suy nghĩ chứ, huống hồ bây giờ chắc chắn là nó đang ở cùng với Vi Mộ, có gì phải lo lắng đâu?”

“Chính vì biết nó ở cùng tên nhóc kia nên tôi mới gấp đó, tính tới giờ đã chính thức quen được bao lâu mà đã cùng nhau qua đêm hả? Đúng là muốn ăn đòn mà!”

Lý Tâm chỉ cần một câu nhẹ nhàng đã làm cho Úc Quốc Bình xẹp xuống: “Trước kia chúng ta mới quen được có một tháng, ông đã đem tôi ăn rồi!”

“Khụ khụ khụ khụ khụ...”

Úc Quốc Bình bị vợ làm cho ghen không nói được câu nào, nhưng dù sao đó cũng là con gái cưng ông nâng niu trên tay, ít nhất người ba như ông đây cũng phải có cơ hội để lên mặt làm dáng với tên nhóc kia một chút, nếu không đến lúc con gái ông bị bắt nạt hoặc người ba vợ này bị xem nhẹ thì phải làm sao?

Úc Quốc Bình vô cùng thận trọng mời hai vợ chồng Hứa gia đến nhà, ngoài miệng thì nói là hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, thật ra đương nhiên là đang chờ Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn về để tiến hành một cuộc thẩm vấn.

Hứa Ký Ý vừa bước vào cửa đã cười sang sảng: “Ta nói này lão Úc, Từ Quan nhà tôi cũng đã bắt đầu nấu cơm rồi, ông gấp gấp gọi chúng tôi sang đây ăn cơm có phải là có chuyện gì không?”

Úc Quốc Bình không thể nào giữ sắc mặt tốt với bạn già được nữa: “Tất nhiên là có việc, tôi hỏi ông, đêm qua tên nhóc Hứa Vi Mộ nhà ông không về nhà phải không?”

“Bình thường nó vẫn ở một mình trong căn hộ của nó mà.”

Hứa Ký Ý đầu óc thăng tuột nên không để ý, nhưng Từ Quan chỉ cần nghe Úc Quốc Bình hỏi như vậy, lại thấy ông ta đang gấp gáp thế kia, chắc chắn là có liên quan đến tiểu Cẩn rồi. Suy nghĩ lại, chắc chắn là tên nhóc nhà bà đêm qua đã ở cùng với tiểu Cẩn một đêm, thực sự là...làm quá đẹp!

Từ Quan dù trong lòng đang vô cùng dắc ý nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ áy náy: “Lão Úc, có phải tối qua tiểu Cẩn cũng không về phải không? Yên tâm, Vi Mộ biết giữ chừng mực mà.”

“Chừng mực? Nếu nó có chừng mực sẽ làm cho tiểu Cẩn cả đêm không về nhà sao? Hơn nữa, đây là chuyện xảy ra tối qua đấy!”

Hứa Ký Ý nghe đến đây cũng đã hiểu, nhìn Úc Quốc Bình đang tức giận phê phán con trai mình không thể không nói giúp: “Lão Úc, ông thông cảm chút đi, Vi Mộ nó cũng đã nhịn nhiều năm rồi.”

“...” Úc Quốc Bình cảm thấy có gì đó mắc kẹt trong cổ họng, thiếu chút nữa là sặc chết.

Lý Tâm nghe ồn ào từ trong bếp đi ra, nhìn sắc mặt của chồng cũng đoán được tình hình thế nào, liền đến bên cạnh khuyên nhủ: “Ông ở đây gây sự với lão Hứa thì có ích lợi gì? Đợi lát nữa bọn nhỏ về sẽ rõ thôi.”

“Sao em không xuống xe?”

Úc Cẩn nhìn hình dạng của mình trong gương, không biết có phải do chợt dạ hay không mà cô nhìn thế nào cũng giống như bộ dạng miệt mài quá độ, mềm nhũn vô lực. Nhất là... Quần áo hôm qua cô mặc căn bản đã không thể mặc lại được nữa, Hứa Vi Mộ đã mua quần áo khác cho cô, lại không biết vô tình hay cố ý, còn mua áo ngắn tay không cổ!??

Cô liếc mắt nhìn anh, chỉ vào một dấu hôn trên cổ hỏi: “Anh nói xem ba em nhìn thấy bộ dạng này của em bây giờ thì phải làm sao?”

Hứa Vi Mộ cúi đầu nhìn cô, mấy dấu hôn ửng đỏ như quả dâu tây trên làn da trắng mịn của cô, lại nhìn đến vẻ mặt của cô bây giờ mà cố gắng nín cười.

“Anh chỉ cảm thấy là chưa đủ, xem ra còn phải cố gắng hơn nữa.”

“Lưu manh!”

“Tốt, đây cũng là một lời khen.”

“Anh còn ở đó mà ba hoa.”

“Yên tâm, oan có đầu nợ có chủ, chú Úc nhất định sẽ đổ trách nhiệm lên đầu anh, anh còn chưa sợ mà em đã sợ cái gì!”

Cô mới không sợ ba cô, là cô xấu hổ có được không?

27. Chương 27: Ngọt Ngào

Bụng của Úc Cẩn mơ hồ truyền đến một cơn co rút đau đớn, làm cô nhăn mặt. Hứa Vi Mộ quan sát sắc mặt của cô, lo lắng nói: “Em vào bên trong nằm nghỉ trước đi, chúng ta không ra ngoài ăn mà gọi người đem vào.”

Lời nói của anh không có chỗ nào để cho cô phản đối, cô chỉ có thể ngậm miệng không cam lòng mà đi vào phòng nghỉ bên trong.

Hứa Vi Mộ đi theo sau lưng cô, thấy cô động tác chậm như rùa, bò lên giường, đắp chăn nằm xuống, nhìn như một con mèo nhỏ đang mệt mỏi.

Anh nhếch khóe miệng, biết rõ hôm nay cô mặc váy nhưng vẫn cố ý hỏi: “Em không cởi áo lót sao?”

Úc Cẩn hai má đỏ rực, chỉ biết mắng: “Lưu manh!”

Vì cơn đau bụng, cô nói chuyện cũng không có chút khí lực nào, cho nên câu mắng kia nghe không giống mắng mà giống một câu hờn dỗi hơn. Hứa Vi Mộ vẻ mặt hưởng thụ, tiến tới khom lưng ở trên trán cô in một nụ hôn nhẹ nhàng, hơi thở nam tính bao trùm gương mặt cô: “Cô gái ngoan, nghỉ ngơi nhé.”

Nhiệt độ cơ thể của Úc Cẩn tăng lên, làm gương mặt cô càng ngày càng đỏ. Từ khi nhận ra tâm ý của Hứa Vi Mộ cô mới phát hiện trước đây anh ở trước mặt cô đề là giả bộ bức bách, bắt nạt cô, bây giờ lại thỉnh thoảng nói ra những lời thủ thỉ buồn nôn, làm cho cô da gà rụng đầy đất. Nhưng mà, cô thích!

Hứa Vi Mộ trở lại bàn làm việc, mở trình duyệt tìm kiếm Baidu trên máy vi tính, bắt đầu tìm kiếm từ: kinh nguyệt.

Lúc còn học trung học cũng đã được giảng giải qua, nhưng lúc đó học sinh bọn họ đối với những vấn đề này nghe qua đã thấy ngượng ngùng, cho nên bây giờ xem ra cần phải hiểu biết nhiều hơn một chút.

Phái nữ trong thời gian hành kinh phải tránh tham gia những hoạt động mạnh để tránh tăng áp và chấn động đến vùng bụng, tránh ăn đồ ăn quá ngọt hoặc quá mặn, bổ sung chất khoáng, canxi để bảo vệ sức khỏe, ăn những đồ ăn nhiều sắt và kali cũng có thể giảm bớt cơn đau, không được uống café. Thời gian

hành kinh bình thường là từ 3-7 ngày, lượng máu mất đi khoảng 100ml, xuất nhiều nhất vào ngày thứ 2-3 của chu kỳ.

Anh đọc đến đây thì nghiêng đầu suy nghĩ, không biết chu kỳ của tiểu Cẩn kéo dài mấy ngày.

Theo như hiểu biết của anh, thời gian hành kinh hẳn là nên uống nước đường đỏ, vì vậy lại bắt đầu tìm kiếm: công hiệu của nước đường đỏ. Nước đường đỏ đối với phụ nữ có tác dụng thông thuận, làm cho cơ thể ấm áp, tăng năng lượng, điều hòa khí huyết, làm cho máu tuần hoàn nhanh hơn, thời gian hành kinh cũng sẽ trôi chảy hơn.

Sau khi xem xong một đồng kiến thức kia, Hứa Vi Mộ mặt không đổi sắc bình tĩnh đứng dậy cầm cái ly của mình đến phòng trà. Bình thường anh đều tự mình đi lấy nước uống, chỉ có pha cà phê là nhờ thư ký làm, cho nên mới nói, làm thư ký của Hứa Vi Mộ được xem là một công việc tốt nha.

Trước đây khi anh đến phòng trà có nhìn thấy một gói đường đỏ đã mở sẵn trong tủ, không biết là của nhân viên nào tự mua hay là đồ do công ty cung cấp.

Nếu là đồ do công ty cung cấp thì càng tốt, vì như vậy chứng minh Hứa thị đối với nhân viên càng thêm chu đáo.

Trong phòng trà đang có mấy nữ nhân viên đứng bên cạnh bình nước vừa uống nước vừa nói chuyện phiếm. Không khéo chính là, anh có thể nghe thấy chuyện phiếm về mình.

“Các cô nói xem, cái gói lúc nãy Hứa tổng cầm lên có phải là băng vệ sinh hay không?”

“Thật là không tưởng tượng được bộ dáng của Hứa tổng đằng hoàng chừng chặc như vậy, không biết lúc đi mua băng vệ sinh thì thế nào, ha ha ha!”

“Xem ra Hứa tổng rất thích Úc đại tiểu thư, sẵn sóc chu đáo vô cùng, đúng là con rùa vàng mà!”

“Cái này gọi là gần quan được ban lộc, ai biết người ta là thanh mai trúc mã, sớm chiều ở chung nên nhìn vừa mắt nhau là đúng rồi!”

Trên trán Hứa Vi Mộ xuất hiện mấy vạch đen, mấy chuyện bà tám điểm xuất phát từ toilet ra thì đại khái chính là từ phòng trà nước mà ra. Anh làm như không nghe thấy gì, cứ như vậy đi vào.

“Hứa tổng.” Các nữ nhân viên lập tức thu lại ý cười trên mặt, cung kính nói.

Anh cũng chỉ gật đầu, không có vẻ tươi cười. Cũng đúng, Hứa Vi Mộ bình thường ở công ty đã không có hình tượng bình dị gần gũi gì đó rồi, bây giờ lại còn bị nhân viên của mình bàn tán méo mó về bộ dạng đi mua băng vệ sinh của mình, ai mà cười cho được chứ!

Các cô đưa mắt nhìn nhau, lug1 túng không biết làm gì cho phải, ra hiệu cho nhau định rút êm.

Hứa Vi Mộ hỏi: “Cái gói đường đỏ này là của ai?”

Một trong số nữ nhân viên đứng đó nơm nớp lo sợ trả lời: “Xin lỗi Hứa tổng, đường đỏ là của tôi, tôi không nên để lung tung.” Sau đó muốn bước tới cầm lấy.

Nhưng anh đã nhanh tay cầm gói đường đỏ lên, liếc mắt nhìn cô ta rồi tươi cười nói: “Không sao, tôi muốn mượn dùng một ít, cô chắc không để ý chứ?”

“Nhưng...không để ý, không để ý.” Nữ nhân viên kia đầu óc đã đơ ra rồi.

Các cô giống như bị đóng đinh tại chỗ, không biết nên bày ra vẻ mặt nào đây.

Lúc này, Hứa Vi Mộ nhíu mày hỏi: “Không phải các cô định đi ra ngoài sao?”

Các cô gái lúc này mới hồi hồn, hận không thể ngửa mặt lên trời mà huyết sáo, trời ạ, chuyện gì đây! Quan trọng nhất là, Hứa tổng cười rộ lên sao lại có thể yêu nghiệt đến như vậy!

Hứa Vi Mộ múc một muỗng đường đỏ, đi tới bình nước, chân mày càng nhíu chặt hơn. Không có nước nóng, đoán chừng là bị các nữ nhân viên vừa rồi sử dụng hết.

Anh cứ như vậy nhàn nhả đứng trước bình đợi ánh đèn trên bình nước chuyển sang màu xanh, cũng không chú ý tới, lúc này có mấy nhân viên muốn vào phòng trà, nhìn thấy bóng dáng của Hứa tổng, đều bị dọa đến nhao nhao chạy ra.

Khi Hứa Vi Mộ bưng ly nước đường đỏ đi vào văn phòng, thư ký bên ngoài nói: “Hứa tổng, những việc này sau này cứ kêu tôi làm là được rồi.”

Anh chỉ nói: “Có một số việc tôi không muốn nhờ người khác làm.” Ý của anh là, quan tâm người trong lòng thì chính mình phải tự làm.

Thư ký bị vẻ nho nhã của anh làm làm cho sửng sốt, không phải chỉ là lấy nước uống thôi sao? Trong lúc cô sửng sờ thì anh đã đi vào phòng làm việc.

Hứa Vi Mộ đẩy cửa phòng nghỉ ra, nhìn thấy Úc Cẩn không thành thật nằm nghỉ mà đang lẩn qua lẩn lại, nhẹ giọng thì thầm: “Nào, ngồi dậy uống cho nóng.”

Cô ngạc nhiên, chớp chớp hàng mi rồi ngọt ngào gọi: “Anh Vi Mộ, anh càng ngày càng biết chăm sóc người nha!”

Hứa Vi Mộ bây giờ đã quen với cách gọi nũng nịu của cô khi chỉ có hai người, nếu cô thích thì cứ để cô gọi như vậy đi.

Úc Cẩn nhìn vào màu nước trong ly mới biết đây là nước đường đỏ, cô ho nhẹ một tiếng, không nói gì chỉ vừa thổi vừa uống.

Hứa Vi Mộ nhìn cô vì muốn thổi cho nguội bớt mà chu cái miệng nhỏ nhắn lên, thật sự đáng yêu, trong đầu đang thầm tính toán có nên dứt cho cô uống hay không? Nhưng mà, dứt bằng muỗng hay vẫn là dùng miệng?

Nghĩ tới đây thì không dám nghĩ tiếp nữa, tự cảm thấy bản thân thật sự là càng ngày càng sắc. Anh đột nhiên cảm thấy cả cơ thể căng cứng, gồng lên nói: “Em phải uống cho hết, không được chừa lại, anh ra ngoài đây.”

Úc Cẩn nhẹ giọng đã biết, không nhìn thấy được gò má của anh đang đỏ lên.

Anh đi tới cạnh cửa, quay đầu lại hỏi: “Đúng rồi, trưa nay em muốn ăn gì?”

Úc Cẩn nghe đến ăn bắt đầu hăng hái, đọc tên các món ăn: “Cá bầm, gà xé xào rau cải, sườn xào chua ngọt.” Có lẽ là do bụng đau nên cả người cũng trở nên yếu ớt, khẩu vị lại tốt lên, cái gì cũng muốn ăn.

Hứa Vi Mộ nhớ tới những món nhen, không nên ăn trong thời gian hành kinh vừa mới tìm hiểu, anh nhượng mảy: “Ăn đồ ăn thanh đạm thôi, nếu không sẽ không tốt cho dạ dày.”

Quả nhiên, sau đó nghe cô rên một tiếng: “Anh có biết bổ huyết là gì không, huyết gì trong lúc đi cả tới có ăn nhiều cũng sẽ không béo, một tháng chỉ có một lần thôi đó, anh lại không để cho em nhân cơ hội này mà ăn!”

Hứa Vi Mộ một ánh mắt đồng tình cũng không bố thí cho cô, nhàn nhạt nói: “Ngụy biện.” Sau đó đi ra ngoài.

Úc Cẩn yên lặng oán thầm với bóng lưng của anh, anh rõ ràng đã quyết định hết, còn hỏi cô làm cái gì!

Hứa Vi Mộ theo những điều trên mạng đọc được, gọi bên ngoài đem tới: Rau trộn mộc nhĩ, nấm xào, thịt băm xào rau cần, và một phần cháo bo bo gạo đỏ.

Sau khi nhận được đồ ăn, anh đem túi xách tới phòng nghỉ, cũng không gọi cô rời giường.

Úc Cẩn đang ngồi dựa lưng vào gối, thấy không có bàn nhỏ để trên giường, cô giãy giụa muốn bò dậy lại bị Hứa Vi Mộ ngăn lại: “Ngoan ngoan nằm im, đừng động đây.”

“Cơm nước rót ra giường sẽ bị dơ.”

“Không sao.” Cô nghe anh nói vậy cũng không từ chối nữa, nhưng lại nghe thấy anh nói tiếp: “Dù sao bị dơ cũng do em giặt.”

Cô trừng mắt với anh, đúng là bản tính khó đời mà, dịu dàng chỉ được một lúc thôi. Đến khi nhìn thấy thức ăn, miệng càng méo máo: “Anh ngược đãi em! Anh biết rõ em không ăn thịt không vui mà!”

Hứa Vi Mộ co rút khóe mắt, xem cô dùng từ kìa, anh nào dám ngược đãi cô chứ? Nhưng vẫn nhẹ nhàng chỉ vào thịt xào rau cần hỏi: “Đây không phải là thịt sao?”

Úc Cẩn không thèm nhìn, miệng vẫn oán hận: “Bao nhiêu đó thịt đủ thỏa mãn em sao?”

Anh thế mà lại mặt không đỏ, tim không đập phun ra một câu: “Anh biết em chưa thỏa mãn, yên tâm, mấy ngày nữa anh sẽ làm cho em thỏa mãn.”

“...” Chưa thỏa mãn? Qua mấy ngày nữa sẽ làm cô thỏa mãn? Là do cô tự hiểu qua ý kia sao? Lời nói của anh toàn những lời ám chỉ mờ ám anh có biết không? Người này vì sao ngay cả khi nói chuyện mờ ám cũng có thể bình tĩnh đến như vậy?

Úc Cẩn nhớ đến thứ anh tìm mua vẫn còn nằm trong túi đồ tiện lợi kia, khó tránh khỏi liên tưởng, anh nói không phải thật đấy chứ?

Nếu như đúng là như cô hiểu, như vậy thật là... thật là làm cho người ta mong đợi mà!

Hứa Vi Mộ thật ra cùng dùng một từ hai ý, anh muốn nhắc nhở cô nên suy nghĩ một chút về việc kia, lại không thấy cô hỏi lại anh cái gì, bỗng nhiên tâm tình có chút khó chịu, anh đã ám chỉ rõ ràng như vậy, cô chắc là đã hiểu rồi chứ?

Bữa cơm cứ như vậy mà trôi qua trong im lặng. Câu nói kia làm Úc Cẩn không biết tiếp tục thế nào? Nói là được? Vậy thì có chút không rụt rè. Nói không được? Vậy thì không phải phải xin lỗi chính mình sao! Cho nên tốt nhất là cô ngậm miệng ngoan ngoãn ăn cơm.

Đẳng cấp của Hứa Vi Mộ thật sự là quá cao, trước đây cô luôn nghĩ mình lanh lợi khéo mồm khéo miệng, bây giờ xem ra nếu so sánh thì cô còn thua xa. Nghĩ đến cô thật sự muốn nổi bão, sau này lẽ nào cô phải suốt đời sống dưới lòng bà tay của anh sao?

Nhưng mà, Úc Cẩn, thừa nhận đi, cho tới bây giờ cô căn bản là không muốn tránh thoát chút nào.

28. Chương 28: Dung Túng

Chiều hôm đó, Hứa Vi Mộ nhận được điện thoại của Lâm Cháp.

Vừa bắt máy đã nghe giọng điệu muốn ăn đòn của hắn: “Có một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

Hứa Vi Mộ đảo cặp mắt trắng dã, hoàn toàn không nhần nại: “Dem cái bộ dáng ấu trĩ này của anh về cho vợ xem đi.”

Lâm Cháp lúc này mới khụ một cái, trở lại khuôn mặt nghiêm túc nói: “Tin tốt là, Lâm Khê chưa trở về thành phố B. Tin xấu là, cô ta đã rời khỏi thành phố A.”

Hứa Vi Mộ bỗng nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, siết chặt điện thoại di động trong tay, giọng nói thì thầm mang theo một tia hoảng hốt: “Rời khỏi thành phố A? Anh không phải nói có thể hạn chế hoạt động của cô ta sao?”

Đầu dây bên kia, ánh mắt Lâm Cháp trở nên rét lạnh, ngón tay trên bàn làm việc đều đều gõ xuống: “Rất rõ ràng, có người đang giúp cô ta.”

“Cô ta còn quen biết ai nữa chứ?” Theo tính tình của Lâm Khê, không có khả năng cô ta chủ động đi kết bạn với ai đó.

“Tôi sẽ cho người đề tra, nể tình, tôi nhắc nhở anh, lỡ như cô ta trở về...” Lâm Cháp nói đến đó thì dừng lại.

Hứa Vi Mộ gật nhẹ đầu, nói: “Tôi hiểu.”

“Tốt. Tiện đây lại nhắc anh thêm lần nữa, ăn vào trong miệng mới là của mình.” Đây đã là lần thứ hai lần ta nhắc nhở anh vấn đề này, hẳn ta có ý gì Hứa Vi Mộ tất nhiên hiểu rõ.

Còn về chuyện người nào đang giúp đỡ cô ta, Hứa Vi Mộ nhớ đến lúc trước tiểu Cẩn nói với anh, Kha Thuần Ngôn là người nói với cô rằng Lâm Khê sắp trở về, anh không thể không đem hai sự kiện này liên hệ với nhau được. Kha Thuần Ngôn kia đúng là một nhân vật lợi hại mà.

Nghĩa trang, thành phố Z.

Lâm Khê mặc một bộ quần áo màu đen, trên mặt đeo kính mát che khuất nửa gương mặt, trên tay cô ta cầm một bó hoa bách hợp trắng, đi vào bên trong nghĩa trang. Nơi này là nơi mẹ cô ta qua đời, Lâm Diệu Kiến đã vì cô mà sửa sang lại nghĩa trang này, khu cảnh vốn thanh u hiu quạnh, nay lại có thêm mùi tiền bạc.

Lúc còn sống đã không đối xử tốt, sau khi chết đi thì bày trò như thế để làm gì.

Gió mùa hè thổi hơi mạnh, cây cối xung quanh cô phát ra tiếng xào xạc, bóng cây không ngừng lay động trên mặt đất, làm cho Lâm Khê cũng có chút run rẩy. Cô đi đến trước bia mộ của mẹ, nhìn gương mặt quen thuộc trên tấm hình, một gương mặt mang nét u buồn xa cách, đúng là trước giờ mẹ rất ít khi cười.

Hai bên bia mộ, ngoại trừ cỏ dại và hoa dại mọc thành bụi ra thì không có gì khác. Lâm Khê cười lạnh một tiếng rồi đặt bó hoa bách hợp trên mặt đất.

Trừ cô ra thì còn có ai nhớ đến người mẹ này của cô chứ, cho nên cô cũng đã thành thói quen.

Cô ngồi xổm trên hai chân, nhẹ nhàng vuốt ve tấm ảnh trên bia mộ, tựa như đang vuốt ve khuôn mặt của mẹ mình, bà đã ra đi mấy năm rồi, ra đi trong thời kỳ rực rỡ nhất của người phụ nữ, trong tấm ảnh còn có thể mơ hồ nhận ra đường nét xinh đẹp của bà, còn có nét không cam lòng trên khuôn mặt.

Lâm Khê nhớ đến chuyện cũ, nước mắt theo hai má từng giọt từng giọt chảy xuống, cô hít mũi, dùng tay lau đi. Nước mắt là thứ vô dụng, để lại cho ai nhìn đây? Người duy nhất quan tâm đến cô trên thế giới này, duy nhất lau nước mắt cho cô khi cô khóc, cũng đã đi rồi.

“Mẹ, con mệt mỏi quá.” Cô nhẹ than thở.

Hai mươi phút sau, cô đứng dậy, nước mắt trên mặt đã khô, cô sửa sang lại gương mặt, khôi phục vẻ đẹp cao quý mà lạnh lùng.

Nhớ tới đám người đang sống ở thành phố B, khóe miệng khẽ cong lên, mũi nhẹ hừ một tiếng.

Sau khi ăn cơm trưa, vì sợ Úc Cẩn trong người không thoải mái, Hứa Vi Mộ cũng không nghĩ đến hoạt động gì khác mà trực tiếp lái xe đưa cô về nhà nghỉ ngơi, thế nhưng dọc đường đi vẫn có chút không yên lòng.

Đèn đỏ, xe dừng lại, trên mặt Hứa Vi Mộ vẫn còn vẻ nghiêm trọng.

Úc Cẩn đẩy đẩy cánh tay anh, nhẹ giọng hỏi: “Anh sao vậy?”

“Không có gì.”

Cô đang lo lắng không biết anh có tâm sự gì, muốn cùng anh chia sẻ được phần nào hay phần đó thế nhưng lại nghe anh trả lời lấy lệ cho xong, cô rút tay lại không nói thêm gì, chỉ là cái miệng nhỏ phát ra tiếng râm rì tỏ rõ sự bất mãn của mình.

Hứa Vi Mộ nhìn cô đang bĩu môi, bất đắc dĩ cười: “Tức giận gì thế?”

Úc Cẩn ăn miếng trả miếng, trả lại cho anh câu: “Không có gì.”

Anh cũng không cảm thấy mình thua trận, ánh mắt lóe lên rồi nhẹ nghiêng người qua, kề sát vào tai cô hỏi: “Em thật muốn biết anh đang suy nghĩ gì?”

Hơi thở của anh quanh quẩn trên cổ cô làm cô mãi cảm giật giật cơ thể, nói: “Tất nhiên rồi.”

Hứa Vi Mộ nhếch khóe môi bên phải lên, thấp giọng nói: “Anh đang nghĩ xem khi nào thì có thể kiểm tra chất lượng của thứ mua lúc trưa.”

Úc Cẩn đã cố gắng để chính mình không thêm quan tâm đến cái hộp hiện giờ vẫn nằm trong túi mua sắm anh mua lúc trưa, lúc này anh lại bất ngờ nhắc đến, mà còn ám chỉ rõ ràng như thế, không biết phải trả lời thế nào.

Đèn đã chuyển sang màu xanh, chiếc xe đằng sau nhả còi thúc giục, cô thuận thế đẩy anh ra, hai má đỏ bừng, hô hấp hỗn loạn, nói: “Mau lái xe đi.”

Anh cho cô một cái liếc mắt rồi lái xe đi, không nói thêm gì.

Trong lòng Úc Cẩn hiện giờ phải nói là đang mưa to gió lớn, thật ra, nhu cầu của cô trong vấn đề này không mạnh mẽ lắm, nhưng mỗi lần nghĩ đến đối tượng là Hứa Vi Mộ, thì cô sẽ không kiềm được mà khấn trượng đến rối loạn. Trước kia cô và anh chưa xác định quan hệ, cô đối với anh chỉ mơ tưởng đến hôn là đủ rồi, chỉ vậy thôi cô đã cảm thấy mình quá háo sắc, không dám vọng tưởng đến gì khác.

Thế nhưng hôm nay anh lại nhiều lần trêu chọc cô, còn thật sự đi mua cái đồ chơi kia, có phải trong lòng anh cũng đang rất chờ mong hay không? Dù sao anh đã nhịn nhiều năm như vậy, bây giờ đã hai mươi sáu tuổi mà vẫn là một xử nam, nhất định là rất khó chịu? Nghĩ đến đây, cô không kiềm được mà bật cười.

Hứa Vi Mộ nghe thấy cô cười thầm, hỏi: “Em cười gì thế?”

Úc Cẩn chớp mắt, ra vẻ vô tư vô tội nói: “Em đang suy nghĩ, sao anh có thể nhịn nhiều năm như vậy?”

“Nhịn cái gì?” Hứa Vi Mộ anh thật không hiểu cô đang muốn nói gì.

“Dục vọng.” Cô nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Hứa Vi Mộ nghe xong tay cầm bánh lái trượt một cái, chiếc xe lệch khỏi quỹ đạo, lao đảo trên đường, Úc Cẩn vội vàng nắm lấy tay vịn trên cửa xe, ý cười trên mặt chưa tắt đã bị thay thế bằng sự sợ hãi.

Thật tốt, không có gì xảy ra, cô hết hồn hít sau vài cái, vẻ mặt kiêu ngạo trách cứ anh: “Người quý giá nhất đang ngồi bên cạnh anh, anh phải chuyên tâm một chút mà lái xe, biết chưa?”

Hứa Vi Mộ anh bị lời nói của cô làm cho nghẹn, từ lúc giải thích rõ ràng chuyện về Lâm Khê đến nay, cô càng lúc càng đắc ý, sắp trào lên tới đầu anh để ra oai rồi, làm gì còn bộ dáng nghẹn khuất vì bị anh trêu chọc trước đây nữa.

Nhưng mà anh không quan tâm, anh tự nguyện cưng chiều cô, tự nguyện dung túng cô vô giới hạn, chỉ liếc cô rồi nói: “Nếu muốn anh lái xe đường hoàng thì em ít nói mấy lời trêu chọc anh đi, nếu không anh sẽ cho em biết thế nào là nhịn nhiều năm, thế nào là vô cùng mong chờ đấy.”

Ý tứ trong lời nói của anh đều vô cùng mờ ám, khó nghe muốn chết, Úc Cẩn toàn thân run lên, vẫn không cam lòng mà phản bác: “Do anh tự chủ không được lại còn đổ thừa em.”

“Em không phải là đầu sỏ làm anh không tự chủ được sao?” Cô cũng nghĩ một chút xem ai làm cho anh tự chủ kém, lại còn đổ thừa xuống giếng.

Úc Cẩn khôn ngoan không lên tiếng nữa, trước giờ cô đấu võ mồm với anh có bao giờ thắng đâu cơ chứ.

Xe dừng trước cửa Úc gia, cô cởi đai an toàn chuẩn bị bước xuống xe thì lại bị Hứa Vi Mộ nắm cánh tay kéo lại.

Anh trầm ngâm nói: “Những gì anh nói đều là thật lòng, không có chút nào giả dối, anh không hy vọng mỗi ngày đưa em về nhà sau đó nhìn em đi vào rồi mới rời đi. Anh chỉ mong muốn chúng ta có thể cùng nhau ở chung một chỗ, mọi hoạt động đều có nhau, không phải vì dục vọng của anh, mà vì anh muốn chúng ta ngày càng hạnh phúc.”

Anh không phải là đang hỏi ý kiến của cô, anh chỉ đơn giản nói ra suy nghĩ trong lòng mình, để cô càng hiểu rõ anh hơn.

Úc Cẩn cắn môi dưới không nói lời nào, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đã nghe thấy.

Anh lại tươi cười nói: “Cho nên, em nên chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón sói đói đi.”

Cô đẩy anh ra, cười mắng: “Là sói háo sắc!” Người này nghiêm chỉnh chưa được bao lâu lại hiện nguyên hình rồi.

Hứa Vi Mộ buông tay: “Sắc lang cũng ok, anh xem đây là lời khen của em đấy.”

“Không biết xấu hổ!” Giọng nói của Úc Cẩn vừa nũng nịu vừa xấu hổ.

Anh cười càng tươi hơn: “Lại đang khen anh, anh sẽ tự mãn đấy.”

Người này đúng là da dày mà, cô tức giận mở cửa xe: “Em đi vào.” Xoay người đi chưa được mấy bước, cô dừng lại, không tự nhiên nói: “Anh đi đường cẩn thận.”

Hứa Vi Mộ nhìn cô mở cửa đi vào rồi mới thu lại nụ cười, tay bắt giắc siết chặt tay lái, để tránh đêm dài lắm mộng, phải nhanh chóng thúc đẩy chuyện kết hôn.

Úc Quốc Bình hôm nay về nhà sớm, ông đang ngồi trên sô pha, một bên là đĩa đậu phộng, một bên một ly rượu, nhàn nhã xem tin tức, thấy con gái về, lên tiếng hỏi: “Tiểu Cẩn, con và Kha Thuần Ngôn quen biết thế nào?”

Úc Cẩn nghe ba hỏi mới nhớ đến chuyện lúc sáng, nếu ông không hỏi thì cô cũng đã quên mất.

Cô nhàn nhạt nói: “Không có quan hệ gì ạ, chỉ là tình cờ gặp mấy lần thôi.”

Úc Quốc Bình ông là ai chứ, làm sao để bị gạt như vậy, nghĩ đến hành vi cử chỉ của Kha Thuần Ngôn lúc sáng, ông nói: “Ba thấy hần ta đối với con không đơn giản như vậy đâu.”

Nhắc tới cái tên Kha Thuần Ngôn này làm cho cô đau đầu, trên mặt đầy vẻ phiền chán và mệt mỏi, vì vậy có hơi sảng giọng: “Ba, hần nghĩ gì là chuyện của hần thôi, đâu có liên quan gì đến con!”

Úc Quốc Bình bị nữ nhi càu nhàu có chút sững sốt, bỏ hạt đậu trên tay xuống, khoanh hai tay trước ngực, giả bộ tức giận, lạnh giọng nói: “Con nổi giận cái gì? Con ý vào ba cưng chiều con bây giờ chuyện tình cảm thuận lợi, càng đắc ý, cho nên định bày lên trời đúng không?”

Úc Cẩn thấy ba mình không giống như đang diễn trò, có chút sợ sệt, vẻ mặt liền trở nên dịu dàng, nắm lấy tay ông lắc lắc: “Ba, hôm nay con thấy không thoải mái trong người, mỗi tháng đều có mấy ngày buồn bực trong lòng mà, ba vậy mà lại nổi giận với con sao?”

Úc Quốc Bình vừa nghe con gái không khỏe, mọi biểu cảm trên mặt đều tiêu tan, hỏi: “Không thoải mái? Con có đau bụng không? Ba đi lấy nước nóng cho con uống nhé.”

Cô kéo tay ông lại, cười: “Ba, để con tự làm được rồi.”

Cô cảm thấy mình thật sự rất hạnh phúc, từ nhỏ đã không cần lo lắng gì, cô muốn gì đều có được, cứ vô tư mà lớn lên. Ngay cả khi quen biết Hứa Vi Mộ, cũng nhờ phúc của ba mẹ đã cho cô gia cảnh tốt như vậy, cô mới không tự ti mà ở bên anh. Tuy cô luôn thấy xuất thân tốt không phải là điều quan trọng trong mối quan hệ hai người nhưng cô vẫn vô cùng cảm ơn ba mẹ đã cho cô điểm mạnh này.

29. Chương 29: Hồ Thẹn

Từ sau khi Hứa Vi Mộ ám chỉ một cách công khai với Úc Cẩn, ngay sau đó anh đã tỉ mỉ lên kế hoạch để bày ra một màn cầu hôn độc đáo, anh hy vọng có thể lưu lại cho Úc Cẩn một đoạn ký ức cầu hôn đẹp nhất, không phụ tấm lòng của cô dành cho anh trong mười năm qua, nhưng anh lại không biết cô thích khung cảnh lãng mạn, hay là tình huống mạo hiểm hay là sao cũng được.

Phải công nhận là anh không có chút kinh nghiệm nào về phương diện này, mặc dù trên phim truyền hình lúc tám giờ, các màn cầu hôn được trang bị tận răng có rất nhiều, nhưng mà tiểu Cẩn có thích hay không? Cô có thể chê anh không có chút sáng tạo nào? Nếu như màn cầu hôn của anh chỉ để lại cho cô ấn tượng là hơi hợt, khi bắt gặp trên ti vi cô sẽ chỉ vào nói: “Kìa, không phải là anh học lại trên đây sao?” Như thế chẳng phải là vô cùng không tốt sao?

Cho nên cuối cùng anh chỉ có thể đặt hy vọng vào Lâm Cháp, người đã từng có kinh nghiệm. Cũng không biết tại sao Hứa Vi Mộ mỗi khi gặp chuyện khó thì phản ứng đầu tiên chính là tìm Lâm Cháp để bàn bạc vấn đề, dù biết rõ càng trông cậy vào hắn ta thì càng vấp phải nhiều trắc trở nhưng vẫn như cũ đi tìm, không biết cái này có thể gọi là tự ngược hay không.

Nhưng hiển nhiên là anh đã tìm nhầm người rồi.

Lâm Cháp là ai chứ? Cần phải cầu hôn hay sao? Nhớ ngày đó, hắn là trực tiếp áp giải Nhan Tập Ngữ đến Cục dân chính để đăng ký có được không! Cầu hôn thì là cái gì, kết hôn mới là tất cả!

Hứa Vi Mộ nghe hắn nói xong thì hít một ngụm khí lạnh, vừa đùa nghịch ngón út vừa nói: “Anh không biết lãng mạn là gì cả.”

Lâm Cháp không thèm liếc Hứa Vi Mộ một cái, phun ra một câu giết người trong chớp mắt: “Lãng mạn có thịt ăn sao?”

“...”

Lâm Cháp tuy rằng không có cầu hôn Nhan Tập Ngữ nhưng cũng không chứng tỏ được hắn không biết lãng mạn. Tuy rằng ngày thường hắn luôn toát ra khí thế nam nhân đầy bá đạo, nhưng thỉnh thoảng lại sắp xếp những bất ngờ nho nhỏ làm cho Nhan Tập Ngữ cảm động, mặc cho hắn ta cần gì cứ lấy, thậm chí là tư thế gì cũng dám thử.

Được rồi, Lâm Cháp hẳn thừa nhận hắn đôi khi lãng mạn chính là vì mục đích thấp kém đó.

Nhìn người anh em tốt đang nhíu mày nhăn mặt, Lâm Cháp có lòng tốt chỉ ra một chiêu: “Anh chọn một khách sạn sang trọng, bày ra một bàn ăn dưới ánh nến lung linh, ở đó cầu hôn xong thì uống chút rượu, người gục rồi thì muốn làm gì thì làm, vẹn cả đôi đường, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

Trên trán Hứa Vi Mộ có thể thấy ba vạch đen rõ ràng, hối hận không thôi nói: “Tôi đúng là tìm nhầm người mà.”

Lâm Cháp như không hề nhận ra mình đang bị khinh bỉ, oán thăm: “Cầu hôn quan trọng đến thế sao? Ôm được vợ về nhà mới là quan trọng nhất, đúng là không thể nào nói chuyện với người chưa từng ăn thịt mà.”

“...” Hứa Vi Mộ chính thức bị nội thương, không đành lòng phản đối: “Nhan Tập Ngữ không có ý kiến gì sao? Anh làm sao có thể chưa cầu hôn đã mang con gái người ta mơ màng về nhà? Tôi không hiểu sao cô ấy lại coi trọng anh đấy?”

Lâm Cháp nheo mắt, đây mà là vấn đề sao? Vấn đề này mà cũng cần phải hỏi sao?

“Tôi lừa cô ấy bao giờ? Là cô ấy lừa tôi trước, lừa người xong rồi còn lừa luôn cả trái tim của tôi.”

“...” Hứa Vi Mộ thật cảm thấy buồn nôn, không hiểu rốt cuộc trong đầu Lâm Cháp chứa cái gì? Bày tỏ những lời kịch sến súa kiểu Quỳnh Dao một cách chững chạc hoàng gia, lại còn có thể nói năng vô cùng hùng hồn đầy lý lẽ mà không hề cảm thấy xấu hổ chút nào như thế.

Anh chỉ có thể thăm than mình đã vô ý trong lúc kết bạn, bây giờ phải tự nghĩ biện pháp là vừa.

.....

Buổi tối lúc Lâm Cháp tan tâm về nhà, Nhan Tập Ngữ đã nấu cơm tối bày sẵn trên bàn, đang nằm trên sofa chờ hắn về cùng ăn.

Lâm Cháp lúc đổi dép ở cửa nhìn trong nhà chan hòa ánh đèn, còn có một thân hình nho nhỏ đang nằm trên sofa, gương mặt ngán ngủ một vẻ của hắn không khỏi cong khóe môi cười.

Khi hắn đến gần nhìn thì mới biết thì ra Tập Ngữ của hắn đã ngủ, khó trách sao hắn đã vào nhà nửa ngày mà cô vẫn không có động tĩnh gì. Bình thường cô sẽ hoan hô nhảy nhót rồi ào đến cho hắn một cái ôm nghênh tiếp, hắn vô cùng hưởng thụ loại hình tiếp đón tràn ngập cảm giác ấm áp này.

Hắn bước chân nhẹ nhàng đi đến ngồi xổm xuống cạnh sô pha. Tập Ngữ đã gả cho hắn ba năm, vừa tốt nghiệp liền trở thành vợ người ta. Cô vừa mới bước ra khỏi giảng đường đại học, còn chưa chân chính nếm trải cuộc sống xã hội đã phải học như thế nào trở thành vợ hiền dâu thảo.

Lâm gia bối cảnh phức tạp, thân tình giữa những người trong nhà lại mỏng, nhưng Tập Ngữ vẫn có thể thích ứng rất khá, trong nhà không ai không thích cô. Hắn đôi khi cũng suy nghĩ, một cô gái nhỏ mới hơn hai mươi tuổi sao có thể làm được như vậy.

Lúc Lâm Khê vừa vào Lâm gia ở một thời gian, người đau khổ nhất là mẹ của hắn Tôn Uẩn, bà không ngờ chồng của mình đã gạt mình mà có người tình bên ngoài, đã vậy còn có một đứa con gái riêng chỉ nhỏ hơn con bà năm tuổi. Quãng thời gian đó, cô vừa phải lo lắng quan tâm cho mẹ, lại còn muốn đem đến cho Lâm Khê cảm giác ấm áp của gia đình, bị kẹp ở giữa như vậy hắn rất khó cho cô?

Hắn luôn sống nội tâm, không hay nói những lời dễ dàng ngon ngọt để cô được vui, vì hắn luôn cho rằng, hành động sẽ luôn biểu đạt tình cảm chân thật hơn những lời tình ý đậm đà gì đó. Thế nhưng hắn đã quên rằng có những lời nếu không nói ra, người khác chưa chắc đã hiểu.

Hôm nay nhìn Hứa Vi Mộ đau đầu khổ não để sắp xếp cho Úc Cẩn một lễ cầu hôn đáng nhớ, hắn mặc dù cười nhạo trong lòng nhưng lại bắt đầu suy nghĩ. Tập Ngữ từ năm mười bảy tuổi đi theo hắn đến nay, hắn đối với cô chỉ có thể sử dụng từ ngang ngược. Ngang ngược ra lệnh cho cô phải thích mình, ngang ngược chiếm hữu cô, ngang ngược không hỏi xem cô đồng ý hay không đã kéo đi đăng ký kết hôn, cô còn chưa kịp hưởng thụ tuổi trẻ tươi đẹp đã bị hắn ngang ngược khiến cô phải trở thành vợ hiền.

Cô có thể hay không oán giận hắn?

Lâm Chấp vẫn cho rằng hắn và Tập Ngữ rất hợp nhau, nên trên cơ bản hắn vẫn luôn tự quyết định, rất ít khi hỏi ý kiến của cô. Thật ra, có nhiều khi cô vẫn muốn phản đối nhưng lại e ngại sắc mặt của hắn nên chỉ có thể đem ý nghĩ của mình yên lặng giấu ở trong lòng?

Nhìn người vợ nhỏ đang chu miệng ngủ say, vẻ mặt hắn trở nên dịu dàng, nhanh chóng cúi người bao phủ đôi môi cô. Hắn đối với Nhan Tập Ngữ có cảm giác như đã bị nghiện, cai không được, mà hắn cũng không muốn cai. Vì vậy từ trước tới giờ hắn đều mạnh mẽ đoạt lấy, buộc cô phải tiến lùi cùng hắn.

Nụ hôn tình tế an ủi bỗng trở nên biến chất, Lâm Chấp chỉ cần dính vào mùi của Nhan Tập Ngữ sẽ rất nhanh không thể khống chế mình. Hắn chậm rãi thâm nhập vào trong khoang miệng của cô, Tập Ngữ lúc này lại nhếch môi một cái tạo cơ hội cho hắn tiến quân thần tốc, trong miệng của cô có vị ngọt ngào của bánh gato, chắc là trong lúc đợi hắn về nhà ăn cơm đã ăn trước lấp bao tử.

Nhan Tập Ngữ ưm một tiếng, nhấp nhèm mở hai mắt, cảm nhận được hai cánh môi đang dính sát vào nhau thì đỏ mặt, nhẹ nhàng dời môi cúi đầu nói: “Anh đã về rồi.”

Lâm Chấp không thể hình dung ra có cảnh nào đẹp hơn cảnh trước mắt hắn bây giờ, trong lòng hắn giờ đây có một luồng ấm áp bao bọc, hắn chỉ biết cuộc sống này hắn tìm kiếm đã lâu, cũng sẽ kéo dài đến hết đời, vĩnh viễn không thay đổi.

“Đúng vậy, bảo bối, anh đã trở về.” Nói xong lại tiếp tục ở trên môi cô đây đưa.

Thật ra hắn không phải chỉ có một bộ mặt nghiêm nghị thường ngày, lời dễ ngon dễ ngọt hắn cũng có thể hạ bút thành văn vậy, nhưng trước giờ hắn vẫn luôn cảm thấy đó chỉ là những lời sáo rỗng nên khinh thường nhắc tới. Trong tình yêu, giữa muôn vàn những lời nói buồn nôn hay thâm tình, hắn chỉ luôn thờ phụng một nguyên tắc: Làm nhiều hơn nói.

Nhan Tập Ngữ không biết hôm nay chồng mình bị cái gì kích thích, lại có thể đem biệt danh mà chỉ lúc vận động trên giường ban đêm mới gọi ra như vậy, cô bỗng cảm thấy xấu hổ, chỉ biết mơ màng cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắn.

Tay Lâm Chấp càng lúc càng khó không chế, di chuyển từ trên cổ cô lần mò xuống vạt áo, khi vừa mới lần vào bên trong vạt áo đến eo cô đã bị Tập Ngữ kéo lại, dùng chút lí trí còn sót lại từ chối: “Chúng ta ăn cơm trước nhé? Em đói lắm rồi.”

Hắn gật đầu: “Ừm, vậy trước tiên lấp đầy bụng em, sau đó em lại lấp đầy anh.”

“...”

.....

Lúc ăn cơm, Tập Ngữ phát hiện hôm nay hắn ăn rất ít, số lần động đũa không bao nhiêu, cô hỏi hắn: “Sao vậy anh? Hôm nay em nấu cơm không ngon sao?”

Mỗi lời nói của cô đều cẩn thận từng tí nhìn vào ánh mắt hắn như thăm dò, sợ hắn có chút nào không hài lòng. Thì ra trong lúc vô tình, giữa bọn họ lại biến thành như vậy. Tập Ngữ tính tình hiền hòa, so với sự cường thế của hắn đều luôn nhẫn nhịn chịu đựng, dù có bị tổn thân oan ức gì cũng sẽ không lên tiếng đáp trả.

Lâm Chấp thề, đây là lần đầu tiên hắn tự nghi ngờ bản thân mình.

“Anh đã nói rồi, là anh đang đợi em lấp đầy anh mà.”

Không có gì bất ngờ xảy ra, hai tai của cô đã bắt đầu đỏ lên. Vợ yêu bé bỏng của hắn đến giờ vẫn còn xấu hổ như thế, thật là đáng yêu!

Nhan Tập Ngữ nghe hắn nói thế chỉ cúi gầm mặt vào bát cơm, cô mới không thêm quẩn hắn, bỗng nhiên lại nhớ tới câu chửi cô ăn no sẽ phải lấp đầy hắn, thế là tốc độ nhai nuốt chậm lại. Dù sao trước khi hiển tế cũng phải để cho cô có thời gian giảm xóc phải không?

Nhớ tới vấn đề Hứa Vi Mộ nói lúc chiều, hắn bỗng cảm thấy không thoải mái, không biết mở miệng như thế nào: “Hứa Vi Mộ hình như muốn cầu hôn Úc Cẩn đấy.”

Động tác ăn cơm của cô dừng lại, trên mặt là nụ cười vui mừng và ngạc nhiên: “Thật sao? Tốt quá, cuối cùng bọn họ cũng đã tu thành chánh quả!” Hai tay cô tạo thành hình chữ thập nho nhỏ, biểu hiện ra hết tính khí trẻ con của mình.

Lâm Chấp hắn ghen tị, người ta yêu nhau rồi cầu hôn, cô có cần phải kích động hơn đương sự vậy không?

Hắn ho nhẹ một tiếng, sửa sang lại sắc mặt vô cùng nghiêm túc nhưng lại không che giấu được sự thấp thỏm của mình, hỏi: “Em rất thích cầu hôn sao?”

Tập Ngữ mở to hai mắt: “Sao ạ?”

Lâm Chấp có thể nói ra đã không dễ dàng gì, cô vợ nhỏ của hắn lại không nghe rõ, hắn nuốt nước miếng, nói lại lần nữa: “Lúc trước anh ngay cả cầu hôn cũng không làm, em có thất vọng không?”

Tập Ngữ nghe xong thì dừng lại mọi động tác, tươi cười cũng mất đi, bộ dáng vô cùng nghiêm túc. Lâm Chấp thấy vậy càng khấn trương hơn, tay phải nắm lấy tay trái không nhúc nhích nhìn cô, bộ dáng giống như một học sinh tiểu học đang ngoan ngoãn chờ bị cô giáo xử lý.

Tập Ngữ tuy trên mặt không có biểu tình gì nhưng trong lòng lại đang cười như điên: Ha ha ha! Lâm Chấp anh thì ra vẫn còn nhân tính nha!

Cô khụ một tiếng, giống như đang chuẩn bị một bài diễn văn dài đòi mạng người khác, ai ngờ cô chỉ nói: “Không thất vọng.” Nói xong lại không thêm nhìn mặt hắn một cái, tiếp tục cầm đũa lên ăn cơm. Ừm, hôm nay cô nấu cơm ngon thật.

Lâm Chấp đang sững sốt, vẻ mặt của hắn bây giờ vô cùng ngốc. Cô ấy nói không thất vọng là có ý gì?

Tập Ngữ len lén cho hắn một cái liếc mắt, nhìn cười đến đau bụng, trên mặt giả bộ như không có việc gì nhưng trong lòng đang vô cùng vui vẻ.

Lâm Chấp muốn xác nhận lại lần nữa, lại hỏi: “Thật sự không thất vọng sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Cháp gật đầu, tảng đá lớn đang đè nặng trong đầu vừa sắp được dỡ xuống, lại bị câu nói hời hợt của cô làm cho hẫng như bị nhấn chìm trong ngàn cơn sóng lớn: “Chưa bao giờ hi vọng thì làm gì có thất vọng?”

30. Chương 30: Mong Chờ

Lâm Cháp nghe Tập Ngữ trả lời xong thì rốt cuộc không còn bình tĩnh được nữa, những lời này của Tập Ngữ ý nghĩa rõ ràng đến mức làm hẫng nản lòng thoái chí. Hẫng vốn hôm nay đã mang tâm lý hổ thẹn, không bình tĩnh, lúc này đây lại không cách nào lấy lại được lí trí của mình, nếu như hẫng có hơi chút tĩnh tâm sẽ không khó phát hiện ra khoe miệng Nhan Tập Ngữ đang chứa ý cười nồng đậm.

Hẫng cúi thấp đầu, quả nhiên là như vậy, đối với hẫng ngay cả chút kỳ vọng cô cũng không có sao?

Tập Ngữ quả thật đã nhìn cười đến đau hông, thật vất vả mới có cơ hội trêu chọc Lâm Cháp một chút, cô dĩ nhiên phải hưởng thụ thú vui này đến cùng. Phải biết rằng thường ngày cô đều bị hẫng ta khi dễ đến phát giận mà không dám ho he gì.

Nhưm mà Lâm Cháp là ai chứ? Hẫng ta sao có thể vì chút hổ thẹn nhất thời mà có thể thay đổi thành con người mới? Hẫng chỉ là chưa xót trong lòng một chút, sau đó lại khôi phục bộ dạng mặt dày không ai chịu nổi, lắc lắc chiếc đũa, giọng nói mang vẻ không hài lòng: “Anh mặc kệ, dù sao thì cả đời này em cũng không có cơ hội hồi hận mà quay đầu đâu.”

Tập Ngữ khoe miệng co giật, người này bá đạo đã thành tính, muốn chơi đùa hẫng thật không vui chút nào. Cô than thở trong lòng một tiếng, thôi được rồi, ai bảo cô là người bản tính lương thiện làm chi.

Cô đứng dậy đi qua phía đối diện, hẫng vẫn ngồi im không nhúc nhích, cả người căng cứng, cô khom lưng ôm hẫng một cái rồi nhỏ nhẹ nói: “Ngốc nghếch, anh tuy ngang ngược, nhưng em tự nguyện nghe theo, như vậy không tốt sao?”

Lâm Cháp có lẽ đối với cô là quá mức ngang ngược, thế nhưng hẫng cũng là người duy nhất trên thế giới này yêu cô đến như vậy. Sự ngang ngược của hẫng đều phát sinh từ lòng quan tâm, điều này cô hiểu rất rõ, thế thì vì sao cô phải chống cự?

Tình yêu không phải chính là như vậy sao? Một người muốn đánh, còn một người muốn bị đánh. Bởi vì em yêu anh nên em nguyện ý dung túng hết thảy.

Lâm Cháp nghe được câu nói của vợ yêu cơ thể dần thả lỏng, chậm rãi quay đầu nhìn gương mặt đang tươi cười của bảo bối. Vẫn là gương mặt dịu dàng như nước, thân hình mềm mại, từng giây từng phút không ngừng đầu độc hẫng, làm hẫng ngày càng mê loạn, chỉ nghĩ làm sao có thể thỏa thích mà cướp đoạt vẻ đẹp của cô, tất cả mọi thứ của cô.

Hẫng vẫn ngồi trên ghế, nghiêng người sang ôm lấy eo cô, khó có khi có bộ dạng yếu đuối này: “Anh sợ có một ngày em không nhìn được nữa, cảm thấy buồn phiền chán ghét, sau đó hồi hận mà bỏ đi.” Nói xong câu cuối, đôi mắt hẫng run rẩy.

Ai cũng sẽ có điểm yếu, Lâm Cháp mạnh mẽ như thế cũng chỉ che giấu nội tâm của mình. Từ khi bắt đầu nhân định Tập Ngữ, cô suốt đời này chỉ có thể là của hẫng, yêu thương cô đã sớm biến thành thói quen của hẫng rồi.

Tập Ngữ gơ tay vuốt lên mái tóc ngắn của hẫng, thở dài nói: “Anh ở đây, em còn có thể đi đâu chứ?”

Trong sự yên tĩnh của đêm, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu ánh sáng của mình xuyên thấu qua lớp thủy tinh rải đầy trên mặt đất, hai người yêu nhau đang tắm mình trong ánh trăng cho nhau cái ôm thắm thiết. Nói hết khúc mắc trong lòng càng làm tăng thêm tình cảm của đôi bên, Tập Ngữ đã biết một Lâm Cháp mạnh mẽ đối với cô cũng có sự bất an, Lâm Cháp cũng biết Tập Ngữ yêu anh so với anh không hề ít chút nào.

Một khúc nhạc đêm biến thành một màn ân ái hoan lạc, Lâm Cháp gặm nhẹ ba chữ động lòng người rồi cùng với Tập Ngữ lên đỉnh, mà Tập Ngữ khoe mắt ướt át ánh lệ đẹp đến say lòng.

Ai cũng không nghĩ tới, người đầu tiên Lâm Khê hẹn gặp khi trở lại thành phố A chính là Kha Thuần Ngôn.

Bọn họ hẹn nhau ở quán café, Lâm Khê đến rất đúng giờ, con gái khi bước ra đường tất nhiên phải chỉnh trang diện mạo cho kỹ. Trên mặt cô ta chỉ có một lớp trang điểm nhẹ, nhìn qua như để mặt mộc nhưng không hề ảnh hưởng chút nào đến nhan sắc. Nhưng mỹ nhân này mang theo vẻ mặt thần bí cộng thêm ánh mắt lạnh lùng, biểu tình cho thấy cô ta không hề bình dị mà gần gũi. Một chiếc váy liền màu xanh nhạt, làn váy nhẹ nhàng lay động trước gió tạo một cảm giác phiêu phiêu như tiên nữ không màng sự đời, đôi giày cao gót dưới chân phát ra âm thanh “đốc đốc” kêu kỳ.

Kha Thuần Ngôn vẫn chưa tới. Lâm Khê ngồi xuống đồng thời không khỏi cười thầm trong bụng, tên này đúng là đang làm giá đây mà. Cô dùng đôi mắt lạnh lẽo quét một vòng phong cảnh xung quanh, thành phố A xem ra cũng không có thay đổi gì lớn.

Nhưng mà người nên hạnh phúc cũng sắp chạm đến hạnh phúc, người nên quên lãng hình như cũng đã sắp biến mất trong trí nhớ, còn cô thì sao?

Xung quanh có không ít người đang dùng ánh mắt tìm tòi đánh giá để nhìn cô, cô nhú mày như muốn nói bản thân không còn kiên nhẫn.

Kha Thuần Ngôn mười phút sau mới xuất hiện, lúc đó Lâm Khê đã uống hết phân nửa ly cà phê của mình. Nếu không phải nhờ hần ta vận dụng thể lực giúp cô rời khỏi sự khống chế của Lâm Chấp, cô mới không thêm ngồi đây lãng phí từng giây từng phút với người đàn ông này.

Bọn họ đã từng gặp qua một lần, hơn nữa còn có một cuộc đối thoại không vui vẻ gì.

Kha Thuần Ngôn quan sát Lâm Khê ngồi đối diện, cô ta rõ ràng đã sớm hết kiên nhẫn nhưng vẫn còn có thể giả bộ bình tĩnh tự nhiên như thế, không hổ là có gien của Lâm gia. Không nói đến tính nguy hiểm của cô ta, chỉ xét theo mặt thẩm mỹ của đàn ông với phụ nữ, Lâm Khê hình như có vẻ quyến rũ hơn Úc Cẩn, nhưng mà lại có vẻ phong trần hơn.

Lâm Khê thấy Kha Thuần Ngôn đến không hề có ý đứng dậy chào hỏi, chỉ nhàn nhạt nói: “Anh đến trễ.”

“Tôi không cho rằng cô quan trọng đến mức tôi phải bỏ xuống hợp đồng trị giá mấy nghìn vạn.” Kha Thuần Ngôn nhẹ nhàng nói biểu lộ lập trường của mình.

Cô cũng không nổi giận, cười lạnh một tiếng: “Vậy sao? Vậy vì sao anh lại giúp tôi?”

Kha Thuần Ngôn trực tiếp nói rõ ý đồ của mình: “Tôi muốn chen giữa Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn.”

Cô ta bùng ly cà phê lên, nhấp một miếng rồi bỏ xuống: “Lý do?”

“Vì Úc Cẩn.”

Cô ta cứ nghĩ là hần ta cùng Hứa Vi Mộ có xung đột với nhau nên muốn trút giận, chưa từng nghĩ đến lại có liên quan đến Úc Cẩn. Một người đàn ông như Kha Thuần Ngôn, sao có thể để ý đến Úc Cẩn? Ngoài gia thế ra cô ta căn bản không có gì đáng chú ý cả.

Tay cô ta không khống chế được mà khẽ run, lập tức rút tay lại, khẽ ngã ra đằng sau sofa, trấn định lại tinh thần: “Anh xem trọng cô ta sao?”

Câu nói này nghe có vẻ lỗ mãng, Kha Thuần Ngôn không hài lòng nhú mày.

“Coi trọng điểm nào nhất? Gia thế sao?”

Lâm Khê lại đưa ra thêm câu hỏi, không biết vì sao nhưng cô ta đúng thật không nghĩ ra ưu điểm nào của Úc Cẩn.

“Cô sẽ không hiểu.” Hần đã có bản lĩnh giải thoát cô ta ra khỏi Lâm Chấp, sao có thể vì gia thế của Úc Cẩn mà cố chấp theo đuổi?

Kha Thuần Ngôn nói lời này có hơi quá trớn, ánh mắt của cô ta làm cho người khác rung mình: “Tôi đúng là không hiểu, vì sao ai ai cũng đem cô ta nâng niu trong lòng bàn tay? Hứa Vi Mộ như thế, Nhan Tập Ngữ mà ngay cả Úc...”

Tâm tình cô ta kích động, giọng nói líu lo còn mang theo sự sắc bén.

Kha Thuần Ngôn không nghe rõ câu cuối cùng kia, hỏi lại: “Ngay cả ai?”

Cô ta điều chỉnh lại vẻ mặt, hô hấp bình tĩnh nói: “Điều đó anh không cần biết, quan hệ giữa chúng ta căn bản chỉ là lợi dụng lẫn nhau.”

Đã không là bạn, không cần phải nhiều lời.

Ngay cả Kha Thuần Ngôn cũng không thể không thừa nhận, Lâm Khê không đơn giản chút nào, thảo nào Úc Cẩn đầu không lại cô ta.

Úc Cẩn gần đây đúng là cửa lớn không ra cửa nhỏ không đến, cô lấy cớ bụng không thoải mái mà làm tổ trong nhà. Cô rõ ràng là bị lời nói của Hứa Vi Mộ dọa sợ, thế nhưng tâm tình lại phức tạp, có ngưỡng ngùng, có sợ hãi mà nhiều hơn là chờ mong.

Cô nghe nói lần đầu tiên của con gái sẽ rất đau, cũng không biết có đau hơn cô đau bụng bây giờ không. Cũng nghe nói nếu đó là lần đầu tiên của người đàn ông thì con gái sẽ càng khổ sở hơn nữa, bởi vì anh ta không có kinh nghiệm, mà Hứa Vi Mộ chính là lần đầu tiên. Thế nhưng cô đối với chuyện đầu tiên này của Hứa Vi Mộ mà mừng thầm, nghĩ đến liền đỏ mặt.

Cô cảm giác hình như mình đang tư xuân, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Chỉ cần cô nghĩ đến hình ảnh cô và Hứa Vi Mộ ở bên nhau liền không ngăn được tim đập rộn ràng.

Nhưng mà hình như nam nhân đối với loại chuyện này là vô sự tự thông (không cần học cũng biết), bản thân cô không có kinh nghiệm, không biết có bị anh ghét bỏ hay không, điều này làm cho cô suy nghĩ rất là hại não. Thế là cô nhún tin hỏi anh: “Anh nghĩ xem em có nên xem vài cuốn phim để học hỏi hay không?”

Lúc Hứa Vi Mộ nhận được tin nhắn mở ra xem, anh đang trong cuộc họp. Đến khi nhìn thấy nội dung kia thì suýt nữa bị nước miếng làm sặc chết, nhận thấy tầm mắt của mọi người đang tập trung về mình, anh thấp giọng khụ một tiếng rồi nhắn lại hai chữ: “Không được.”

Úc Cẩn đối với câu trả lời của anh cảm thấy không đồng ý: “Vậy tại sao đàn ông các anh lại xem được?” Cô chỉ là xuất phát từ sự hiếu kỳ, hơn nữa anh càng nói không được xem thì cô càng muốn làm trái lại.

Hứa Vi Mộ lần nữa đọc tin nhắn xong, trong đầu cũng không còn ý tưởng gì để họp, cho nên liền giải tán: “Hôm nay đến đây thôi, tan họp.”

Trưởng phòng các phòng ban vừa bước ra ngoài vừa đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng cuộc họp chỉ mới bắt đầu chưa tới nửa tiếng mà? Phương án mới chỉ nói có một nửa mà?

Hứa Vi Mộ trực tiếp gọi điện thoại đến: “Mới không gặp có một ngày, em lại ngứa da phải không?”

Cô bĩu môi: “Thì đúng là vậy mà, anh có thể xem, dựa vào đâu mà em không được xem?”

“Em cứ trêu chọc anh như thế, đừng trách anh không thương tiếc em là lần đầu tiên.”

“...” Úc Cẩn bị lời nói kiên định của anh làm cho ngại ngùng, nhưng vẫn ủy khuất nói: “Em chỉ sợ biểu hiện không tốt, làm anh không hài lòng.”

Hứa Vi Mộ nghe xong ho càng thêm lợi hại, cô gãi cả ngày trong đầu toàn suy nghĩ những thứ lộn xộn! Bết bát nhất chính là, cô chỉ thuận miệng nói dăm ba câu mà anh lại nổi lên phản ứng.

“Anh không cho em xem vì những phim kia đều là làm theo bản năng con người, anh không muốn em nhìn thấy mặt xấu rồi sinh ra sợ hãi, buồn nôn, lại không cho anh chạm vào em. Tiểu Cẩn yên tâm, anh sẽ từ từ chỉ dạy cho em.”

Úc Cẩn nghe anh nói nguyên nhân vốn có chút cảm động, đến lúc nghe thấy câu cuối, nhin không được mà phản bác: “Nói thật hay, làm như đã từng có kinh nghiệm không bằng.”

Những lời này tuyệt đối là trắng trợn cười nhạo!

Hứa Vi Mộ nội thương, nha đầu kia sao càng ngày càng lớn ga, càng ngày càng biết đùa giỡn người khác thế này? Anh thủ thân như ngọc là vì ai? Anh thấp giọng dụ dỗ: “Anh sẽ cho em biết kiến thức phong phú sẽ không hề thua kém kinh nghiệm.”

Hai má Úc Cẩn bây giờ đã đỏ bừng, giọng nói trầm thấp mê người của anh, thông qua điện thoại truyền đến bên tai còn treu người hơn gấp bội.

“Vây...vây sau này anh cũng không được xem phim nữa.” Vừa nghĩ đến anh nhìn nữ nhân khác không đứng đắn, cô liền...

Hứa Vi Mộ không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu như thế, hài lòng cười ra tiếng: “Ai đã có bạn gái còn đi xem phim kia làm gì? Bảo bối, anh đã tồn trữ lượng rất tốt, mấy ngày nay em bồi dưỡng cho tốt, chuẩn bị sẵn sàng cho anh nhé.”

Âm cuối hơi lên giọng, tràn đầy khiêu khích và dụ dỗ.

“Sắc lang!” Úc Cẩn cười mắng một tiếng rồi cúp điện thoại.

Vốn nghĩ treu đùa anh một chút, thế nào cuối cùng lại là mình bị câu hồn đi mất? Cô tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của anh, không khỏi thầm than đạo hạnh của mình còn quá nông cạn.

31. Chương 31: Lâm Khê

Úc Cẩn mặc dù bị anh dọa sợ đến tâm trạng hoảng loạn nhưng vẫn không che giấu được lòng hiếu kỳ nên đã đi tìm người phụ nữ đã có chồng – Nhan Tập Ngữ, để học hỏi.

“Khụ khụ khụ...” Tập Ngữ đang ngồi uống nước chanh đối diện bị câu hỏi của cô làm cho sặc, ho đến mặt đỏ bừng.

Cô chậm chậm nâng đầu lên, gương đôi mắt nai tơ cộng thêm vẻ mặt ngây thơ hỏi Úc Cẩn: “Cậu vừa...hỏi cái gì?”. Cô không có nghe lầm đấy chứ?

Úc Cẩn thật ra cũng đang rất ngại ngùng nhưng vẫn cố gắng to gan mà hỏi lại lần nữa: “Lần đầu tiên của cậu và Lâm Chấp là lúc nào?”

Nhan Tập Ngữ sau khi nghe xong mới xác định bản thân không có nghe nhầm, cho nên mặt cô càng ngày càng đỏ hơn, ánh mắt lảng tránh không dám nhìn thẳng Úc Cẩn, ngoài miệng thì nói sang chuyện khác: “Cậu và Hứa Vi Mộ đã xảy ra quan hệ?”

“Còn chưa có.” Úc Cẩn lắc đầu, sau đó vẫn nắm lấy Tập Ngữ không buông “Cậu mau nói đi, là lúc nào?”

Tập Ngữ chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt, dùng giọng nói lí nhí như muỗi kêu nói: “Nghỉ hè...lớp mười hai...”

Úc Cẩn nghe xong thì kinh ngạc đến đứng bật dậy, âm lượng đột nhiên cao vút lên, hướng về phía Nhan Tập Ngữ hét to: “CMN! Lâm Chấp kia thế mà lại dám đem cậu ăn sạch sành sanh từ sớm thế à!”

Giọng nói của Úc Cẩn vốn đã vang dội lại kèm theo vẻ mặt tức bất bình, cho nên có không ít ánh mắt đang tập trung lại bàn của hai cô. Nhan Tập Ngữ tính cách vốn đã hay xấu hổ nay lại càng muốn chui xuống đất, cô chỉ biết đưa mắt ra hiệu cho Úc Cẩn để cô ấy bình tĩnh lại, ngồi xuống trước rồi nói sau.

Úc Cẩn còn chưa định thần lại từ trong kích động, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Nghỉ hè lớp mười hai, mình nhớ rồi, thời gian đó hai người các cậu hình như là đi du lịch ở Kuala Lumpur, mình còn nhìn thấy hình chụp của hai người ở tòa tháp đôi, hai người sớm như vậy mà đã...”

Mặc dù là bạn khưê mật thân thiết đến cỡ nào, nhưng khi thảo luận chuyện này vẫn có chút ngại ngùng, Nhan Tập Ngữ hắng giọng một cái, nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Là chính cậu muốn biết mà.”

Về mặt Úc Cẩn lại gian xảo: “Lừa đảo, vậy mà còn cùng mình ước hẹn là việc này nhất định phải đợi đến đêm tân hôn.” Trước đây khi đã quen biết nhau một thời gian, hai người còn thảo luận về nhận định của mình về phương diện này.

Hơn nữa cả hai còn cùng nhất trí rằng muốn đem phần tốt đẹp nhất này để đến đêm tân hôn. Hai cô đều e ngại rằng người bên cạnh mình bây giờ vẫn không phải là người sẽ đi cùng mình đến suốt cuộc đời, thật ra thì bây giờ vẫn nhiều người còn quan trọng đối với việc người vợ của mình còn trong trắng hay không. Vậy mà Nhan Tập Ngữ vào nghỉ hè năm lớp mười hai đã cùng Lâm Cháp. Hơn nữa cô ấy cũng không thêm nói gì với cô.

Nhan Tập Ngữ nghe bạn tốt lên án, oan ức nói: “Việc này không phải do mình tự làm chủ được, ai biết anh ấy...”

Bọn họ ban đầu chỉ là đơn giản cùng nhau đi du lịch để giải trí mà thôi, cô đâu biết sẽ xảy ra loại chuyện chứ? Lúc đó Lâm Cháp mời cô cùng đi du lịch mừng tốt nghiệp, mặc dù cô vô cùng háo hức những phản ứng đầu tiên vẫn là không ngủ chung phòng. Cho nên cô muốn anh xác nhận là sẽ thuê hai gian phòng, Lâm Cháp cũng đảm bảo rằng nếu cô không cho phép thì anh sẽ không động vào cô, sẽ luôn tôn trọng cô nên cô mới yên lòng hưởng thụ chuyến đi.

Thế nhưng khi tới Kuala Lumpur, mọi chuyện đều khác hẳn. Mặc dù với trình độ tiếng Anh của cô thì không có trở ngại gì về mặt giao tiếp, nhưng ở một đất nước xa lạ, mọi người đều nói tiếng Anh theo cách của mình, cách phát âm cũng không giống nhau.

Sau khi tới khách sạn, Lâm Cháp với vẻ mặt khó xử nói với cô rằng họ chỉ còn một phòng, nhưng là phòng đôi, có hai cái giường. Anh cẩn thận thăm dò ý kiến của cô, nói: “Nếu như em không đồng ý, chúng ta có thể đổi khách sạn khác.”

Thấy cô có chút do dự, Lâm Cháp lại nói thêm một câu: “Chẳng lẽ em không tin anh sao?” Liền đem phòng tuyến của cô hoàn toàn đánh bại.

Đã trải qua sáu giờ bay, một giờ ngồi xe taxi, Tập Ngữ đã mệt đến không thể nhúc nhích được, cô cũng không muốn thể hiện mình là người quá bảo thủ, dù sao cũng có hai cái giường, cho nên cô đồng ý.

Nhưng mà cô nam quả nữ ở chung một phòng, làm gì có chuyện trong sáng như cô nghĩ? Lau sừng cướp cò là chuyện xảy ra trong nháy mắt, cô đang ở trong độ tuổi tò mò nhưng lại đối với tình dục vô cùng mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì, đến khi cô phản ứng lại đã thấy bị anh đè dưới thân. Thấy cô sợ hãi khóc thành tiếng, Lâm Cháp nhẹ nhàng hôn cô, dỗ dành, thủ thủ bên tai cô: “Tiểu Ngữ, đừng sợ.”

Không biết là do giọng nói của anh quá mê người hay là cách an ủi ngập tràn sự quan tâm mà khi cô lặng lẽ mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt anh vừa kiên nhẫn chịu đựng vừa dịu dàng dỗ dành, lại có chút mềm lòng, sau đó liền không thể quay đầu.

Lâm Cháp vừa mới ném thử tình dục, càng dính vào càng không thể dừng lại, cô phải nỉ non cầu xin tha thứ mấy lần anh mới bằng lòng buông tha cho cô. Loại chuyện này, đã có lần đầu tiên tất nhiên sẽ có nhiều lần nữa.

Đợt nghỉ hè năm đó, Nhan Tập Ngữ tận lực trốn tránh Úc Cẩn, vì sợ cô ấy nhìn ra sự khác biệt nào đó rồi cười nhạo cô. Dù sao đối với một nữ sinh chưa đến hai mươi tuổi mà đã phát sinh loại chuyện này thì cảm thấy khó xử là không thể tránh khỏi.

Úc Cẩn nghe xong sau đó phân tích sơ bộ tình huống lúc đó rồi đưa ra kết luận: “Nhất định Lâm Cháp đã cố ý lừa gạt cây, một khách sạn lớn như vậy làm sao chỉ có thể một phòng duy nhất được!”

Về sau Nhan Tập Ngữ cũng đã suy nghĩ đến khả năng này, nhưng mà nó quan trọng không? Sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, cần gì phải truy cứu ai đúng ai sai? Cô đã xác định chính là anh, cho nên thời điểm nào cũng không còn quan trọng.

“...” Úc Cẩn hít một hơi khí lạnh, nói: “Quả nhiên, sau khi trở thành phụ nữ thì tư tưởng cũng đã khác xa.”

Nhan Tập Ngữ lại không đùa giỡn với cô: “Cậu cũng đừng giả bộ rụt rè nữa, rõ ràng là hận không thể hạ gục Hứa Vi Mộ từ lâu, lại không cho hắn động vào.”

Úc Cẩn bĩu môi: “Ai không cho anh động, rõ ràng là tại anh...”

“Hắn thế nào?”

“Hắn thế nào?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu như trống bỏi rồi chúi mũi vào ly nước trái cây.

Dì cả của cô đã đi được mấy ngày nhưng Hứa Vi Mộ vẫn không tỏ vẻ gì, động tác thân mật nhất với cô vẫn chỉ là hôn với hôn, sắc mặt trên gheo của anh chạy đâu mất rồi? Không thể nào để một cô gái như cô lại mặt dày mà hỏi anh: “Này, không phải anh nói là muốn ăn em sao?”

Con mẹ nó! Càng nghĩ càng oan ức, là do anh không chịu động vào cô, được chưa?

Tập Ngữ nhìn điệu bộ muốn nói lại thôi của cô, cảm thấy vui sướng khi người gặp nạn: “Chắc chắn, có người bị ghen lâu rồi nhưng lại không thể đi trêu chọc đàn ông nha.”

Chiều muộn, Hứa Vi Mộ gọi điện thoại cho cô: “Em đang ở đâu?”

Úc Cẩn giận dỗi trả lời: “Ở nhà.”

Anh lại không nghe ra có gì khác thường, lại hỏi: “Vậy sao không đến công ty anh?”

Nghe xong lời này Úc Cẩn tất nhiên càng giận hơn nữa: “Công ty của anh cũng không phải là nhà của em, mỗi ngày em đến đó làm gì?”

Hứa Vi Mộ lúc này mới nhận ra tâm tình của cô không tốt, nhẹ giọng dụ dỗ: “Sao lại bực bội rồi? Ngoan, tối nay cùng đi ăn cơm.”

Cô không kiên nhẫn đập bàn một cái, lớn giọng nói: “Hứa Vi Mộ, em cũng không phải là con cún nhà anh, dựa vào cái gì anh gọi đến thì em đến mà bảo đi thì phải đi?”

Câu này của cô có chút quá đáng, mặc dù biết vậy nhưng cô lại không thể kiềm chế được, cũng không biết là mình đang giận dỗi cái gì. Sau khi cúp điện thoại, Úc Cẩn tỉnh táo lại mới cảm thấy hối hận không thôi, sao lại nổi giận với anh chứ?

Hứa Vi Mộ không hiểu vì sao bị cô lớn tiếng, gần đây anh không có trêu chọc gì cô, hơn nữa không phải đi cả của cô đã đi rồi sao? Tại sao lại vẫn sáng nắng chiều mưa như vậy? Anh đang ngồi nghiền ngẫm nguyên nhân thì lại nhận được điện thoại của cô.

Giọng nói của cô mềm mại: “Xin lỗi, em không nên nổi giận với anh.”

Hứa Vi Mộ hiện tại có thể tưởng tượng ra cảnh cô đang cúi đầu nhìn xuống đất, tay vò vò góc áo, vừa nói xin lỗi vừa bĩu môi, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp: “Ngốc, em không cần xin lỗi anh? Hai chữ xin lỗi này sau này không được nói nữa.”

“Dạ.” Cô ngoan ngoãn đáp lại. Trong giọng nói của anh tràn đầy dịu dàng và cứng chiu, cô không tự chủ được nở nụ cười, quên luôn hết cuộc tại sao mình lại nổi giận.

Bầu không khí cuối cùng cũng dịu xuống, anh lại lần nữa hỏi: “Tối nay ăn cơm với anh nhé?”

“Được, em sẽ đến chỗ anh.”

Hứa Vi Mộ đang nghĩ đến câu nói kia của cô “Công ty của anh không phải nhà của em, mỗi ngày em đến đó làm gì?” nên lên tiếng nói:

“Không cần, anh sẽ đến đón em.”

Hơn bốn giờ chiều, thư ký vào thông báo: “Hứa tổng, bên ngoài có Lâm tiểu thư muốn gặp anh.”

“Ai?”

Thư ký lại đột nhiên ập úng, đứng nhìn sắc mặt của anh đến nửa ngày sau mới lên tiếng: “Cô ấy nói... cô ấy nói cô ấy là bạn gái của anh.”

Trên mặt Hứa Vi Mộ toàn là vẻ hoài nghi, nếu đã nói như vậy, còn là một cô gái họ Lâm, trừ phi...

Anh ngay cả phân phó cũng không kịp, trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc. Lâm Khê đang thông thả đứng ngoài cửa, dường như đoán trước việc anh sẽ ra tận cửa đón cô là chuyện bình thường, cho nên không hề kinh ngạc, trên mặt nở một nụ cười đúng mực: “Anh Vi Mộ, đã lâu không gặp.”

Hứa Vi Mộ nghe cô ta gọi như vậy thì nhướn mày, không biết cô ta đang giở trò quỷ gì. Hai năm không gặp, cô ta càng ngày càng trở mã, trang điểm càng xinh đẹp, nhưng tâm tư vẫn giấu cực sâu, không ai biết rằng đằng sau nụ cười đó, suy nghĩ thật sự của cô ta là gì.

“Đã lâu không gặp.” Tình hình thực tế của bọn họ vốn là như thế, một câu đã lâu không gặp, cũng cho cô ta chút mặt mũi.

Lâm Khê thấy anh cứ như vậy đứng ở cửa, dường như không muốn nói chuyện với cô ta, đôi mi thanh tú hơi nhướn lại: “Hai năm không gặp, anh không muốn mời em ly nước sao?”

“Mời vào.” Thái độ của anh đối với cô, cùng với người qua đường không khác lắm.

Lâm Khê giật giật khóe miệng đi sau lưng anh vào phòng làm việc. Đối với vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu của thư ký chỉ mỉm cười, cô ta vốn cũng không có nói sai, cô ta là bạn gái của Hứa Vi Mộ, nhưng mà, thiếu hai chữ “đã từng” mà thôi.

Hứa Vi Mộ đối với phản ứng của thư ký làm như không biết, chỉ đạo: “Rót cho Lâm tiểu thư một chén trà, nhanh chút.”

Lời vừa nói ra liền biểu lộ lập trường của hắn. Lâm Khê với hắn mà nói chỉ là một vị khách bình thường.

“Vâng, Hứa tổng.” Thư ký bỗng nhiên chảy mồ hôi lạnh, không biết lai lịch của vị mỹ nữ có khí chất mạnh mẽ này là gì.

Hứa Vi Mộ trở lại vị trí ghế ngồi của mình, đầu cũng không ngẩng lên, chuyên tâm làm việc, nhưng vẻ mặt mất tự nhiên đã bán đứng anh.

Ngược lại, Lâm Khê lại vô cùng thông thả thưởng thức cách bày trí trong phòng làm việc, cô ta ngồi vào ghế sofa, nhìn bộ dáng đang giả vờ bình tĩnh của anh khoan thai nói: “Anh không hiểu kỳ tại sao em lại trở về sao?”

32. Chương 32: Khúc Nhạc Đạo

Hứa Vi Mộ nghe Lâm Khê nói chỉ nhàn nhạt trả lời: “Không cần đoán cũng biết, cô không phải là dùng lại trò cũ hay sao, dựa vào bề ngoài gây thơ vô tội của mình để lừa gạt những kẻ lẩm tiển.”

Lâm Khê vốn không định nói sự thật với anh ta, cô chỉ muốn cảnh cáo anh ta một chút, rằng cô không còn là một con bé dễ bảo, không biết phản kháng mà để mặc cho anh ta và Lâm Chấp an bài như trước kia nữa. Không ngờ Hứa Vi Mộ một chút tò mò cũng không có, chỉ nói những lời mỉa mai châm chọc.

“Nghe nói anh và Úc Cẩn đang hẹn hò.”

Hứa Vi Mộ đầu cũng không ngẩng lên: “Đúng.”

“Anh đã hứa với em chuyện gì còn nhớ không?”

Hứa Vi Mộ xuy cười một tiếng, lúc đó đồng ý với cô ta cũng chỉ là kế hoãn binh mà thôi: “Nếu không phải vì cô, tôi và tiểu Cẩn đã ở bên nhau từ lâu rồi.”

Trên mặt Lâm Khê không có bất kỳ vẻ áy náy nào, ngược lại còn nói: “Xem ra anh cũng thừa nhận tầm quan trọng của em.”

Năm đó sở dĩ Lâm Khê nói sự thật cho Hứa Vi Mộ nghe vì cô chắc chắn Hứa Vi Mộ sẽ không đi hỏi lại Úc Cẩn cho rõ ràng, càng không để cô ta trực tiếp nói với Úc Cẩn, vì vậy cô ta nghĩ rằng mình có thể khống chế được tình cảm của bọn họ.

“Mấy năm qua tôi đã cho người đi điều tra lại chuyện năm đó, nhưng mà dù sao đã 30 năm rồi, có một số chuyện đã sớm biến mất không để lại dấu vết, cô cứ như vậy mà khẳng định chú Úc phụ mẹ cô sao?”

Điều này chỉ là vẩy ngược của Lâm Khê, con người cô ta co rút lại, chân mày nhướn lên: “Mẹ tôi sẽ không nói dối!”

Hứa Vi Mộ nhàn nhạt lên tiếng: “Tôi chỉ là nhắc nhở cô một chút, chuyện gì cũng không thể nghe từ một phía, chú Úc đã ở bên cạnh tôi từ nhỏ, chú ấy là người thế nào tôi biết rõ nhất, hi vọng cô nên tìm hiểu rõ ràng rồi quyết định tiếp theo nên làm gì thì phải.”

Lâm Khê châm chọc: “Ông ta là ba của Úc Cẩn, tất nhiên anh phải đứng về phía ông ta, còn tôi chỉ tin mẹ của tôi.”

“Tôi không cần biết cô có tính toán gì, tôi không mong vết thương của cô lại làm hại đến Úc Cẩn.”

Ánh mắt của Hứa Vi Mộ sắc bén như đang xem thấu trong lòng cô ta, Lâm Khê ha hả cười: “Nếu đã như vậy, tôi không quấy rầy anh làm việc nữa, tôi về trước.”

“Không tiễn.”

Lúc Lâm Khê đi ra khỏi phòng làm việc, trên môi vẫn giữ nụ cười, Hứa Vi Mộ đã sớm không còn là thiếu niên dễ nghe chuyện gì về Úc Cẩn đều trở nên hỗn loạn, thiếu kiềm chế như mấy năm trước. Anh ta hiện tại đã khó đối phó hơn nhiều. Anh cũng biết là đã làm trái lời hứa, đúng không? Trong lần trả thù này, ai cũng không được phép thoát, Úc Cẩn càng không thể.

Hứa Vi Mộ thấy Lâm Khê đã rời khỏi, liền gọi một cuộc điện thoại: “Đi điều tra xem tình hình của Lâm Khê ở thành phố B mấy năm nay thế nào, ai là người giúp cô ta trở về đây.”

Nếu lần này Lâm Khê trở về để ngã bài vậy anh cũng nên tìm chú Úc để hỏi manh mối tìm chứng cứ. Anh đã không còn là cậu thanh niên dễ dàng mất kiểm soát như trước đây nữa, có một số việc cũng không thể tiếp tục giấu diếm Úc Cẩn.

Suy nghĩ một lúc, Hứa Vi Mộ lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Chấn.

“Em gái của anh đã trở về.”

“Có thể đoán được. Thuận tiện tôi nhắc nhở cậu một câu, tôi không có em gái.”

Hứa Vi Mộ cũng biết tính tình của anh ta nên không để ý, nhưng vẫn hỏi thẳng: “Anh cảm thấy ba anh đối xử với Lâm Khê và mẹ của cô ta thế nào?”

Chỉ nghe Lâm Chấn hừ một tiếng: “Ở sau lưng mẹ tôi lên lút quan hệ với bà ta, sau đó ông ta còn đem con gái riêng về Lâm gia, anh nói xem rốt cuộc là đối xử thế nào?”

Hứa Vi Mộ trầm mặc một lúc, dường như chú Lâm đối với mẹ của Lâm Khê cũng không phait hoàn toàn không có tình cảm.

“Lâm Khê lần này trở về rõ ràng là để trả thù. Nếu có thể, tôi nghĩ anh nên hỏi rõ ràng chú Lâm về chuyện năm đó, tôi cũng sẽ tìm chú Úc để dò hỏi, không thể kéo dài được nữa.”

Mặc dù Hứa Vi Mộ đã nói buổi tối sẽ đến đón cô, thế nhưng Úc Cẩn vẫn chủ động tìm đến Hứa thị, ai bảo cô không kiềm chế được nỗi nhớ trong lòng làm chi. Trong tình yêu luôn có một loại cảm giác gần bó ngọt ngào như vậy, anh đã là người nội tâm vậy thì cô có gì phải rụt rè?

Cô vừa đến trước cửa phòng làm việc đã thấy thư ký nhìn cô như muốn nói gì nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Úc Cẩn nghiêng đầu khó hiểu nhưng cũng không để ý, đẩy cửa ra: “Surprise!”

Hứa Vi Mộ đang nhập tâm suy nghĩ bỗng hoàn hồn, anh nhìn thấy gương mặt tươi cười dịu dàng ở cửa thì cũng nhẹ nhõm bật cười theo. Tiểu Cẩn chính là như vậy, đôi khi cô sẽ vì một chuyện không đâu mà náo loạn với anh, mặc dù tính tình có chút nhỏ nhen, thế nhưng sau đó người làm cho mọi việc trở nên tốt đẹp cũng chính là cô.

Về điểm này, anh luôn cảm thấy không có gì tốt hơn. Ai cũng biết phụ nữ rất khó chiều, trong lúc các cô ấy tức giận thì cho dù bạn có nói gì cũng đều là sai, nhưng tiểu Cẩn của anh không bao lâu sau đó sẽ bình tĩnh lại. Thậm chí trong lúc anh còn chưa nghĩ ra cách dỗ dành cô thì tâm tình của cô đã chuyển biến tốt như không có việc gì.

Sau này Úc Cẩn nói với anh: “Em căn bản là không đành lòng nổi giận với anh, ngược lại sau đó còn tự kiểm điểm xem trong lúc nổi giận có nói gì tổn thương anh hay không. Cho nên nếu em nổi giận anh cũng không cần dỗ em, đợi em bình tĩnh nghĩ thông suốt rồi sẽ đến tìm anh.”

Sau khi nghe xong, anh ngoài ôm cô càng chặt hơn thì cũng không biết làm gì khác để biểu hiện những rung động trong trái tim mình.

“Anh đã nói tối sẽ đến đón em mà?”

“Em biết. Nhưng em nghĩ xem chỗ này là hình như không có gì sai, ai bảo anh một ngày thì có đến mười tiếng ngồi ở đây làm gì?” Úc Cẩn nói xong lại tự chà chà cánh tay mình: “Sao em lại có thể buồn nôn như thế nhỉ? Một chút cũng không giống em.”

Hứa Vi Mộ không thể nín cười, trong lòng lại là một mảnh ấm áp. Có ai khi yêu sẽ không thay đổi tâm tính chứ? Có phải anh cũng đã thay đổi rất nhiều không? Vì muốn trở thành người mà đối phương yêu thích cơ mà.

“Bởi vì em có anh.” Anh bày tỏ những lời này hoàn toàn theo tâm ý của mình, không hề tô son trát phấn.

“Được rồi, anh thắng.”

Hứa Vi Mộ dường như có chút rối loạn, Úc Cẩn quá đơn giản, chỉ mới như vậy mà cô đã không có sức chống cự, liên tiếp bị đánh bại. Nếu như anh tấn công thêm chút nữa, cô chắc chắn sẽ không giữ lại gì.

Úc Cẩn yên tĩnh ngồi trên sofa xem tạp chí, ánh mắt đảo qua ly nước có dấu son hồng trên miệng ly, thuận miệng hỏi: “Anh vừa mới có khách à?”

Động tác của Hứa Vi Mộ bất ngờ dừng lại, không biết lời này của cô có phải là thăm dò hay không, hay là cô đã biết Lâm Khê trở về?

Lần trước, cô từ Kha Thuần Ngôn biết được tin tức Lâm Khê muốn trở về, việc đầu tiên cô làm không phải là đi tìm anh hỏi rõ ràng mà là trốn tránh thương tâm một mình, cho nên anh không thể lại giấu giếm cô: “Là Lâm Khê, cô ta đã trở về.”

“Vậy sao?” Úc Cẩn tiếp tục lật một trang lại không nghĩ đến việc tra hỏi tiếp, từ lúc Hứa Vi Mộ giải thích rõ ràng với cô, cô dường như đã đem chuyện Lâm Khê muốn quay về quên sạch.

“Cô ta đến tìm anh là vì chuyện năm đó.” Hứa Vi Mộ chỉ nói đến đó rồi dừng, dù sao chuyện năm xưa sự thật như thế nào anh vẫn còn chưa biết rõ, lúc này không phải là lúc để nói với cô.

“À.”

Úc Cẩn phản ứng như vậy làm anh nghĩ không ra là ý gì, nhưng để phòng ngừa anh vẫn nhắc nhở cô một chút, chân chừ nói: “Nếu như Lâm Khê cô ta tìm em...”

Hứa Vi Mộ chưa nói xong đã bị cô cắt ngang, cô trừng mắt: “Cô ta rất quan trọng sao? Em có nói là muốn gặp cô ta sao?”

Cô sẽ không ngu xuẩn như năm đó. Cô và Tập Ngữ đối xử với Lâm Khê rất thật tình, không chút nào che giấu tâm tư của mình, chuyện tình cảm đều cùng nhau chia sẻ. Lâm Khê biết rõ cô thích Hứa Vi Mộ, nhưng vẫn qua lại cùng anh. Lúc ấy cô còn tưởng hai người thật lòng yêu nhau nên tự ủy khuất chính mình.

Nhưng Hứa Vi Mộ đã nói cô ta chính là ghen tị, không chịu được cảnh người ta hạnh phúc. Úc Cẩn cho rằng, cô và Tập Ngữ mang cho Lâm Khê cảm giác ấm áp, ít nhất có thể thay đổi tính cách tự ti của cô ta, lại không ngờ rằng điều đó còn xa lắm. Úc Cẩn không muốn nghĩ rằng Lâm Khê là chịu ảnh hưởng từ mẹ, dù sao mẹ cô ta chính là người thứ ba, cùng ba Lâm Cháp, người đàn ông đã có vợ, có quan hệ.

Cô ghét kẻ thứ ba, ghét người đi phá hư tình cảm của người khác, nhất là loại người trong lòng ghen tị với hạnh phúc của người khác nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ duy trì tình bạn tốt đẹp. Mặc kệ Lâm Khê có làm gì đi nữa cũng không thể chia rẽ cô và Hứa Vi Mộ, tám năm thâm mến mới tu thành chính quả, cô không muốn cách xa anh, một giây cũng không được.

Năm đó cô cho là bọn họ yêu nhau thật lòng, cũng hiểu rõ trong tình yêu không thể miễn cưỡng cho nên lựa chọn thoái lui, giấu diếm tâm tư của mình, nhưng hiện tại cô sẽ không mềm yếu, cô cũng là con người, cũng biết nổi giận.

Tối hôm đó, cô và Hứa Vi Mộ ăn cơm ở một nhà hàng Pháp, nơi ánh đèn vàng bao phủ khắp nơi, trên bàn chỉ có một cây nến đỏ, làm cho bữa ăn càng thêm lãng mạn. Hứa Vi Mộ đã đặt trước một bàn sát bên cửa sổ có thể nhìn ra phong cảnh bên ngoài rõ ràng.

“Chị Úc Cẩn.” Giọng nói mềm mại, trong veo nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Không biết có phải do trùng hợp hay không, ở chỗ này cũng có thể chạm mặt Lâm Khê. Biết cô ta đã trở về là một chuyện, những tận mắt gặp gỡ cô ta lại là chuyện khác. Hai năm không gặp, Lâm Khê đã lột xác càng lúc càng xinh đẹp, đã không còn bộ dáng tự ti vâng vâng dạ dạ lúc trước, hiện giờ trên mặt cô ta tràn đầy vẻ tự tin. Nhìn thấy cô còn có thể xem như không có việc gì gọi cô là chị, giống như hai năm trước cô ta hoàn toàn vô tội.

Hiển nhiên, Hứa Vi Mộ cũng không ngờ rằng lại gặp phải Lâm Khê ở đây, ánh mắt anh có thêm mấy phần không kiên nhẫn cùng với nghi ngờ.

Úc Cẩn không thay đổi sắc mặt, không có chút nào mừng rỡ lâu ngày gặp lại, cô chỉ nhàn nhạt nói: “Đã trở về sao?”

“Đúng. Em và bạn trai cùng đến ăn tối, thế mà trùng hợp gặp hai người, để em gọi anh ấy đến chào hỏi anh chị nhé?”

Cô ta nói xong không chờ bọn họ phản ứng đã xoay người đi về hướng chỗ ngồi của mình, làm như thực sự chỉ trùng hợp mà thôi.

Bạn trai?

Chỉ chốc lát sau, Lâm Khê khoác tay một người đàn ông đến, trên mặt bọn họ là nụ cười e thẹn, giới thiệu với bọn họ: “Đây là bạn trai của em, Lưu Lâm. Còn đây là hai người trước đây đã rất quan tâm em, anh Hứa Vi Mộ, chị Úc Cẩn.”

Quan tâm?

Lưu Lâm nhìn qua cũng biết là một nhân tài, nghe thấy Lâm Khê xưng hô như vậy cũng khiêm tốn lễ phép nói: “Lâm Khê vẫn thường hay nhắc đến ở thành phố có vài người bạn thân như người nhà, cảm ơn các vị đã quan tâm đến cô ấy.”

Người nhà?

Úc Cẩn nhìn Lâm Khê tự biên tự diễn, chỉ mở miệng cười: “Ha ha.”

Làm như đáp lại cho có lệ cũng là dư thừa.

Lâm Khê lúng túng cười: “Được rồi, không quấy rầy hai người ăn cơm, bọn em đi trước.”

Úc Cẩn ngồi xuống tiếp tục ăn cơm, thoáng nhìn thấy Hứa Vi Mộ dường như đang sững sờ, cố ý trêu anh: “Thế nào? Thấy bạn gái cũ có bạn trai ưu tú như vậy trong lòng không thoải mái sao?”

Hứa Vi Mộ thấy Úc Cẩn còn có thể trêu chọc mình nhất định là cô không quan tâm đến Lâm Khê, càng tăng thêm ý cười.

“Không cần so sánh cũng biết, người bạn trai ưu tú như anh rất khó tìm. Cho nên Úc tiểu thư, em càng phải quý trọng đó!”

Úc Cẩn cười mắng: “Tự kỷ!”

33. Chương 33: Đạt Được

Lưu Lâm và Lâm Khê quen biết nhau ở cô nhi viện, tất nhiên bữa tiệc này cũng không phải vô tình mà gặp nhau.

Sau khi ra khỏi tầm mắt của Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn, Lâm Khê nhanh chóng bỏ cánh tay của Lưu Lâm ra, thậm chí còn lấy khăn tay ra lau tỏ vẻ ghét bỏ.

Lưu Lâm nhìn thấy hành động này của cô ta thì nhíu mày cười chế nhạo: “Lâm gia nhị tiểu thư đúng là chứng mất người dân thường như chúng tôi.”

Động tác của Lâm Khê dừng lại, cô ta chớp chớp mắt rồi cười nói: “Sao anh lại nói vậy?”

“Bạn trai? Tôi làm sao mà trèo cao đến Lâm gia nhị tiểu thư” này.

“Được, tôi không nói nữa, ít nhiều gì thì cũng nhờ cô mà người như tôi mới có cơ hội đến nhà hàng Pháp cao cấp này để thử nghiệm một phen.”

Hắn nói xong lập tức cầm cúi ăn không nói thêm câu nào, nhìn tình cảnh này sợ là đã nhiều năm rồi hắn ta vẫn chưa được ăn món ăn nào tinh xảo như vậy. Lâm Khê cảm thấy nhìn người đàn ông đối diện bỗng nhiên cảm thấy mất khẩu vị.

Sau khi mẹ qua đời, cô ta được đưa vào cô nhi viện, trong lòng tràn đầy sợ hãi và bất an với những thứ xa lạ, ai cũng không thể thân thiết, ngay cả với tu sĩ trực tiếp chăm sóc cô ta, cô ta cũng có chút sợ.

Rất nhiều đứa trẻ ở đó cho rằng cô ta bị câm điếc, cô ta cũng không muốn phản bác làm gì, chỉ mở to mắt chứa đầy giận dữ nhưng vẫn chưa từng mở miệng nói chữ nào.

Chính là Lưu Lâm đã ra mặt thay cô ta, tính tình hắn thô bạo nên những đứa trẻ kia đều sợ hắn, hắn tự xưng mình là người bảo vệ của cô ta, trở nên thân thiết với cô ta. Cô ta mặc dù trong lòng có cảm kích nhưng trước sau vẫn duy trì khoảng cách với hắn.

Sau này cô ta được Lâm Diệu Kiến đón về Lâm gia liền cắt đứt mọi mối liên hệ. Lần trở về này, cô ta mới liên lạc lại với hắn, dù sao ở thành phố B này hắn cũng không quen biết nhiều, mà đối với yêu cầu giả làm bạn trai của cô ta chắc hắn cũng sẽ không từ chối.

Hứa Vi Mộ hí hóp mắt tính toán trong lòng. Bạn trai? Không biết Lâm Khê lại muốn bày trò gì đây.

Nhưng mà cuộc gặp gỡ này coi như chỉ là một khúc nhạc đệm, không ảnh hưởng gì đến những sắp xếp của anh tối nay.

Dùng bữa được một nửa, Hứa Vi Mộ bỗng nhiên đứng dậy nói: “Anh đi một chút nhé.”

“Vâng.” Úc Cẩn không nghĩ nhiều chỉ cho là anh muốn đi toilet.

Cô đang ngồi nhâm nhi món gan ngỗng của mình thì nghe một giọng nam trầm ấm vang lên khắp phòng.

“Tôi không có ý làm phiền các vị dùng bữa, chỉ mong mọi người bỏ chút thời gian nghe một câu chuyện xưa.”

Hứa Vi Mộ trước đó đã nói chuyện với quản lý nhà hàng, dù sao thì không phải ai cũng rảnh rỗi để nghe anh kể chuyện, nhưng nhìn anh dáng người phong độ, trang phục lịch sự nên cũng không phản ứng, sẵn tiện nghe xem anh muốn nói gì.

Tải phi lợi nhuận bởi fb.ebo0k.ngon.tinh.mien.phi

Úc Cẩn quay đầu nhìn lên sân khấu, người đang đứng đằng sau micro không ai khác chính là Hứa Vi Mộ, cô chỉ cảm thấy kinh ngạc, không biết anh đang tính toán gì trong đầu. Cùng lúc đó, ánh mắt của Lâm Khê vẫn chưa từng rời khỏi Hứa Vi Mộ, không nói đến việc lúc đầu cô ta chỉ vì muốn lợi dụng anh ta mới cùng anh ta qua lại, mà bản thân Hứa Vi Mộ cũng đã làm cô ta rung động.

Anh khoác một bộ tay trang thoải mái, cổ tay áo phản xạ ánh kim, tuy ngoài miệng nói xin lỗi những trên mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên, không hề có vẻ xấu hổ, ánh mắt sáng ngời tinh anh, trước sau vẫn chỉ chú ý tới một người. Không ngờ anh lại có thể coi trọng cô ta đến mức bày ra làm trò thế này.

“Có một cô bé, từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu đi theo đuôi tôi, mặc kệ tôi có ghét bỏ, đuổi đi thì cô ấy cũng chỉ biết mở miệng ngọt ngào gọi tôi là anh. Sau này lớn lên, cô bé ấy càng trở mã càng xinh xắn, tôi lại phát hiện bản thân đối với cô ấy đã không còn là tình bạn đơn thuần nữa, tôi bắt đầu chán ghét danh xưng anh này. Tôi thích cô ấy, nhưng vì một chút hiểu lầm mà lại cho rằng cô ấy đối với tôi không có chút tình cảm nào.”

“Tôi đã để cho lòng tự trọng của mình chi phối, tôi bắt đầu châm chọc, công kích cô ấy khắp nơi, tôi muốn cô ấy ghét bỏ tôi mà cách xa ra một chút, như vậy tình cảm của tôi mới có thể phai nhạt, chúng tôi mới có thể quay về như trước đây. Thế nhưng cô ấy lại không ngoan chút nào, vẫn luôn chịu đựng sự chế nhạo của tôi, mặc kệ tôi trêu chọc thế nào, cô ấy cũng sẽ mỉm cười mà phản kích.”

“Cô ấy làm như vậy càng làm cho tôi lún sâu, không có biện pháp nào rời khỏi. Cho đến một thời gian sau, mẹ của cô ấy nói muốn sắp xếp người xem mắt, tôi luống cuống, rối loạn, tôi lập tức nhận trách nhiệm này về mình, trên danh nghĩa là sẽ tìm đối tượng xem mắt nhưng thật ra đã có tính toán riêng. Cho đến khi tôi gặp được tình địch, lúc đó mới biết không có cách nào che giấu được tình cảm của mình. Nhưng mà cuối cùng, người biểu lộ trước lại là cô ấy.”

“Cô ấy nói đã thích tôi nhiều năm, mà tôi từ lúc mười tám tuổi đã bắt đầu thích cô ấy. Hai người chúng tôi cứ như vậy bị các loại hiểu lầm làm cho chậm trễ đến bây giờ, có phải đều là đồ ngốc không? Hôm nay tôi đứng đây, không phải để lấy lòng ai cả, cũng không phải muốn mọi người làm chứng chuyện gì, tôi chỉ muốn cho cô ấy biết, mặc dù tôi chưa từng nói ra những vấn đề trong lòng, hôm nay tôi sẽ không keo kiệt mà nói, tình yêu của anh dành cho em, so với em, không ít hơn chút nào.”

Câu nói sau cùng của anh vừa dứt, ánh mắt kiên định làm mỗi người ở đây chấn động, nhao nhao vỗ tay. Lâm Khê nhếch miệng cũng phát ra tiếng vỗ tay thưa thớt. Hứa Vi Mộ, thật là nhìn không ra, anh lại có thể si tình đến như vậy.

“Khó coi chết đi được.” Lưu Lâm đối diện này giờ vẫn vui đầu ăn uống bỗng lên tiếng.

“Cái gì?”

“Tôi nói cô cười khó coi chết đi được, không muốn cười thì đừng cười.”

Ra khỏi nhà hàng, Úc Cẩn vẫn không nói lời nào, Hứa Vi Mộ biết cô đang cảm động nên không biết nói gì cho phải. Rõ ràng là ngốc mà, nếu thỉnh thoảng anh nói những lời tình cảm, trong lòng cô rõ ràng rất vui vẻ nhưng ngoài miệng lại mắng anh buồn nôn, cố ý làm cho anh bị mất mặt.

Nếu anh vì cô làm điều gì có cảm động, mặc dù anh chờ mong cô phản ứng lại nhưng cô sẽ im lặng không nói gì. Cô từng nói, trong nháy mắt mọi thứ đều trống rỗng, ngôn ngữ không thể thay thế được cảm giác của cô lúc đó.

Anh hoàn toàn hiểu rõ, nên cũng không cắt đứt suy nghĩ của cô làm gì. Hứa Vi Mộ trực tiếp lái xe về khu nhà mình ở, đến lúc xuống xe mới quơ quơ tay trước mặt cô: “Hôn ơi, về chưa?”

Úc Cẩn bị anh chọc ghẹo buồn cười, đây là lúc còn học cấp hai lớp ngữ văn, thầy giáo thấy cô thất thần đã gọi cô như vậy làm cho cả lớp cười vang.

Cô cởi dây an toàn xuống xe, lại phát hiện nơi này là... Cô nghiêng đầu trừng anh.

Hứa Vi Mộ làm ra vẻ mặt vô tội: “Trên đường anh đã hỏi qua ý kiến em, em không trả lời anh mặc định xem như đồng ý.”

Thái độ của anh chân thành như không có chuyện gì, cô trong lúc này không biết nói gì để phản bác. Tuy bây giờ trong lòng cô thấp thỏm nhiều hơn chờ mong nhưng vẫn cẩn thận cúi đầu kiểm tra trang phục của mình. Cô nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng thầm nghĩ, không lẽ hôm nay là ngày anh khai trai?

Úc Cẩn đã đến đây một lần, cũng xem như quen thuộc, nhưng trong phòng khách bây giờ đã nhiều thêm một cây đàn dương cầm vốn được đặt ở lầu 7 của Hứa thị. Cô đi qua mở nắp đàn tiện tay lướt trên bàn phím, âm thanh đơn lẻ phát ra làm tâm tình càng thêm sáng khoái.

Phía sau vang lên âm thanh của anh: “Cây đàn này vốn để cho em một ngạc nhiên mà chuẩn bị, từ nay anh sẽ để nó ở nhà mỗi ngày đàn cho em nghe.”

Anh nói xong liền ngồi xuống, hai tay đặt trên phím đàn, lập tức tiếng nhạc êm dịu của bản hòa tấu Concerto pour une jeune fille nommee jet’aime của Richard Clay vang lên.

Từng làn điệu như bàn tay người yêu ấm áp mà triền miên vuốt ve, mang đến cho người khác sự lãng mạn, niềm hạnh phúc, sự vui vẻ đồng thời lại làm cho người ta muốn rơi lệ.

Nếu như hỏi Úc Cẩn, cô yêu Hứa Vi Mộ nhất vào lúc nào, cô sẽ trả lời chính là hôm nay. Lúc ở nhà hàng, mặc kệ sự có mặt của Lâm Khê, trước mặt mọi người, anh tỏ tình với cô, anh làm người mạnh miệng nhưng mềm lòng, không dễ dàng bộc lộ tình cảm vậy mà đã vì cô mà đánh đàn mỗi ngày, anh hiểu sự yêu thích, sự bất an của cô, thậm chí còn hiểu hơn cả bản thân cô.

Úc Cẩn từ phía sau chậm rãi ôm lấy anh, chỉ nhẹ giọng nói: “Em đi tắt điện thoại.”

Âm cuối có chút run rẩy, trong tiếng đàn réo rắt, anh hiểu cô muốn ám chỉ gì.

Trên thực tế anh cũng đã có vô số chuẩn bị. Anh mặc dù không thích khoa trương nhưng vẫn cho cô kỷ niệm đáng nhớ nhất. Giữa bọn họ đã bỏ lỡ tám năm, sau này anh sẽ đem cả vốn lẫn lời bù đắp hết.

Anh xoay người cô lại, ánh mắt của cô đang cười, cười đến rạn rở. Hứa Vi Mộ hôn lên má cô làm đôi mi run rẩy. Anh lại chậm rãi hôn lên đôi môi mềm mại, vừa chạm vào liền không muốn buông ra nữa, tham lam hút hết ngọt ngào trong miệng cô, lưỡi của anh ôm lấy lưỡi cô, thâm nhập ngày càng sâu làm cho hô hấp của hai người quện lại làm một.

Dần dần anh không còn thỏa mãn với cái hôn đơn thuần này, bàn tay anh từ cái cô non mịn di chuyển đến vòng eo nhỏ nhắn, làn da cô mẫn cảm khẽ run một cái, phát ra một câu ưm như mời gọi, Hứa Vi Mộ vẫn nhẹ nhàng hôn vào cổ, vào vai cô, hơi thở ấm áp phả trên da thịt mịn màng, một luồng lại một luồng khiêu chiến thần kinh người khác.

Rõ ràng đã đến cực điểm, anh lại quân tử nói một câu: “Bây giờ ngăn anh lại vẫn còn kịp.”

Úc Cẩn né tránh nụ hôn của anh, khoe miệng mang theo ý cười, kiễng chân liếm lên hầu kết của anh, cảm giác được sự chấn động của người đàn ông này, rồi nhẹ nhàng thở bên tai anh: “Những em không đợi được nữa, làm sao bây giờ?”

Nhưng lời này rõ ràng là to gan quấy rối, Hứa Vi Mộ một đường ôm cô tiến vào phòng ngủ, quần áo rải tán loạn trên mặt đất. Từ lúc mười tám tuổi có phản ứng sinh lý với cô đến nay, anh đã ảo tưởng vô số lần cảnh tượng thế này, lại cảm thấy mình như thế là sỉ nhục cô, cứng rắn đem những suy nghĩ xấu xa đó dẹp bỏ hết.

Hiện tại, cô nằm dưới thân anh, đôi mắt mê man gợi cảm, đây là người anh đã chờ đợi tám năm, đây là giờ phút anh đã đợi tám năm.

Anh liếm láp vành tai cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Cô bé ngoan, anh sẽ không dừng lại, nếu đau thì cắn anh nhé.”

Nghe thì dịu dàng nhưng lại rất ngang ngược, Úc Cẩn ngượng ngùng cúi mặt không trả lời.

Trong khoảnh khắc đau đớn kéo đến kia, môi của cô trở nên trắng bệch, móng tay bấm vào tay anh thật sâu, khẽ kêu đau.

Nụ hôn của anh rơi vào thái dương cô như an ủi, miệng gầm nhẹ một câu: “Tiểu Cẩn, you are mine.”

Sớm biết anh tinh lực dư thừa, Úc Cẩn thì lúc trước sẽ không trêu chọc khiêu khích anh, không biết đây là lần thứ mấy, anh vậy mà vẫn... Đản ông lần đầu tiên không phải còn lạ lẫm sao, tại sao anh lại quen việc như thế? Thậm chí còn bay ra nhiều tư thế, kỹ xảo, giằng co hết lần này đến lần khác, lại còn như chưa đã thêm.

Cô thấp giọng cầu xin: “Anh Vi Mộ.”

Anh bỗng nhiên khẽ động: “Em gọi như thế chỉ càng kích thích anh.”

Cô khóc không ra nước mắt: “Em là lần đầu tiên mà.” Mặc dù đã không còn đau đớn nhưng lại quá mệt mỏi.

“Em không biết anh đã chờ đợi ngày này bao lâu đâu, tiểu Cẩn, một lần không bao giờ đủ.”

Đêm còn rất dài, ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất, chiếu thẳng vào hình bóng hai người đang chồng lên nhau.

34. Chương 34: Cầu Hôn

Thực tế chứng minh rằng, đản ông là không thể tự tiện trêu chọc, đặc biệt là loại xử nam vô sự tự thông lại càng không thể.

Lúc Úc Cẩn tỉnh lại chỉ cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể mình đang rời ra từng mảnh, giữa hai chân vừa đau vừa nóng. Cô vừa khẽ động nhẹ một cái đã đau đến khó thở. Hôm qua không biết anh đã giằng co đến bao lâu, cô hoàn toàn không còn nhớ rõ, chỉ nhớ rõ cô đã cầu xin anh rất nhiều nhưng không có tác dụng.

Không nghĩ đến thì thôi, nhớ đến liền cảm thấy tức giận, câu nói: “Anh sẽ không ngừng lại” kia quả thật là không phải nói chơi.

Thế nhưng...trừ những thứ này ra thì còn lại đều là cảm giác ngọt ngào tan chảy. Cô nghiêng đầu nhìn người đản ông bên cạnh, cô đang gối đầu lên cánh tay anh, để cả đêm như vậy không biết anh có mỏi không. Gương mặt nằm nghiêng của Hứa Vi Mộ gần ngay trước mắt, tràn đầy cảm giác thỏa mãn, khóe miệng hơi mỉm cười, ngủ một cách yên tĩnh, nhìn anh như vậy thật là muốn phạm tội.

Úc Cẩn nhích dần nhích dần về phía anh, ngẩng đầu hôn lên gò má Hứa Vi Mộ một cái, sau đó tự thẹn thùng mà chui đầu vào trong chăn. Nghĩ rằng anh còn chưa thức dậy, cô lại chậm rãi lộ đầu ra, ai ngờ đã bị anh lật mình đè dưới thân, ánh mắt rõ ràng còn mang theo vẻ buồn ngủ, giọng nói khàn khàn quyến rũ: “Em không biết sáng sớm không nên trêu chọc đản ông sao?”

Anh nói xong còn cố ý đè nặng người xuống, Úc Cẩn cảm nhận rõ ràng được thứ nóng bỏng cứng rắn đang chạm vào đùi mình, nổi lên tính cảnh giác tìm đường thoát thân. Cô thật sự là rất mệt, cho nên biết thời thế mà tự thú: “Nếu không...nếu không để em giúp anh nhé?”

Anh cười khẽ một tiếng nhìn cô hỏi: “Em muốn giúp anh thế nào?”

“Em có một chút kiến thức đấy, em biết...”

Hai má cô đã nóng đến có thể chiêm trứng, sau đó đưa tay tìm kiếm nhưng bị Hứa Vi Mộ kéo lại: “Ngốc, anh đùa em thôi.”

Anh làm sao đồng ý, anh thương tiếc cô còn không hết.

Hứa Vi Mộ cúi đầu đặt lên trán cô một cơn mưa hôn nhẹ nhàng, trong lòng ấm áp say sưa. Một buổi sáng ngọt ngào như vậy đã xuất hiện không ít lần trong giấc mơ của anh, anh kéo cánh tay nhỏ bé của Úc Cẩn để cô lại gần hơn, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua hông cô, ôm cô không còn một kẽ hở.

“Đây không phải là một giấc mơ, phải không?” Người tư tin như Hứa Vi Mộ cũng có lúc nói ra lời ngốc nghếch như vậy.

Úc Cẩn cong cong khóe môi, nhéo mũi cả anh để ép cung “Nói, anh đã mộng xuân như vậy bao nhiêu lần rồi?”

“Anh không dám.”

“Sao cơ?”

“Anh sợ mơ giấc mơ đẹp như vậy khi tỉnh lại sẽ cảm thấy mình rất xấu xa nên không dám nghĩ thêm.”

Úc Cẩn nhẹ nhàng gọi tên anh: “Hứa Vi Mộ.”

“Ừm.”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Hứa Vi Mộ đang vuốt ve mái tóc cả cô, còn chưa kịp phản ứng kịp hỏi: “Em nói gì?”

Một tiểu cô nương như Úc Cẩn nói ra những lời ấy đã lấy hết dũng khí trong đời này rồi, đã vậy không biết là anh không nghe rõ hay là giả bộ không nghe rõ, cô đành phải phóng lao thì theo lao, làm ra vẻ cứng cỏi nói: “Anh nói em chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, nếu không thì nửa đời sau cũng cùng nhau trải qua đi?”

Hứa Vi Mộ thật ra vẫn vì chuyện cầu hôn thế nào mà đau đầu phiền não mấy ngày nay, tế bào não của anh không biết đã chết bao nhiêu cái mà vẫn chưa nghĩ ra, thậm chí anh còn muối mặt đi hỏi ý kiến của đám nhân viên đã kết hôn trong công ty, tuy nhiên kết quả chỉ là tạm được.

Liên thư ký nói: “Hứa tổng, tầm lòng mới là quan trọng, cầu hôn chỉ là hình thức, ngày không cần lo lắng nhiều quá.”

Anh có lẽ là một người chu toàn, làm chuyện gì đều yêu cầu phải hoàn mỹ, Úc Cẩn là người con gái quan trọng trong cuộc sống của anh, chuyện tình cảm nhiều năm của bọn họ không nên chỉ lưu lại một dấu chấm viên mãn làm phần cuối, anh hy vọng có thể cho cô một dấu chấm than, làm cho cô cảm động, để cô cảm nhận bản thân được yêu thương sâu sắc.

Thế nhưng anh tính thế nào cũng không ngờ được, Úc Cẩn lại cầu hôn ngược lại anh, thật là dở khóc dở cười.

“Này! Về mặt của anh là sao? Không muốn thì thôi.” Úc Cẩn bĩu môi vô cùng bất mãn, cô đã hạ mình cầu hôn vậy mà anh lại còn cười nhạo cô, đáng ghét. Cô giãy giụa muốn đứng dậy.

Hứa Vi Mộ kẹp tay cô làm cả người cô rơi vào trong vòng tay anh, da thịt cọ sát vào nhau: “Có thể kết hôn nhưng mà anh muốn ký hiệp định tiền hôn nhân trước.”

Úc Cẩn còn tưởng anh muốn nói lời tình cảm gì đó với mình, dù sao cô là con gái mà lại đi cầu hôn trước không phải là không biết xấu hổ và to gan sao, ai biết con người này lại nghĩ ra chủ đề này.

Cô oán hận cầm cái gối trên giường đập vào anh mấy phát: “Sao em lại không biết con người anh nhỏ mọn như vậy chứ?”

Hứa Vi Mộ khóe miệng cong lên, chậm rãi mở miệng: “Nội dung hiệp nghị chỉ có một, không được ly hôn.”

Cô sững sốt một hồi, sau khi nghe rõ lời anh nói mới nói: “Đồ ngốc mới ly hôn với anh!” Sau đó lại bật cười, mũi lại có chút cay cay.

Nhưng mà Úc Cẩn không để ý đến vì mấy lần giãy giụa định đứng lên, cơ thể cô hiện tại đã hoàn toàn lộ rõ, xương quai xanh tinh xảo, làn da mượt mà trắng nõn, chân đã bị tuột xuống đến eo, trong tầm mắt Hứa Vi Mộ không có bất cứ che đậy nào.

Ngay lúc Úc Cẩn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh muốn kéo chăn che lại cảnh xuân nhưng đã không còn kịp. Nụ hôn của anh liên tiếp rơi xuống bờ vai trần, mềm giọng nói: “Tiểu Cẩn, anh yêu em.”

Anh yêu em, đây là lần đầu tiên anh nói điều này ra ngoài miệng. Tổ tình cũng là em nói trước, em yêu anh cũng do em nói trước, ngay cả lời cầu hôn cũng bị em đoạt đi. Thế nhưng Tiểu Cẩn, điều này không có nghĩa là anh yêu em ít hơn một phần nào.

Lúc Úc Cẩn tỉnh lại lần nữa đã là xế chiều, tiếng chuông điện thoại vang không ngừng nghỉ làm cho cô không ngủ tiếp được. Úc Cẩn theo thói quen đưa tay lên tủ đầu giường, cầm điện thoại di động bấm nhận: “Alô?” Giọng nói còn mang theo hương vị kích tình chưa tan.

Đầu dây bên kia gào thét: “Tên nhóc Hứa Vi Mộ kia, cuối cùng cậu cũng dám nghe điện thoại...”

Úc Quốc Bình vừa muốn mắng tiếp đã nhận ra giọng nói của con gái yêu nhà mình, chỉ biết há miệng một chữ cũng không phát ra, một lát sau mới tức giận nói: “Con cút về đây cho ba!”

Điện thoại đã treo máy, Úc Cẩn trở nên ngậy dại, là ba của cô, hơn nữa ông còn dùng chữ “cút”. Đến giờ cô mới nhận ra đây là điện thoại của Hứa Vi Mộ, di động của cô đã tắt máy từ hôm qua để phòng những cuộc gọi liên hoàn từ ba già kính yêu.

Cô ảo não than thở rồi quay đầu nhìn người bên cạnh, ai ngờ anh thế mà đang ung dung chống cằm thú vị nhìn cô nói chuyện.

“Anh cố ý!” Úc Cẩn trực tiếp ném di động vào người nào đó để trút giận.

“Đúng, anh cố ý.” Anh nhìn cô mơ mơ màng màng mò lấy di động, lại mơ mơ màng màng không nhìn kỹ mà bấm nghe, trong cơn mơ màng, giọng nói của cô vừa mềm mại vừa khàn khà, như móng vuốt mèo gãi vào trái tim người nghe, một khắc kia anh dường như không thể tự điều khiển lại nổi lên phản ứng.

“Đáng ghét, vậy anh đã nghĩ ra làm thế nào để qua ải của ba em chưa?”

Tối hôm qua, Úc Quốc Bình đi xã giao về trễ nên căn bản là không biết con gái cưng của mình cả đêm không về nhà. Cho đến sáng sớm hôm sau lúc đang ăn sáng mới thuận miệng hỏi vợ: “Em gọi tiểu Cẩn dậy ăn sáng đi, không phải gần đây nó muốn điều chỉnh lại thời gian ăn ngủ của mình sao? Bây giờ cũng nên dậy ăn sáng rồi.”

Lý Tâm ho nhẹ hai tiếng, quan sát sắc mặt của chồng rồi mới nói: “Đêm qua tiểu Cẩn không có về nhà.” Sáng nay bà đi đến phòng con cũng mới biết chuyện này, khỏi cần đoán cũng biết con gái bà với Hứa Vi Mộ bây giờ chắc chắn ở cùng nhau.

“Cái gì?!”

“Ông cũng đừng ngạc nhiên như thế, con gái đã lớn rồi làm gì cũng biết suy nghĩ chứ, huống hồ bây giờ chắc chắn là nó ở cùng với Vi Mộ, có gì phải lo lắng đâu?”

“Chính vì biết nó ở cùng tên nhóc kia nên tôi mới gấp đó, tính tới giờ đã chính thức quen được bao lâu mà cùng nhau qua đêm hả? Đúng là muốn ăn đòn mà!”

Lý Tâm chỉ cần một câu nhẹ nhàng đã làm cho Úc Quốc Bình xẹp xuống: “Trước kia chúng ta mới quen được có một tháng, ông đã đem tôi ăn rồi!”

“Khụ khụ khụ khụ khụ...”

Úc Quốc Bình bị vợ làm cho nghẹn không nói được câu nào, nhưng dù sao đó cũng là con gái cưng ông nâng niu trên tay, ít nhất người ba như ông đây cũng phải có cơ hội để lên mặt làm dáng với tên nhóc kia một chút, nếu không đến lúc con gái ông bị bắt nạt hoặc người ba vợ này bị xem nhẹ thì phải làm sao?

Úc Quốc Bình vô cùng thận trọng mời hai vợ chồng Hứa gia đến nhà, ngoài miệng thì nói là vì hai nhà cùng nhau ăn một bữa cơm, thật ra đương nhiên là chờ Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn về để tiến hành một cuộc thăm vấn.

Hứa Ký Ý vừa bước vào cửa cười sang sảng: “Ta nói này lão Úc, Từ Quan nhà tôi cũng bắt đầu nấu cơm rồi, ông gấp gấp gọi chúng tôi sang đây ăn cơm có phải là có chuyện gì?”

Úc Quốc Bình không thể nào giữ nổi sắc mặt tốt với bạn già được nữa: “Tất nhiên là có việc, tôi hỏi ông, đêm qua tên nhóc Hứa Vi Mộ nhà ông không về nhà phải không?”

“Bình thường nó vẫn ở một mình trong căn hộ của nó mà.”

Hứa Ký Ý đầu óc thăng tuột nên không để ý, nhưng Từ Quan chỉ cần nghe Úc Quốc Bình hỏi như vậy, lại thấy ông ta gấp gáp thế kia, chắc chắn là có liên quan đến tiểu Cẩn rồi. Suy nghĩ lại, chắc chắn là tên nhóc nhà bà đêm qua ở cùng với tiểu Cẩn một đêm, thực là...làm quá đẹp!

Từ Quan dù trong lòng vô cùng đắc ý nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ áy náy: “Lão Úc, có phải tối qua tiểu Cẩn cũng không về phải không? Yên tâm, Vi Mộ biết giữ chừng mực mà.”

“Chừng mực? Nếu nó có chừng mực sẽ làm cho tiểu Cẩn cả đêm không về nhà sao? Hơn nữa, đây là chuyện xảy ra tối qua đấy!”

Hứa Ký Ý nghe đến đây cũng hiểu, nhìn Úc Quốc Bình tức giận phê phán con trai mình không thể không nói giúp: “Lão Úc, ông thông cảm chút đi, Vi Mộ nó cũng đã nhịn nhiều năm rồi.”

“...” Úc Quốc Bình cảm thấy có gì đó mắc kẹt trong cổ họng, thiếu chút nữa là sặc chết.

Lý Tâm nghe ồn ào từ trong bếp đi ra, nhìn sắc mặt của chồng cũng đoán được tình hình thế nào, liền đến bên cạnh khuyên nhủ: “Ông ở đây gây sự với lão Hứa thì có ích lợi gì? Đợi lát nữa bọn nhỏ về sẽ rõ thôi.”

“Sao em xuống xe?”

Úc Cẩn nhìn hình dạng của mình trong gương, không biết có phải do chột dạ hay không mà nhìn thế nào cũng giống như bộ dạng miệt mài quá độ, mềm nhũn vô lực. Nhất là... Quần áo hôm qua cô mặc căn bản đã không thể mặc lại được nữa, Hứa Vi Mộ đã mua quần áo khác cho, lại không biết vô tình hay cố ý, còn mua áo ngắn tay không cổ!???

Cô liếc mắt nhìn anh, chỉ vào dấu hôn trên cổ hỏi: “Anh nói xem ba em nhìn thấy bộ dạng này của em bây giờ thì phải làm sao?”

Hứa Vi Mộ cúi đầu nhìn, mấy dấu hôn ửng đỏ như quả dâu tây làn da trắng mịn của cô, lại nhìn đến vẻ mặt của cô bây giờ mà cố gắng nín cười.

“Anh chỉ cảm thấy là chưa đủ, xem ra còn phải cố gắng hơn nữa.”

“Lưu manh!”

“Tốt, đây cũng là một lời khen.”

“Anh còn ở đó mà ba hoa.”

“Yên tâm, oan có đầu nợ có chủ, chú Úc nhất định sẽ đổ trách nhiệm lên đầu anh, anh còn chưa sợ mà em đã sợ cái gì!”

Cô mới không sợ ba cô, là cô xấu hổ có được không?

35. Chương 35: Trưởng Bối

Hai người bọn họ vừa bước vào cửa đã sững sốt, trưởng bối hai bên đều đang tề tựu đông đủ ở đây. Cái tư thế này không gì khác chính là khởi binh vấn tội, chỉ là nam nữ cuồng nhiệt yêu nhau một đêm không về thôi mà, không cần phải nghiêm trọng như vậy chứ?

Hứa Vi Mộ nhìn ba mẹ mình cũng ở đây mà trầm mặc. Dựa vào việc ba anh lúc nào cũng muốn phá tan thân tử nam của anh cùng với tâm tình muốn sớm ôm cháu nội của mẹ anh thì sự hiện diện của bọn họ ở đây chắc chắn là bị chú Úc bắt ép đến. Còn có trên mặt bọn họ bây giờ làm gì có vẻ nào là tức giận, thậm chí là vô cùng đắc ý cộng thêm háo hức xem kịch thì có.

Khụ khụ, ba mẹ à, hai người không thể giả bộ một chút sao?

Úc Cẩn ngọt ngào gọi: “Dì Hứa chú Hứa đến chơi sao!”

Từ Quan và Hứa Kỳ Ý nghe xong gật gật đầu, trên mặt đều là vẻ vô cùng hài lòng, lại nghe Úc Quốc Bình hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ cũng chỉ biết đến chú dì của con thôi, ba mẹ của mình cũng xem như không thấy rồi?”

Lý Tâm đối với sự nhỏ mọn của chồng cũng chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ.

Úc Cẩn luôn nghĩ rằng mình có vài chiêu để đối phó với ba già, cho nên lập tức ngồi vào ghế sofa, cả người dính chặt vào cánh tay của Úc Cẩn: “Ba, sao ba lại tỏ ra nghiêm túc như vậy?”

Úc Quốc Bình thể mà lại không bị lừa như trước, ông hất tay của cô ra, nghiêm giọng nói: “Đứng lên.”

Cô nhấp môi định nói gì đó lại thôi, chỉ có thể đứng bên cạnh Hứa Vi Mộ, Hứa Vi Mộ thấy vậy cầm tay cô thật chặt. Úc Quốc Bình giương mắt nhìn hai người trước mặt, cảm thấy hình ảnh này chói mắt thế nào ấy, nhìn chúng nó sao lại xứng đôi đến vậy chứ?

Sau đó không thoải mái mà lên tiếng:

“Quên đi, con đi qua đây ngồi đi.”

Úc Cẩn vẫn đang mờ mịt, đành phải ngoan ngoãn trở lại bên cạnh ba mình ngồi xuống, ánh mắt liếc thấy mẹ mình đang che miệng cười trộm.

Úc Quốc Bình nghiêm nghị chất vấn Hứa Vi Mộ: “Tối hôm qua đã đem tiểu Cẩn đi đâu?”

“Chúng con đến căn hộ của con ở Thời đại hoa uyển.”

“Ai cho phép đi cả đêm không về nhà ngủ? Gọi điện thoại nhiều như vậy cũng không nghe máy?”

“Ba, là con tắt di động.” Úc Cẩn tự giả nhận trách nhiệm, quả thật là cô đã chủ động tắt điện thoại mà.

“Con không được xem vào.” Đứa con gái này bây giờ đã hoàn toàn hướng ngoại rồi.

“Chú Úc, chúng con chỉ là một lúc không tìm lòng được, hi vọng ngày hiểu cho chúng con.”

Thái độ thản nhiên của Hứa Vi Mộ làm cho Úc Quốc Bình hết cách, tiếp theo nên hỏi cái gì bây giờ? Chẳng lẽ lại hỏi tại sao không tìm lòng nổi? Ông im lặng suy nghĩ mấy giây, sau khi nói ra cũng cảm thấy lời nói của mình quá thần kỳ.

“Cậu làm như vậy không nghĩ đến danh tiết khuê nữ của tiểu Cẩn sao?”

Úc Cẩn suýt chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc, danh tiết? Ba của cô từ lúc nào đã biến thành đồ cổ thế này? Cô đã hai mươi sáu rồi, không phải mười sáu.

Hứa Vi Mộ vẫn không hề đổi sắc mặt, dường như anh chỉ cần đợi câu nói này của Úc Quốc Bình: “Chú Úc, con đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm, ngày mai con và tiểu Cẩn sẽ đi đăng ký.”

Úc Quốc Bình như bị một cú shock, từ trên ghế sofa nhảy dựng lên: “Ai muốn cậu chịu trách nhiệm? Ai đồng ý cho cô cậu đi đăng ký?”

Từ Quan ngồi nãy giờ đã muốn có ý kiến nhưng lại thấy ánh mắt của con mình ý bảo không cần lên tiếng, nó có thể tự giải quyết.

Lý Tâm đứng ra hoà giải: “Được rồi được rồi, chỉ là việc nhỏ, ông không cần nghiêm trọng như vậy?” Sau đó tiến đến nhỏ giọng bên tai chồng: “Nếu ông còn làm âm ỉ tôi sẽ nói ra chuyện ông gạt tôi đi đăng ký lúc trước đấy.”

Sắc mặt Úc Quốc Bình hết trắng rồi lại đen, hắng giọng nói: “Kết hôn không cần phải gấp, trước tiên phải đính hôn cái đã.”

“Ba, sao không trực tiếp làm đám cưới mà phải lãng phí thời gian đính hôn.” Úc Cẩn bất mãn.

Úc Quốc Bình chỉ chỉ trán con gái cưng, mắng: “Con có biết hai chữ rụt rè viết thế nào không hả?”

Hứa Ký Ý lúc này cuối cùng cũng lên tiếng: “Đính hôn trước cũng được, nhưng mà tôi nghĩ bọn trẻ nên thử hôn một khoảng thời gian đi.”

“Thử hôn?” Úc Quốc Bình lần đầu tiên nghe từ này.

“Đúng vậy, ông không biết đây là trào lưu đang thịnh hành của bọn trẻ sao? Chính là trước khi kết hôn bọn trẻ sẽ sống cùng với nhau một thời gian, qua đó dần dần quen thuộc, thích ứng với nhau, phòng ngừa sau khi kết hôn phát sinh tranh chấp, mâu thuẫn không thể giải quyết.”

Úc Quốc Bình xem như đã hiểu, vấn đề trọng tâm là sống cùng với nhau một thời gian chứ gì, ông đối với bạn già bữu môi: “Đừng nghĩ là tôi không biết ông đang nghĩ gì, chính là con gái của tôi dọn ra ở cùng với con trai ông phải không, tôi không dễ bị lừa đâu!”

Hứa Ký Ý nhún nhún vai ra vẻ bị xem thấy. Ngược lại Úc Cẩm lại vô cùng hưng phấn: “Ba, con lại thấy ý kiến của chú Hứa rất tốt, nếu không sống chung một thời gian, con làm sao biết sau hôn nhân sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

Hứa Vi Mộ mặc dù biết cô đang ra sức thuyết phục ba mình để kiếm lợi cho anh nhưng vẫn không kiềm chế là giật giật khóe mắt, cái gì gọi là vấn đề phát sinh sau hôn nhân?

Úc Quốc Bình nhìn bộ dạng nài nỉ của con gái, chỉ có thể đổi đề tài trước: “Chuyện đó nói sau, bây giờ ăn cơm trước đã.”

Ở một khu biệt thự thuộc vùng ngoại ô, Lâm Khê sau khi bước xuống taxi vẫn đứng trước cửa ngậy người nhìn vào bên trong. Đã hai năm rồi cô chưa từng quay về đây, nơi đây vẫn trước sau tỏa ra loại không khí lạnh lạnh, không có một chút ấm áp của tình người. Hai hàng trúc nhỏ rậm rạp xanh um đan xen vào nhau, trong đình viện hoa cỏ tươi tốt, sắc đỏ thắm của hoa hồng dưới sân hòa cùng ngói đỏ dưới ánh nắng đặc biệt bắt mắt.

Cô ấn chuông cửa xong lại cảm thấy không phải rất buồn cười sao? Quay về nhà mình lại không có chìa khóa.

Người ra mở cửa là Trình quản gia, bà ta nhìn thấy mặt cô mới đầu là nghi hoặc, sau đó lại nghiêm nghị, hai giây sau mới bày ra bộ mặt tươi cười: “Là nhị tiểu thư sao, cô đã trở về?”

Lâm Khê lười phải giả bộ ôn hòa, giọng nói thờ ơ hỏi lại: “Trình quản gia, tôi không thể trở về sao?”

Trình quản gia thấy sắc mặt của Lâm Khê vô cùng lạnh lẽo, không hề có chút tươi cười nào mới cung kính nói: “Sao cô lại nói vậy, lão gia và phu nhân mỗi ngày đều mong cô trở về đây, hai năm qua cô cũng không có tin tức gì báo về cả.”

“Vậy sao?”

Lâm Khê không tiếp lời bà ta mà đi vào trước. Trình quản gia đứng sau lưng trong lòng đang vô cùng nghi hoặc, nhị tiểu thư này không giống như trước, nhất gan lại thêm yế đuối. Bà ta đã theo hầu hạ Tôn Uẩn nhiều năm, đối với đứa con gái riêng của Lâm Diệu Kiến tất nhiên là bất bình thay cho tiểu thư nhà mình, vì vậy luôn mặt nặng mày nhẹ với Lâm Khê. Trước kia bà ta luôn ỷ vào việc Lâm Khê yếu đuối không có lực phản kháng, thường thường sẽ ở trước mặt cô ta nói bóng gió một phen.

Tôn Uẩn đang ngồi uống trà trong phòng khách, bên bàn bày một bộ ấm chén bằng sứ trắng men xanh, sang trọng mà tao nhã, nhìn qua rất có vẻ văn nghệ. Đối với việc Tôn Uẩn lúc nào cũng diễn xuất bộ dáng tiểu thư khuê các, dịu dịu dàng dàng, trong mắt Lâm Khê chỉ thấy vô cùng giả tạo.

“Má Trình, là ai đến vậy?” Bà xoay người nhìn về hướng cửa, tay run lên một cái làm một ít trà đổ ra ngoài.

Lâm Khê hạ mắt bộ dáng phục tùng gọi: “Di.”

“Tiểu Khuê đã trở về à, mau đến đây ngồi xuống đi.”

Lời này bà ta nói cứ như là nói với con gái mỗi ngày gặp nhau vậy, Lâm Khuê nhẹ nâng khóe môi cười mỉa mai.

“Con trở về lúc nào? Hành lý đâu rồi?”

“Con đã thuê một phòng ở bên ngoài, đang chuẩn bị đi tìm việc làm.”

“Đứa nhỏ này, con đã trở về tại sao không về nhà ở? Còn việc làm cứ để Lâm Cháp tìm một vị trí trong Lâm Thị cho con làm là được.”

Những lời nói khách sáo này, Lâm Khê nghe xong cũng không cho là thật, nếu là thật lại càng không thể, cô không muốn cuộc sống sau này phải nhìn sắc mặt của bà ta mỗi ngày: “Con ở trong nhà sợ dì thấy không tiện.”

Tôn Uẩn hơi sững sốt sau đó mỉm cười, không tiếp tục gượng ép nữa: “Nếu đã ở bên ngoài thì phải biết tự chăm sóc bản thân, đừng làm cho ba của các con lo lắng.”

Đừng để cho ba lo lắng? Chỉ sợ bà ta đang hy vọng ba cô không còn nhớ nỗi ông ta có một đứa con gái riêng nữa kia.

“Hôm nay con đến thăm dì, thuận tiện lấy vài thứ trong phòng của con trước đây.”

“Phòng của con vẫn còn giữ nguyên đấy, đi đi.”

“Vâng.”

Phòng của cô đúng là vẫn còn được giữ, chỉ là không có ai quét dọn mà thôi, hai năm không có người ở, cửa phòng luôn được đóng kín như niêm phong, cho nên có một mùi vị khó ngửi nhàn nhạt đâu đây. Thật ra cô cũng không có gì cần lấy, chỉ là muốn nhìn qua một chút mà thôi.

Gian phòng ở lầu ba này của cô vừa nhỏ vừa đơn giản, ngoại trừ ban công, giường ngủ, tủ quần áo, bàn trang điểm, những thứ khác đều không có. Trên lầu ba chỉ có một mình cô ở, đây là gian phòng chính tay Tôn Uẩn sắp xếp cho cô, bình thường đến ngay cả người giúp việc cũng ít lên đây.

Cô đứng bên ban công nhìn xuống, bây giờ đang là mùa hoa nở, khu vườn bên dưới rực rỡ sắc màu, bình thường Tôn Uẩn luôn thích loay hoay với nào hoa nào cỏ, đúng là tự nghĩ bản thân mình có vài phần tao nhã mà. Lại nhìn xung quanh, gian phòng này của cô ngay cả một chút màu xanh cũng không có, chỉ có bụi.

Trở về chỉ để lễ phép chào hỏi, về phần việc làm, đương nhiên sẽ đến Lâm thị. Nếu đã là công ty của nhà mình, vậy cơ gì phải giả vờ thanh cao, lãng phí cwo hội tốt chứ?

Lâm Diệu Kiến nói: “Ngành học chính của con là về nhân sự, vậy đến phòng nhân sự của công ty đi, ba sẽ sắp xếp chức vụ cho con.”

“Ba, con muốn theo anh học hỏi trước.”

“Việc này...”

“Ba, con nhân cơ hội này cũng muốn bồi dưỡng tình cảm với anh, dù sao chúng con cũng là anh em mà.”

“Vậy cũng được, để ba nói trước với anh con một tiếng.”

Nhớ tới biểu hiện do dự của Lâm Diệu Kiến lúc đó, Lâm Khê chỉ cảm thấy châm chọc, một người không quyết đoán như thế sao ngày xưa mẹ cô lại có quan hệ được nhỉ? Mặc dù công ty đã giao cho Lâm Cháp nhưng một chuyện nhỏ như vậy cũng cần sự đồng ý của anh ta, thực sự là không có uy nghiêm gì car.

Căn bản không có gì để đem đi, những gì cần đem đi thì hai năm trước một cái cô cũng không bỏ sót. Cái nhà này không phải nhà của cô, phòng này, cũng không phải của cô.

Lúc cô đi, Tôn Uẩn không có trong phòng khách, mà cô cũng chẳng đi tìm để chào tạm biệt, sợ là bà ta bây giờ đang muốn lánh mặt đấy chứ.

Lâm Khê trở lại phòng trọ của mình ở trung tâm thành phố, xung quanh là giấy dán tường một màu trắng thuần khiết, một phòng ngủ một phòng khác, tuy rằng không lớn nhưng lại rất tinh tề. Hơn nữa, cảm giác thoải mái mới là quan trọng.

Cô đi tới phòng ngủ của mình, mở rương hành lí còn chưa phá niêm phong, bên trong hơn phân nửa là quần áo cũ. Đó là quần áo của cô lúc nhỏ, đã không còn mặc được nữa nhưng cô có đi đâu cũng đem theo. Những kỷ ức mẹ cô để lại, thật sự là quá ít.

Cô lấy ra một quyển nhật ký từ trong rương, bàn tay khẽ vỗ về những trang giấy nhăn nheo bên ngoài. Quyển nhật ký này là khi cô sắp xếp di vật của mẹ để lại vô tình phát hiện ra, đây giống như một chiếc hộp Pandora, vạch trần từng lớp từng lớp sự thật không ai biết.

Lâm Cháp ngẩng đầu nhìn Lâm Diệu Kiến mở cửa đi vào phòng làm việc, thờ ơ gọi một tiếng: “Ba.”

Lâm Diệu Kiến mấy năm nay đã già đi rất nhiều, có lẽ là do Tôn Uẩn vẫn náo loạn không ngừng nghỉ, hoặc có lẽ do con trai không muốn gặp ông. Khi ông đứng trước mặt con trai của mình, lại không hề có khí thế đánh đâu thắng đó như trên thương trường lại càng không có bộ dáng một người cha nghiêm khắc.

“Em gái của con đã về, về phần công việc, nó muốn ở bên cạnh con học hỏi một thời gian, con xem...”

Lâm Cháp nghe đến đó tâm trạng trầm xuống, đôi chân mà căng ra, dùng tay xoa xoa mi tâm, thờ dãi một hơi rồi mới ần ần mở miệng: “Ba, người không thể quá thiên vị như vậy.”

Lâm Diệu Kiến vội vàng giải thích: “Ba không có, mấy năm nay nó ở thành phố B một mình, cuộc sống ở ký túc xá trường học cũng không thoải mái gì, dù gì nó cũng là em gái của con, con nên bao dung hơn một chút.”

“Em gái? Lúc trước khi ông đem cô ta về nhà có nghĩ đến cảm nhận của mẹ sao?”

Hắn thậm chí muốn hỏi thời điểm ông đi sai đường có từng suy nghĩ đến cảm nhận của hắn và mẹ hắn sao?

Lâm Diệu Kiến không nói gì để biện bạch, tính cách của đứa con trai này luôn mạnh mẽ như vậy, hơn nữa ông cũng không biết phản bác như thế nào. Sau khi nó biết ông có một đứa con riêng, thái độ đối với ông đã không còn tôn kính như trước đây nữa, lời nói của ông trước mặt nó hoàn toàn không có sức mạnh gì, nói gì nó cũng không nghe lọt.

“Tiểu Cháp, em con chỉ là muốn học thêm chút kiến thức này nọ...”

Muốn học này nọ hay là mơ ước Lâm thị? Lâm Cháp không muốn tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại hỏi: “Ba, con cũng không phải là con nít nữa, con vẫn muốn hỏi người một việc cho rõ ràng, người và mẹ của Lâm Khê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

36. Chương 36: Uyển Duyệt

Lâm Diệu Kiến nghe con trai hỏi như vậy, không tránh khỏi cảm thấy lúng túng. Có một số việc ông thật sự khó mở miệng, nhất là khi nói với con trai mình. Chuyện trai gái bên ngoài, đối với Tôn Uẩn và con trai mà nói đều là một sự tổn thương. Đương nhiên ông biết điều này. Ông hơi do dự, không biết có nên nói ra hay không.

- Ba, con đã không còn là một đứa con nít nữa.

Lâm Diệu Kiến thở dài, chậm rãi đi đến sofa, đặt tay lên thành ghế, xoay người hỏi con trai:

- Có thuốc lá không?

Bình thường Lâm Diệu Kiến rất ít hút thuốc ở nhà, bởi vì Tôn Uẩn ghét mùi khói thuốc, chỉ có khi phiền lòng đến không có cách giải quyết, ông mới hút vài điếu.

Lâm Cháp biết ba mình hỏi như vậy nghĩa là ông sẽ bắt đầu thẳng thắn nói với anh, anh đến gần kéo lấy thuốc lá và hộp quẹt, đi đến ngồi vào vị trí đối diện Lâm Diệu Kiến, đốt thuốc cho ông. Thật ra bây giờ Lâm Cháp cũng rất ít khi hút thuốc, một phần vì Nhan Tập Ngữ không thích, một phần vì gần đây họ muốn có con nên anh đã cai thuốc.

Nhìn ba một tay kẹp điếu thuốc, gương mặt lo lắng, mất đi khí thế hùng hồn lúc trước, anh mới phát hiện dường như vài năm nay ông có hơi thẳng thắn. Dưới làn khói mờ lượn lờ, ánh mắt ông như dấy lên một chút đau xót.

- Bà ấy tên là Uyển Duyệt – Lâm Diệu Kiến hít một hơi rồi thở ra một làn khói, sau đó mở miệng nói.

Lâm Cháp thôi không nghĩ lan man, lắng lắng nghe. Anh biết ba mình có con gái riêng vào lúc anh 20 tuổi. Từ đó về sau, sự yên tĩnh trong nhà hoàn toàn bị phá vỡ. Mẹ anh cũng không còn như trước nữa, hoàn toàn mất đi dáng vẻ dịu dàng nhã nhặn trước đây. Còn anh lại càng cảm thấy lạnh thấu tim gan. Tuy rằng ba anh luôn nghiêm khắc trong cách dạy dỗ con cái, nhưng anh vẫn luôn tôn kính ba mình, xem sự lão luyện của ông là tấm gương cho anh học tập. Cho nên khi biết Lâm Diệu Kiến có người khác bên ngoài, chuyện này giống như sấm sét giữa trời quang đãng, chấn động đến mức anh không thể tin đó là sự thật.

- Hơn nữa, bà ấy từng là con dâu nuôi từ nhỏ của chú Úc con.

Lâm Cháp không ngờ ba anh cũng biết quan hệ giữa Uyển Duyệt và Úc Quốc Bình.

- Ba và bà ấy biết nhau qua một buổi từ thiện. Bà ấy kiêu ngạo không ai sánh bằng, giống như ngoại trừ Úc Quốc Bình, không có người đàn ông nào có thể lọt vào mắt xanh của bà ấy. Lúc đó ba và mẹ con đã kết hôn, còn có con. Nhưng thật là buồn cười, doanh nghiệp liên hôn, ba mẹ đều là thuận theo người lớn hai nhà sắp xếp mà kết hôn, đây chính là số mệnh của ba mẹ, mẹ còn dịu dàng nhã nhặn, con lại hiểu chuyện.

- Ba cho rằng cả đời này sẽ sống như vậy, có gia đình, có vợ hiền con ngoan, cũng được xem như một cuộc sống có nề nếp. Uyển Duyệt giống như một con bướm, ngay thời điểm ba cô đơn nhất đã hấp dẫn sự chú ý của ba, nhưng tất cả mọi người đều biết, bà ấy là vị hôn thê của Úc Quốc Bình.

- Có một đêm ba và mẹ con ẩm ỉ một trận, bởi vì mẹ con nghi ngờ ba ở bên ngoài lăng nhăng mè nheo. Ba lái xe đến quán bar uống rượu giải sầu, thấy mấy người đàn ông đang ức hiếp một cô gái đang say rượu. Nghe giọng cô gái ấy hơi quen quen, ba nhận ra đó chính là Uyển Duyệt, liền đến giúp bà ấy giải vây.

- Uyển Duyệt uống say, trên mặt đều là nước mắt, lớp trang điểm cũng trôi hết, nhưng như vậy ba lại càng thấy bà ấy quyến rũ hơn. Ba muốn đưa bà ấy về nhà, nhưng bà ấy nói không muốn về lại Úc gia. Ba chỉ còn cách đưa bà ấy đến khách sạn. Nhưng ba đã quá đề cao sự tự chủ của bản thân, sau khi đặt bà ấy lên giường vừa định xoay người thì ba bị kéo lại, sau đó...

Nói đến đây, Lâm Diệu Kiến thấy chân mày của con trai nhíu lại như chán ghét điều ông sắp nói tiếp, nên ông dừng lại một chút.

- Sau khi tỉnh rượu, bà ấy cho ba một bạt tai, khóc ẩm ỉ hỏi tại sao ba lại ở đó. Lúc này ba mới biết bà ấy tưởng ba là Úc Quốc Bình. Bà ấy cảnh cáo ba không được nói chuyện này cho người khác biết, bằng không sẽ tự sát. Sau khi bà ấy ra khỏi phòng, ba phát hiện trên giường có một vết đỏ hồng, cũng không rõ rốt cuộc trong lòng có cảm giác gì.

- Ba không dám nói với mẹ con, thậm chí ba còn tránh né mẹ con vài ngày. Là ba vì một phút đam mê nên đã phạm sai lầm, huống chi Uyển Duyệt cũng cho rằng đó là tình một đêm. Một câu chuyện tình một đêm không nên xảy ra.

- Sau đó ba nghe nói bà ấy hủy bỏ hôn ước với Úc Quốc Bình, còn Úc Quốc Bình cũng đã có bạn gái, chính là dì Lý Tâm của con. Lúc đó ba mới phát hiện chuyện này có chút không ổn, ba đi tìm Uyển Duyệt, nhưng bà ấy đã rời khỏi Úc gia.

- Uyển Duyệt rời khỏi nhà họ Úc, mất hẳn liên lạc. Mãi đến lúc trước khi bà ấy qua đời, mới chủ động liên lạc lại với ba. Bà ấy nói rằng tình một đêm năm đó bà ấy đã mang thai, nếu bỏ đứa bé cả đời này bà ấy cũng không thể sinh con được nữa.

- Đến lúc đó ba mới biết ba còn có một đứa con gái, cho nên mới đưa Lâm Khê về nhà. Là ba đã hủy hoại hạnh phúc cả đời của Uyển Duyệt, sao có thể không đối xử tốt với con gái của bà ấy được.

Gương mặt của Lâm Diệu Kiến tràn đầy hồi ức và sự hối hận, nhưng khi Lâm Chấn nghe xong lời này cũng không có bất kì cảm xúc gì. Chỉ thấy một chút cảm tình tốt đẹp cuối cùng của anh dành cho ba đã hoàn toàn biến mất.

- Ba luôn mở miệng nói về dì Uyển Duyệt. Còn mẹ con thì sao? Không lẽ mẹ con chỉ là công cụ liên hôn của ba hay sao?

Lâm Diệu Kiến bị con trai hỏi thì ngẩn ra. Thật ra 30 năm vợ chồng, tình cảm cũng đã sớm nhạt như nước, huống chi giữa bọn họ vốn không phải là vì yêu mà kết hôn. Uyển Duyệt trong cuộc đời ông, là một hồi ức xinh đẹp đến bất ngờ, còn ông lại là bất hạnh lớn nhất trong đời Uyển Duyệt. Cảm nhận của người trong cuộc, ai có thể hiểu rõ được.

Lâm Chấn thấy ông không trả lời, đã có thể đoán được phần nào, mặt anh lập tức lạnh xuống.

- Chuyện này ba và chú Úc đã nói qua chưa.

Lâm Diệu Kiến lắc đầu, trước khi Uyển Duyệt qua đời, câu cuối cùng bà ấy nói là: ‘Tuyệt đối không được nói chuyện tình một đêm của chúng ta cho Úc Quốc Bình biết.’

Ông hiểu, không phải Uyển Duyệt sợ Úc Quốc Bình biết sự việc bà phản bội ông ấy năm đó, cũng không phải muốn ông bắt bình thay cho bà, mà là sợ hình ảnh đẹp của bà bị mất đi trong lòng Úc Quốc Bình. Từ đầu đến cuối, bà cũng chỉ yêu một mình Úc Quốc Bình. Kiếp này, ông chính là sai lầm lớn nhất của bà, cũng là người thân duy nhất của con gái bà.

Lâm Chấn lạnh lùng hừ một tiếng, chỉ cảm thấy hơi lạnh phà đến. Tuy rằng mấy năm nay quan hệ của cha con họ không được tốt, nhưng anh vẫn ôm một chút hy vọng.

- Ba, mấy năm nay mẹ đã vì ba mà thay đổi rất nhiều. Con hy vọng ba cho dù chỉ làm cho có lệ cũng phải quan tâm mẹ nhiều hơn. Mẹ không sai gì cả, lỗi là của ba, mẹ không có tội tình gì mà phải chịu ầm ức lớn như vậy.

Sáng sớm, Úc Cẩm tỉnh dậy, thấy mình đang ở trong căn phòng quen thuộc, chợt có cảm giác vắng vẻ. Cô nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua tỉnh dậy trong vòng tay của Hứa Vi Mộ, thật là ngọt ngào. Tình yêu quả là rất đáng sợ, một khi đã nếm thử, nghiện rồi sẽ không có cách nào cai được.

Cô cảm phiền thoại lên muốn gọi cho Hứa Vi Mộ, lại thấy anh đã gửi mấy tin nhắn cho cô:

“Con heo lười, rời giường chưa?”

“Nhớ phải ăn sáng, thói quen xấu này của em phải sửa đi.”

“Anh biết sáng sớm em thức dậy không nhìn thấy anh nhất định sẽ cảm thấy mất mát.”

“Vẫn chưa dậy sao? Anh đang không có tâm trạng làm việc đây nè.”

“Tiểu Cẩm...Anh muốn mỗi sáng dậy đều được nhìn thấy em.”

Đọc những dòng tin này, tưởng tượng ra vẻ mặt lúc gửi tin nhắn của Hứa Vi Mộ, Úc Cẩm cười hì hì, không nén được sự ngọt ngào trong lòng.

Cô hơi ù rũ xuống lầu ăn cơm, Úc Quốc Bình đang đọc báo, giống như không nhìn thấy cô. Cô do dự cả buổi, cuối cùng cũng mở miệng:

- Ba, con muốn sống chung với Hứa Vi Mộ.

Úc Quốc Bình buông tờ báo xuống, quăng thẳng lên bàn:

- Con có biết con đang nói gì không?

- Ba, con muốn sống chung với Hứa Vi Mộ – Cô kiên định lặp lại lần nữa.

- Tùy con! – Úc Quốc Bình quăng hai chữ xong, tức giận cầm túi tài liệu ra khỏi cửa, không thèm liếc nhìn cô lấy một lần. Thế nhưng trong lòng ông lại rỉ máu, gào thét. Con gái mình vừa mới qua đêm với Hứa Vi Mộ đã không muốn ở nhà nữa.

Úc Cẩn không để ý thấy giọng điệu ba cô đang tức giận, cô xem như ông đã đồng ý, chọc chọc đôi đùa vào chén cơm cười ngây ngô. Nhưng làm sao cô nói chuyện ba cô đã đồng ý cho Hứa Vi Mộ nghe đây, cũng không thể nói là cô khẳng khái đòi đi. Như vậy khác gì chủ động hiến thân chứ, quá đường đột rồi.

Cô rất thích vừa mở mắt dậy đã có thể được nhìn thấy gương mặt đang ngáy ngủ của anh, nghe anh nói những lời tâm tình bên tai, cùng anh trải qua những tháng ngày bình thường, thậm chí là những ngày ngọt ngào của đời sống vợ chồng.

Huống hồ gì, cô đã cầu hôn rồi mà.

- Tôi muốn gặp Úc Quốc Bình.

Kha Thuần Ngôn nhận được điện thoại của Lâm Khê, đối với sự vô lễ ngạo mạn của cô ta, anh bĩu môi:

- Cô muốn gặp Úc Quốc Bình còn cần tôi sắp xếp cho sao? Hứa Vi Mộ đâu? Úc Cẩn đâu?

Tất nhiên là không thể nhờ mấy người đó, Lâm Khê không nhận được đáp trả:

- Anh bớt xàm ngôn đi, giúp tôi sắp xếp là được.

- Cô đã quá đề cao mình rồi, nhờ người khác giúp đỡ ít nhất cũng phải tỏ thái độ khiêm nhường một chút chứ nhỉ.

Lâm Khê nghe thế thì cười to:

- Không phải Kha tổng mới là người cần tôi giúp sao?

- Chủ tịch Úc, Kha tổng của Thiên Dịch đã đến.

- Mời cậu ta vào.

Đây là lần đầu tiên Lâm Khê nhìn thấy Úc Quốc Bình gần như vậy, trước kia dù có đến nhà họ Úc chơi cũng hiếm khi nhìn thấy ông, nếu không đi họp mặt cũng là đi xã giao, cô còn tưởng rằng ông không coi trọng gia đình lắm.

Úc Quốc Bình mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, tay áo xắn tay lên hai vòng. Tuy rằng đã sang tuổi ngũ tuần nhưng nhìn ông không hề già cỗi. Gương mặt phúc hậu, nét mặt hòa nhã. Cô vẫn luôn đọc những tin tức về ông trên các tạp chí, đều là những lời biểu dương khen ngợi, khiến cô luôn thầm mắng là giả tạo.

- Chào chú Úc

- Thuần Ngôn đến rồi à, ngồi đi – Ông ngược lên nhìn, lúc này mới phát hiện bên cạnh Kha Thuần Ngôn có một cô gái trẻ - Đây là...?

- Cô ấy là trợ lý của con, Lâm Khê, Chú Úc, cháu không hẹn trước đã đến đây, chú không ngại chứ?

- Không sao – Úc Quốc Bình lắc đầu cười.

Toàn bộ tầm nhìn của Lâm Khê tập trung trên người của Úc Quốc Bình. Úc Quốc Bình liếc nhìn cô một cái, cảm thấy có gì đó khác thường.

Kha Thuần Ngôn bắt gặp ánh mắt sảo sàng của Lâm Khê, ho nhẹ một tiếng, khều nhẹ cánh tay của cô, ra hiệu cho cô kiềm chế một chút.

Lúc này Lâm Khê mới định thần lại:

- Chào chủ tịch Úc

- Xin chào – Úc Quốc Bình chào hỏi xong thì chuyển chủ đề - Thuấn Ngôn, hôm nay cháu đến đây có chuyện gì không?

- Thật ra cũng không có chuyện gì, lần trước bàn về chuyện hợp tác có một chút vấn đề cần bàn bạc lại với bác một chút.

Lâm Khê im lặng ngồi bên cạnh Kha Thuấn Ngôn không lên tiếng, chỉ âm thầm quan sát Úc Quốc Bình. Nói thật, bất luận là lời nói, thái độ hay cử chỉ của ông đều không thể bắt bẻ được.

Mãi đến lúc bọn họ bàn xong chuyện làm ăn, Lâm Khê mới liều lĩnh hỏi một câu:

- Xin lỗi ngài vì sự đường đột của tôi, danh tiếng trong thương trường của chủ tịch Úc vang dội như vậy, hôm nay lần đầu tiên được gặp không khỏi có chút tò mò, không biết tôi có thể hỏi ngài một số vấn đề được không?

Kha Thuấn Ngôn ra vẻ khiển trách:

- Không biết phép tắc gì cả.

Úc Quốc Bình cũng không để ý, trả lời:

- Cô cứ hỏi.

- Trên tạp chí đều nói gia đình chủ tịch Úc sống rất hạnh phúc, ngài yêu vợ cưng con, không biết ngài và phu nhân quen biết nhau thế nào?

37. Chương 37: Lâm Cháp

Bất thành lĩnh bị một cô gái khoảng 20 tuổi hỏi vấn đề này. Úc Quốc Bình thấy hơi ngại ngùng. Ông haha nói:

- Tình cờ gặp nhau thôi.

Câu trả lời này rõ ràng là đáp cho qua chuyện, Lâm Khê cũng không nổi giận, tiếp tục hỏi một câu:

- Không biết ngày và phu nhân có phải là mối tình đầu của nhau không?

- Phải.

Lâm Khê không hỏi nữa, móng tay cô bấm chặt vào lòng bàn tay, mà Úc Quốc Bình cũng nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Kha Thuấn Ngôn thấy tình hình như thế thì lên tiếng hòa giải:

- Nói hỏi một vấn đề mà đã hỏi đến hai câu rồi, Chú Úc, hy vọng chú bỏ qua cho, trợ lý của cháu vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy đó.

- Không sao.

Lâm Khê cứ ngây người ra, ktkn hiếm khi thấy bộ dạng này của cô, cười cười hỏi:

- Nói nghe thử cảm giác bây giờ của cô đi.

- Nhiều chuyện – Lâm Khê liếc anh.

- Cô định qua cầu rút ván sao?

- Kha tổng, có bạn bè nào tồn tại mãi mãi sao? Nhân tiện, nhắc nhở anh thôi. Mấy hôm trước Hứa Vi Mộ đã thổ lộ với Úc Cẩn trong một nhà hàng sang trọng. Hình như Úc Cẩn rất cảm động, cũng không biết đêm đó...

- À, tôi đem cô ra khỏi bàn tay của Lâm Chấn đến thành phố A, cô lại giúp tôi đưa Úc Cẩn lên giường của Hứa Vi Mộ.

- Gấp gì chứ? Không phải chỉ là ngủ với nhau thôi sao? Kha tổng, bộ anh chưa từng ngủ với đàn bà hay sao?

- Tôi cảnh cáo cô, đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta.

- đương nhiên tôi không thể quên.

Kha Thuần Ngôn thích Úc Cẩn thì liên quan gì đến cô? Cô cũng không hiền lành đến mức dễ dàng đưa Úc Cẩn lên vị trí thiếu phu nhân của Thiển Dịch. Nếu đã thế, chi bằng để cho Úc Cẩn và Hứa Vi Mộ gần gũi nhau, chí ít cũng khiến Úc Cẩn thỏa nguyện.

Thật tâm mà nói, Úc Cẩn đối xử với cô không tệ, thật lòng xem cô như em gái. Đáng tiếc, ai bảo cô ta là con gái của Úc Quốc Bình. Cô muốn báo thù Úc Quốc Bình, như vậy Úc Cẩn cũng không thể tránh khỏi bị tổn thương.

Hứa Vi Mộ ngồi ở trên quầy bar, nhìn Lâm Chấn nhàn nhạt rót rượu. Đã lâu lắm rồi anh không thấy Lâm Chấn phóng túng như vậy.

- Cậu cãi nhau với bà xã à?

Có thể làm cho Lâm Chấn suy sụp như vậy, ngoại trừ Nhan Tập Ngữ, Hứa Vi Mộ thật chưa nghĩ ra được người nào khác.

Hiện giờ Lâm Chấn không có lòng dạ nào so đo những lời độc miệng của Hứa Vi Mộ, tự giấu một tiếng:

- Ha ha, cậu biết không, ba tôi nói từ trước đến giờ không hề yêu mẹ tôi. Cậu nói xem, ông ta có còn đáng để tôi kính trọng nữa không?

Lúc này Hứa Vi Mộ mới hiểu ra nguyên nhân Lâm Chấn tìm rượu giải sầu, anh thôi trêu chọc, nghiêm túc nhận lỗi.

- Xin lỗi cậu.

Gương mặt Lâm Chấn đã đỏ ửng, anh đã ngà ngà say, mỉm cười nói:

- Cậu xin lỗi gì chứ?

- Tôi không nên để cậu đi hỏi chú Lâm chuyện này.

- Không, hỏi rõ cũng tốt. Tôi còn tưởng rằng là do ông ấy nhất thời hồ đồ, không ngờ ại là sự thật. Nếu không có Uyển Duyệt, cũng sẽ có người khác – Lâm Chấn lắc đầu.

- Đừng uống nữa, Tập Ngữ đang chờ cậu ở nhà đó – Hứa Vi Mộ ngăn Lâm Chấn lại.

Lâm Chấn vừa cầm chai rượu, nghe thế liền buông ra, cười tế nhị:

- Phải, tôi còn có Tập Ngữ. Không sai, tôi còn có Tập Ngữ.

Tuy rằng tính tình Lâm Chấn cao ngạo lạnh lùng, nhưng một khi đã động lòng, nhất định sẽ là cả đời, cũng khó trách sao anh thất vọng về ba mình đến thế.

- Tôi đưa cậu về.

Nhan Tập Ngữ cầm khăn nóng lau mặt cho Lâm Chấn, vừa mới chạm vào trán anh, đã bị anh bắt lấy cánh tay cô.

Miệng ai đó lẩm bẩm:

- Tập Ngữ, Tập Ngữ

Từng tiếng, từng tiếng.

Khóe miệng Nhan Tập Ngữ thoáng nhếch lên, động tác của cô cũng nhẹ đi vài phần, cô hờn dỗi nói:

- Đồ ngốc.

Nhan Tập Ngữ vừa rút khăn ra khỏi đã bị Lâm Chấn kéo tay lại, cả người cô đổ nhào vào người anh. Cô hơi thẹn thùng nhìn ông xã mình, không hề biết là người nào đó đang giả bộ say. Tập Ngữ vỗ vỗ vào người anh, giầy dựa muốn đứng lên.

Lâm Chấn từ từ mở to mắt, giống như bây giờ mới nhìn thấy rõ khóe miệng anh kéo căng ra một nụ cười, ngay cả lúm đồng tiền hiếm thấy cũng hiện ra, Lâm Chấn cười như vậy đúng là hơi bị đáng yêu mà.

Nhan Tập Ngữ nhìn anh ngây người, cô chưa từng nói rằng cô thích nhất là nhìn anh cười, vô cùng dịu dàng, vô cùng hấp dẫn.

Lâm Chấn xoay người đè cô dưới thân mình, trong miệng lẩm bẩm:

- Tập Ngữ

- Em đây.

Lâm Chấn cười, dường như thỏa mãn thở ra một hơi.

- Anh chỉ có em.

Nhan Tập Ngữ cảm thấy lòng của mình giống như bị lời nói của anh thấm qua, mềm nhũn ra. Hiếm khi Lâm Chấn tỏ ra yếu ớt thế này, có chuyện gì anh cũng đều tự mình gánh vác, chưa bao giờ để cô lo lắng dù chỉ một chút. Giờ phút này, cô lại cảm nhận rõ ràng sự mệt mỏi của anh.

Cô đưa tay lên quần lấy cổ anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm:

- Ông xã, em cũng chỉ có anh.

Đáp lại lời cô là nụ hôn mãnh liệt của Lâm Chấn, có chút kịch liệt mà triền miên vô hạn, không có tí dịu dàng nào. Anh mạnh mẽ cạy hàm răng của cô, xông vào trong, càn quét tất cả sự ngọt ngào của cô. Đây là một sự chiếm đoạt, cũng là cách tìm kiếm an ủi tốt nhất của anh.

Anh nếm mùi vị quen thuộc đến mức muốn dừng mà không thể dừng được. Nụ hôn dần di chuyển đến vành tai cô. Đây chính là điểm mẫn cảm nhất của Nhan Tập Ngữ. Lâm Chấn khẽ cắn, ngậm, thậm chí liếm láp, khiến toàn thân Nhan Tập Ngữ đều tê dại, không chịu nổi kêu “ưm” một tiếng.

Lâm Chấn kéo áo ngủ cô, để lộ một mảng da dẻ trắng hồng, xương đòn rõ nét đập vào tầm mắt anh, anh cúi đầu cắn lên.

Nhan Tập Ngữ nắm chặt lấy bắp tay anh, thở hắt ra:

- Đau em...

- Yêu anh...được không?

Có lẽ Lâm Chấn thật sự đã say. Bình thường anh chưa bao giờ hỏi ý Nhan Tập Ngữ, anh luôn thích làm theo ý mình. Hai chữ “được không” kia căn bản không tồn tại trong từ điển của anh.

Cơn say này, anh muốn em yêu anh.

Hứa Vi Mộ không về thẳng nhà mà đến Úc gia. Nếu như những gì ldk nói là sự thật thì anh phải tìm Úc Quốc Bình để chứng thực chuyện này. Có lẽ Lâm Khê trước giờ đều đã nhận định sai lầm, cô ta đã hận sai người.

Ba người nhà họ Úc đang dùng cơm, Úc Cẩn chạy ra mở cửa.

- Sao anh lại đến đây?

- Chú Úc có nhà không?

Úc Cẩn bĩu môi:

- Anh tìm ba chứ không tìm em hả?

- Lại không nhẽo rồi – Hứa Vi Mộ bắt đắc dĩ nhéo má cô,

- Vi Mộ đến à, đã ăn cơm chưa? Vào đây ăn cơm luôn đi cháu – Lý Tâm kêu Hứa Vi Mộ vào, nói xong liền đi vào bếp lấy thêm chén đĩa.

Úc Quốc Bình lại nhớ đến hai ngày trước con gái ông qua đêm bên ngoài không về mà canh cánh trong lòng. Con gái còn đề xuất muốn dọn ra sống chung với Hứa Vi Mộ. Sắc mặt ông không tốt, hừ một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Hứa Vi Mộ vừa nhìn thấy thái độ ông hơi khác thường.

Úc Quốc Bình gấp tôm cho bà xã mình, Úc Cẩn ghen tị cần nhân:

- Ba, sao không gấp cho con với?

Úc Quốc Bình liếc Úc Cẩn một cái, nói giọng chua loét:

- Không phải con đã có Vi Mộ sao? Muốn ăn thì kêu nó gấp đi,

Người nào đó vừa định gấp thức ăn cho Úc Cẩn, nghe mình bị gọi đích danh liền bỏ con tôm đã gấp vào chén mình. Úc Cẩn cho rằng anh cố ý giở trò, vừa định bửu môi, đã thấy anh buông đĩa, dùng tay lột vỏ tôm ra, sau đó bỏ vào chén của cô. Sau đó cầm khăn tay, vén mái tóc Úc Cẩn dịu dàng nói:

- Ngoan, ba em nói đúng, bây giờ em đã có anh.

Ba mẹ cô đều ở đây, anh lại ra về dịu dàng hiếm thấy, khiến mặt Úc Cẩn đỏ bừng bừng, cô cúi đầu lặng lẽ ăn tôm. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như ở đây không có ai, anh sẽ chẳng kiên nhẫn đầu mà lột vỏ tôm cho cô. Cho dù có lòng, cũng nhất định sẽ đòi lợi ích nào đó cho mình.

Hứa Vi Mộ không cảm thấy mình buồn nuôn chút nào.

Một màn này khiến Úc Quốc Bình cảm thấy vô cùng chướng mắt. Rõ ràng là Hứa Vi Mộ cố ý chống lại ông, cũng là cố tình vừa đâm vừa xoa khiến ông không còn cách nào bắt bẻ được. Ông khinh thường hất mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn vẻ mặt đắc ý của Hứa Vi Mộ.

Nhân lúc Hứa Vi Mộ ở đây, Úc Cẩn đề cập lại chuyện đã nói ban sáng.

- Ba, sáng nay chuyện ba đồng ý với con, ba sẽ không đổi ý chứ?

- Ba đồng ý với con cái gì? – Úc Quốc Bình làm bộ không nhớ.

- Ba

Úc Quốc Bình coi như không nghe thấy. Muốn dọn ra sống chung với Hứa Vi Mộ ư, có bản lĩnh thì bảo Hứa Vi Mộ dẫn ra đi. Úc Quốc Bình biết tính cách của con gái mình, tuy trước mặt ông cô có thể tự nhiên đề cập đến chuyện này, nhưng lúc Hứa Vi Mộ ở đây, cô nhất định sẽ biết ngại ngùng mà không mở miệng nói ra.

Quả nhiên, Úc Cẩn chỉ hờn dỗi bởi cơm ăn, rồi chỉ dám liếc xéo ba một cái, còn Úc Quốc Bình xem như không thấy gì cả.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Vi Mộ nghiêm túc nói với Úc Quốc Bình:

- Chú, con có chuyện muốn nói riêng với chú một chút.

- Theo chú lên phòng sách – Úc Quốc Bình khẽ gật đầu.

- Chuyện gì mà em không thể nghe vậy? – Úc Cẩn giữ chặt tay anh.

Hứa Vi Mộ vuốt ve mái tóc của cô

- Là chuyện làm ăn thôi, em không có hứng thú với mấy chuyện này đâu. Ngoan, mau đi thu xếp hành lý đi.

Một chữ “ngoan” này đã khiến cô rầm rập nghe lời, có điều Úc Cẩn vẫn hoài nghi:

- Tại sao em phải thu dọn hành lý?

- Đương nhiên là vì phải dọn đến ở với anh.

- Anh đoán được sao? – Úc Cẩn cúi đầu, hơi đỏ mặt.

- Lòng em suy nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt kìa, anh vừa nhìn là thấy liền.

- Anh có cách thuyết phục ba sao?

Hứa Vi Mộ hoàn toàn không bận tâm, buông lời nói:

- Không thuyết phục được thì cướp người.

- ...

38. Chương 38: Sống Chung

- Cháu muốn nói gì?

Từ khi thân phận của Hứa Vi Mộ biến đổi thành bạn trai của con gái mình, thái độ của Úc Quốc Bình với Hứa Vi Mộ càng khinh thường, đó là vì ông ganh tỵ.

- Chú có nhớ một người tên Uyển Duyệt không?

Đáy mắt Úc Quốc Bình chấn động, đã lâu không nghe đến cái tên này.

- Sao cậu biết Uyển Duyệt?

- Chú đã gặp cô gái tên Lâm Khê chưa? – Hứa Vi Mộ muốn biết Úc Quốc Bình có từng tiếp xúc với Lâm Khê hay không.

- Lâm Khê... Chiều nay có một trợ lý đi theo Kha Thuần Ngôn đến gặp chú tên là Lâm Khê.

Hứa Vi Mộ hừ lạnh trong lòng một tiếng. Quả nhiên là Kha Thuần Ngôn giở trò sau lưng.

- Lâm Khê chính là con gái của Uyển Duyệt, cũng là con gái riêng của chú Lâm Diệu Kiến.

- Lâm Diệu Kiến?

Úc Quốc Bình càng thêm kinh ngạc. Làm sao Uyển Duyệt có thể có dính líu đến Lâm Diệu Kiến chứ? Hơn nữa nhiều năm rồi chưa hề nghe Lâm Diệu Kiến đề cập đến chuyện này.

- Uyển Duyệt và chú Lâm... không cần thận phát sinh quan hệ, hơn nữa có thai, sinh ra Lâm Khê. Nhưng Uyển Duyệt không thích chú Lâm, người bà ấy luôn yêu chỉ có chú. Sau khi rời khỏi thành phố A, hình như bà ấy đã sống rất cực khổ, cuối cùng uất hận mà chết. Lâm Khê cho rằng vợ chú là người thứ ba xen vào tình cảm của chú và mẹ cô ta, nên sinh lòng oán hận. Chú Úc, Lâm Khê vẫn luôn canh cánh trong lòng việc này. Cho nên cháu muốn hỏi chú về chuyện xảy ra năm đó. Chú không ngại chứ?

Úc Quốc Bình trầm tư. Chả trách hôm nay ánh mắt Lâm Khê nhìn ông có chút kì lạ. Thậm chí còn hỏi những chuyện riêng tư của ông, muốn ông nói ra những chuyện như thế này với văn bối thì hơi kì, nhưng lại không thể không nói thật.

- Uyển Duyệt là con gái nuôi của mẹ chú, đối đãi như con dâu nuôi từ bé. Cô ấy bị mẹ chú gieo cho tư tưởng sau này lớn lên sẽ là cô dâu của chú. Nhưng chú chỉ xem cô ấy như em gái. Chú đã nói thẳng nhưng cô ấy không chịu nghe, dùng đủ mọi cách chi phối chú, thậm chí... khoảng thời gian chú không về nhà, cô ấy đến thẳng công ty tìm chú. Thời điểm đó chú đang cộng tác với mẹ tiểu Cẩn, nên đã lợi dụng cô ấy đả kích Uyển Duyệt, nói rằng chú đã có người trong lòng rồi. Sau này, suốt một thời gian dài chú không có gặp lại Uyển Duyệt, chú nghĩ cô ấy đã thông suốt. Sau khi chú và bà xã chính thức yêu nhau, cô ấy cũng dời ra ngoài, cắt đứt liên lạc với nhà chú.

Hứa Vi Mộ nghe xong, kết hợp với câu chuyện của Lâm Diệu Kiến, đại khái cũng hiểu rõ sự việc.

- Mấy năm trước, Lâm Khê thấy cháu thích tiểu Cẩn, đã uy hiếp cháu rằng nếu cháu không quen cô ta thì sẽ nói cho tiểu Cẩn biết mẹ cô ấy là người thứ ba. Lúc đó cháu còn nhỏ, cũng không dám hỏi chuyện riêng của người lớn, nên mới đồng ý với cô ta.

Úc Quốc Bình hiểu ra, gật đầu. Chả trách nhiều năm như vậy thằng nhóc này và con gái ông không có động tĩnh gì, dùng một cái lại nói chuyện yêu đương.

- Thì ra cháu và tiểu Cẩn không yêu nhau từ sớm là vì chú.

Hứa Vi Mộ lắc đầu, thời gian đã qua không còn quan trọng nữa, chỉ cần bây giờ có thể ở bên cạnh nhau là tốt lắm rồi.

- Chú, cháu tin tưởng nhân cách của chú. Bây giờ cháu chỉ hy vọng có thể biết rõ chân tướng sự việc, để Lâm Khê hiểu ra tất cả chỉ là sự hiểu lầm.

- Khó trách đứa nhỏ này hỏi chú nhiều điều kì lạ như vậy. Chú biết rồi, ngày mai chú sẽ tìm Lâm Diệu Kiến hỏi cho rõ ràng.

Hứa Vi Mộ chần chờ một lúc cũng mở miệng:

- Chú Úc, cháu còn một chuyện cầu xin.

- Nói đi.

- Cháu muốn tiểu Cẩn có thể dọn đến ở với cháu.

Tuy rằng Úc Quốc Bình vẫn luôn phản đối chuyện này, bởi vì ông hy vọng đứa con gái ông coi như mạng sống có thể ở bên cạnh mình vài năm nữa. Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, hai đứa nó đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, nên giờ cũng không khăng khăng phản đối nữa.

Đứng ở vị trí là một người cha, ông dặn dò:

- Hy vọng cháu sẽ chăm sóc tiểu Cẩn thật tốt.

- Chú yên tâm. Nhất định cháu sẽ yêu thương cô ấy.

- Còn nữa, tiểu Cẩn cứ qua nhà cháu không không như vậy thì còn mặt mũi gì nữa. Hay là hai đứa đi đăng ký sớm một chút, hôn lễ từ từ giao cho người lớn hai nhà chuẩn bị.

- Chú, cháu đã định cầu hôn từ lâu rồi – Chẳng qua là bị cô bé gốc kia dành trước.

- Ừ.

Úc Cẩn kéo chiếc va li xuống lầu, Hứa Vi Mộ lập tức bước đến giúp cô.

- Ba mẹ, con đi nha.

Lý Tâm gật đầu, ôm cô một cái, dặn dò:

- Cái gì con không biết làm thì thôi, đừng gây phiền toái cho Vi Mộ.

- Mẹ à! – Úc Cẩn hờn dỗi.

Còn Úc Quốc Bình lầu bầu:

- Có phiền phức gì cũng là chuyện nhà người ta, lo chi mắc công – Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, ông đã cảm thấy cục tức này của mình sao có chút mùi vị ấu trĩ trong đó.

Úc Cẩn chạy đến ôm ba cô:

- Ba, đâu phải con không về nhà nữa đâu. Chỉ cần ba gọi cho con, con gái sẽ lập tức nghe ngay!

Về nhà... Dùng hai chữ này rất hay, Hứa Vi Mộ cảm thấy có một cơn gió nhẹ thổi qua đáy lòng.

Nhưng người nào đó nghe xong cũng không vui lên. Về nhà. Hừ, chỉ sợ sau khi ra khỏi cửa, có người sẽ chẳng còn biết đường về nhà nữa!

- Sao tự nhiên ba em lại đồng ý vậy, anh thuyết phục ông ấy bằng cách nào thế?

- Anh chỉ thẳng thắn nói nếu ba không đồng ý anh sẽ cướp người.

- Vậy anh cướp đi.

Một tay Hứa Vi Mộ kéo va li của Úc Cẩn, một tay cầm tay cô đi vào thang máy. Lòng bàn tay của Úc Cẩn toát mồ hôi. Từ lúc chính thức quen nhau đến nay, cô càng ngày càng lớn gan. Cầu hôn là do cô chủ động, bây giờ ngay cả sống chung cũng là do cô chủ động dọn đến. Mặc dù là thuận theo tâm ý của mình, nhưng con gái mà lại có những hành vi này quả thật có hơi to gan một chút. Nhưng ai bảo cô đã si mê anh nhiều năm như vậy làm gì. Chỉ có thể tiếp tục ngày ngày ngốc như vậy thôi.

Trong thang máy, hai người không nói với nhau câu nào. Nhưng Úc Cẩn cảm nhận được tiếng tim mình đập mạnh đến mức muốn văng ra ngoài. Hơn nữa... hình như không chỉ có tay cô mới toát mồ hôi. Úc Cẩn cười trộm, thì ra không chỉ có cô mới khẩn trương.

Ánh mắt Hứa Vi Mộ liếc xéo thấy nụ cười của cô, tay anh siết chặt thêm một chút, mở miệng bốn cọt:

- Đến ở với anh vui vậy sao?

- Chẳng lẽ anh không vui sao? – Cô hỏi lại, giọng điệu kia rõ ràng là có ý: Nếu anh dám nói không vui em sẽ đánh chết anh.

Hứa Vi Mộ còn chưa kịp trả lời, cửa thang máy đã mở ra. Có thêm vài người vào trong, Hứa Vi Mộ đành phải nuốt đáp án câu hỏi vừa rồi lại, kéo Úc Cẩn xích lại gần anh hơn một chút. Úc Cẩn ngửi thấy mùi Cologne nhàn nhạt trên người anh, khoe miệng cô cong cong, trong mắt tràn đầy ý cười, long lanh lấp lánh.

Đến trước cửa, Hứa Vi Mộ bỏ vali xuống, nhưng vẫn cầm tay cô, tay kia lục tìm chìa khóa. Úc Cẩn lắc lắc cánh tay anh, bắt mắt nói:

- Em không có chìa khóa nhà anh!

- Chìa khóa nhà anh?

- Đúng vậy.

Hứa Vi Mộ không lên tiếng, mở cửa cho cô vào trước. Trong lúc cô đổi dép lê thì thấy anh với tay vào trong tủ giày lấy chìa khóa dự trữ ra, nhét vào trong tay cô, tỉnh bơ nói một câu:

- Không có chìa khóa nhà của mình thì đúng là không ổn lắm. Nè, nhớ cất cho kỹ, làm mất thì đừng có khóc lóc đòi anh.

Nói xong anh kéo vali của cô vào trong. Một mình cô đứng ở ngưỡng cửa cười đến ngây dại. Anh ấy nói ‘nhà của mình’...

Úc Cẩn đi theo anh vào một căn phòng, anh bỏ vali trên đất, chỉ sang một bên:

- Tủ quần áo ở bên này, em sắp xếp đồ đạc của mình đi, anh xuống bếp lấy trái cây cho em.

Cô cảm thấy khó tin, anh vừa xoay người đi ra cô đã kéo tay anh lại, hình như muốn nói gì đó lại thôi, trên mặt cô đầy vẻ bối rối. Nhưng cuối cùng cũng hỏi:

- Em... phải ở đây sao?

Lúc này Hứa Vi Mộ mới hiểu ánh mắt của cô, cười thầm. Đến lúc nào cô gái này mới thông minh ra một chút đây.

- Ở đây có giường cho em ngủ sao?

Nhưng cô vẫn không hiểu rõ ý của anh. Cô cũng không nhất định phải ngủ cùng anh, cô cũng không phải muốn loại chuyện đó. Cô đến đây là hy vọng có thể cảm nhận được hơi ấm của anh mỗi ngày, được thức giấc trong vòng tay anh mỗi ngày thôi mà.

Úc Cẩn cảm thấy trước mặt anh, lòng tự trọng của cô đã sớm bị quét bay ra ngoài sân, lúc này cô vô cùng xấu hổ, áy náy nói:

- Xin lỗi anh, là em tự tiện muốn dọn đến đây, không nghĩ sẽ bất tiện cho anh.

Hứa Vi Mộ hơi sững sốt, là anh nói chưa rõ ràng hay sao mà lại khiến cô nghĩ vậy? Anh thở dài, sau đó khoác tay lên vai, xoay người cô nhìn cho rõ nơi này.

Phòng này không có giường, chỉ có một tủ quần áo nhiều ngăn, một bàn trang điểm, một cái ban công. Hứa Vi Mộ kéo vai cô đến trước tủ quần áo, tay anh rất tự nhiên trượt xuống eo cô, cứ vậy ôm cô từ phía sau, cảm nhận rõ thân thể cô khẽ run.

- Mở cửa ra đi.

Úc Cẩn cảm nhận rõ ràng xung quanh cô đều là hơi thở của anh, chỉ có thể mê muội ngoan ngoãn vâng theo lời anh. Trong tủ quần áo đều là đồ nữ, nào là áo, váy, quần, thậm chí là đồ lót nữ, khiến mặt cô đỏ bừng lên.

Hơn nữa, những bộ đồ này mang một phong cách rất quen thuộc. Cô đưa tay cầm lấy chiếc váy tím, quả nhiên đây là kiểu cô thường mặc. Bây giờ cô đã hiểu được lời anh nói, cô ra khỏi vòng tay anh, từ từ quan sát căn phòng này. Trong ngăn tủ có vài đôi giày đủ kiểu đủ loại, còn có vài chiếc nón. Trên bàn trang điểm có bày đủ các loại trang sức.

Cô chán nản vì sao mình ngu ngốc đến vậy. Quả nhiên khi quay đầu, cô liền bắt gặp vẻ mặt cổ nhin cười của anh. Úc Cẩn hừ một tiếng:

- Coi chừng nhện đến nội thương đó.

- Ai bảo đầu óc người nào đó quá khờ, anh chỉ có thể chỉ rõ từng cái.

Người nào đó... ba chữ này quả thật là xưng hô ngọt ngào nhất thế giới. Cô rất phấn khởi, nhưng cũng không muốn anh quá đặc ý, ra vẻ nữ hoàng sai bảo:

- Ai vừa mới nói muốn lấy trái cây cho em ăn hả? Còn không đi đi!

Hứa Vi Mộ cũng không để bụng giọng điệu bà chúa của cô, chỉ cần cô muốn, muốn anh cưng chiều cô thế nào anh cũng vui vẻ mà làm.

Úc Cẩn nhân lúc anh đang cắt trái cây, lấy hết quần áo đồ đạc của mình ra sắp xếp trong phòng của anh. Quần áo của cô treo vào tủ anh, một bên là những bộ đồ vest đồng màu đen, cô làm sao cũng thấy thuận mắt, làm thế nào cũng thấy hài lòng.

Hứa Vi Mộ bưng trái cây vào, nhìn thấy cô mở rộng cửa tủ cười ngây ngô, thấy tủ quần áo của mình bị cô làm rối tung ben khố miệng anh cong lên.

- Ăn trái cây đi.

Úc Cẩn không thích ăn nguyên trái táo, chỉ thích ăn sau khi đã gọt vỏ và cắt thành từng miếng nhỏ. Hứa Vi Mộ tất nhiên biết sở thích của cô, anh kiên nhẫn gọt xong mới đem đến cho cô ăn.

Cô cầm lấy tấm, đâm vào một miếng đưa lên miệng, Hứa Vi Mộ nghe rõ tiếng nhai táo rột rột, nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, lòng anh hơi ngứa ngứa. Anh cũng cầm một cây tăm cắm vào miếng táo, rồi dứt cô ăn, cô không từ chối há miệng ra cắn một miếng.

Không biết từ lúc nào đĩa táo đã bị một mình cô ăn sạch, Hứa Vi Mộ quăng mấy cây tăm vào sọt rác, đặt cái đĩa lên đầu giường, chậm rãi đến ngồi gần cô, hờn trách:

- Anh chưa ăn một miếng nào cả.
- Ai bảo anh không ăn – Úc Cẩn le lưỡi.

Nhìn đầu lưỡi hồng hồng của cô thè ra, trên đó còn có chút nước táo, trong nháy mắt Hứa Vi Mộ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt tập trung ở miệng cô. Úc Cẩn nhận ra ánh mắt khẩn thiết của anh, cô nuốt nước miếng, vội vàng đổi đề tài:

- Đây... em còn chưa sắp xếp đồ đạc xong, để em dọn dẹp một chút.

Úc Cẩn chưa kịp đứng dậy đã bị Hứa Vi Mộ giữ chặt, cả người ngã lên giường, mái tóc đen tuyền nổi bật trên khăn trải giường màu trắng, gương mặt ửng hồng nhìn anh có chút nghi hoặc. Hứa Vi Mộ phủ người lên thân thể cô, nói nhỏ:

- Anh cũng muốn nếm mùi vị của trái táo lúc này một chút.

Môi anh dán lên môi cô, sau đó cạy mở hàm răng của cô, vươn lưỡi ra quét lấy vị chua ngọt trong miệng cô, giống như anh nói, chỉ đơn thuần là muốn nếm hương vị của trái táo kia. Anh vẫn chưa thỏa mãn rời khỏi môi cô một chút, sau đó lại rơi xuống một nụ hôn trên khóe môi cô.

- Anh muốn trả lời câu hỏi lúc này em hỏi ở trong thang máy.
- Hả? – Úc Cẩn đã sớm quên mất chuyện này.
- Em đồng ý đến ở với anh, làm sao anh có thể không vui được chứ. Thật sự là muốn cũng không được. Nếu như em không cảm nhận được sự vui mừng của anh, anh không ngại để cho em tự mình lĩnh hội.

Nói xong, cơ thể Hứa Vi Mộ ngày càng áp sát Úc Cẩn, cô cảm thấy lời nói của anh vừa mập mờ vừa êm ái. Cơ thể cô hơi co lại một chút, rồi cũng không thể từ chối anh. Là do cô chủ động, cho nên cô cũng không thể nào lùi bước được nữa.

39. Chương 39: Du Lịch

Úc Quốc Bình nằm ở trên giường suy tư rất lâu, muốn tìm người nào tâm sự để giải tỏa khúc mắc trong lòng.

- Bà xã, em còn nhớ Uyển Duyệt không?
- Nhớ, lần trước nói chuyện với con gái có nhắc đến cô ta, sao anh hỏi đột ngột vậy?
- Con gái của cô ta chính là Lâm Khê, nghe nói là bạn của tiểu Cẩn.
- Lâm Khê? Trùng hợp vậy sao? – Lý Tâm vốn không để ý lắm, nghe thấy thế thì bật dậy.
- Hơn nữa, nó còn là con gái của Uyển Duyệt và Lâm Diệu Kiến.
- Uyển Duyệt và Lâm Diệu Kiến?
- Ừ, ngày mai anh định gặp Lâm Diệu Kiến để hỏi cho rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại giấu diếm anh suốt 20 năm.
- Còn Lâm Khê kia...
- Nó nghĩ em là người xen giữa anh và Uyển Duyệt, cho nên ngay từ đầu khi tiếp cận tiểu Cẩn đã có ý đồ xấu.

Như vậy, Lý Tâm cũng dần hiểu ra vì sao nhiều năm như vậy Hứa Vi Mộ và tiểu Cẩn nhà bà vẫn không đi đến bước cuối cùng. Thì ra là do Lâm Khê biết rõ tình cảm của con gái với Hứa Vi Mộ nên cố tình chen ngang.

Bà ưu tư:

- Suýt chút nữa chúng ta đã phá hỏng nhân duyên của con gái rồi.
- Không phải lỗi của em đâu – Úc Quốc Bình nắm tay bà xoa mình, an ủi bà.

Tại văn phòng tổng giám đốc của công ty Thiển Dịch.

- Ba.
- Vào đi.

Kha Khải đang gõ bàn phím thì dừng lại, tầm mắt chuyển từ màn hình vi tính sang gương mặt của con trai:

- Nghe nói tập đoàn Hứa thị tuyên bố sẽ không có bất kì sự hợp tác nào với chúng ta?
- Hứa Vi Mộ kia đúng là tự cho mình tài cao – Kha Thuần Ngôn cười nhạo.

Kha Khải thấy thái độ tự cao tự đại của con trai, tiện tay cầm quyển tạp chí kinh tế tài chính trên bàn quăng cho anh ta:

- Làm càn! Ba và Hứa Ký Ý đã hợp tác làm ăn rất nhiều năm. Tốt nhất con nên cho ba một lý do hợp lý!

Kha Thuần Ngôn vẫn tiếp tục tỏ vẻ không quan tâm, khinh khỉnh trả lời:

- Tại con thấy Hứa Vi Mộ không vừa mắt mà thôi.
- Không vừa mắt trên thương trường hay tình trường? – Ông hừ một tiếng.
- Ba!!

- Ngày đó trong bữa tiệc con ăn nói điên cuồng nghe không lọt tai chút nào, ba nghĩ con sẽ biết chừng mực nên không để ý, không ngờ con lại hành động theo cảm tính như vậy.

Kha Thuần Ngôn dứt khoát thẳng thắn:

- Con không hành động theo cảm tính. Ba, đúng là con thích Úc Cẩn, con không ngại.

Kha Khải lại càng giận dữ:

- Là ai dạy con cướp đoạt bạn gái của người khác vậy? Mấy năm qua ba không hề can thiệp vào cuộc sống riêng tư của con. Con trẻ tuổi ham chơi, chỉ cần không ảnh hưởng đến sự nghiệp, ba đều một mắt nhắm một mắt mở cho qua. Bây giờ tự nhiên con coi trọng thiên kim của tập đoàn Úc thị, còn muốn cướp đoạt bạn gái của Hứa Vi Mộ, Kha Thuần Ngôn con không còn cô gái nào khác để theo đuổi nữa sao?
- Ba, lần này con nghiêm túc mà – Kha Thuần Ngôn nghiêm mặt.
- Ba cũng rất nghiêm túc, mẹ con đã sắp xếp cho con vài đối tượng xem mắt, thứ tư này đến gặp họ đi.

Xem mắt?! Dù anh vẫn cho rằng xem mắt là loại chuyện nhảm chán nhất, nhưng anh và Úc Cẩn hoàn toàn là vì một cuộc xem mắt tình cờ mà quen biết. Tuy nhiên, Kha Thuần Ngôn anh từ khi nào phải dựa vào những chuyện xem mắt này để chọn bạn gái vậy?

- Ba, xem mắt, con không đi. Úc Cẩn, con nhất định phải đoạt được.

Sáng sớm, Úc Cẩn tỉnh dậy, theo thói quen xoay người, bên cạnh không còn trống rỗng nữa, mở mắt ra là có thể nhìn thấy gương mặt của Hứa Vi Mộ. Cô nghiêng đầu nhìn về phía đồng hồ để bàn, đã hơn 10 giờ.

Cô đẩy đẩy Hứa Vi Mộ:

- Dậy thôi anh, hôm nay không cần lên lớp sao?

- Không cần, chiều nay anh muốn dẫn em đến một nơi, ngủ thêm một chút giữ sức đã – Nói xong, anh hôn cô một cái chào buổi sáng sau đó ngủ tiếp.

Cô còn chưa kịp hỏi sẽ đi chỗ nào mà. Tự nhiên anh lại muốn ngủ dưỡng sức, không phải là sắp đi leo núi đó chứ? Nghĩ một hồi cô loại bỏ ý nghĩ này, nhìn Hứa Vi Mộ là một người cái gì nói cũng được, cái gì làm cũng được như vậy, chứ thật ra thứ anh sợ nhất chính là độ cao.

Úc Cẩn cũng nằm xuống thử ngủ tiếp, nhưng không ngủ được nữa. Cô ngồi dậy, sau khi vệ sinh cá nhân thì đi siêu thị mua chút đồ ăn. Cô muốn tự mình nấu một bữa ăn ngon cho Hứa Vi Mộ, muốn anh khen tài nghệ nấu nướng của cô.

Cô đến nhà sách, chọn một quyển dạy nấu ăn cơ bản, đa phần là những món ăn gia đình, bên trong có ghi cụ thể cách chọn những nguyên liệu nấu ăn. Một món mặn, hai món xào, một món canh cho hai người ăn, chắc là đủ.

Lúc Úc Cẩn trở về nhà có đi ngang qua một cửa hàng bánh ngọt. Cô kiểm lòng không đậu mua một chiếc bánh Black Forest cao tám tầng và hai ly trà sữa.

- Tất cả mọi thứ bên đó đã chuẩn bị xong hết chưa?

- Thưa Hứa tổng, tất cả đều đã làm đúng như lời ngài dặn dò.

Nghe tiếng mở cửa, Hứa Vi Mộ cúp máy, thấy Úc Cẩn cầm một hộp bánh kem vào nhà, anh nghiêng đầu suy nghĩ, hôm nay quả thật không phải là sinh nhật của hai người bọn họ.

Anh bước đến cầm chiếc bánh trong tay cô:

- Sao lại mua bánh kem vậy?

- Chúc mừng ngày đầu tiên chúng ta sống chung với nhau đó mà – Cô nói như chuyện đương nhiên.

Hứa Vi Mộ cảm thấy ấm áp, vuốt ve mái tóc của cô:

- Anh cũng chuẩn bị cho em một món quà.

- Quà gì vậy?

Hứa Vi Mộ cầm hoa hồng đỏ vừa được chuyển phát nhanh đến, có hơi mất tự nhiên đưa đến trước mặt cô, ho nhẹ một tiếng:

- Tự xem đi.

- Anh mà cũng biết tặng hoa cho em đấy.

Úc Cẩn chưa bao giờ nhận được hoa, tất nhiên cũng không biết rõ ngôn ngữ loài hoa. Hoa hồng đỏ là hoa thay cho lời nói: Yêu em là hạnh phúc lớn nhất đời này của anh, nhớ em là thống khổ ngọt ngào nhất, bên cạnh em là niềm kiêu hãnh lớn nhất, không có em anh như bở bển vắng thuyền.

Ngụ ý là: Anh chỉ chung thủy yêu một mình em.

Úc Cẩn ôm lấy bó hoa hồng đỏ rực rỡ. Cô rất thích. Sau khi ngửi ngửi mùi hương dễ chịu của hoa hồng, cô mới cầm tấm thiệp trong bó hoa ra xem. Trên thiệp chỉ có một hàng chữ, ngay cả xưng hô hay ký tên cũng không có.

“Chúc mừng em rớt cuộc cũng đã rơi vào vòng tay của con sói háo sắc anh đây.”

Nét chữ cương nghị, Úc Cẩn nhìn thôi cũng biết là ai viết rồi. Cũng đúng, một câu chúc mừng thế này, nếu để cho chủ tiệm hoa viết dùm thì mặt người nào đó phải vô cùng dày mới làm được.

Con sói háo sắc... Quả nhiên anh xem hai chữ này như một lời khen ngợi. Có điều trong đầu cô cũng không khỏi hiện ra cảnh đêm qua. Thật sự đúng là một con sói háo sắc. Úc Cẩn vẫn ôm hoa trong lòng, mặt cô đỏ dần theo màu của bó hoa.

- Phát biểu cảm nghĩ gì đi chứ Úc tiểu thư.

- Dê vào miệng sói, em còn có thể nói gì nữa?

- Em mà là dê ư? Em là cạp mới đúng. Tối qua ai là người cào anh bị thương vậy? ‘Móng vuốt’ em vô cùng sắc bén đó – Hứa Vi Mộ ho nhẹ một tiếng.

Úc Cẩn đỏ mặt phản bác:

- Là tự anh nói nếu đau thì cẩu lấy anh mà!! – Cô đáp trả anh, cũng không ý thức được đoạn đối thoại kia khiến cho lòng người ta gợi nhớ đến thể nào.

- Phải, là anh nói.

Anh thừa nhận, Úc Cẩn cũng không còn gì để nói. Rõ ràng da mặt của cô cũng không hề mỏng, nhưng lần nào cũng bị anh khiến cho ghen đến mức không chịu nổi.

- Em... Em đi nấu cơm.

- Em biết nấu cơm? – Hứa Vi Mộ nhún mày.

- Em... Thì giờ em học.

- Hay là cứ để anh nấu, em đi chuẩn bị đồ đạc, chiều nay chúng ta lên máy bay đi Macau.

- Đi Macau? Đi công tác hả?

- Ừ.

- Anh đi công tác sao em phải đi theo? – Cô khó hiểu hỏi anh.

Hứa Vi Mộ vô cùng tự nhiên hỏi lại:

- Em có thể xa anh sao?

- ... Là anh không thể xa em mới đúng!

- Được, là anh không muốn xa em – Người nào đó cười đến yêu nghiệt.

Nói mới nhớ, đã lâu lắm rồi Úc Cẩn không đi du lịch.

Nhớ lúc trước hai nhà cùng nhau đi du lịch, hai đứa trẻ trên máy bay luôn ngồi chung một chỗ. Cô còn thường cười nhạo Hứa Vi Mộ vì anh sợ độ cao, nhất định phải để anh ngồi gần cửa sổ, còn cố ý nói:

- Cậu nhìn ra bên ngoài đi, toàn thành phố đang ở dưới chân chúng ta, rất đẹp đó!

- Nếu đã đẹp như vậy thì cậu tự qua mà ngồi xem đi – Hứa Vi Mộ liếc cô một cái.

- Không cần thiết, khoảng cách khiến mọi thứ đẹp đẽ hơn, cậu hiểu chưa?

- Ha ha – Hứa Vi Mộ hừ lạnh, sau đó cúi đầu tiếp tục chơi PSP.

Úc Cẩn nhớ lại chuyện đó nhin không được thì bật cười, lần này cô cũng giành ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Hứa Vi Mộ chỉ liếc nhìn cô một cái không nói gì.

Lúc máy bay cất cánh, Hứa Vi Mộ nắm lấy tay Úc Cẩn, chỉ là một động tác theo bản năng, cảm thấy làm vậy rất ấm áp mà thôi. Nhưng Úc Cẩn lại tưởng anh đang sợ, dùng sức cầm tay anh tỏ vẻ anh ỉu.

Nếu như Hứa Vi Mộ biết đầu Úc Cẩn đang suy nghĩ điều gì, chắc là anh sẽ đen mặt hất tay cô ra chứ nhỉ?!

Đến khi máy bay thăng bằng trên không trung, Úc Cẩn muốn ngả ghế ra nằm một chút, cô vừa lên máy bay đã cảm thấy mệt và buồn ngủ. Nhưng Hứa Vi Mộ ngăn cản cô, kéo ghế thẳng dậy.

Úc Cẩn không hiểu nhìn anh, tưởng đâu anh cảm thấy không an toàn:

- Giờ đã có thể ngả lưng một chút rồi.

- Có anh đây – Cánh tay Hứa Vi Mộ vươn ra sau cổ cô, nghiêng đầu cô dựa vào vai anh.

Lúc này Úc Cẩn mới hiểu ra, cô bật cười, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh.

- Hai tiếng rưỡi nữa sẽ tới, ngủ một chút thức dậy là đến.
- Ủm, tối qua em mệt quá – Úc Cẩn nhắm mắt lẩm bẩm.

Khóe miệng Hứa Vi Mộ nhếch lên.

Hình như một mình Hứa Vi Mộ sắp xếp lịch trình, chỗ ở. Úc Cẩn chợt hỏi:

- Anh đi công tác sao không dẫn theo trợ lý hay thư ký gì hết vậy?
- Lần này chỉ cần một mình anh đi là đủ.
- Ủm...

Anh đã đặt sẵn một phòng, Úc Cẩn nhất định sẽ không từ chối. Hứa Vi Mộ chuyển hành lý vào phòng, Úc Cẩn đã chạy như bay đến cửa kính nhìn ngắm cảnh đẹp bên ngoài.

Gần cửa kính có ghế sofa, dù ngồi vẫn có thể quan sát toàn bộ cảnh quan bên dưới.

Bọn họ ở tại một khách sạn trong làng du lịch nổi danh của người Venice Macau. Hai chữ xa hoa không thể nào có thể diễn tả hết được.

Tất cả đồ đạc bày trí trong phòng đều thuộc tiêu chuẩn hạng nhất, có cả phòng thay đồ riêng. Có chỗ để làm việc, chỗ dùng cơm, hoa tươi trang trí trong phòng khiến cho tinh thần người ta phấn chấn hơn rất nhiều.

Trong phòng ngủ có chiếc giường Kingsize, khăn trải giường màu trắng pha chút màu chàm, gối đầu màu trắng, gối ôm màu vàng, đem đến một cảm giác thoải mái, yên tĩnh cho khách.

Hai bên đầu giường là đèn ngủ được thiết kế theo phong cách châu Âu. Ánh sáng mờ ảo tô đậm thêm không khí bình yên tại nơi này.

Trong phòng tắm lát đá cẩm thạch trang trí hết sức thanh nhã, không gian xung quanh đều có hương vị gần gũi.

- Nơi này đẹp quá.

Hứa Vi Mộ đi đến sau lưng Úc Cẩn, ôm lấy cô:

- Em thích là được.
- Cảnh đêm rất đẹp.
- Nơi này nổi tiếng nhất thế giới về cá độ, triển lãm, mua sắm, thể dục, văn nghệ, khu nghỉ mát và cơ sở vật chất. Có hơn 700 sòng bạc được mở ở đây, còn có đoàn xiếc thú Thái Dương biểu diễn rất tuyệt vời. Nếu em thích, chúng ta có thể chơi hết các trò rồi mới về.
- Anh không làm việc à? – Úc Cẩn thắc mắc.
- Ở bên cạnh em quan trọng hơn.

Cô nhúm mày, hình như bắt an:

- Hứa Vi Mộ, anh nói xem có phải anh đã làm gì có lỗi với em không?
- ... – Hứa Vi Mộ chỉ vào trán cô, mắng yêu – Ngày nào em không bị chinh là không thoải mái phải không?
- Như vậy mới giống Vi Mộ mà em biết.
- ...

40. Chương 40: Nhảy Bungee

- Ngày mai chúng ta sẽ đi chơi. Hôm nay ngủ sớm một chút đi.

Úc Cẩn tắc lưỡi:

- Nghe nói lúc Lâm Chấn dẫn Tập Ngữ đi đảo Phổ Cát chơi, nhưng mà hơn một nửa thời gian là chơi ở trên giường – Tuy câu nói của Úc Cẩn nhiều ẩn ý, ngược lại chất giọng rất vui vẻ – Hy vọng anh không có biến thái giống như Lâm Chấn.

- Sao anh lại cảm thấy em có vẻ... hơi thất vọng nhỉ? – Khóe miệng Hứa Vi Mộ nhếch lên.

- Anh nghĩ nhiều rồi!

Úc Cẩn tắm xong, mặc áo choàng tắm của khách sạn đi ra. Làn da nơi cần cổ lộ ra, trơn bóng trắng nõn, có thể thấy rõ xương đòn, tóc ướt rũ trên vai. Hứa Vi Mộ nhướng mắt lên nhìn, không khỏi khẽ rửa một tiếng. Anh đến bên cạnh, kéo mạnh cô ra khỏi phòng tắm.

- Anh làm gì vậy? – Úc Cẩn nuốt nước bọt.

Hứa Vi Mộ cúi người, Úc Cẩn xấu hổ lùi về phía sau, thậm chí còn nhắm mắt lại theo bản năng. Anh cười khẽ, cầm máy sấy phía sau cô:

- Em đang mong đợi điều gì à?

Cô mở mắt ra, lúng túng nói:

- Em có mong đợi gì đâu! – Nói xong, cô đưa tay muốn giật cái máy sấy.

- Để anh giúp em – Hứa Vi Mộ rút tay không cho cô lấy.

Trước giờ Úc Cẩn chưa từng thấy Hứa Vi Mộ dịu dàng như vậy. Anh nhẹ nhàng vuốt về mái tóc cô, liên tục sấy cho đến khô ráo. Úc Cẩn ngồi trên bàn không dám nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt của anh toát ra sự ấm áp không thể nói thành lời.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, tiếng máy sấy ù ù lẫn át tiếng của cô:

- Vi Mộ, em rất yêu anh.

Hứa Vi Mộ nói muốn nghỉ ngơi cho khỏe, anh thật sự nghiêm chỉnh không làm gì cả. Nhưng có lẽ do đã có thói quen ôm ấp nhau, nên anh luôn cảm thấy trong vòng tay mình thiếu thiếu cái gì đó. Hứa Vi Mộ vươn tay kéo Úc Cẩn vào lòng mình.

- Anh sợ em nửa đêm rớt xuống đất.

Cái cơ này vụng về quá đấy. Giường rộng như vậy, mấy người nữa nằm cũng được. Hướng chỉ tướng ngủ của cô cũng không xấu lắm. Nhưng mà Úc Cẩn cũng không phản đối, cẩn thận gối đầu trên cánh tay của anh, tìm một vị trí thoải mái nhất trong lòng anh ngủ.

- Đừng nhúc nhích nữa – Hứa Vi Mộ nghiêng răng nghiêng lợi.

- Ừm – Miệng cô đáp lời, nhưng lòng thì cười trộm. Còn tưởng đâu anh không có chút phản ứng nào nữa chứ.

Trong lòng Hứa Vi Mộ cũng đang tính toán. Hết ngày mai, những gì anh phải chịu đựng hôm nay nhất định phải đòi lại. Lâm Chấn tốn hết một nửa thời gian ở trong khách sạn chứ gì?! Được lắm.

- Về lúc nào vậy?

Lâm Khê nhìn ai kia đang ra vẻ bình tĩnh, khẽ cười một tiếng, nhưng cuối cùng cũng không dám can rõ quá mức.

- Anh trai, không ngờ cũng có lúc anh không biết hành tung của em đó.

Lâm Chắp gác chân ngồi trên sofa, nhìn cô gái là em cùng cha khác mẹ với mình, khoe miệng nhếch lên rồi hạ xuống, ánh mắt dần dần dữ tợn:

- Cô cũng đã biết, tôi đây cũng nói thẳng. Tôi mặc kệ cô làm gì. Chỉ cần tránh xa Úc Cẩn và Tập Ngữ là được.

- Anh trai, anh nói em mới nhớ, từ khi về đến giờ em vẫn chưa đi thăm chị dâu.

Mở miệng là ‘anh trai’, nghe thật khó chịu. Trước giờ Lâm Chắp vẫn luôn không thừa nhận cô em gái này. Nếu cô ta hòa nhã vô hại, có lẽ anh sẽ miễn cưỡng bản thân mình chấp nhận cô, dù sao người sai cũng là cha mẹ, không liên quan đến con cái. Nhưng đáng tiếc Lâm Khê này vẫn luôn là mối nguy hại cho những người xung quanh.

- Tôi cảnh cáo cô, đừng chọc vào Úc gia. Nếu như ngã bài hai nhà sẽ rất khó nhìn mặt nhau.

Lâm Khê biến sắc trong phút chốc, cảm thấy hơi khó tin, thì ra đó giờ anh vẫn luôn biết. Cũng tốt, Hứa Vi Mộ và Lâm Chắp là anh em tốt. Tuy rằng anh ta không dám tố cáo mọi chân tướng sự việc với Úc Cẩn, nhưng không có nghĩa là không nói với Lâm Chắp. Khó trách hai năm qua ông anh này hạn chế sự tự do của cô, cô còn tưởng rằng đơn giản vì anh ta không thích đứa em gái này.

- Anh trai, thành phố A không có bất cứ gì đáng để em vương vấn, kể cả người lẫn vật. Anh nghĩ xem em trở về là vì cái gì?

Lâm Chắp hừ lạnh một tiếng:

- Cô cho là cô biết rõ chân tướng sự việc năm đó sao? Sao cô đi hỏi cái người cô gọi là ba đó cho rõ ràng đi?

Lâm Khê nhú mày, không hiểu ý anh, nhưng vẫn rất cương quyết:

- Anh trai, em đã không còn là đứa con nít nữa. Em sẽ không để anh tùy ý khống chế em nữa. Anh không thể cản trở em được đâu.

Lâm Khê tỏ rõ không muốn tiếp tục đề tài này, ngược lại kích động Lâm Chắp:

- Anh, anh luôn cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, bao gồm cả chị dâu. Nhưng anh nghĩ lại đi, chim bị bẻ gãy cánh sẽ chịu yêu thợ săn sao? Chị ấy sẽ cam tâm để anh kiểm cặp cả đời, hay là mong muốn trốn khỏi cái nhà giam đó?

Lâm Khê rất thông minh, cô ta đã thành công dấn vào bãi mìn trong lòng Lâm Chắp, cuộc nói chuyện đổ vỡ.

- Mặc kệ cô muốn làm gì, tôi sẽ không để cô nhúng tay vào Lâm thị, tôi sẽ sắp xếp cho cô đến chỗ khác.

- Tôi chưa từng có bất cứ tham vọng nào đối với Lâm thị cả.

Lâm Diệu Kiến gì đó, cô khinh thường dụng tâm của ông ta. Sở dĩ cô đề nghị muốn làm việc bên cạnh Lâm Chắp cũng chỉ là vì muốn tiếp xúc nhiều hơn với bọn họ để biết thêm tin tức mà thôi.

Nửa đêm, Hứa Vi Mộ vốn rất khó khăn mới có thể chịu đựng được sự đòi hỏi của thân thể mà ngủ được một chút, nào ngờ lại bị cú điện thoại của Lâm Chắp đánh thức. Anh mặc kệ người gọi là Lâm Chắp hay là ai khác, tức giận quát:

- Mẹ nó! Tốt nhất cậu gọi là vì chuyện quan trọng!

Giọng nói này tất nhiên không phải đang trong quá trình vận động. Chỉ là vì bị đánh thức mà tức giận thôi. Lâm Chắp vì bị Nhan Tập Ngữ đuổi đến phòng sách nên tâm tình phiền muộn, nhất thời lại vì câu nói kia khiến anh thấy khá hơn một chút, nên không thêm so đo.

- Cậu dẫn Úc Cẩn đi Macau hưởng thụ, vứt một cục nợ ở đây cho tôi.

Hứa Vi Mộ nhìn Úc Cẩn bên cạnh còn đang say ngủ, vén chăn đứng dậy đi đến cửa sổ, giảm âm lượng:

- Chú Úc sẽ tìm ba cậu nói chuyện, cũng sẽ hỏi rõ đầu đuôi về quá khứ của bọn họ.

- Cho nên cậu tạm thời dẫn Úc Cẩn rời khỏi là vì muốn kéo dài thời gian?

Hứa Vi Mộ im lặng, một phần cũng là vì vậy. Lâm Chấn nhất định sẽ nhân lúc Úc Cẩn không có ở đó tự tiện đi tìm Úc Quốc Bình lật bài với ông.

- Tôi sẽ chú ý nhất cử nhất động của cô ta, cậu mau tranh thủ mấy ngày này giải quyết chuyện của mình đi.
- Ừ.

Nhắc đến chuyện này, Lâm Chấn không nhịn được dài dòng một câu:

- Tôi đã nói cậu mù quáng tự làm khổ mình mà. Lãng mạn làm cái gì, cầm chứng nhận trong tay mới có thể thấy an toàn.

Hứa Vi Mộ biết anh không có cách nào thuyết phục loại người này, trước khi tắt điện thoại không quên quăng lại một câu:

- Đã trễ vậy rồi, có phải cậu không ôm được bà xã nên sinh ra oán niệm không?

Lâm Chấn mặt không đổi sắc trả lời:

- Tôi ở phòng làm việc là vì không muốn quấy rầy Tiểu Ngừ. Cậu nhiều lời xong rồi thì cút đi. Chúc cậu ngày mai thuận lợi, người bị chứng sợ độ cao ạ!
- Cảm ơn lời chúc của cậu, tôi tiếp tục ôm bà xã ngủ đây – Nói xong Hứa Vi Mộ cúp máy.

Trước đây khá lâu Hứa Vi Mộ nửa đêm gọi tìm Lâm Chấn ra uống rượu với anh, đúng lúc anh ta và Tập Ngừ đang vận động, anh bị một câu nói lạnh băng hất vào mặt:

- Bớt gọi cho ông đây(*) vào buổi tối đi.

Ngụ ý là: “Ông đây đã sớm không còn độc thân rồi, không được làm ảnh hưởng đến tính phúc của ông.”

(*) Nguyên văn Lâm Chấn tự xưng là ‘gia’

Cho nên lần này Hứa Vi Mộ đoán trúng phóc, dẫm trúng chân đau của Lâm Chấn.

Lần đầu tiên Lâm Chấn bị Hứa Vi Mộ cúp điện thoại, anh khẽ nguyền rủa một tiếng. Không hiểu ra vấn đề ư? Bà xã của tôi đã là bà xã của tôi! Còn cậu ngay cả tờ hôn thú cũng chưa có đó!

Hứa Vi Mộ rón rén trở về giường, Úc Cẩn cảm nhận được động tác của anh, cô tỉnh giấc mơ màng hỏi:

- Ai vậy?
- Lâm Chấn, hình như là bị Tập Ngừ giận.
- Stop! Em đã sớm muốn Tập Ngừ náo loạn với anh ta một trận rồi.

Dù giọng nói có hơi bất bình tức giận thay cho cô bạn, nhưng vẫn có chút ngáy ngủ trong đó, không lâu sau Úc Cẩn lại chìm vào giấc ngủ.

Khi Úc Cẩn thấy trước mắt mình là tháp nhảy bungee, cô không thể tin nổi nhìn về phía Hứa Vi Mộ, về mặt anh bình thản như không có gì, giống như người sợ độ cao không phải là anh vậy.

- Anh... dẫn em đến đây làm gì? – Giọng nói của Úc Cẩn run rẩy, tháp nhảy Bungee ở Macau là tòa tháp cao 338 mét, xếp thứ 10 những tòa tháp cao nhất thế giới.
- Tất nhiên là để nhảy bungee – Hứa Vi Mộ nhún vai, bình chân như vại.
- Nhảy... nhảy bungee?! – Rất lâu Úc Cẩn mới tìm được từ để nói, ngơ ngác hỏi lại.
- Đừng làm mặt ngu ngốc đó, đi thôi – Hứa Vi Mộ cười khế.

Bọn họ đi vào thang máy, lên trên tầng cao. Có lẽ là vì càng lên càng cao, nên lỗ tai họ ớn lạnh. Úc Cẩn nhìn về phía Hứa Vi Mộ, trông anh rất bình tĩnh, ngược lại cô giống như chuyện bé xé ra to.

- Anh đang đùa phải không? Chúng ta đến đây là để ngắm cảnh đúng không? – Úc Cẩn không dám tin, muốn xác nhận lại lần nữa.

Tới Macau cũng không nhất định phải đi tháp Macau, tới tháp Macau cũng không nhất thiết phải nhảy Bungee. Đối với những du khách nhất gan một chút, tháp Macau cũng chỉ là một nơi để ngắm cảnh mà thôi.

Hứa Vi Mộ, không phải anh sợ độ cao sao?

Thang máy dừng lại ở lầu 61. Đây là lầu nhảy bungee, cao 233 mét. Tháp Macau có 3 loại mạo hiểm: nhảy bungee, dạo bước trên không và leo trèo trên không trung. (**)

Trò nhảy bungee là nhảy từ độ cao 233 mét rơi tự do xuống đất, dạo bước trên không trung là đi dạo trên khán đài quan sát cửa kính trong suốt cao 223 mét, có thể nhìn ngắm toàn quang cảnh dưới chân từ trên cao. Còn trò leo trèo trên không trung là dùng thang dây leo lên đỉnh tháp, thưởng thức cảnh sắc ở Macau ở độ cao 338 mét.

Cho dù là loại mạo hiểm nào cũng không thích hợp với Hứa Vi Mộ.

Úc Cẩn đến cửa thủy tinh nhìn ra bên ngoài, cảnh sắc Macau hoàn toàn hiện ra không sót một chút gì, còn có thể nhìn thấy vùng Châu Giang và một bộ phận quần đảo nhỏ của Hồng Kông.

Nhưng mà bây giờ căn bản không phải là lúc thưởng thức cảnh quang, ngay cả những người không sợ độ cao cũng cảm thấy ớn ớn, vậy mà Hứa Vi Mộ lại dám dẫn cô đến đây?

- Anh tới đây không phải để nhảy Bungee – Đột nhiên Hứa Vi Mộ lên tiếng.

Úc Cẩn thở phào nhẹ nhõm. Không đến nỗi nào, cô còn tưởng hôm nay đầu óc anh không được bình thường.

Hứa Vi Mộ nói tiếp:

- Anh sẽ chơi cả ba trò.

Úc Cẩn lập tức hít sâu một hơi, cô không nghe lầm chứ?

- Anh có chứng sợ độ cao mà! – Úc Cẩn cao giọng.

- Vậy thì sao?

- Anh điên rồi!

Hứa Vi Mộ chỉ cười, tiếp lời:

- Em xuống lầu 57 đi, nơi đó là đài quan sát, vị trí tốt nhất để xem anh nhảy bungee.

Gương mặt của Úc Cẩn ngày càng không thể tin nổi, anh dám nhảy bungee ở đây, lại còn bảo cô yên tâm mà nhìn anh đứng trước gió thế này, cô lo lắng nắm tay anh, nghi ngờ hỏi:

- Không phải là đối tác của anh hẹn gặp ở đây đó chứ?

Cô vẫn luôn không hỏi đến chuyện công việc của anh, nhưng mà không có nghĩa là cô không biết gì cả. Cố thấy ba mình thường hay xã giao ở những nơi đánh gôn hoặc câu cá. Đối tác này ở Macau, có phải người này muốn đối đãi tốt với đối tác của mình một chút? Chắc có lẽ người này không biết Hứa Vi Mộ sợ độ cao.

Hứa Vi Mộ nghe cô hỏi vậy thì khựng lại một chút, cười nhẹ nhàng trả lời cô:

- Có thể xem là vậy.

Cô đâm vào người anh:

- Anh ngốc vậy, anh sợ độ cao sao không nói thẳng với người ta rồi từ chối đi.

- Vị khách này là khách quý của anh – Hứa Vi Mộ sờ tóc cô – Đừng lo lắng, anh sẽ không sao đâu.

- Em sẽ bị anh dọa chết mất, tuy rằng em không sợ độ cao, nhưng ngồi ở độ cao như vậy nhìn cũng đã có cảm giác ớn lạnh rồi, anh Vi Mộ, đừng nhảy được không? – Úc Cẩn giống như đang làm nũng, cầu xin anh.

- Ngoan, anh không sợ.

- Em nhảy với anh – Úc Cẩn thấy Hứa Vi Mộ kiên trì như vậy, cô đưa ra quyết định.

- Ngốc, chỗ này không thể nhảy hai người được, sẽ bị va chạm.

Hứa Vi Mộ thay quần áo xong, thắt dây an toàn vào người, khóa chặt dây ở mắt cá chân, đùi và cánh tay, đứng trên cầu nhảy. Trên đầu anh có camera ngoài trời, xa xa có chiếc trực thăng cũng gắn camera để chụp lại những tấm hình và quay lại những khoảnh khắc mạo hiểm này làm kỉ niệm.

Người run rẩy lại là Úc Cẩn, cô ở bên cạnh níu lấy góc áo của anh, thậm chí đến bây giờ cô vẫn chưa thích ứng kịp với chuyện này. Hứa Vi Mộ nắm lòng bàn tay cô, hôn lên trán cô, tỏ ý muốn nói cô hãy yên tâm.

Nhân viên giúp đỡ anh mặc dây an toàn xong, anh dang hai tay ra rồi lao xuống dưới, trong phút chốc, Úc Cẩn cảm thấy đầu óc trống rỗng. Những nhân viên xung quanh hét lớn cổ động người chơi.

Úc Cẩn sực nhớ ra, chạy đến màn hình lớn trong đài quan sát xem, thấy hình ảnh rơi tự do của Hứa Vi Mộ.

Tuy rằng anh cố gắng hết sức giữ vẻ bình tĩnh, nhưng Úc Cẩn biết anh đang sợ. Rất nhanh anh đã nhảy xong, vũng vàng tiếp đất. Trên màn hình có thể thấy Hứa Vi Mộ đang mỉm cười, Úc Cẩn ứa nước mắt.

Hứa Vi Mộ trở lại lầu 61, Úc Cẩn chạy như bay đến bên cạnh anh, nhìn sắc mặt anh trắng bệch, sống mũi cô xót xót, cô cắn mạnh môi dưới, kiểm tra toàn thân anh:

- Anh không sao chứ? Có sao không?

- Anh không sao – Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi – Anh không muốn em nhảy bungee, hay là em đi skywalk với anh được không?

- Được.

Trên eo hai người buộc dây an toàn, bước chầm chậm đến sân trên không cao 223 mét. Gió lạnh thổi từng cơn, Hứa Vi Mộ một tay nắm lấy tay cô, một tay nắm chặt dây bảo hiểm, đi từ từ. Dưới chân chính là toàn cảnh Macau, trừ sợ hãi ra cũng lãng mạn vô cùng.

- Cảnh quang rất đẹp đúng không?

- Ừm – Trên mặt cô rạng rỡ nét vui mừng, sáng lấp lánh.

- Nói thật vừa rồi nhảy bungee vả lại đứng ở đây bây giờ anh vẫn có chút sợ hãi.

Úc Cẩn nghe vậy, vô ý thức siết chặt tay anh. Hứa Vi Mộ xoay người, nhìn sâu vào đáy mắt Úc Cẩn, mỉm cười nói:

- Nhưng anh muốn chứng minh với em một điều, dù là độ cao nào anh cũng không sợ. Điều duy nhất anh sợ đó chính là em không thuộc về anh.

(**) Ba trò mạo hiểm ở tháp Macau

Bungee Jump

Skywalk

Tower-climbing

41. Chương 41

Tuy rằng trước giờ Hứa Vi Mộ ít khi nào gọi cô là tiểu Cẩn, nhưng mà Úc Cẩn rất thích cách xưng hô đó, cũng như cách anh gọi cô ‘đồ ngốc’, ‘người nào đó’...

Nhiều người thích được gọi là bảo bối, nhưng cô thích mấy biệt danh này hơn. Nếu Hứa Vi Mộ gọi hai chữ bảo bối này ra, nhất định cô sẽ nổi hết da gà, chắc cô phải cẩn thận suy nghĩ xem anh ấy không bình thường ở chỗ nào.

Mỗi lần Hứa Vi Mộ bắt đặc dĩ sờ sờ đầu cô hoặc thấp giọng gọi ‘đồ ngốc’, Úc Cẩn đều cảm thấy cả người vô cùng thư thái, ấm áp.

Cả hai nắm tay nhau quan sát cảnh đẹp, Úc Cẩn hạnh phúc đến cười ra nước mắt, cô lau mặt, nói thẳng:

- Rõ ràng là em sợ hơn anh.
- Đồ ngốc – Hứa Vi Mộ giúp cô lau nước mắt, dịu dàng dỗ dành cô.

Cô nhẹ nhàng gọi:

- Anh Vi Mộ.
- Hả?
- Em chỉ gọi vậy thôi – Úc Cẩn cười lắc đầu, ngây ngô mà đáng yêu như vậy.
- Đồ ngốc.
- Hả?

Trả lời cô là động tác cúi người hôn lên môi cô của Hứa Vi Mộ. Có lẽ bởi vì anh vẫn đang sợ độ cao, cũng có thể là vì gió quá lớn, Úc Cẩn có thể cảm nhận được nụ hôn này có một chút run rẩy, từng chút từng chút, cực kỳ dịu dàng. Một tay Hứa Vi Mộ luồn vào tóc cô nhẹ nhàng vuốt ve, môi anh hơi lạnh, giống như hút hết những lo lắng đang quấy rối trong miệng cô, Úc Cẩn siết chặt eo anh, ngửa đầu đáp trả.

Bọn họ đứng ở độ cao 233 mét, tự nhiên ôm hôn. Thời khắc này, mọi sợ hãi đều ném ra sau đầu, cảnh đẹp đồ sộ cũng không là gì cả, trong mắt họ chỉ nhìn thấy lẫn nhau.

Mọi hồi lãng mạn đều là thế. Hứa Vi Mộ muốn hoàn thành cả 3 loại mạo hiểm, nhưng lại bị Úc Cẩn ngăn cản. Cô bắt góc áo của anh, cúi đầu thấp giọng nói:

- Em hiểu tâm ý của anh, nhưng em rất lo lắng cho anh, tội mình đừng trèo lên cao nữa được không?
- Được - Hứa Vi Mộ đồng ý, sau đó bổ sung – khó có dịp anh được ở cùng em tại vị trí cao 338 mét để thưởng thức cảnh đẹp ở Macau, em thật sự không muốn?
- Anh chính là cảnh đẹp độc nhất của cuộc đời em, những cái khác em đều không cần.

Úc Cẩn luôn là người tự nhiên, rất ít khi nói những lời tâm tình buồn nôn như vậy, ngoại trừ những lúc cô rung động, nghiêm túc thật sự. Cho dù Hứa Vi Mộ đã quen sống giọng đôi co với cô, cũng không thể thoát khỏi sức quyến rũ của những lời ngọt ngào mà trở nên ngoan ngoãn dễ bảo hơn.

Anh không trả lời ngay. Úc Cẩn sau khi nói xong cũng thẹn thùng không dám nhìn anh. Hứa Vi Mộ cầm tay cô đi vào thang máy, hắng giọng một tiếng mới nói:

- Em quả là có mắt nhìn. May mắn anh đây càng lớn càng đẹp trai, nếu không chắc là em sẽ đi kiếm cảnh đẹp khác mắt.

- ...

- Sao anh lại đến đây? – Lâm Diệu Kiến nhìn Úc Quốc Bình nổi giận đùng đùng cảm thấy hơi chột dạ.
- Nếu như không phải tội nhỏ nói ra, anh sẽ giấu tôi chuyện của anh và Uyển Duyệt đến hết đời luôn đúng không?

Lâm Diệu Kiến tự hiểu đến nước này đã không còn giấu được nữa, nhưng nhìn Úc Quốc Bình khí thế hùng hục như thế, ông cũng cảm thấy tức giận, cao giọng quát lại:

- Anh cho là tôi muốn vậy sao? Là cô ấy xin tôi nhất định không được để anh biết chuyện, thậm chí đến chết cô ấy vẫn muốn giữ lại một chút tự tôn của mình trước mặt anh, mà anh căn bản cũng đâu để ý đến.

Uyển Duyệt sợ Úc Quốc Bình biết bà có dang dúi với người đã có vợ, sợ Úc Quốc Bình cảm thấy bà không còn trong sạch.

Úc Quốc Bình cũng không thể phản bác lại được. Mặc dù ông vốn không làm gì có lỗi với Uyển Duyệt, nhưng chung quy vẫn là gián tiếp hại cuộc đời bà khổ sở như vậy.

- Anh và cô ấy... sao lại dính líu với nhau?

- Một buổi tối tôi đi uống rượu gặp cô ấy. Lúc đó cô ấy đã uống say, tưởng nhầm tôi là anh...

Hai mắt Úc Quốc Bình trợn trắng, tay siết thành nắm đấm, xông lên tóm cổ áo Lâm Diệu Kiến:

- Anh là người đã có vợ, vậy mà dám tùy tiện thế sao? Anh coi cô ấy là cái gì?

Tuy rằng Lâm Diệu Kiến cảm thấy hổ thẹn và áy náy vô cùng, nhưng vẫn dứt tay Úc Quốc Bình ra:

- Tôi coi cô ấy là gì sao? Mẹ nó, tôi thích cô ấy! Tôi yêu cô ấy! Còn anh thì sao? Anh coi cô ấy là cái gì? Uyển Duyệt đã yêu anh nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh đã đối xử với cô ấy như thế nào?

- Vậy cậu ăn nói làm sao với Tôn Uẩn?

Lâm Diệu Kiến lại bị Úc Quốc Bình khiến cho nghẹn họng, tuy rằng ông và Tôn Uẩn không có tình yêu, nhưng mà cũng cùng nhau trải qua không ít những khó khăn gian khổ trong cuộc sống, tình cảm ít nhiều cũng có. Chỉ có điều đó cũng là chỉ một chút động lòng trong nháy mắt mà thôi. Tình yêu trước giờ luôn không bình đẳng, không dễ gì mới kiếm được tình yêu đến từ hai phía, làm sao có chuyện phân biệt ai đúng ai sai?

Tất cả chỉ có thể đổ cho tạo hóa trêu ngươi, khốn khổ vì tình.

Lâm Diệu Kiến ngã xuống sofa, hồi hận không thôi:

- Là lỗi của tôi. Là tôi đã hại cô ấy, rõ ràng tôi đã có vợ con ở nhà nhưng vẫn không khống chế được mình. Gặp phải cô ấy cứ như bị ma ám mà hãm sâu vào.

- Tôi còn một việc muốn hỏi anh.

- Anh hỏi đi.

- Hai người... phát sinh quan hệ từ lúc nào? Hay nói cách khác, sinh nhật của Lâm Khê là vào ngày nào?

- Anh hỏi mấy cái này làm gì? – Lâm Diệu Kiến nhú mày.

- Đứa trẻ Lâm Khê này xem Lý Tâm là kẻ thứ 3 chia rẽ tôi và mẹ nó, cho nên tôi muốn biết hai người có quan hệ từ lúc nào?

Lâm Diệu Kiến không thể tin được nhìn Úc Quốc Bình, bỗng dưng đứng bật dậy:

- Anh cho rằng không có Lý Tâm thì mọi chuyện sẽ khác sao? Cho dù không có Lý Tâm, cũng sẽ có người khác. Là anh nợ Uyển Duyệt, cả đời này cũng không thể trả hết được.

- Tôi biết là tôi có lỗi với cô ấy, anh đừng kích động, tôi chỉ muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng, dù sao Lâm Khê cũng rất cố chấp với chuyện này, thậm chí nó còn lợi dụng Vi Mộ làm tổn thương tiểu Cẩn, mối quan hệ này có ảnh hưởng đến hạnh phúc của hai đứa trẻ, chẳng lẽ anh muốn con gái của mình nuôi dưỡng oán hận cả một đời như vậy sao?

Lâm Diệu Kiến không ngờ Lâm Khê lại có suy nghĩ như vậy. Đã nhiều năm, ngoài việc thỏa mãn nhu cầu vật chất của cô, dường như trước giờ ông chưa bao giờ để ý xem con gái mình đang nghĩ cái gì. Ông lại rầu rĩ ngã về phía sofa lần nữa.

- Sinh nhật tiểu Khê là ngày 15/5, hơn nữa bởi vì trong lúc mang thai Uyển Duyệt không ăn uống đầy đủ dinh dưỡng cộng thêm tinh thần sa sút nên sinh non 2 tháng.

Úc Quốc Bình đắm chiêu. Sinh nhật tiểu Cẩn là ngày 30/4. Đương nhiên là sau khi cùng với Lý Tâm bọn họ có tiểu Cẩn. Bởi vì tư tưởng truyền thống thời đó, mang thai chưa đủ 3 tháng không được nói ra. Nên trước đó dù đã biết nhưng 3 tháng sau mới thông báo rằng Lý Tâm có thai.

Uyển Duyệt là người khuôn khổ, tất cả mọi chuyện cá nhân đều rất theo khuôn phép, là một thiên kim tiểu thư không nhiễm hạt bụi nào. Trước đó chưa từng đến quán rượu mua vui hay giải sầu gì cả.

Chẳng lẽ bởi vì biết Lý Tâm mang thai nên bị đả kích?

Khó trách khoảng thời gian đó không hề thấy Uyển Duyệt, thậm chí bà cũng bắt đầu trốn tránh ông. Sau khi bà đề nghị ra ngoài ở, ông còn tưởng rằng bà đã nghĩ thông suốt, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

42. Chương 42: Lãng Mạn

Buổi tối hôm đó, Hứa Vi Mộ dẫn Úc Cẩn đến một cửa hàng chuyên may lễ phục dạ hội nổi tiếng ở Macau để chọn lễ phục.

- Tối nay mình phải dự tiệc ư?

- Ừm, có khách mời đến.

Diện bộ váy dài màu xanh ngọc khiến cho khí chất hoạt bát của Úc Cẩn càng nổi bật, làn da càng bóng loáng trắng trẻo nhưng Hứa Vi Mộ không quan tâm mấy thứ đó. Tầm mắt anh hình như đang tập trung vào phần ngực của cô...

Cổ váy thiết kế theo hình chữ V mà hai khối đồ sộ kia cứ như ẩn như hiện trước mắt anh. Thật là một sự hấp dẫn lôi cuốn không lời. Ánh mắt Hứa Vi Mộ càng nhìn chăm chăm vào đó, đáy mắt càng thâm thúy.

Lúc Úc Cẩn ra khỏi phòng thay đồ đã cảm thấy khó chịu rồi. Cô chưa từng mặc bộ váy nào hở ngực đến như vậy. Cô vẫn luôn cúi đầu không dám nhìn thẳng anh nhưng vẫn cố thể cảm nhận được ánh nhìn nóng bỏng của Hứa Vi Mộ đang nhìn cô. Không khí xung quanh không biết tại sao lại khiến cho tim người ta đập nhanh đến kì lạ.

Hứa Vi Mộ đứng dậy khỏi sofa, đến bên cạnh cô, tầm mắt chưa từng rời khỏi người cô. Anh đã mặc lễ phục xong, là kiểu áo bành tô kinh điển, đeo một chiếc cà vạt màu xanh nhạt, trông vô cùng nho nhã. Màu của cà vạt này khá giống với cái lần trước Úc Cẩn mua.

Dáng vẻ điển trai, ánh mắt sáng ngời, một tay đút trong túi quần, động tác nhanh nhẹn tiến về phía trước thật có chút khí thế của bạch mã hoàng tử.

Tay kia của anh bắt lấy tay của Úc Cẩn, cúi đầu thì thầm vào tai cô:

- Tuy rằng bộ váy này rất đẹp nhưng ngực em hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của anh rồi. Nếu cứ thế này anh sẽ làm chậm trễ việc lớn mất.

Úc Cẩn thôi mơ màng, bạch mã hoàng tử sẽ không hão sắc như vậy!

Ngay từ giây đầu tiên cô mặc xong bộ váy này đã muốn cởi nó ra rồi nhưng nhân viên bán hàng nói:

- Úc tiểu thư, chiếc váy này làm nổi bật dáng dấp xinh đẹp của cô. Hứa tiên sinh nhìn thấy nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Ừ, anh kinh điển thật đấy, nhưng mà kinh điển của anh hơi quá.

Úc Cẩn giả bộ trấn tĩnh, che miệng cười trộm:

- Là anh sợ đàn ông nào cũng sẽ bị em hấp dẫn, anh đang ghen tị!

Hứa Vi Mộ lui người về, ánh mắt vẫn tập trung vào ngực cô. Cổ ý trêu ghẹo:

- Anh thừa nhận mắt nhìn người của anh không được bình thường nhưng không có nghĩa là tất cả đàn ông đều không bình thường giống anh.

Úc Cẩn bị anh cười nhạo, nổi cáu đánh anh một phát. Hứa Vi Mộ chụp lấy tay cô, hạ giọng nói:

- Ngoan, cảnh đẹp này anh chỉ muốn hưởng một mình thôi – Ánh mắt anh hướng lên ám chỉ khu vực nào đó, hơi thở anh phả vào cổ cô.

Úc Cẩn vừa thẹn vừa giận, đẩy Hứa Vi Mộ ra.

- Em thay cái khác.

Vì không muốn người nào đó lại có cơ hội trêu ghẹo mình, Úc Cẩn chọn một bộ váy màu trắng, cổ áo được thiết kế uốn nếp tinh tế được đính những hạt châu sáng, làm lễ phục trông có vẻ ngọt ngào, trên eo váy còn có những hoa văn đóa hồng, tà váy mềm mại như lông vũ, khiến người mặc càng thêm quyến rũ, đẹp như tiên nữ.

- Đẹp, nhưng mà phần cổ hơi trống trống.

Nhân viên nghe thấy thế bèn nhanh tay lấy một sợi dây chuyền có mặt là hình hai con cá heo đang hôn môi màu xanh ngọc, trông sợi dây chuyền có vẻ phóng khoáng, sinh động.

Úc Cẩn la lên:

- Ôi, là cá heo, dây chuyền cá heo đó!!! - Cô thích nhất là những trang sức có hình cá heo, trong nhà cô trưng bày một đồng hồ hình cá heo, nhưng cô rất ít đeo trang sức.

Hứa Vi Mộ nhận lấy, đứng sau lưng cô:

- Đeo thử xem.

Chất lạnh của sợi dây tiếp xúc với làn da ấm áp của Úc Cẩn khiến cô cảm thấy thoải mái. Hứa Vi Mộ đeo giúp cô xong, sửa sang mái tóc cho cô, chạm vào sau gáy cô. Anh thậm chí có thể cảm nhận được trong nháy mắt đó cô có hơi run rẩy. Úc Cẩn nhìn trong gương có thể thấy khóe miệng của anh cong lên một nét cười.

- Thích không?

- Thích.

Lúc tính tiền, Hứa Vi Mộ mua luôn chiếc váy màu lam lúc này. Úc Cẩn hỏi:

- Không phải anh không thích nó sao?

- Có lúc nó sẽ hữu dụng.

Nghe được trong lời nói của anh có hàm ý sâu xa, Úc Cẩn không lên tiếng nữa.

- Không phải chúng ta đi dự tiệc sao? Sao lại về khách sạn?

- Anh để quên chút đồ.

Hứa Vi Mộ lấy thẻ từ ra mở cửa, sau đó cắm vào nguồn điện, sau đó lui ra ngoài ngưỡng cửa nhường Úc Cẩn vào trước.

- Sao lại không vào?

Anh chỉ nhún vai, ra hiệu cho cô vào trong.

Úc Cẩn vừa vào đã thấy trên sàn nhà đầy những cánh hoa hồng, cô ngạc nhiên tiến vào trong, phòng khách có treo rất nhiều dây lụa và bong bóng, trên bàn bày sẵn một bữa tối lãng mạn dưới ngọn nến, ánh sáng từ ngọn nến khiến cho cô lóa mắt. Trên giường có những cánh hoa hồng xếp thành hình trái tim, bên trong có 3 chữ tiếng Anh đơn giản "I love you".

Cô quay đầu liền thấy Hứa Vi Mộ đang tựa người vào tường, dường như đang chờ phản ứng của cô.

- Hứa Vi Mộ, anh tầm thường quá đó! - Úc Cẩn không hề nể mặt bật cười.

- Khụ khụ - Hứa Vi Mộ lúng túng ho vài tiếng, lập tức giải thích - Anh chỉ yêu cầu nhân viên làm sao để lãng mạn nhất, em cũng biết đó, lãng mạn vẫn luôn tầm thường như vậy.

- Cho nên.... ngay từ đầu không hề có khách hàng nào cả đúng không? Hay nói đúng hơn... em chính là vị khách đó chứ gì – Nếu như cô nhớ không lầm lúc ở tòa tháp nhảy bungee, anh nói người đó là vị khách vô cùng quan trọng với anh.

Hứa Vi Mộ lắc đầu, đến gần cô:

- Sao em có thể là khách của anh được chứ. Từ đó đến giờ tất cả những gì anh làm đều chỉ dành riêng cho một mình em – Anh cúi đầu áy náy – Xin lỗi em, anh nghĩ muốn nát óc mà cũng không nghĩ ra cách lãng mạn nào đặc biệt hơn những người khác, em cũng biết ngoài em ra, anh chưa từng vì một cô gái nào mà hao tổn tâm trí...

Anh còn chưa nói hết, ngón trỏ của Úc Cẩn đã đặt nhẹ lên môi anh ngăn anh lại:

- Anh Vi Mộ, chỉ cần là anh, mỗi phút mỗi giây ở bên cạnh anh đều là những khoảng khắc lãng mạn nhất.

Hứa Vi Mộ muốn mở miệng nói gì đó, đầu lưỡi quét qua ngón tay Úc Cẩn, cảm giác được cô đang run rẩy, lại nổi ý xấu cổ ý lè lưỡi liếm láp ngón tay cô.

Mặt Úc Cẩn đỏ lên, cô không chịu được sự khiêu khích như vậy, cô rút tay về, không dám nhìn anh, ánh mắt dán chặt vào mũi chân, tay cũng luống cuống không biết để đâu.

- Đã là một chuyện tầm thường vậy rồi, anh sẽ tầm thường đến cùng.

Úc Cẩn còn chưa hiểu hết được ý anh thì đã thấy Hứa Vi Mộ lui về sau hai bước, quỳ một chân trên đất, lấy một cái hộp nhỏ trong túi áo của mình ra.

- Tiểu Cẩn, hai mươi năm qua, trong mắt Hứa Vi Mộ anh chỉ có một mình em, bất kể là em ngoan hiền hay tinh nghịch, ngang ngược hay vô lý anh đều thấy cả. Anh rất vui vì được nhìn thấy tất cả của em, ở trước mặt anh em không cần giả bộ nguy trang thành một người khác, bởi vì em như thế nào anh đều thích cả. Anh thích em lúc nhỏ hay dính lấy anh, thích em thời đi học hay cãi vạ với anh, thích em đến mức nhiều năm rồi vẫn không thôi yêu thích em.

Hứa Vi Mộ ngưng một chút, nói tiếp:

- Tiểu Cẩn, hãy lấy anh.

Anh mở hộp nhỏ ra, bên trong là một chiếc nhẫn có hình hai con cá heo đang hôn nhau, nhưng mà... kiểu này sao lại quen mắt như vậy?!

- Có lẽ em không còn nhớ, lúc chúng ta đi xem biểu diễn xiếc cá heo thời trung học, em còn được huấn luyện viên xiếc thú mời lên khán đài biểu diễn chung, lúc đó em đã hôn con cá heo. Trên đường về em cứ riu rít nào là cá heo đáng yêu, em tự thiết kế những trang sức cá heo, một trong số đó có mẫu là chiếc nhẫn có hình hai con cá heo hôn nhau. Lúc đó em nói, sau này nếu có ai cầu hôn em bằng nhẫn cá heo, em nhất định sẽ không do dự mà đồng ý lấy người đó.

Ai đó vẫn không quên trêu chọc một câu:

- Có điều em thật sự không có tài hội họa, vẽ xấu quá chừng, anh lấy tranh đó đưa cho nhà thiết kế xem đều bị chê... Anh cầu hôn em bằng nhẫn cá heo, em đồng ý lấy anh chứ?

Tay Úc Cẩn xoa xoa sợi dây chuyền trên cổ. Thì ra dây chuyền này không phải là sự trùng hợp, là anh đã sắp xếp hết mọi thứ.

Hứa Vi Mộ thấy Úc Cẩn không có phản ứng gì, trong lòng hơi sợ hãi. Úc Cẩn luôn luôn tinh quái, đối với tình yêu luôn có những cách nhìn đặc biệt, không biết có phải cách cầu hôn này không hợp với tâm ý của cô không, dù sao cô cũng vừa mới nói anh quá tầm thường.

- Dù sao anh cũng rất đẹp trai, dẫn theo ra đường em sẽ rất hãnh diện. Anh còn biết nấu cơm, bây giờ đàn ông biết nấu cơm có thể không còn ít nữa nhưng anh còn biết kiếm tiền, nuôi em sống những ngày bình thường hẳn là không thành vấn đề. Hơn nữa, hơn nữa... về chuyện kia... chúng ta cũng rất ăn ý.

- Phì... – Tâm tình đang tốt đẹp của Úc Cẩn lại bị lời nói của anh chọc cười. Sau đó cô nghiêm mặt, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: - Anh Vi Mộ, anh không biết em còn muốn kết hôn nhiều hơn cả anh đâu.

Hứa Vi Mộ đứng dậy, đeo nhẫn cho cô, chiếc nhẫn ôm sát ngón tay áp út của cô, giống như hoàn thành xong lời thề son sắt, anh cúi đầu hôn lên ngón tay của cô thật dịu dàng.

Nhìn gò má ửng hồng của Úc Cẩn, chỉ số hưng phấn của cả đêm đều dâng lên hết. Anh hôn nhẹ nhàng lên vai cô, men theo da thịt trắng nõn một đường hôn từ vai lên cổ, rồi lên cằm. Bờ môi của anh đi đến đâu, Úc Cẩn cảm thấy tê dại đến đó.

Trong nháy mắt đôi môi chạm vào nhau, ánh lửa phảng phất bùng cháy như lửa lan ra đồng cỏ, cả hai đều giống như không chờ kịp nữa. Hứa Vi Mộ ôm lấy eo cô, Úc Cẩn quấn chặt lấy cổ anh, nhiệt liệt nồng nàn ôm hôn.

Hứa Vi Mộ đẩy cô ngã xuống giường, hoa hồng trên giường tung bay trong không trung rồi rơi xuống, khung cảnh lại càng xinh đẹp. Cô nằm trên những cánh hồng đỏ, trông càng quyến rũ, càng treu chọc lòng người.

- Cảm ơn em đã đồng ý lấy anh.

43. Chương 43: Lâm Gia

Lâm Khê nhận được điện thoại của Lâm Diệu Kiến, ông nói hiếm khi có dịp cả nhà tụ họp lại một chỗ, muốn cô về nhà ăn cơm. Trong mắt Lâm Chấp, nơi đó đâu phải là nhà của cô ta, cô ta dựa vào cái gì mà phải giả vờ đóng vai một đứa con gái ngoan, một đứa em gái tốt.

Lâm Khê từ chối:

- Con không muốn về đâu, con ở một mình như vậy rất ổn.

Nhưng Lâm Diệu Kiến lại có thái độ cương quyết trước giờ chưa từng thấy, Lâm Khê nghĩ đi nghĩ lại, chắc đây cũng là cơ hội để cô ta gặp Nhan Tập Ngữ, vì thế miễn cưỡng đồng ý. Chỉ là một bữa cơm thôi mà, bị chế giễu cười nhạo tệ hơn nữa cô cũng đã chịu qua rồi, có nhiều hơn vài lần cũng chẳng là bao.

Buổi tối tại nhà họ Lâm.

Nhan Tập Ngữ và Tôn Uẩn ngồi trên sofa vừa nói vừa cười, còn Lâm Diệu Kiến và Lâm Chấp từ đầu đến cuối đều im lặng, không nói tiếng nào.

Tôn Uẩn cầm tay Nhan Tập Ngữ để trên đùi mình vỗ vỗ:

- Tiểu Ngữ, hai đứa kết hôn cũng đã hai năm rồi, khi nào thì cho mẹ bằng cháu đây hả?

Lúc trước khi mẹ chồng nhắc đến những chuyện này Nhan Tập Ngữ đều tránh né, không phải cô không muốn mà là Lâm Chấp muốn có thể giới riêng của hai người, cho nên vẫn luôn kế hoạch hóa.

Có điều thời gian gần đây bọn họ cũng đã xác định là muốn có em bé, cô rất thích trẻ con. Tháng trước đi tham dự tiệc đầy tháng của con trai Từ Ngạn Ninh, cô ôm đứa nhỏ trắng nõn nà, cảm thấy bé con thật đáng yêu, khiến người ta yêu mến không thôi.

Lâm Chấp không vừa mắt Từ Ngạn Ninh, cũng không yên lòng để Nhan Tập Ngữ đi một mình, thế nên anh chịu khó đi với cô. Nhìn Nhan Tập Ngữ ôm đứa con trai của Từ Ngạn Ninh, nét mặt dịu dàng, miệng còn riu rít nói chuyện với đứa nhỏ. Anh tựa vào tường, thấy cô cười vui vẻ như vậy, anh đảo mắt bước đến ôm đứa bé thử. Đứa nhỏ vô cùng nhẹ, giống như không có xương, khiến anh sợ không dám có chút lỗ mãng nào.

Nhan Tập Ngữ lo lắng lên tiếng:

- Anh cẩn thận một chút.

- Ôm con của Từ Ngạn Ninh nên em cũng muốn có con sao?

Nhan Tập Ngữ vội vàng phản bác:

- Không phải, Không phải vì anh ấy đâu... Chỉ là... em vẫn luôn muốn có con của hai chúng ta.

- Được.

Nhan Tập Ngữ vốn đang nghĩ mọi cách để thuyết phục Lâm Chấn, ai ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh chịu ư? – Hình như cô vẫn thấy khó tin.

- Em nhẹ nhàng cầu xin anh như vậy, sao anh có thể không đồng ý chứ?!

Lâm Chấn cười khẽ vuốt mái tóc cô, trên gương mặt của Nhan Tập Ngữ đều là sự mãn nguyện, lời nói tiếp theo của anh càng khiến lòng của cô mềm nhũn

- Tập Ngữ, anh đã thay đổi, anh không còn là Lâm Chấn lúc trước vô lý muốn em phải nghe anh toàn bộ mọi chuyện. Em muốn cái gì cứ nói ra, anh sẽ cho em.

Nét mặt Lâm Chấn vô cùng dịu dàng, khó có dịp thấy anh tỏ ra thâm tình đến vậy. tuy nhiên lại khiến Nhan Tập Ngữ bối rối, giống như bị uất ức chuyện gì. Anh hôn lên mắt cô, dịu dàng hỏi:

- Bảo bối, em sao vậy?

Nhan Tập Ngữ cũng không để ý anh gọi cô là ‘bảo bối’, nước mắt chợt rơi lã chã trên mặt:

- Bởi vì em muốn nên anh mới miễn cưỡng đồng ý đúng không? Thật ra căn bản là anh không muốn có con đúng không?

Đến lúc này Lâm Chấn mới chợt tỉnh ngộ:

- Đồ ngốc, em muốn gì anh đều đồng ý... còn về con... em không biết là anh rất muốn có một đứa con trai đâu...

- Không ngờ anh cũng trọng nam khinh nữ đó! – Nhan Tập Ngữ cười cười mắng anh.

Lâm Chấn cầm tay cô, hôn lên một cái chợt:

- Anh và con trai sẽ yêu thương em thật nhiều, như vậy không tốt sao?

Nhan Tập Ngữ đỏ mặt bừng bừng, không nói gì thêm.

- Vậy thì... bà xã à, chúng ta bắt đầu liền đi.

Nhan Tập Ngữ nhớ lại cảnh tượng trên, gương mặt ửng hồng. Tôn Uẩn là một người tinh mắt, vừa nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này của con dâu, liền biết ngay thái độ này khác với thái độ ồm ồm lúc trước của cô là có hy vọng rồi.

Quả nhiên, Nhan Tập Ngữ cúi đầu, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Mẹ, tụi con cũng đang chuẩn bị có em bé.

- Thật ư? Vậy tốt quá!!

Lâm Diệu Kiến nghe thấy, trong mắt cũng lóe lên một tia sáng. Ánh mắt Lâm Chấn vừa rời khỏi Nhan Tập Ngữ, sự dịu dàng trong mắt của anh hết, anh nhìn sang đối diện, thấy Lâm Diệu Kiến không để gì tìm được đề tài để nói nhưng cũng không lên tiếng nào.

- Lão gia, phu nhân, nhị tiểu thư đã về.

Ngoại trừ Tôn Uẩn, ba người còn lại trên sofa đều quay đầu nhìn về phía Lâm Khê.

- Chào ba, dì, anh... chị dâu – Lâm Khê chào hỏi mọi người, thời điểm cô ta nhìn Nhan Tập Ngữ, ánh mắt rõ ràng ngừng lại.

Từ lúc con trai và con dâu vào cửa đến giờ, Lâm Diệu Kiến nói câu đầu tiên:

- Lâm Khê đã về rồi, mọi người đã đến đông đủ, dọn cơm đi.

Trên bàn ăn, ngoại trừ sự im lặng ra vẫn là sự im lặng.

Lâm Diệu Kiến cố gắng tìm đề tài để nói:

- Chuyện con sắp xếp công việc cho em con thế nào rồi.

Và tất nhiên đề tài ông tìm không có thích hợp chút nào, Lâm Chấn dừng đũa một chút, tỏ thái độ chán ghét trả lời:

- Đã sắp xếp cho nó đến bộ phận nhân sự, có gì tổng thành ra sẽ tìm nó.

- Cảm ơn anh.

Lâm Chấn giật giạt khóe miệng, không nói nữa, tiếp tục ăn cơm.

Tôn Uẩn hắng giọng một cái, nói với Lâm Khê:

- Anh chị cháu chuẩn bị có em bé, Lâm Khê, cháu cũng đã 26 tuổi rồi, đã có bạn trai chưa? Nếu có thì dẫn về ra mắt cho ba cháu, cẩn thận kéo nhìn lắm người.

Lâm Khê cũng không phản ứng gì nhiều, hời hợt đáp:

- Di yên tâm, dù có nhìn lắm người, dù con có chọn lắm người cũng sẽ không chọn người đã có vợ.

Tôn Uẩn bị tức nghẹn, đâm trúng chỗ đau này, nói phát tác cũng không phải mà không phát tác cũng không phải.

Trước kia khi gặp tình huống này, Nhan Tập Ngữ đều ít nhiều nói đỡ cho Lâm Khê, lại an ủi Tôn Uẩn. Nhưng lần này cô cũng không chịu nổi tính cách của Lâm Khê, hừ lạnh một tiếng:

- Cũng không hẳn, đến lúc muốn quay đầu không dễ như vậy đâu.

Ngụ ý là gì tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Không ngờ mới hai năm, Nhan Tập Ngữ cũng đã trưởng thành rất nhiều, trước kia bị Lâm Chấn hướng luyện thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn, bây giờ cũng biết cắn người đấy. Xem ra hai năm qua Lâm Chấn đã phí không ít tâm tư.

Lâm Diệu Kiến có uy nhất nhà lên tiếng hòa giải:

- Người cùng một nhà, nói chuyện đừng có cầm thương cầm đao như thế, ăn cơm mà cũng không yên nữa!

Lập trường của ông thật ra không đứng về bên nào cả. Lời này nói ra là để thể hiện địa vị làm chủ một gia đình của mình mà thôi, chí ít cũng để bình an ăn hết bữa cơm.

Nhưng Lâm Chấn nghe những lời này lại cảm thấy ông đang muốn dạy dỗ Nhan Tập Ngữ, anh không nặng không nhẹ đặt đũa lên bàn:

- Muốn bình yên ăn cơm thì tốt nhất đừng gọi con và tiểu Ngữ trở về.

Lâm Chấn bực bội:

- Con!!!

Nhan Tập Ngữ len lén níu góc áo Lâm Chấn, ra hiệu cho anh đừng cãi nhau với ba. Lâm Chấn cảm thấy bất đắc dĩ, anh ra mặt như vậy là vì ai chứ?! Bất quá nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, anh cũng thôi.

Lâm Khê cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Lâm Chấn và Nhan Tập Ngữ, không ngờ Lâm Chấn lại nghe lời Nhan Tập Ngữ như vậy.

Lâm Diệu Kiến tìm Lâm Chấn đến phòng sách nói chuyện, Lâm Chấn biết ông muốn nói gì nên không cho Nhan Tập Ngữ đi theo.

Nhan Tập Ngữ mới ra khỏi toilet, đã thấy Lâm Khê dựa vào tường ngay ngưỡng cửa, Nhan Tập Ngữ căn bản không muốn để ý Lâm Khê, cô xoay người đi đến phòng khách.

- Không gặp hai năm, cô thay đổi không ít nhỉ?

Nhan Tập Ngữ dừng chân, quay đầu nhìn về mặt bốn cột của Lâm Khê, cảm thấy châm biếm:

- Cô cũng vậy, thay đổi đến mức tôi cũng chẳng nhận ra cô.

Lâm Khê cố kiềm chế hơi thở, bình thần cái lại:

- Cô muốn có con với Lâm Chấn? Xem ra quan hệ của hai người không tệ.

- Chúng ta không còn là bạn bè, tôi không nhất thiết phải nói với cô điều này.

Lâm Khê cũng không tức giận. cười ha hả một tiếng, nói tiếp:

- Cha nào con nấy, cô không sợ anh ta cũng sẽ giống như ba mình, chán ghét vợ con ra ngoài tìm hứng thú mới sao? Huống chi cô cũng đâu thêm quan tâm đến hành tung của anh ta.

Nhan Tập Ngữ cũng không bị lời của cô ta đả kích, cô cong khóe miệng, cười ôn hòa:

- Trước giờ tôi không cần phải lo lắng chuyện này, những đóa hoa cỏ bên ngoài người nào mà không muốn có quan hệ với anh ấy? Tôi rất may mắn, người đàn ông của tôi rất chung thủy – Sau đó cô lại bổ sung – Đúng rồi, trí nhớ của cô chắc vẫn dừng lại ở hai năm trước, nói cho cô biết, tôi bây giờ chỉ biết, anh ấy còn trân quý tôi gấp trăm lần lúc trước.

Nhan Tập Ngữ nói xong, nhẹ nhàng xoay người rời đi, cô che miệng cười trộm, trong lòng reo hò: Ha ha ha! Nhan Tập Ngữ, mày làm rất tốt!!

Lâm Chấn vừa ra khỏi phòng sách, thấy Nhan Tập Ngữ và Lâm Khê một trước một sau đi tới, lòng rung lên một cái. Có điều... nhìn Nhan Tập Ngữ giống như cố nén cười đến khổ sở, còn ngược lại về mặt Lâm Khê trông rất kinh ngạc.

Anh nhìn Lâm Khê một cái, quăng lại một câu:

- Ba kêu cô lên phòng, có việc muốn nói với cô – Sau đó ôm vai Nhan Tập Ngữ nhẹ nhàng nói – Chúng ta về nhà.

44. Chương 44: Khuyên Can

Lâm Khê đến phòng sách, thấy Lâm Diệu Kiến một mình đứng trước cửa sổ hút thuốc, dáng vẻ có chút cô đơn trống trải. Mùi khói tràn ngập cả căn phòng, khiến người muốn sặc, nhưng Lâm Khê lại không chút phản cảm, bởi vì cô đã quen với cái mùi này đến tận xương tủy, vĩnh viễn cũng không quên được.

Tại thành phố Z, ngay cả một người quen cũng không có, chỉ có mẹ con hai người sống nương tựa vào nhau. Mẹ cô trước giờ chưa từng chịu khổ, lại sống một cuộc sống làm vô số công việc, còn vì cảnh chưa chồng mà có con, chịu vô số những ánh mắt khinh miệt.

Mẹ làm đủ mọi việc, tiền lương không cao, một tháng chỉ có hai ba ngàn. Nhưng muốn nuôi một đứa bé cần rất nhiều tiền, vì thế từ nhỏ Lâm Khê đã phải sống một cuộc sống khó khăn, nhưng cô không một mảy may sợ, cũng không khóc.

Cuối cùng, mẹ cô vì cơm áo gạo tiền, từ bỏ cao ngạo và tôn nghiêm, tìm một công việc lương cao. Người mẹ không nhiễm bụi trần của cô lại học uống rượu, hút thuốc. Mẹ dường như rất hưởng thụ loại sa đọa này, khuya về đến nhà cũng vẫn hút thuốc, mặc kệ bất cứ ai, Lâm Khê ho không ngừng, mẹ cô lại mĩa mai:

- Học ai mà trở nên yếu ớt như vậy?! Con phải tập quen với cái mùi này đi!

Lâm Diệu Kiến nghe thấy tiếng bước chân, xoay người nhìn con gái của mình.

Từ năm Lâm Khê 18 tuổi bước vào nhà này, ông vẫn chưa từng nói chuyện với cô thật nghiêm túc. Thân làm cha, bình thường chỉ có thể hỏi một câu:

- Có đủ tiền xài không? Không đủ thì nói với ba, ba cho con.

Có thể nói ông thậm chí còn không biết làm thế nào để tâm sự với con gái, cũng như không biết làm sao để đối mặt với cô, cho nên chỉ có thể lựa chọn trốn tránh. Ông cho rằng đón cô về Lâm gia rồi, chỉ ít cho cô biết trên đời này cô còn có một người cha, không phải cô đơn, nhưng lại chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của cô.

Có phải cô không thích Lâm gia? Có phải con gái ông rất hận ông không?

Lâm Diệu Kiến cứng rắn mở miệng:

- Ngồi đi.

được chứ. Con chỉ muốn trút giận cho mẹ, con không cam lòng!

- Rút giận thay mẹ con? Vậy con cứ nhắm vào ba, Úc Quốc Bình không có lỗi với mẹ con, từ đầu đến cuối là ba hại bà ấy!

Đáy mắt Lâm Khê dờ ra phút chốc, có chút hoảng loạn, ba cô tỏ ra nóng nảy như vậy, cô rất hiếm khi nhìn thấy. Cô tỉnh táo mở miệng:

- Ba, trách nhiệm của ba tất nhiên không thể trốn tránh được, nhưng nếu như không phải vì Úc Quốc Bình, mẹ và ba sẽ không phát sinh tình một đêm. Mẹ con sẽ không trở thành một người tha hương sau khi mang thai. Mẹ con cũng sẽ không phải uất ức mà chết, không phải sao?

Trước giờ Lâm Diệu Kiến không hề nghĩ rằng trong lòng cô con gái của mình lại có hận thù sâu sắc đến vậy, vì mẹ mình mà cố chấp đến mức này. Nhắc đến Uyển Duyệt, đáy mắt ông không giấu được vẻ đau lòng.

Ông thử cách khác, bình tĩnh nói với con gái:

- Tiểu Khê, con nói xem tình yêu có thể cưỡng cầu được không?

Lâm Khê há miệng, muốn nói lại thôi.

- Phải, ăn sâu trong tự tưởng của con là mẹ con yêu đơn phương Úc Quốc Bình nhiều năm mà không được hồi báo, vì ông ta nên mới quan hệ mới ba, thậm chí ôm hận mà chết. Nhưng tiểu Khê à, Úc Quốc Bình từ trước đến giờ chưa bao giờ chấp nhận tình yêu của bà ấy, ngoại trừ không yêu mẹ con, ông ấy có lỗi gì?

Lâm Khê cắn chặt môi, phản bác:

- Nếu không phải vì Lý Tâm chen ngang vào, mẹ nhất định sẽ có tình yêu thuộc về mình.

Lâm Diệu Kiến bị nghẹn, con gái ông sao lại chui vào ngõ cụt không dứt ra được thế này.

- Con làm bạn với Úc Cẩn, cũng đã từng tiếp xúc với dì Lý Tâm, không lẽ mắt con không thấy, lòng con không cảm nhận được sao? Với tính cách của dì Lý Tâm, lẽ nào bà ấy lại là người thứ ba?

Lâm Khê lại không tìm được lý do phản bác. Đúng vậy, trước kia cô đến nhà Úc Cẩn, Lý Tâm là một người dịu dàng hiền lành mẫu mực, khác Tôn Uẩn thích ra vẻ một trời một vực. Nhưng trong lòng cô vẫn luôn cho rằng chính người phụ nữ đó đã hại mẹ cô đời này cũng không có được hạnh phúc.

- Nhưng mà, lúc đầu không phải là anh cũng cưỡng ép Tập Ngữ đó sao? Bây giờ Tập Ngữ cũng rất vui vẻ hạnh phúc đó thôi.

Lâm Diệu Kiến không ngờ Lâm Khê lại canh cánh trong lòng chuyện tình cảm của Lâm Cháp và Nhan Tập Ngữ.

- Chuyện của vợ chồng chúng nó ba rất ít khi hỏi đến. Nhưng tiểu Khê à, con phải biết rằng, cho dù Lâm Cháp anh con đối với Tập Ngữ bá đạo thế nào, nhưng nếu Tập Ngữ không có tình cảm gì với nó, dù nó có cưỡng ép thế nào cũng không giữ tập Ngữ bên cạnh mình được. Bọn chúng bây giờ hạnh phúc như vậy là cả hai đều yêu nhau.

Tự nhiên Lâm Khê lại bị Lâm Diệu Kiến nói đến mức không thốt nên lời. cô tin tưởng mẹ mình, cô không thể chấp nhận được chuyện mẹ lừa cô. Trong nhật kí mẹ viết rõ ràng là Lý Tâm chen ngang, nếu không có bà ta mẹ cô sẽ hạnh phúc cùng với Úc Quốc Bình.

- Ba yêu mẹ con sao? – Lâm Khê nhỏ giọng hỏi

Lâm Diệu Kiến thở dài, có chút buồn bã nói:

- Ba gặp mẹ con không đúng thời điểm, ngược lại vì ba đã kết hôn mà hại mẹ con. Mẹ con không thích ba, trong lòng chỉ có Úc Quốc Bình, thậm chí mang thai con cũng không nói cho ba biết. tiểu Khê, tình yêu nào có đúng sai. Trong mắt mẹ con chỉ có Úc Quốc Bình, còn ba cũng đã phạm sai lầm khi yêu mẹ con, ai đúng ai sai làm sao có thể lý giải được?

- Con không biết... con không biết... con muốn suy nghĩ lại một chút.

Lâm Khê đứng dậy ra khỏi thư phòng, bước chân có chút lảo đảo, trong mắt ngấn nước. Cô đi qua phòng khách thấy Tôn Uẩn, ngay cả chào hỏi cũng không có mà đi thẳng ra cửa, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Lúc ra khỏi cửa, cô mơ hồ nghe thấy tiếng trách cứ:

- Không gia giáo gì cả.

Lâm Khê vào phòng liền lập tức nhào tới trên tủ đầu giường, mở ngăn kéo lấy ra nhật kí của mẹ. Cô có chút chật vật ngồi liệt ở trên mặt đất, lật từng tờ một giấy, nhìn trong quyển nhật ký nước mắt nhỏ giọt trên giấy, loang ra một mảng mực mờ mờ

“Hôm nay ở công ty, Úc Quốc Bình kéo một nhân viên đến nói với mình bọn họ đang quen nhau. Mình nhìn cảnh hai người họ ôm ấp mà không thể tin được, thậm chí cảm thấy họ xứng đôi đến chóng mặt. Mình xuống bộ phận nhân sự điều tra, người phụ nữ kia thì ra tên là Lý Tâm.”

“Mình đã phạm một sai lầm lớn, mình uống say lại phát sinh quan hệ với Lâm Diệu Kiến. Làm sao mình có thể đối mặt được với Úc Quốc Bình đây? Mình đã không còn trong sạch nữa, anh ấy sẽ nhìn mình như thế nào đây?

“Mình có thai, mình lại mang thai... con của Lâm Diệu Kiến. Bác sĩ nói nếu như bỏ bào thai, cả đời này mình sẽ không thể có con được nữa. Không thể để cho Úc Quốc Bình biết chuyện này, mình phải nhanh chóng chuyển ra khỏi Úc gia.”

“Mình tìm việc làm rồi, nhưng vì mình không có kinh nghiệm nên mấy công ty lớn không nhận mình. Giờ mình mới nhận ra mình tệ đến mức nào, khó trách Úc Quốc Bình không thích mình, còn Lý Tâm vừa nhìn đã biết cô ấy là một người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập.”

“Tại sao? Tại sao Úc Quốc Bình lại không yêu mình? Tại sao chứ? Why mình và Lâm Diệu Kiến lại phát sinh quan hệ? why mình lại mang thai? Why? Why? Why mình không thể có hạnh phúc?”

Lâm Khê lật nhật kí của mẹ, mũi cô cay xót đến khóc không thành tiếng. Những lời tự tận tâm can của mẹ thật ra chỉ là lời một phía thôi sao? Là những lời oán hận cá nhân thôi sao? Mẹ ơi, mẹ nói cho con biết được không? Mẹ bảo con phải làm thế nào đây?!

Buổi sáng, Úc Cẩm tỉnh dậy cảm thấy toàn thân đau nhức, người này... Tối hôm qua không biết đã muốn bao nhiêu lần!

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Vi Mộ, phát hiện anh đang chống cằm, nhìn cô với vẻ thú vị, hai mắt sáng ngời kia giống như đang chuẩn bị vỗ lấy con mồi.

Úc cẩm xấu hổ đập anh một cái:

- Sao anh ác như vậy hả? Không thương hương tiếc ngọc là gì à?!

Vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói của cô đặc biệt mang chất chọc người. Hứa Vi Mộ nhú mày, cầm quả đấm của cô đặt lên môi hôn một cái, nhìn trên ngón áp út của cô đeo nhẫn, cảm thấy an tâm.

- Anh nhớ ngày hôm qua người nào nói lúc lâm chấp và tập ngữ đi đảo Phú Cát, hơn phân nửa thời gian đều là ở trong khách sạn. Anh cho rằng... đây là ám hiệu của em.

Úc Cẩn hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống, nhất thời hưng khởi trên chọc anh, vậy mà anh lại nhớ rõ như vậy.

- Ám hiệu cái đầu anh!

Hứa Vi Mộ hôn nhẹ lên trán cô, dịu dàng nói:

- Anh ôm em đi tắm.

Úc Cẩn đỏ mặt, từ chối:

- Em tự tắm được.

- Nghĩa là em không đau nữa? Anh có thể xem đây là ám hiệu của em không?

Úc Cẩn bị anh chặn họng á khẩu không trả lời được. Nhận cũng không được, không nhận cũng không xong. Thôi thì cô nghe anh vậy.

Hứa Vi Mộ mặc quần đùi vào, ôm toàn thân trắng nõn trần trụi của Úc Cẩn vào phòng tắm, đặt cô vào bồn tắm lớn. Úc Cẩn thoát mái kêu lên một tiếng, mở mắt ra thì thấy anh đã cởi luôn quần lót ra rồi.

Úc Cẩn hét lên, che mặt lại:

- A!! Anh làm gì ở đây, mau ra ngoài!

Hứa Vi Mộ mặt không đổi sắc bước vào bồn, hai mắt trở nên âm trầm, giọng nói có chút khàn và nhỏ

- Em đau mà, anh giúp em tắm.

Úc Cẩn vội vàng đẩy anh ra, không dám mở mắt nói:

- Không cần, không cần, em có thể tự tắm, anh ra ngoài đi!!!

Hứa Vi Mộ khẽ cười một tiếng, dời tay che mắt của cô ra, chậm rãi đặt vào giữa hai chân mình. Úc Cẩn chạm phải vật lớn nóng hổi nào đó, sợ hãi kêu lên muốn rút tay về nhưng ai kia không cho phép.

- Biến thái!!

Hứa Vi Mộ cong môi cười:

- Bà xã, em cũng đã thân mật với nó như vậy rồi, còn xấu hổ sao?

Một câu “Bà xã” thôi đã làm cho Úc Cẩn toàn thân như tê dại. Cô cứng miệng phản đối:

- Ai xấu hổ chứ!!

- Vậy em mở mắt ra đi.

Úc Cẩn hít một hơi thật sâu, ngực cô theo động tác đó nhấp nhô, chậm rãi mở to mắt ra, đánh giá một câu:

- Anh dậy thì tốt đấy chứ!

- ... - Thiếu chút nữa Hứa Vi Mộ bị cô làm mắc nghẹn. Tầm mắt anh chuyển đến bầu ngực cô, xích lại gần rồi hôn xuống – Bà xã, em dậy thì cũng không tệ đâu!

45. Chương 45: Bơi Lội

Lúc Hứa Vi Mộ tỉnh lại đã là giữa trưa, nhìn Úc Cẩn nằm gọn trong lòng mình, vẻ mặt anh đầy sự dịu dàng. Anh hôn lên trán cô, sau đó rời giường, gọi phục vụ phòng đặt cơm trưa.

Sau khi xong hết, anh đến bên giường, cúi người hôn lên đôi môi Úc Cẩn, nhẹ giọng nói:

- Bà xã, dậy thôi.

Úc Cẩn cảm nhận được độ ấm trên môi, theo bản năng le lưỡi liếm một cái, hành động nhỏ như vậy cũng đủ khiến cho Hứa Vi Mộ cảm thấy bị khiêu khích, anh hắng giọng, xua tan đi những mộng tưởng trong đầu. Đến lúc phải rời giường ăn cơm rồi, ăn no rồi mới có sức lực mà vận động tiếp chứ, nếu không cô sẽ rất mệt mỏi.

Hứa Vi Mộ đẩy cô, thở nhẹ bên tai cô:

- Nếu bây giờ em không chịu rời giường, không chừng hôm nay sẽ không còn cơ hội nữa rời giường nữa đâu đó, biết không?

Anh cố tình lên cao giọng, hơi thở của anh thổi phả vào tai cô, có chút nhồn nhột, tê dại. Mùi nguy hiểm trong lời nói của anh khiến cho Úc Cẩn bị dọa đến tỉnh, nhưng cô vẫn chưa muốn dậy, lằm bằm một câu:

- Nhột quá...

Hứa Vi Mộ mỉm cười, lại hôn cô một cái, sau đó thẳng tay xốc chăn cô lên.

- Đây!

Trên người Úc Cẩn chỉ có một chiếc áo ngủ màu da, phần da thịt trắng ngần hiện ra không sót chút gì lại “>càng nổi bật, bộ ngực tròn như ẩn như hiện. Hứa Vi Mộ bế cô lên, Úc Cẩn không chút do dự rút vào lòng anh. Anh bế cô đến bàn ăn, ánh mắt cô từ còn ngáy ngủ trở nên sáng dần.

Trên bàn cơm là những món ăn Tây, nào là hamburger, khoai tây chiên, nào là bánh nướng blueberry, có cả nước chanh nữa. Úc Cẩn thích nhất là món bánh nướng, tay cô bắt đầu cầm dao nĩa ăn cho lẹ, khiến cho tương hoa quả dính đầy miệng.

Hứa Vi Mộ cười cười, cầm khăn lau cho cô:

- Ăn từ từ, em ăn giống như một con sói đói vậy.

- Khụ khụ.... – Úc Cẩn bị nghẹn, liếc mắt nhìn ai đó – Sói đói? Là ai hại em đến bây giờ mới được ăn cơm hả? Anh mới là sói đói đó.

- Hihi, phải, là anh – Hứa Vi Mộ mỉm cười.

Anh nói vậy làm Úc Cẩn cảm thấy ngại ngùng hơn, cô hối hận vì đã nhất thời kích động nói ra câu nói kia, khiến cho anh càng “danh chính ngôn thuận” động tay động chân với cô, giống như anh định sẽ không ra khỏi khách sạn luôn vậy.

Trong lòng Úc Cẩn còn chút hy vọng, cô thăm dò:

- Chiều này... chúng ta sẽ ra ngoài đúng không?

Hứa Vi Mộ nhún vai tỏ vẻ đương nhiên.

Úc Cẩn thở ra. Không tồi, anh không hề định trải qua mấy ngày du lịch này ở trên giường khách sạn. Có điều, cô không để ý khoe miệng Hứa Vi Mộ nhếch nhẹ thành một nụ cười đầy ẩn ý.

Hứa Vi Mộ nói ra ngoài, thật chất chính là đi từ phòng ở đến bể bơi khách sạn. Úc Cẩn trừng mắt nhìn người đang có ý đồ xấu xa nào đó, trong mắt cô đầy sự cảnh cáo.

Hứa Vi Mộ đưa bộ áo tắm cho cô, Úc Cẩn nhìn những cô gái trong bể bơi đa số đều mặc bikini, lộ hết toàn cảnh xuân không giữ lại miếng nào, cô cự tuyệt:

- Em không muốn đi bơi.

Đùa à! Lúc cô thay đồ để ra khỏi khách sạn, phát hiện trên cơ thể đầy những vết hồng hồng tím tím, làm sao cô dám mặc áo tắm bây giờ! Hơn nữa, cô cũng nhất quyết không bơi.

Hứa Vi Mộ nhượng mắt, không có ý kiến, thuận theo ý cô.

Anh thay xong quần bơi ra thì thấy Úc Cẩn đang nằm trên ghế hưởng thụ tắm nắng, xung quanh cô có rất nhiều những cô gái mặc bikini, để lộ bắp đùi bóng loáng, vòng eo thon nhỏ, nhưng sao anh chỉ cảm thấy có vóc dáng của Úc Cẩn là đặc biệt xinh đẹp.

- Nếu em đã không chịu bơi thì anh xuống nước trước đây.

Ánh mắt của Úc Cẩn phác thảo nửa người trên của anh. Bình thường anh mặc áo trông rất gầy, còn khi thoát y ra thì chính là như thế này: Cơ bụng 6 múi, đường nét góc cạnh sắc sảo toát ra một sức quyến rũ bức người. Úc Cẩn nuốt nước bọt, xoay tầm mắt, cô không dám nhìn thêm chút nào nữa.

Down.load tại fan.page.ngon.tinh.miễn.phí.

Thấy ánh mắt của cô dao động, Hứa Vi Mộ biết ngay là cô đang thẹn thùng, anh cong khóe môi, xoay người đi đến hồ bơi. Úc Cẩn nhìn bóng lưng anh, trên lưng anh.... Thậm chí vẫn còn thấy rõ dấu cào của cô hôm qua. Vừa nhìn thấy thôi là cô đã đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám nhìn.

Úc Cẩn ngồi trên bờ, nhìn anh thoải mái nhảy xuống nước. Cô không biết bơi nên vẫn thường hay bị anh cười nhạo vì chuyện này. Trước kia cô, Tập Ngữ, Lâm Cháp, Hứa Vi Mộ 4 người hẹn nhau đi bơi, cũng chỉ có mỗi mình cô ngồi ngơ ngác trên hồ nhìn, cùng lắm là cô chỉ dám ngồi ở thành bể bơi, thả người dần vào trong nước hưởng thụ sự mát lạnh của nước mà thôi.

Hứa Vi Mộ bơi đến thành hồ, gần chỗ cô ngồi, khắp người anh đều là bọt nước, khiến cho cô không tự chủ được đỏ mặt, tim đập dồn dập.

- Úc đại tiểu thư nè, nếu em cứ không chịu học bơi, sau này lỡ như có chuyện gì không hay xảy ra, chẳng hạn như chết đuối dưới nước thì biết làm thế nào?

Úc Cẩn nghe thấy thế cũng không mắng anh sao dám trêu ẻo cô, ngược lại nào còn chưa dùng miệng đã đi trước:

- Anh biết bơi còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ anh không muốn luôn ở bên cạnh em hay sao?

Lời vừa buột miệng nói ra, Úc Cẩn đã thật sự muốn cắn lưỡi tự sát. Nhưng mà trông anh không có phản ứng nào khác thường, chỉ cười cười rồi lại xoay mình ra bơi tiếp. Không biết có phải là ảo giác hay không mà Úc Cẩn cảm thấy tốc độ bơi của anh nhanh hơn lúc này nhiều.

Đến lúc Úc Cẩn hoàn hồn trở lại thì đã thấy Hứa Vi Mộ không biết từ lúc nào đã được vây quanh bởi nhiều hơn một cô gái. Hơn nữa... lại là mấy cô thuộc dạng vóc dáng đồ sộ. Quả nhiên, đàn ông đối với ngực của phụ nữ đều không có sức chống cự...

Cô tức giận đứng dậy, đi thay bộ đồ bơi mà ">lúc này Hứa Vi Mộ đã đưa cho cô... Lúc này cô mới phát hiện ra, bộ đồ này... rất bảo thủ, là áo tắm liền thân, hơn nữa còn che khuất hẳn những bộ phận gợi cảm.

Cô cười trộm, hóa ra Hứa Vi Mộ cũng rất tinh tế và chu đáo. Không ngờ anh cũng không muốn cơ thể của cô được phơi bày ra cho những người đàn ông khác nhìn.

Úc Cẩn nhìn về phía Hứa Vi Mộ bên kia, tất nhiên anh cũng nhìn thấy cô. Hứa Vi Mộ nói với cô gái ngực to bên cạnh câu gì đó, cô gái đó xoay mặt nhìn về phía Úc Cẩn, sau đó lắc đầu tỏ ý thất vọng.

Biểu hiện kia khiến cho Úc Cẩn không chịu nổi, cơn ghen của cô tăng cao vút hơn cả tòa nhà. Úc Cẩn xông đến chỗ của Hứa Vi Mộ, gắt gỏng:

- Anh dám trêu ong ghẹo bướm sau lưng em vậy à?!

- Anh đâu dám... - Hứa Vi Mộ mím mím môi.

- Anh vừa nói cái gì với cô gái đó?!

- Anh nói bà xã của anh ở đây, cô ấy quay đầu nhìn em một cái, sau đó than thở, nói “Thì ra anh thích cup A”.

Úc Cẩn theo phản xạ che ngực lại, cô cảm giác mình đang bị một cô gái khác khinh bỉ, thật sự là một lời khinh bỉ trắng trợn không hề che giấu.

Hứa Vi Mộ thừa lúc cô tức giận, trong nháy mắt túm chặt bắp chân của cô kéo cô vào trong hồ bơi. Úc Cẩn không có đề phòng, bất ngờ như vậy khiến cô uống phải vài ngụm nước.

Cô trôi lên vừa đi mắng cho anh một trận thì đã nghe anh nói khoác không biết ngượng:

- Chồng em đẹp trai như vậy, có rất nhiều cô gái dòm ngó, cho nên em phải luôn xem trọng anh từng giờ từng phút, giúp anh đuổi mấy hoa cỏ ong bướm ấy đi.

- ...

- Dẫn em đi bơi không phải để học tập, mà là tình – thú... haha, anh dạy cho em.

- ...

Hứa Vi Mộ thật sự muốn dạy cho cô biết bơi lội, anh để Úc Cẩn tập từ chỗ nước cạn, hai tay chống thành bờ, luyện tập cách chân khỏi mặt đất để cảm nhận sức nổi của nước.

Nhưng mà... tay anh cứ dính sát vào hông của Úc Cẩn, đụng chạm da thịt nhạy cảm của cô, Úc Cẩn khó chịu nói:

- Anh đừng đụng vào người em, em tự tập được rồi.

Hứa Vi Mộ hơi cau mày... Không được nên đụng cô? Làm sao có thể? Tay anh vẫn không giảm 1 chút lực nào, vẫn như trước ngoan cổ dính sát vào người cô, cảm nhận da thịt mềm mại của cô. Úc Cẩn bị anh vô tình cố ý tiếp xúc như vậy khiến toàn thân cô mềm nhũn, tay cô không còn sức trụ liền khiến cả người rơi vào trong nước.

Úc Cẩn tức giận:

- Em muốn tập nín thở, anh không được đụng vào em.

Hứa Vi Mộ nhún vai, cô mà cũng biết nín thở là thế nào sao?! Úc Cẩn dùng mũi hít sâu giữ hơi, sau đó hụp cả đầu xuống nước, nhưng mà không được 10 giây đã không nhịn nổi mà trôi lên, tay chân cuống quýt, còn uống vài ngụm nước.

Hứa Vi Mộ cảm thấy buồn cười, anh nghiêm mặt nói:

- Cứ tập nín thở dưới nước vài lần như vậy, có thể sẽ nhanh chóng nắm được kỹ năng bơi lội đấy.

Úc Cẩn trừng mắt nhìn anh. Anh nhìn về phía eo cô, nheo mắt ra hiệu:

- Chẳng phải em luôn có ‘chiếc phao’ kèm theo hay sao?

Úc Cẩn lại 1 lần nữa cảm thấy mình bị khinh bỉ, đầu tiên là bị 1 cô gái cười nhạo ngực nhỏ, giờ lại bị anh châm chọc phần eo thùng phuy của mình. Thật ra cô chỉ hơi có chút thịt thôi mà.

Hai tay Úc Cẩn gom nước, thừa lúc Hứa Vi Mộ không chú ý, hất hết vào mặt anh. Hứa Vi Mộ cũng không nổi giận, để mặc cô xả giận, còn cười cười nói:

- Ủ. Thẹn quá hóa giận đây mà, anh hiểu!

Úc Cẩn không thèm để ý đến anh nữa, anh đã muốn cô học thì cô sẽ nổi được trên mặt nước cho anh xem. Úc Cẩn dùng sức lấy tay vẩy nước, hai chân đạp nước, nhưng vẫn chìm xuống dưới.

Hứa Vi Mộ nhìn vẻ mặt cau có khổ sở của cô, khẽ cười một tiếng, anh đứng thẳng lên giúp cô. Một tay anh đặt trên eo cô, 1 tay nâng bắp đùi cô, giúp cô tập đạp nước.

Nói chính xác, Hứa Vi Mộ dẫn cô đến đây mục đích không phải là muốn cô học bơi, mà chính là mượn có tẩy máy chân tay với cô.

Úc Cẩn đẩy hai tay anh ra, tức giận nói:

- Không học!

- Được! – Hứa Vi Mộ cũng không phản đối. Dù sao anh cũng đã giữ đúng lời hứa dẫn cô ra khỏi phòng, như vậy thì ngày còn lại không cần phải đi ra ngoài nữa.

Úc Cẩn thay xong quần áo ra xong vẫn còn hy vọng Hứa Vi Mộ sẽ dẫn cô đi chơi chỗ khác, cô thật sự rất muốn biết sông bạc là như thế nào. Nhưng cô không ngờ rằng người nào đó ngay ngày đầu nói dẫn cô đi chơi đây đó tất cả đều là lừa gạt cô. Sau khi bị cô chất vấn một trận, anh thần nhiên dùng lời của cô chống lại cô:

- Là em muốn chúng ta cả ngày ở trong phòng còn gì.

- Anh đừng nói chúng ta đi Ma Cau mục đích chỉ là ăn với ngủ thôi nha?!

Hứa Vi Mộ lắc đầu:

- Chủ yếu là ngủ, ăn là vì có sức để ngủ.

- ...

46. Chương 46: Uẩn Thi

Khó tưởng tượng được rằng Kha Thuần Ngôn gần đây bị một cô gái quay đến sút đầu mẻ trán, thân mình còn lo chưa xong.

Lúc trước Kha Khải nói muốn giúp anh sắp xếp chuyện xem mắt, bắt anh nhất định phải đi, đều bị Kha Thuần Ngôn đi qua loa cho xong. Nhưng không ngờ ông già nhà anh lại sắp đặt cho anh vào trông.

Hiếm khi đột nhiên ba anh kêu anh ra ngoài ăn cơm, lại không ngờ đây là một bữa Hồng Môn Yến*. Đương nhiên lúc Kha Thuần Ngôn bước vào phòng bao chỉ thấy ba mình và tổng giám đốc công ty Khoa học kỹ thuật Hưng Hoa, anh vẫn không kịp phản ứng: “Ba.”

(*) Theo điển tích Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm.

Kha Khải nghe giọng nói của con trai thì quay đầu, nhìn con trai bước vào phòng, đáy mắt sáng ngời, cười nói: “Đến đây, đây là chú Nghiêm, chắc con cũng biết” – Sau đó quay đầu nói với Nghiêm Kính – “Nghiêm Kính, đây là con trai tôi.”

Công ty Hưng Hoa vừa mới bị Thiển Dịch thu mua chưa được bao lâu, tất nhiên bọn họ biết nhau.

“Chào chú Nghiêm.”

Nghiêm Kính nhìn đánh giá Kha Thuần Ngôn, dường như hài lòng phán một câu:

“Chà, con trai của Kha tổng quả nhiên là một nhân tài.”

Kha Thuần Ngôn cảm thấy lời nói này có gì đó không ổn lắm, cùng với nụ cười hàm ý không thể che dấu hết của ba mình, mí mắt phải của anh đột nhiên giật liên tục không ngừng.

Anh vẫn còn ngơ ngác chưa xác định được thì Nghiêm Kính đã lên tiếng:

“Nhìn phong cách là biết khác xa với con gái nhà tôi, cả ngày không chịu làm việc đàng hoàng, haiz...”

“Con bé Uẩn Thi kia tôi đã gặp rồi, trông rất xinh đẹp, lại biết lễ phép.”

Kha Thuần Ngôn ngồi nghe hai ông già nói một tràn đầy những lời khách sáo, không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, lại nghe thấy tên của ai đó, đột nhiên không khí trầm xuống. Uẩn Thi... Nghiêm Uẩn Thi... Làm ơn không phải là cái người Nghiêm Uẩn Thi mà anh biết...

Một chốc sau, đã có người giải đáp cho anh nghi ngờ này. Sự điều gì sẽ gặp điều đó, quả nhiên không sai.

“Ba” – Tất cả đều nghe thấy một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

Kha Thuần Ngôn liền giống như một pho tượng không chịu quay đầu. Nghiêm Kính đứng lên giới thiệu con gái cho hai cha con họ Kha:

“Đây là con gái của tôi, Nghiêm Uẩn Thi. Vị này chính là chủ tịch của công ty khoa học kỹ thuật Thiên Dịch, chú Kha, còn đây là con ông ấy, Kha Thuần Ngôn.”

Nghiêm Uẩn Thi dời mắt về hướng ai đó đang cố hết sức giảm nhẹ sự tồn tại của mình. Đôi mày thanh tú của cô cau lại... Là anh ta!

Nghiêm Kính thấy con gái không có phản ứng gì, ngay cả lễ nghĩa cơ bản cũng quên mất, chỉ đứng chết trân một chỗ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Kha Thuần Ngôn. Ông cảm thấy có chút kì lạ, thúc thúc khuỷu tay ra hiệu con gái chào hỏi.

Nghiêm Uẩn Thi lúc này mới hoàn hồn:

“Chào chú Kha” – Sau đó quay sang Kha Thuần Ngôn, có hơi khó mở miệng – “Xin chào.”

Kha Thuần Ngôn không thể giả bộ không tồn tại, ngẩng đầu nhìn phía Nghiêm Uẩn Thi. Cô mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt, có tay, lại có vẻ mỏng manh yếu ớt, hoàn toàn khác hẳn với cô gái trang điểm lòe loẹt ở quán bar tối hôm đó. Anh nhất thời không phân biệt rõ tâm tình của mình.

Anh biết ông già nhà anh đang muốn thay đổi của sống yên ổn của anh bằng việc xem mắt, nhưng mà nếu như đối tượng là Nghiêm Uẩn Thi thì...

Kha Thuần Ngôn đứng lên, nói thật nhanh và dứt khoát:

“Ba, con còn việc ở công ty, con đi trước.”

“Hả?”

Kha Khải còn chưa kịp ngăn cản, Kha Thuần Ngôn đã nhanh chóng xông ra khỏi cửa. Ông lúng túng nhìn cha con Nghiêm gia không biết nên giải thích thế nào.

Nghiêm Uẩn Thi cười nói:

“Ba, chú Kha, cháu có việc, hai người cứ nói chuyện trước đi ạ.”

Còn lại Kha Khải và Nghiêm Kính ngơ ngác nhìn nhau trong phòng, không biết hai đứa con này đang làm chuyện gì mà bí ẩn thế.

“Kha Thuần Ngôn!”

“Thế nào? Thấy tôi liền giả vờ không biết bỏ chạy là sao?”

Nói về Nghiêm Uẩn Thi, cho dù Kha Thuần Ngôn có vương vấn hoa cỏ ong bướm nhiều năm cũng không thể không ấn tượng với cô. Bởi vì cô là người duy nhất mà tối hôm xảy ra tình một đêm giữa hai người, không hề khóc lóc than vãn một tiếng, ngược lại còn quảng tiền cho anh.

Hành động như vậy không những khiến cho Kha Thuần Ngôn cảm thấy hồ đồ, mà con đã thương lòng tự trọng của anh, càng làm cho anh nhớ như in ba chữ Nghiêm Uẩn Thi kia.

Kha Thuần Ngôn ổn định lại tinh thần, mỉm cười hỏi lại:

“Nghiêm tiểu thư, tôi và cô có quen nhau sao.”

“Hôm nay bắt đầu quen cũng không muộn” – Nghiêm Uẩn Thi cười trả lời.

Ngày đó tỉnh lại, đầu óc cô choáng váng, cô lại phát hiện bên cạnh khi không lại có một người đàn ông xa lạ nằm bên cạnh, lại còn toàn thân trần như nhộng. Cảm giác thân thể đau nhức nói cho cô biết cô đã trải qua một đêm với người này. Mặc dù trông đối phương cũng không tệ lắm, không đến mức làm cho cô ghê tởm, nhưng cô vẫn cảm thấy tức giận.

Hành động ngả ngón của anh, vừa nhìn thì biết ngay anh là người ham mê nữ sắc. Người như anh ta chắc chắn là sau khi chơi xong sẽ quăng cho cô gái một tờ chi phiếu hoặc tiền mặt. khiến cho các cô gái nước mắt lưng tròng biến khuất mặt, đứng quần lấy anh nữa. Anh ta quả thật là điển hình của loại đàn ông xấu xa mà.

Cho nên, lúc Nghiêm Uẩn Thi phục hồi lý trí lại, trước hết cô lôi tất cả tiền mặt có trong ví ra, quăng vào người Kha Thuần Ngôn, còn ra vẻ như những bà đi chơi khách, nâng cầm Kha Thuần Ngôn lên:

“Tôi không hài lòng sự phục vụ của anh chút nào.”

Bây giờ nhớ lại, Kha Thuần Ngôn nhìn Nghiêm Uẩn Thi chỉ cảm thấy cơn tức giận xông lên não, mặc kệ là quen biết khi nào, anh không muốn tiếp tục giả bộ nữa.

“Rõ ràng là hôm nay ba cô và ba tôi thông đồng với nhau sắp xếp chuyện gặp mặt này. Tôi hi vọng cô có thể từ chối.”

“Dựa vào cái gì?”

“Hả?”

Nghiêm Uẩn Thi từ tốn nói:

“Tôi cũng đến tuổi thành gia lập thất rồi, cũng muốn tìm một người đàn ông làm chồng, hướng chi điều kiện của anh không tệ, chúng ta cũng xem như là có chút tình cũ, tôi thấy chúng ta rất hợp nhau đó chứ.”

Tình cũ? Hợp nhau? Nói nhảm nhí gì đó?

Kha Thuần Ngôn cũng không thể phản ứng kịp với thái độ thay đổi 180 độ này của cô. Từ công ty, khách sạn, nhà ăn, hình như anh đi đến đâu đều bị Nghiêm Uẩn Thi theo đến đó, tìm đủ mọi cách đùa bỡn anh.

Đến khi anh có thời gian nghĩ đến Úc Cẩn thì tình hình đã không còn như lúc trước nữa rồi.

“Cô nói cái gì?”

“Tôi không muốn trả thù” – Lâm Khê tỏ vẻ thất bại, ngay cả ánh mắt sắc bén thường ngày cũng trở nên ảm đạm.

“Cô tính cứ như thế cho qua chuyện của tôi ư?” – Kha Thuần Ngôn chau mày.

Lâm Khê nghe xong những lời này chỉ cảm thấy buồn cười. Cô giễu cợt:

“Anh nói anh thích Úc Cẩn cho nên muốn chia rẽ nó và Hứa Vi Mộ, sao tôi lại không thấy anh và bọn họ có chút xung đột trực tiếp nào vậy?”

“Úc Cẩn không thích tôi làm vậy, như vậy chỉ càng làm cô ấy thêm phản cảm với tôi.”

Lâm Khê khinh khỉnh:

“Tôi dám đảm bảo bây giờ Úc Cẩn còn không nhớ có một người như anh tồn tại nữa kia.”

Gần đây, quả thật Kha Thuần Ngôn bị Nghiêm Uẩn Thi phá đến rối loạn, căn bản không có tâm tình để ý chuyện khác.

Lâm Khê nói thẳng thừng:

“Anh thật sự cho rằng mình thích Úc Cẩn ư? Nhất thời cảm thấy mới mẻ, hơn nữa gia cảnh của cô ấy không tệ, cho nên anh mới xem cô ấy như đối tượng mà thôi.”

Kha Thuần Ngôn cảm thấy lời nói của Lâm Khê quá mức sắc bén, hơn nữa thái độ của cô cũng có chuyển biến lớn.

“Không phải cô cũng không muốn Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn đến với nhau sao?”

“Giờ tôi đổi ý rồi” – Lâm Khê thờ ơ.

Kha Thuần Ngôn vừa định nói cái gì đó, đột nhiên cảm thấy tay của mình bị ai đó bắt lấy. Mới đầu anh còn tưởng là do một phục vụ nào đó lỡ mãng, vừa định tức giận, anh ngẩng đầu thì bắt gặp người khiến anh cảm thấy càng nặng nề hơn. Anh rút mạnh tay về.

Nghiêm Uẩn Thi nhìn người con gái đối diện Kha Thuần Ngôn, mặt mũi khá xinh đẹp, nhưng trông rất lạnh lùng, cô đơn. Cô không thêm hỏi rõ như thế nào đã vội vàng tuyên bố quyền sở hữu:

“Người đàn ông này đã là của tôi, tốt nhất cô đừng có đi đường vòng lối tắt!”

Đường vòng lối tắt? Nghiêm đại tiểu thư quả nhiên là khiến người khiếp sợ.

Kha Thuần Ngôn có chút dở khóc dở cười, có chút bất mãn nói:

“Cô lại náo loạn chuyện gì?!”

Nghiêm Uẩn Thi không thêm nhìn anh, chỉ nhìn chăm chăm vào Lâm Khê.

Lâm Khê cũng hiểu chuyện, một công tử nhà giàu như Kha Thuần Ngôn vốn có biết bao nhiêu đứa con gái không rõ quan hệ xung quanh, loại tình cảnh này với anh ta mà nói không phải là hiếm. Anh ta... thật sự không thích hợp với Úc Cẩn.

Lâm Khê bình tĩnh đứng dậy, nhìn Nghiêm Uẩn Thi bằng một ánh mắt không có chút thiện ý nào:

“Người đàn ông này, tôi không có hứng thú” – Sao đó nhìn sang Kha Thuần Ngôn – “Xem ra những gì tôi vừa mới nói không sai một chút nào, chúc anh may mắn.”

Nghiêm Uẩn Thi cảm thấy cô gái này không giống với loại con gái thích dây dưa cùng đàn ông, hơn nữa nhìn bộ dạng của Kha Thuần Ngôn hình như cũng bó tay với cô ta.

Lâm Khê đi rồi, hai mắt Nghiêm Uẩn Thi đảo đảo, vẻ mặt vô cùng tinh quái, cô nhún vai ngồi xuống đối diện Kha Thuần Ngôn, gọi phục vụ mang cho mình một ly latte.

Kha Thuần Ngôn nhìn từng động tác của cô, cảm thấy nhức đầu.

“Rốt cuộc cô muốn là gì?”

“Muốn kết hôn đó” – Nghiêm Uẩn Thi cầm ly café uống một ngụm, thản nhiên trả lời.

Lần đầu tiên Kha Thuần Ngôn có cảm giác bị một người con gái dồn ép đến thế này, suýt nữa bị sặc.

“Kết hôn? Cô với tôi?”

“Tất nhiên.”

Kha Thuần Ngôn biết rõ năng lực quán người của cô, quyết định lấy tình cảm làm động lòng, lấy lý lẽ nói cho rõ:

“Cô thích tôi sao?” – Anh tin rằng với tác phong của Nghiêm Uẩn Thi, nhất định sẽ không hề nói những lời đi ngược với cảm nghĩ của mình.

Nào ngờ đâu, cô không hề do dự trả lời ngay:

“Thích chứ.”

Kha Thuần Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi:

“Sau khi tình một đêm, ngày hôm cô quăng một mớ tiền cho tôi xem như tiền cho trai bao, bây giờ lại nói thích tôi?!”

Có phải cô không được bình thường không?

“Ôi...” - Nghiêm Uẩn Thi kéo dài âm điệu, hình như đang nghĩ ra cách nào đó để ứng phó, sau khi đôi mắt của cô đảo quanh vài vòng, cô tiếp – “Ngày đó sau khi tôi ra khỏi khách sạn, nghĩ lại mới thấy tôi đã sai rồi, tôi hơi hối hận.”

Kha Thuần Ngôn cho rằng rốt cuộc cô cũng đã thông suốt, biết nói lời xin lỗi, hai tay anh khoanh lại tỏ vẻ lạnh lùng cao ngạo, mỉm cười gật đầu.

Nghiêm Uẩn Thi nói tiếp:

“Tôi đã nói sai một câu. Thật ra anh phục vụ tôi... rất hài lòng.”

“Khụ khụ... Khụ khụ...”

Cô chớp đôi mắt to vô tội, giống như không hề cảm thấy lời nói này đối với Kha Thuần Ngôn mà nói chấn động đến mức nào.

Kha Thuần Ngôn đứng phắt dậy, đáy mắt đều là sự tức giận:

“Nghiêm Uẩn Thi, con mẹ nó, cô thực sự xem tôi như trai bao sao?!”

47. Chương 47: Yêu Sâu Đậm

“Vi Mộ.”

Lần đầu tiên Hứa Vi Mộ nghe thấy Úc Quốc Bình gọi tên anh ân cần như vậy, cho nên có hơi sợ một chút, anh lễ phép chào hỏi gọi:

“Chú.”

Úc Quốc Bình đắn đo một lát, rốt cuộc vẫn nói ra suy nghĩ của mình:

“Chú muốn gặp con bé Lâm Khê.”

“Vâng, cháu sẽ thay chú sắp xếp chuyện này” – Hứa Vi Mộ đáp ứng.

Trong chuyện này, tuy rằng không thể nói Úc Quốc Bình đã làm sai chuyện gì, nhưng dù sao đối với cảnh ngộ của Uyển Duyệt, ông cũng không thoát khỏi trách nhiệm, đối với Lâm Khê cũng có phần nào ấy nấy.

“Chú, cháu đã cầu hôn tiểu Cẩm rồi, cô ấy cũng đã đồng ý. Cháu hy vọng sau khi trở về chúng cháu có thể kết hôn.”

Anh không muốn đợi thêm nữa, đã nhiều năm như vậy, hạnh phúc của bọn họ, chỉ có thể coi là đến chậm, anh không cho là thời gian còn sớm nữa.

“Được” – Úc Quốc Bình không có bất kỳ phản đối nào.

“Chú, cháu còn có việc muốn hỏi ý kiến chú.”

“Cháu cứ nói đi.”

“Cháu muốn nói toàn bộ chuyện của Lâm Khê cho tiểu Cẩm, chú thấy thế nào?”

“Ừm, nên nói cho con bé biết. Cứ làm theo lời cháu đi, cháu làm việc đều có chừng mực, chú cũng yên tâm.”

Úc Quốc Bình không biết Tiểu Cẩm sau khi nghe câu chuyện sẽ có phản ứng gì, dù sao con bé cũng từng đối xử với Lâm Khê như bạn bè, hơn nữa là do ông mới khiến Lâm Khê đối xử với tiểu Cẩm như vậy. Ông chỉ hy vọng trong lòng tiểu Cẩm, ông vẫn là papa yêu thương con gái mình vô hạn.

Hứa Vi Mộ cân nhắc một phen, gọi điện thoại cho Lâm Khê:

“Chú Úc muốn gặp mặt cô.”

Lâm Khê nghe xưng hô như vậy, im lặng vài giây, lẳng lẳng trả lời:

“Nhưng tôi không muốn gặp ông ta đâu.”

Tuy nói như vậy, nhưng nếu cô vẫn chưa nghĩ ra, vẫn mang tâm trạng oán giận, thì giọng điệu của cô sẽ không bình thản như vậy, mà vẫn sẽ kịch liệt phản bác như trước. Tuy rằng nói chuyện qua điện thoại, Hứa Vi Mộ không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng anh vẫn có thể đoán được rõ nét mặt tâm trạng của Lâm Khê giờ phút này.

Lâm Khê lưỡng lự, hoặc nói đúng hơn là cô đang tự thuyết phục chính mình.

Hứa Vi Mộ suy nghĩ hồi lâu, mới nói:

“Chẳng lẽ cô không muốn biết thêm về chuyện của mẹ cô sao?”

Lâm Khê cắn chặt môi, làm sao cô lại không muốn biết chứ? Cô đương nhiên biết, là bạn bè cùng nhau lớn lên, Úc Quốc Bình chắc chắn hiểu rõ mẹ cô là người thế nào. Nhưng... Cô lấy lập trường gì để đi gặp ông ta đây? Ông ta nhất định đã biết sự thật rồi.

“Tôi đi!” - Cuối cùng cô cũng thỏa hiệp.

Hứa Vi Mộ nghe được câu trả lời của cô, đang định cúp điện thoại, thì Lâm Khê vội vàng hỏi:

“Tôi cũng muốn gặp mặt Úc Cảnh... Có được không?”

Anh do dự vài giây, mới nói:

“Được.”

Hứa Vi Mộ vừa buông di động, điện thoại Lâm Chấp liền gọi tới.

“Ba tôi đã nói chuyện với Lâm Khê.”

“Ừ, tôi cũng đoán vậy. Nếu không phải biết rõ toàn bộ sự tình thì Lâm Khê cũng không có tâm tư như vậy.”

Lâm Chấp oán thầm Hứa Vi Mộ giả bộ thâm trầm, sau đó khước miệng cong lên, thừa nước đục thả câu nói:

“Thật ra thì tôi không phải muốn nói chuyện này với cậu.”

“Hả?”

“Tiểu Ngừ đang mang thai.”

Chỉ ngắn ngủn 5 chữ, nhưng trong giọng nói của Lâm Chấp đều mang vẻ thỏa mãn và vui sướng, cho dù chỉ nghe qua nghe giọng điệu cũng có thể khiến người khác không thể không nghi ngờ. Đáng giận ở chỗ trong giọng điệu của anh còn đầy ý khoe khoang.

Hứa Vi Mộ dường như có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt lúc này của cậu ta, đích thị là kiêu khiêu khích, khước môi nhếch lên giễu cợt.

Anh liếc mắt xem thường, nói ngắn gọn:

“Chúc mừng.”

“Chắc, mấy người đi Ma Cau cũng đã nhiều ngày rồi, định khi nào thì trở về vậy?”

Hứa Vi Mộ nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Gieo mầm móng cho tốt rồi mới trở về” - Chết tiệt thật! Kết hôn hai năm mới có con thì có gì hay mà khoe khoang chứ?

Lâm Chấp bị cúp điện thoại, cũng không có tức giận, vẻ mặt tinh thần đều đắc ý, lại chạy vào trong đồ ngọt vợ.

Buổi tối, tâm tư Hứa Vi Mộ thay đổi, nói với Úc Cảnh:

“Thay cái váy dài màu xanh biển mấy hôm trước vừa mua ấy.”

Úc Cẩn cảm thấy vui vẻ, thứ nhất là vì người này muốn đem cô ra ngoài đi chơi, hai là vì anh thế nhưng không ngại việc cô lộ ngực cơ đấy?

Cô cầm lấy váy đi tới phòng tắm chuẩn bị thay, lại bất ngờ nghe anh nói:

“Thay tại đây luôn.”

“...”

Cho dù quan hệ hai người đến giờ sớm đã quen thuộc lẫn nhau, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng có can đảm đứng trước mặt anh thay quần áo, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy khấn trương đến nổi cả da gà.

“Em có thể kháng cáo không?” – Trong lòng cô thầm cầu may mắn.

Hứa Vi Mộ nhếch mày, dứt khoát lắc đầu. Đây là quyền lợi của anh, một chút anh cũng không muốn lãng phí đâu.

Từ khi yêu nhau đến nay, Úc Cẩn sớm đã hình thành thói quen thuận theo anh, cho nên dù chuyện xấu hổ như vậy, cô cũng đỏ mặt làm theo. Cô đưa lưng về phía Hứa Vi Mộ, cởi váy ngủ, tay có chút run rẩy, chần chừ một chút mới bắt đầu động tác.

Úc Cẩn chỉ mặc một cái váy ngủ, cho nên rất nhanh thân thể hoàn toàn trần trụi trong tầm mắt Hứa Vi Mộ. Cô từ đầu đến cuối đều cảm nhận được ánh mắt chăm chú của anh, chỉ cảm thấy như dán chặt trên lưng.

Hứa Vi Mộ thưởng thức phần lưng xinh đẹp như con bướm của cô, thật ra người Úc Cẩn không nhiều thịt lắm, anh nói những lời như vậy chỉ vì muốn đùa giỡn cô, muốn nhìn bộ dạng tức giận của cô mà thôi. Ánh mắt anh lại chuyển dời đến phần eo, đường cong mềm mại khiến anh hận không thể tiến lên xoa bóp, anh biết cảm giác đó tuyệt thế nào. Hai chân của cô thẳng tắp thon dài, nghĩ đến cảnh chân cô quăn lên lưng anh, cổ họng Hứa Vi Mộ không khỏi căng thẳng. Thời điểm cô nghiêng người lấy váy, một bên thân trên đều bại lộ trước mắt anh, ngực tròn mềm mại khiến tầm mắt Hứa Vi Mộ bỗng chốc trở nên nóng rực.

Úc Cẩn cảm thấy chỉ là thay quần áo mà thôi, nhưng cô lại khấn trương đến mức toát mồ hôi. Cô chậm chạp không dám xoay người, bộ lễ phục này giống bộ trước đây, trước ngực lộ ra một phần, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Hứa Vi Mộ thấy cô thay quần áo xong xuôi, đi lên phía trước, xoay người cô lại để cô đối diện với anh, cảnh đẹp trước ngực hiện ra không bỏ sót, lần trước cô thử mặc bộ lễ phục này, anh đã có ý nghĩ manh động rồi.

Trước kia anh vốn cười nhạo Lâm Chấn bá đạo cố chấp, đối với Nhan Tập Ngữ trời buộc quá nhiều, nhưng khi anh chính thức có được Úc Cẩn mới biết, chính là có một người con gái như thế này xuất hiện trong cuộc đời của mình, thì bản thân sẽ không tự chủ mà muốn cho cô ấy những thứ tốt nhất, cũng chỉ muốn trong mắt cô nhìn thấy một mình mình thôi, cùng nhau chia sẻ tất cả.

Xét đến cùng, đều là bởi vì yêu sâu đậm.

Tầm mắt Úc Cẩn khóa chặt bên hông Hứa Vi Mộ, không dám nhìn thẳng anh.

Anh nhẹ nhàng nói:

“Vừa rồi Lâm Chấn gọi điện thoại nói cho anh biết, Nhan Tập Ngữ mang thai rồi.”

Úc Cẩn lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt đều sáng lên, hỏi:

“Thật sao?”

“Ừm.”

“Thật vậy sao? Tốt quá rồi! Cuối cùng tên Lâm Chấn này cũng có thể buông tha thế giới hai người rồi cơ đấy. Không được, em muốn gọi điện thoại cho Tập Ngữ.”

Miệng cô luyến thoăn, nói xong định xoay người đi tìm di động. Hứa Vi Mộ cười giữ chặt tay cô, ngăn lại:

“Lúc nào đến thành phố A chúng ta sẽ đi thăm cô ấy, bây giờ chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Cô gật gật đầu:

“À, vậy chúng ta đi thôi” – Cô cho là có tiệc tối gì đó cần phải tham gia.

“Ừ, chúng ta bắt đầu” – Hứa Vi Mộ vừa dứt lời, lập tức hôn lên xương quai xanh của cô.

Úc Cẩn cảm thấy bờ vai truyền đến một cảm giác tê dại, theo phản xạ rụt mình một chút, cô hơi run run hỏi:

“Không phải anh nói có chuyện quan trọng sao?”

Hứa Vi Mộ lại ở trên vai non mịn của nàng hôn một cái, khàn khàn mở miệng:

“Ừ, hiện tại rất quan trọng, chính là anh cũng muốn phải nhanh có một cục cưng.”

Lúc này Úc Cẩn mới hiểu được ý của anh, lui lại phía sau mấy bước, chần chừ hỏi:

“Có phải... nhanh quá rồi không?”

Anh nhướn mày:

“Chúng ta quen nhau 20 năm, yêu nhau 8 năm, em cảm thấy như vậy là nhanh quá sao?”

“Không phải vậy... Em chỉ...”

Ánh mắt Hứa Vi Mộ có chút sắc bén:

“Em không thích có con hả?”

“Không phải.”

“Vậy còn có vấn đề gì nữa?”

Úc Cẩn nhìn sàn nhà trơn bóng, nhỏ giọng nói:

“Chúng ta... Còn chưa có kết hôn mà...”

Hứa Vi Mộ nhẹ giọng bật cười, đem nàng ôm vào trong ngực, xoa nhẹ tóc dài của cô:

“Cô ngốc, sau khi chúng ta trở về sẽ lập tức đi làm thủ tục, chú Úc cũng đồng ý rồi.”

Úc Cẩn ngạc nhiên:

“Ba em? Nhanh như vậy anh đã có thể thuyết phục được ba em rồi hả?”

Mặt mày anh rất đắc ý:

“Chỉ một phút” - Sau đó anh nhỏ giọng trầm ấm nói – “Giờ thì... không còn băn khoăn gì nữa chứ?”

Úc Cẩn ngậm miệng không lên tiếng. Cô mới phát hiện lý do anh cho phép mình mặc lễ phục này, hoàn toàn là vì để cởi ra, lại càng tiện cho anh làm chuyện xấu...

Trước kia như thế nào lại không biết chứ, Hứa Vi Mộ lại có thể... háo sắc như thế.

Môi của anh thăm dò vòng quanh trước ngực theo bộ lễ phục, từng chút từng chút nhẹ nhàng nâng niu. Khoảnh khắc cảm nhận được đầu lưỡi nóng bỏng của anh, toàn thân cô như bị điện giật tê dại, cảm thấy có chút trống rỗng, Úc Cẩn không khỏi khẽ ngậm nga vài tiếng.

Hứa Vi Mộ 26 tuổi mới được ăn thịt, nhưng anh lại luôn muốn chứng minh năng lực của mình, mỗi một lần đều phải làm cho cô đạt đến mức hôn lìa khỏi xác, các loại tư thế cơ bản đều phải thử qua, còn dùng một câu nói chặn họng khiến cô không phản bác được:

“Ai bảo em bắt anh nhịn lâu như vậy, giờ phải đền bù cho anh gấp đôi.”

Kiểu không vai của bộ lễ phục này giúp tay anh thuận tiện đi thẳng đến ngực, chậm rãi cởi bộ lễ phục xuống, bàn tay chạm đến bộ phận mềm mại của cô, Úc Cẩn cảm giác như tim cô muốn nhảy luôn ra ngoài.

Lúc này rốt cuộc cô cũng đã hiểu rõ câu nói “Nó sẽ rất có ích” lúc anh nói ở cửa hàng đó có ý gì. Nếu có thể, cô thật sự rất muốn phá hỏng bầu không khí này, hát một bài “Đau đớn khi hiểu ra...”

Môi Hứa Vi Mộ rơi trên người cô, nói là hôn thật ra lại giống liếm hơn. Úc Cẩn cảm thấy máu xông lên não, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

“Bảo bối, anh giống như bị nghiền em vậy.”

Trước khi Úc Cẩn bất tỉnh đầu chỉ còn một suy nghĩ, trước khi về thành phố B, cô cũng dừng hông rời khỏi phòng này. Giờ phút này cô không thể không tự kiểm điểm mình một chút, lúc trước cô cười Nhan Tập Ngữ, bây giờ phải trả giá rồi.

Truyện ngắn số 4:

Thứ sáu nọ, Hứa Vi Mộ hẹn Úc Cẩn ra ngoài dùng bữa lại bị cô từ chối.

Anh cảm thấy thật kì lạ. nếu là bình thường anh bận công tác, chỉ cần không để ý đến cô một chút thôi, cô sẽ quần lấy bắt anh dành thì giờ cho cô. Vậy mà bây giờ anh chủ động mời cô đi hẹn hò lãng mạn, cô lại từ chối. Xem ra cô dục cự hoàn nghênh đây mà(*)

(*) Muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Lúc tan tầm về đón cô, cô còn ra vẻ ngạc nhiên:

“Không phải em đã nói không đi rồi sao?”

Anh nhịn xuống, nghiêm nghị nói: “Chỉ cho em một cơ hội thôi đó!”

Úc Cẩn nghiêng đầu, hình như đang chọn lựa, tiếp đó lè lưỡi: “Vậy chúng ta đi một chút, trước 10h phải trở về.”

“Có việc gì sao?” Anh nhìn đáng vẻ bất an cô, hỏi.

Cô trả lời thản nhiên: “Tối nay em còn phải xem ”Papa ơi mình đi đâu thế!”

Hứa Vi Mộ nghe vậy nhíu mày: “Cái đó thì có gì hay đâu chứ?” Thật ra cái anh muốn hỏi là cô coi cái đó mục đích là xem papa hay xem đứa nhỏ.

Úc Cẩn lầu bầu: “Feynman con trai của Sam rất đẹp trai! Dương Dương con trai của Dương Uy cũng vô cùng đáng yêu luôn!”

Sắc mặt Hứa Vi Mộ tốt hơn một chút, nhẹ thở phào:

“Hứa Niệm Vũ còn đẹp trai và đáng yêu hơn.”

“Ai?”

“Con anh.”

“...”

“Chẳng lẽ không phải em đang ám chỉ anh phải nỗ lực thêm một tí nữa sao?”

“...”

“Có điều con trai nhất định phải giống anh, gien của em sẽ khiến cho trình độ của con xuống thấp mất.”

“...”

“Chi bằng chúng ta không ra ngoài nữa, đêm nay bắt đầu nỗ lực, thế nào?”

“...”

Cuối cùng Úc Cẩn vẫn không thể xem: “Papa ơi mình đi đâu thế?!” Bởi vì người nào đó thật sự đã rất nỗ lực!!!

Nhưng mà... Sau này hai người họ sinh lại ra một cô công chúa.

48. Chương 48: Kết Thúc

Lúc Lâm Khê bước vào phòng, cô còn có chút do dự và thấp thỏm, cô hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng tự trấn an bản thân.

Úc Quốc Bình sớm đã ngồi chờ mình, tay ông cầm một tách trà, thỉnh thoảng hớp vài ngụm, chậm rãi nhầu mày như đang suy nghĩ gì đó. Thấy Lâm Khê đi tới, ông đứng lên bảo:

“Đến đây, ngồi xuống đi.”

Ông cố tỏ ra tự nhiên nhưng vẻ mặt khó tránh khỏi lúng túng, động tác cũng có phần không lưu loát.

Lâm Khê chỉ gật đầu, rồi ngồi xuống, thoáng liếc nhìn ông rồi chuyển tầm mắt chỗ khác. Ông liền nói:

“Muốn uống chút gì đó không?”

“Cháu uống trà là được rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người lại rơi vào yên lặng, cô mấp máy môi mỏng rồi lại chần chờ.

Rất lâu sau, Úc Quốc Bình thoáng ngẫm nghĩ, lại mở miệng:

“Mẹ cháu...”

Mí mắt trái của Lâm Khê đột nhiên nhảy dựng, cô giành nói:

“Xin lỗi.”

Ông thở dài một hơi, lắc đầu:

“Cháu không cần phải nói lời xin lỗi, chuyện này suy cho cùng, quả thật bác cũng có vài phần trách nhiệm.”

Lâm Khê tay nín chặt lấy vạt áo, cúi đầu, im lặng không nói gì.

Lát sau, ông do dự hỏi:

“Cuộc sống của mẹ cháu hiện giờ thế nào, Cháu... có thể nói cho bác biết không?”

Lâm Khê chần chờ lấy quyển nhật ký trong túi của mình ra, đưa cho Úc Quốc Bình, nói nhỏ:

“Mẹ thường có thói quen viết nhật ký, chuyện của bà đều đã viết hết trong này.”

Úc Quốc Bình nhìn ra thái độ Lâm Khê đối với ông vẫn còn né tránh, chỉ có thể coi là vừa buông bỏ ân oán mà thôi, ông lặng lẽ nói:

“Nếu như những người của Lâm gia khiến cháu ở không thoải mái, bất cứ lúc nào cháu cũng có thể tìm đến chú, xem Úc gia làm như nhà của mình, hướng chỉ cháu và tiểu Cẩn đã từng là bạn tốt.”

Lâm Khê nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Úc Quốc Bình, trên mặt ông hiện tại không có chút nào là giả dối, cô lại không mấy tỏ ra vui mừng mà trả lời:

“Không cần đâu. Úc Cẩn sẽ không tha thứ cho cháu.”

“Nó là con chú, chú rất rõ tính nó, chỉ cần tiểu Cẩn hiểu rõ mọi chuyện, nó nhất định sẽ nghĩ thông suốt.”

“Tiểu Cẩn, anh có chuyện quan trọng muốn nói cho em biết.”

Sau vài ngày du lịch, đây là lần đầu tiên Hứa Vi Mộ nghiêm túc nói chuyện với Úc Cẩn.

“Anh làm gì nghiêm túc như vậy? Chuyện gì thế?” Úc Cẩn cười đùa thúc cánh tay của hắn.

“Là chuyện về Lâm Khê.”

Úc Cẩn cứng đờ người trong phút chốc, sau đó thờ ơ nói:

“Được, nói về cậu ta làm gì?”

“Anh đã gạt em.”

“Cái gì?”

“Em hỏi anh tại sao lúc trước phải cặp với cô ấy, anh lừa em nói là vì muốn để cho em ghen.”

Úc Cẩn ngậy ngẩn cả người, không biết rốt cuộc là anh có ý gì, hơn nữa vẻ mặt của Hứa Vi Mộ càng khiến Úc Cẩn khó hiểu.

“Em có biết rốt cuộc mẹ Lâm Khê là người có thân phận thế nào không?”

Cô lắc đầu, chuyện của đời trước, cô không hiểu rõ.

Cô chỉ biết một điều, mẹ Lâm Khê là kẻ thứ ba, có quan hệ với người đã có vợ là ba Lâm Chấn, rồi sanh ra Lâm Khê.

Hứa Vi Mộ nói rõ ràng:

“Mẹ cô ta và ba em cùng nhau lớn lên ở Úc gia, là người mà bà nội nhận nuôi.”

Úc Cẩn tròn tròn mắt, tỏ vẻ không thể tin tưởng được. Hứa Vi Mộ nhanh chóng giải đáp:

“Cô ta tưởng lầm dì Tâm là kẻ thứ ba chen ngang vào quan hệ của chú Úc và mẹ mình, cho nên...”

Cô nghe được đáp án, đầu ngón tay giật giật, có chút run rẩy. Cô cho rằng Lâm Khê có lẽ chỉ bởi vì ghen tị với cô, cho nên biết cô thích Hứa Vi Mộ còn cố tình cặp với anh. Nhưng không ngờ rằng sau lưng còn có một chuyện tình cảm đời trước làm liên lụy.

Ba mẹ cô, cô phải hiểu rõ hơn chứ. Tình cảm của bọn họ trước giờ không hề có chút gì là giả dối, tính tình ba ôn hòa hữu lễ, mà mẹ lại càng hiền lành dịu dàng, sao có thể là người như vậy được?

Trước khi Hứa Vi Mộ nói xong Úc Cẩn đã tranh nói:

“Cho nên... cậu ta lấy cớ đó mà ép anh quen với cậu ta? Còn anh biết rõ mọi chuyện nhưng cũng đang gạt em?”

Hứa Vi Mộ khó khăn mở miệng:

“Lúc ấy anh cũng vừa hai mươi tuổi, rất nhiều chuyện không có còn cách nào đi gặp người lớn để xác nhận, không phải anh cố ý gạt em.”

Nhưng Úc Cẩn lại nở nụ cười châm chọc:

“Anh cảm thấy ba mẹ em giống người như vậy sao?”

“Không phải! Chú Úc và dì Tâm là người thế nào anh rất rõ ràng, nhưng mà lúc ấy chứng cứ Lâm Khê đưa ra vô cùng xác thực, anh chỉ có thể đồng ý trước, sau đó tự mình tự điều tra.”

Úc Cẩn chỉ hỏi:

“Bây giờ thì sao? Tại sao giờ lại nói cho em biết?”

“Bởi vì chân tướng sự việc đã rõ.”

“Chân tướng?”

“Ừ. Mẹ Lâm Khê chỉ yêu đơn phương ba em mà thôi, chú Úc trước giờ không có thích bà ta, mà mẹ em căn bản cũng không phải là kẻ thứ ba.”

Không có bất kỳ kinh ngạc hay sự thờ phào nào, bởi vì Úc Cẩn chưa bao giờ hoài nghi điều này.

“Mẹ cô ta và ba Lâm Chấn đã xảy ra chuyện gì?”

“Say rượu... Tình một đêm.”

“...”

Mẹ Lâm Khê chỉ vì say rượu nên mới trở thành kẻ thứ ba, thậm chí nếu như bà ta còn sống, cô cũng phải gọi bà ta một tiếng “Cô”.

Nghe Hứa Vi Mộ nói xong mọi chuyện cần thiết, Úc Cẩn không khỏi có chút hoang mang, lại còn có chút thông cảm cho Lâm Khê.

Bà ta mới chỉ vừa hai mươi tuổi đã mang thai, hẳn là trong lòng phải mang lấy rất nhiều tổn thương đúng không?

Việc đầu tiên sau khi Úc Cẩn xuống máy bay chính là khởi động máy gọi điện cho Nhan Tập Ngữ.

“Tớ đã về rồi.”

Nhan Tập Ngữ bên kia cười dịu dàng lại hài hước:

“Rốt cuộc Hứa Vi Mộ cũng chịu trả cậu về rồi sao?”

“Lát nữa tớ đến nhà tìm cậu, chúc mừng cậu có em bé, tớ muốn làm mẹ nuôi đứa nhỏ!”

Hứa Vi Mộ bên cạnh ôm trán, nói như vậy chẳng phải anh chính là cha nuôi sao? Xưng hô như vậy nghe không hay chút nào...

Từ lúc Nhan Tập Ngữ nhận kết quả có thai đến nay đã bị Lâm Chấn cưỡng chế nghỉ làm ở nhà, làm cho cô cảm thấy sắp ngột ngạt đến phát điên. Máy vi tính, điện thoại di động đều không được đụng vào, cho nên Úc Cẩn đang gọi vào điện thoại bàn.

Úc Cẩn cúp điện thoại, cô không thể giấu hết sự hưng phấn của mình, Nhan Tập Ngữ có em bé, thật là hạnh phúc.

Hứa Vi Mộ cười cười:

“Ngưỡng mộ lắm sao?”

Úc Cẩn ra vẻ triết lý:

“Tình yêu có trăm ngàn loại, chỉ cần thật lòng yêu nhau đều sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

Khóe miệng Hứa Vi Mộ nhếch lên, xoa đầu cô, trên mặt anh toát nên vẻ mềm mại.

Hứa Vi Mộ về công ty làm việc, đi liên tục một tuần lễ, công việc ở công ty hẳn là dần thành thói quen rồi. Úc Cẩn đến nhà Nhan Tập Ngữ chơi, lúc này mới thật sự giật mình.

Bởi vì Nhan Tập Ngữ tương đối thích sạch sẽ, nhà của luôn luôn được quét dọn gọn gàng, nhà của bọn họ luôn chỉ cần cởi giày là có thể vào trong. Nhưng bây giờ trên mặt sàn lại có lót 1 tấm thảm từ ngoài cửa đến thẳng giường ngủ, vừa nhìn thôi cũng đủ biết độ mềm mại của tấm thảm kia. Hơn nữa cho dù là như vậy, Lâm Chấn cũng không để cô đi chân trần, vì sợ cô lạnh chân.

Các góc cạnh của bàn ghế dễ bị đụng vào người đều được bọc lại kĩ càng, ngay cả phòng tắm cũng có đệm lót chống trượt. Lúc này Úc Cẩn mới ý thức được: Nhan Tập Ngữ thai phụ sắp được làm mẹ.

Úc Cẩn cảm thán:

“Cậu thật hạnh phúc.”

Nhan Tập Ngữ lúc này mới mang thai chưa tới một tháng, căn bản là không có gì thay đổi, chỉ là gương mặt hình như có chút sáng hơn.

“Cũng được thôi.”

Nhưng mà Úc Cẩn đến không phải chỉ vì muốn thăm bạn, mà còn vì chuyện của Lâm Khê.

Nhan Tập Ngữ đã nghe Lâm Chấn nói về chuyện này rồi. Thật sự khó có thể nói ai là người phải chịu trách nhiệm trong chuyện này. Chữ tình ở đời ai có thể lý giải hết được.

Cô đề nghị:

“Cậu nghĩ xem, hay là chúng ta gọi cô ta ra nói chuyện đi.”

Úc Cẩn lập tức lắc đầu:

“Không cần đâu, như thế sẽ rất lúng túng.”

Một người không có lập trường lên tiếng nói chuyện với một người đã biết mình hoàn toàn sai lầm, điều này sẽ khiến Lâm Khê không được tự nhiên. Cô ta không cần phải lưu luyến quá khứ, cũng không cần phải áy náy, bởi vì mọi chuyện đều đã ổn cả. Suy cho cùng, Lâm Khê cũng là người bị hại mà thôi.

Nhan Tập Ngữ thấy vẻ mặt Úc Cẩn có chút đăm chiêu, cô đổi đề tài:

“Cậu và Hứa Vi Mộ sao rồi?”

“Lần này trở về sẽ đi đăng ký kết hôn luôn.”

“Ừ, sau khi xong hôn lễ thì tập trung tạo người, sinh ra một cô công chúa, sau này làm vợ của con tớ.”

Úc Cẩn mỉm cười, nhưng sau đó trong lòng có chút lo sợ:

“Cứ để sau này con cái lớn lên tự chọn lựa đi.”

Nhan Tập Ngữ hiểu nhiên hiểu ý của bạn, khẽ gật đầu.

Chuyện tình cảm, mãi mãi chỉ là chuyện của hai người, không thể theo làm quyết định của người khác, nếu không, chỉ có thể là bị kịch.

Úc Cẩn trở về nhà, Lý Tâm và Úc Quốc Bình đều ở nhà, một lần nữa cô lại cảm thấy do dự.

Úc Quốc Bình thấy con gái về, há miệng định nói gì đó rồi lại thôi. Bởi vì bây giờ đã không còn như trước nữa.

“Ba, mẹ” - Úc Cẩn cởi mở gọi.

Úc Quốc Bình chỉ nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Úc Cẩn chậm chậm ngồi xuống bên cạnh Lý Tâm, kéo cánh tay của bà nói:

“Con đã biết rồi.”

Úc Quốc Bình đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không muốn để tâm nữa, cho dù con gái nghĩ ông như thế nào cũng được.

Úc Cẩn để ý hình như từ lúc vào nhà đến giờ ba không thềm ngó ngang đến cô, cô bắt mắt bĩu môi:

“Ba, có phải vì con sang ở với Hứa Vi Mộ nên ba còn giận con đúng không?”

“Đâu có.”

“Chứ sao ba không nói chuyện với con.”

“Con không trách ba sao?” – Úc Quốc Bình hơi khó mở miệng.

“Con trách ba? Ba đâu có sai” – Úc Cẩn dựa vào vai mẹ mình từ tốn nói – “Con có ba mẹ tốt nhất thế giới, con rất hạnh phúc.”

Úc Quốc Bình và Lý Tâm liếc nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười. Sau đó họ nghe thấy Úc Cẩn bổ sung thêm một câu.

“Con còn có anh Vi Mộ. Ba, tụi con sắp kết hôn.”

Úc Quốc Bình cứng đờ trong phút chốc, mới không cam lòng phát ra một tiếng:

“Ừm.”

“Ngày mai tụi con sẽ đi đăng ký.”

Cuối cùng Úc Cẩn cũng không đồng ý đi gặp Lâm Khê. Chưa nói quá khứ không thể quay lại, cho dù có thể quay lại nhất định trong lòng sẽ vẫn còn vướng mắc. Tình cảm có tì vết, dù có bù đắp thế nào cũng sẽ không tìm được những cảm giác như ban đầu, chỉ bằng cả hai cùng quên đi.

Gần đây thành phố A náo nhiệt chuyện thiên kim tập đoàn Úc thị và thiếu đồng tập đoàn Hứa thị liên hôn. Có người phán đoán đây là liên hôn doanh nghiệp mang tính chất buôn bán, có người lại nói họ mà thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm. Có điều những lời đồn bên ngoài không hề ảnh hưởng đến cặp vợ chồng son này chút nào.

Tại khách sạn Khải Duyệt xa hoa nhất thành phố A, trước ngưỡng cửa đặt một tấm bảng lớn, đó chính là hình cưới của Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn. Hai người họ chụp vô số những tấm ảnh, bất kể là mới đây hay lúc nhỏ, nhưng tấm hình này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Trên hình, Úc Cẩn nghiêng đầu hôn Hứa Vi Mộ, ánh mắt tinh ranh, giống như là đang hôn lên, còn ánh mắt Hứa Vi Mộ nhìn cô nồng nàn yêu thương. Người quen ai cũng nhìn ra được, tấm hình này chính là được chụp trong phòng làm việc của Hứa Vi Mộ.

Không sai, tấm hình này đúng là chụp trong phòng làm việc. Đối với bọn họ mà nói đây là tấm ảnh đầu tiên thân mật chụp chung sau khi cả hai chính thức xác nhận quan hệ yêu đương, cho nên họ vốn cất rất kỹ để làm kỷ niệm.

Đại sảnh đầy hoa hồng đỏ, mùi hoa tản ra khắp nơi, trưng bày đầy những tranh vẽ khác nhau từ khi hai người họ mới quen. Hứa Vi Mộ đã mời họa sĩ nổi tiếng nhất để làm bộ tranh này. Những bức hình có ý nghĩa đối với bọn họ đều được Hứa Vi Mộ nhờ vị họa sư bậc thầy này vẽ lại.

Nghiêm Uẩn Thi kéo Kha Thuần Ngôn ra khỏi sảnh tiệc, nhìn cô gái trong bức ảnh, le lưỡi nói:

“Đây là cô gái anh muốn theo đuổi? Gia thế cũng không tệ, nhưng vóc dáng vẫn còn kém một chút, vẫn là chúng ta trông đẹp đôi hơn.”

“...”

Anh nhìn Úc Cẩn cười hạnh phúc, nụ cười như vậy anh chưa từng nhìn thấy. Chỉ có Hứa Vi Mộ mới có thể khiến cho cô hạnh phúc, ai cũng không chen vào được, bởi vì cô từ đầu đến cuối vẫn luôn bảo vệ hạnh phúc này.

Anh, Lâm Khê đúng là không biết nặng nhẹ. Anh đã đánh giá bản thân quá cao, cũng đánh giá quá thấp tình cảm của cô dành cho Hứa Vi Mộ.

Nhan Tập Ngữ nhìn thấy những bức tranh, cô thốt lên:

“Hứa Vi Mộ lãng mạn thật! Rất độc đáo!”

Lâm Chấn ghen tị:

“Anh không lãng mạn sao?”

Cô trợn trắng mắt:

“Anh biết hai chữ lãng mạn viết như thế nào hả?”

Lâm Chấn kể sát tai cô, nói đầy thâm ý:

“Tất nhiên anh biết.”

“... Em còn phải dưỡng thai!!” – Nhan Tập Ngữ trả lời.

Úc Cẩn mặc bộ áo cưới trắng tinh, xẻ ngực, để lộ bờ vai trơn bóng, đầu đội khăn lụa mỏng. Cô ôm tay Úc Quốc Bình, đi từng bước về phía Hứa Vi Mộ. Thật sự là anh! Cảnh tượng này cô đã mong ngóng suốt 8 năm. Trước khi ngay cả mơ cô cũng không dám.

Úc Quốc Bình cầm tay con gái trao cho Hứa Vi Mộ, vốn luôn nghiêm nghị trước mặt Hứa Vi Mộ, vậy mà giờ ông không nói câu nào đã rời khỏi kháng đài. Có người nói, hôn lễ là nơi khiến người ta có những khoảnh khắc xúc động nhất. Nhưng thật ra Úc Quốc Bình trao tay con gái cho thằng đàn ông khác xong, bóng lưng ông trông ảm đạm thì đúng hơn.

Hứa Vi Mộ cầm tay cô, ánh mắt nụ cười đều toát lên vẻ thỏa mãn, còn khóe mắt Úc Cẩn lại có chút ứ át.

Sau khi trao nhẵn cho nhau, thời gian dường như ngưng lại. Bởi vì khoảnh khắc vĩnh cửu này khắc sâu vào trong tim của hai người.

Lâm Khê đứng bên ngoài sảnh tiệc yên lặng nhìn vào. Tốt rồi, bọn họ rất hạnh phúc. Nhan Tập Ngữ liếc mắt nhìn thấy Lâm Khê, muốn đứng dậy, lại bị cô ra hiệu dừng lại.

Cô không nên xuất hiện. Chỉ là... cô muốn đến xem mà thôi.

49. Chương 49: Phiên Ngoại Về Lâm Khê

Lúc bắt đầu hiểu chuyện, tôi chỉ biết mẹ là gái mời rượu trong quán bar.

Ngày nào bà cũng đi đến khuya mới về nhà. Toàn thân đều là mùi rượu, đi đứng chệnh choạng. Tôi lấy khăn cho mẹ lau mặt, rót nước cho bà uống, nhưng bà lại hất đổ ly nước trên tay tôi. Mẹ than vãn rồi bắt đầu khóc. Tôi không hiểu ý mẹ muốn nói gì, tôi chỉ biết khóc cùng với mẹ.

Tôi biết gia đình tôi và những đứa trẻ khác không giống nhau. Từ nhỏ, tôi đã không có ba, thậm chí trước giờ mẹ không hề dạy tôi biết chữ ba viết như thế nào, đọc như thế nào. Lúc đi học, bạn bè đều cười tôi là con của bà mẹ đơn thân, nói mẹ tôi nhất định chưa chồng mà có con, rất có thể là vì muốn chen chân vào gia đình giàu có mà không được.

Tôi khóc chạy về nhà hỏi mẹ chưa kết hôn mà có con có nghĩa là gì, gia đình giàu có là sao, ba tôi là ai. Lúc ấy lần đầu tiên tôi thấy ánh mắt của mẹ tôi đau đớn và dữ tợn vô cùng, sau đó tôi không còn đề cập đến chữ 'ba' nữa.

Trước kia mẹ cũng là thiên kim đại tiểu thư, căn bản không biết thế nào là khó khăn, làm việc cả ngày về nhà bà thường rất mệt mỏi, chỉ đủ để sống qua ngày. Tôi nhớ có một khoảng thời gian, tình trạng thân thể của mẹ yếu hẳn, thường xuyên ngồi lẩm bẩm một mình. Có đôi khi còn đột nhiên lôi tôi ra, nói nào là phải chi đừng có tôi, phải chi lúc đó không sinh tôi ra, thậm chí còn đánh tôi. Tôi cảm thấy sợ hãi, bất lực, chỉ có thể yên lặng nhìn đau lặng lẽ khóc, nhưng mà mẹ tôi giống như nghe thấy.

Những lúc như vậy, tôi rất muốn gặp ba, nhưng tôi lại không có ba. Nếu như tôi có ba, ba có đến cứu tôi không? Nếu như tôi có ba, ba có yêu thương tôi nhiều hơn mẹ không? Sau đó không lâu mẹ đột nhiên qua đời. Còn tôi không biết chuyện gì cả. Bà cứ thế rời bỏ tôi. Bà nằm trên giường bệnh, bác sĩ nói bà đã đi rồi, không còn tỉnh dậy nữa. Tôi khóc, nhưng mẹ không để ý đến tôi, cũng không mắng tôi, không đánh tôi nữa.

Tôi được đồng nghiệp của bà đưa đến cô nhi viện, nhưng các bạn ở cô nhi viện đều đã xem thường tôi, nói tôi là cầm đầu. Không phải tôi cầm, tôi muốn nói nhưng không biết tại sao không mở miệng được. Cho đến một ngày, bà sơ chăm sóc tôi nói với tôi rằng ba tôi tìm tôi. Tôi nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt, người ăn mặc quần áo trắng thốn như vậy là ba tôi sao?

Tôi không thích gọi người này là ba, vì trong lúc thu dọn di vật của mẹ, tôi vô tình phát hiện được một quyển nhật ký. Trong đó mẹ viết ba là người xấu, ông lợi dụng lúc bà say đã đoạt đi sự trong trắng của bà. Mẹ hận ông, cho nên tôi cũng hận ông.

Tôi được ông đón trở về Lâm gia, căn phòng lớn xa lạ, còn có một bà dì và một ông anh xa lạ. Dì Tôn Uẩn thấy tôi liền xông ra, miệng chửi rửa liếng thoắng không ngừng, còn anh trai nào đó, nhìn vẻ mặt là biết khinh thường tôi, chẳng khác gì những đứa trong cô nhi viện kia.

Lúc ba không có nhà, dì Tôn Uẩn đối xử với tôi không tốt chút nào, thường sai tôi làm đủ thứ, rồi thường xuyên nhắc đến mẹ tôi, mỗi câu mỗi chữ đều day nghiền nghe không lọt tai. Người làm ở Lâm gia trước giờ đối xử với tôi cũng không tốt, âm thầm cười nhạo sau lưng vì thân phận là con riêng của tôi.

Tôi dần dần nhận ra mình ở trong nhà này chỉ là đồ dư thừa.

Ở Lâm gia, tôi biết được Nhan Tập Ngữ, chị ấy và tôi cùng tuổi, là bạn gái của anh trai nên thường xuyên đến nhà chơi. Tôi biết mẹ chị là một minh tinh lớn, hơn nữa còn lấy Từ Thiếu Khang, một thương phú ở thành phố A.

Nhan Tập Ngữ vô cùng tốt, chị không giả tạo giống như những người ở Lâm gia, dường như chị cũng có thể đoán ra ở Lâm gia địa vị của tôi rất thấp. Tôi cảm thấy mình thật kém cỏi so với chị ấy. Chị ấy sinh ra đã là thiên kim được nâng niu trong lòng bàn tay, còn tôi thì không có mẹ, chỉ là một đứa mồ côi ăn nhờ ở đậu.

Lúc đến Lâm gia chơi chị sẽ đến phòng tìm tôi, nói chuyện phiếm với tôi cả buổi. Khi nói chuyện, tôi nghe nói chị có một cô bạn rất thân tên là Úc Cẩn. Mỗi lần anh trai về nhà nhìn thấy chị ở trong phòng tôi thì lại tức giận quát chị. Tôi có thể cảm thấy anh trai cực kì ghét bỏ tôi. Chị Tập Ngữ hiền lành dịu dàng như vậy, sao anh ta lại có thể đối xử với chị ấy như thế chứ.

Chị Tập Ngữ bắt đầu dẫn tôi ra ngoài chơi. Lúc trước tôi sống ở thành phố Z, chưa từng có cơ hội đi tham quan một thành phố rộng lớn như thế này. Mọi thứ ở thành phố A đối với tôi mà nói đều rất mới mẻ. Rồi chị dẫn tôi đến gặp Úc Cẩn, tính cách của cậu ấy vô cùng cởi mở, khiến cho người khác cảm thấy vừa gặp đã giống như bạn bè thân thiết vậy.

Tôi vẫn còn nhớ lúc cả ba chúng tôi cùng nhau đi dạo phố. Hai người họ mua quần áo đều thuộc loại đắt tiền, đắt đến mức khiến người khác không nói nên lời. Chưa bao giờ mẹ mua cho tôi những bộ quần áo đắt tiền như vậy. Đa số những bộ quần áo tôi mặc đều là hàng rẻ tiền ở những tiệm bình thường mà thôi.

Úc Cẩn nói:

“Tiểu Khê, bây giờ cậu không còn giống như trước nữa. Giờ cậu là nhị tiểu thư của Lâm Gia, cần phải mặc quần áo đẹp một chút.”

Tôi không biết trở thành Lâm nhị tiểu thư có gì khác biệt hay không, chắc đại khái là có tiền hơn một chút. Lần đầu tiên trong đời tôi mua bộ quần áo mấy trăm ngàn đồng. Tôi đã kích động đến mức mặc nó suốt trên người không chịu cởi ra, khiến cho hai người họ nhìn tôi chỉ biết lắc đầu cười.

Có hai người họ ở bên cạnh, tôi cảm thấy mỗi ngày ở Lâm Gia không còn khó khăn như trước nữa. Tuy nhiên, dần dần tôi phát hiện ra, ba của Úc Cẩn tên là Úc Quốc Bình, cậu ấy chính là thiên kim của tập đoàn Úc Thị.

Lúc này, hết thảy mọi chuyện đều không giống như trước nữa.

Tôi đến nhà Úc Cẩn chơi gặp mẹ của cậu ấy - Lý Tâm. Bà ấy có một tính cách và khí chất vô cùng đặc biệt, bà luôn hỏi tôi thích ăn gì và thường đãi tôi những món ngon. Bà không giống như dì Tôn Uẩn luôn ra vẻ đạo mạo kia... Nhưng tôi biết trước đây bà ấy chính là kẻ thứ ba.

Tôi đã từng gặp ba Úc Cẩn. Trên các tạp chí đều nói ông vô cùng yêu thương con gái của mình, nhưng tôi nghĩ chuyện này chỉ là làm cho người ngoài xem mà thôi. Loại gia đình phú hộ giàu sang thế này, có được bao nhiêu nhà thật sự hạnh phúc. Lâm Diệu Kiến và Tôn Uẩn không phải là một điển hình về liên hôn vì lợi ích kinh doanh hay sao.

Tôi dần dần hòa nhập vào trong thế giới của Úc Cẩn và Nhan Tập Ngữ. Tôi bắt đầu biết đến Hứa Vi Mộ, anh ta có chút đặc biệt. Tuy rằng hay cãi nhau với Úc Cẩn nhưng thật ra Hứa Vi Mộ vô cùng quan tâm cậu ta. Tôi biết loại tình cảm này. Đây là loại tình cảm vượt trên cả tình bạn bè.

Tôi đi hỏi Úc Cẩn. Cuối cùng cậu ấy cũng thừa nhận rằng mình có cảm giác đó với Hứa Vi Mộ. Nếu như không có chuyện gì ngăn trở, hai người họ sẽ nhanh chóng tiến đến giai đoạn tìm hiểu nhau.

Cho nên tôi đi tìm Hứa Vi Mộ. Trước hết, tôi giả vờ thổ lộ để xem anh ta phản ứng thế nào. Quả nhiên anh ta từ chối tôi, thái độ của anh ta quá kiên quyết. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác đành phải dùng cách uy hiếp, nói toàn bộ sự thật cho anh ta biết.

Không ngoài dự đoán, Hứa Vi Mộ rất kinh ngạc và có vẻ như không tin lời tôi nói, nhưng cuối cùng anh ta cũng đồng ý với tôi. Lần đầu tiên chúng tôi hẹn nhau ở một quán nước ngoài trời, tôi hài lòng khi nhìn thấy vẻ mặt hệt hăng của Úc Cẩn, thậm chí còn có chút đắc ý. Hứa Vi Mộ Muốn đuổi theo nhưng lại bị tôi ngăn lại.

Có điều, tôi thật không ngờ Lâm Diệu Kiến đột nhiên muốn đưa tôi đến thành phố B để học tập nghiên cứu. Còn Hứa Vi Mộ thì nhân cơ hội này mà mượn cơ chia tay với tôi. Đến thành phố B, tôi mới biết được là do Lâm Chấp sắp xếp. Tuy nhiên trước đó Hứa Vi Mộ đã đồng ý với tôi sẽ không quen với Úc Cẩn.

Ở thành phố B, tôi quay trở lại trạng thái tự cô lập mình, không muốn kết bạn với bất cứ ai. Mà bây giờ thứ tôi không thiếu nhất chính là tiền bạc. Bất cứ tôi muốn cái gì, chỉ cần mở miệng xin Lâm Diệu Kiến, ông ấy sẽ lập tức cho tôi. Nhưng không hiểu tại sao tôi không có chút cảm giác vui vẻ nào.

Cứ như thế tôi cắt đứt liên lạc với thành phố A suốt hai năm, bao gồm cả Úc Cẩn và Nhan Tập Ngữ. Chắc là bọn họ cũng đang trách tôi. Cho dù Nhan Tập Ngữ đối tốt với tôi thế nào thì địa vị của Úc Cẩn trong lòng chị ấy vẫn cao hơn tôi.

Sau hai năm, Hứa Vi Mộ nói với tôi anh ta và Úc Cẩn đang quen nhau, mà lúc này đột nhiên có một người tên là Kha Thuần Ngôn đến tìm tôi. Hắn nói hắn có thể giúp tôi trở lại thành phố A. Tuy nhiên, tôi phải giúp hắn phá hoại tình cảm giữa Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn.

Thật không thể hiểu nổi bọn họ thích Úc Cẩn ở chỗ nào. Nhưng sau này tôi mới hiểu, đó là bởi vì cậu ấy rất chân thật, không một chút giả dối.

Tôi hoàn toàn không có kế hoạch trả thù cụ thể nào cả. Tôi chỉ làm những gì mà tôi cho là sẽ khiến Úc Quốc Bình và Lâm Diệu Kiến phải áy náy cả đời. Nhưng tôi còn chưa kịp làm gì đã bị Lâm Chấp và Hứa Vi Mộ làm ngăn chặn.

Mẹ yêu đơn phương Úc Quốc Bình, còn Lý Tâm không phải là kẻ thứ ba, sự thật tất cả đều là trách nhiệm của Lâm Diệu Kiến. Là ông ta lợi dụng lúc mẹ tôi không tỉnh táo, hại cả một đời của mẹ.

Tôi quỳ trên mặt đất, trước quyển nhật ký của mẹ, hỏi vô số lần xin hãy cho tôi biết câu trả lời, hãy cho tôi biết tôi phải làm gì, nhưng bà không trả lời tôi.

Tôi trở lại thành phố Z, lại gặp được Úc Quốc Bình và Lâm Diệu Kiến ở trước phần mộ của mẹ, hai người đàn ông có mối quan hệ với bà. Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng đem hoa bách hợp trắng trắng mà mẹ yêu thích đặt trước phần mộ.

Hai người họ nhìn tôi, muốn nói muốn nói gì đó rồi lại thôi. Tôi nhìn di ảnh của mẹ mỉm cười chua xót.

Tôi cảm thấy tôi không còn mặt mũi nào để gặp Úc Cẩn nữa. Từ đó tới giờ tôi luôn coi cậu ấy là kẻ địch của mình lại còn phá hủy hạnh phúc của cậu ấy. Cũng may vẫn còn kịp, cũng may Hứa Vi Mộ chưa từng từ bỏ.

Úc Cẩn không muốn gặp tôi, tôi có thể hiểu. Cậu ấy không trách tôi, cũng không hận tôi, như vậy là đủ rồi.

Nhìn bọn họ thật hạnh phúc! Còn tôi, tôi cũng nên chuẩn bị đón nhận một cuộc đời mới cho mình thôi.

50. Chương 50: Phiên Ngoại Sau Hôn Nhân

Con trai nhà Lâm Chấp tên là Lâm Nhan Ngao. Nhóc Ngao luôn tỏ ra kiêu ngạo, mạnh mẽ. Vậy mà cậu nhóc đã bị ba mình chọc tức đến mức trốn trong nhà tắm khóc tức tưởi. Bởi vì ba ba nhà cậu có tính thô nộ, cậu vô cùng có khí khái nam nhi thế này mà ba cậu lại nhất quyết bỏ chữ “Nhan” đầy nữ tính kia vào tên của cậu.

Công chúa bé nhà Hứa Vi Mộ tên là Hứa Niệm Vũ(*). Cô công chúa nhỏ đáng yêu này thì luôn cho rằng cái tên của mình nghe rất hay, bé rất thích, nhưng mà không ngờ rằng ba ba nhà bé cũng là một người cưng chiều vợ đến tận trời. Công chúa bé à, sao con không suy nghĩ một chút đến cái họ của mẹ mình xem sao.

(*) Hứa Niệm Úc, Úc và Vũ đồng âm.

Thấy Lâm Chấp và Nhan Tập Ngữ nhanh chóng tu thành chín quả, có con trai trước như vậy, thế mà tốc độ Hứa Vi Mộ cũng không kém là bao, kết hôn mới mấy tháng thì Úc Cẩn mang thai.

Về điểm này, Hứa Vi Mộ lại có lý do lên mặt với Lâm Chấn. Anh tự hào chuyện vợ chồng bọn anh hài hòa, anh kiêu ngạo vì anh... giỏi hơn Lâm Chấn.

Bình thường, Lâm Chấn chỉ nhàn nhạt đưa mắt nhìn anh, khinh thường đánh giá. Về sau, câu nói của Lâm Chấn lại có thể giết chết anh:

“Cậu vợ vàng sinh con gái làm gì, cuối cùng không phải cũng sẽ vào cửa Lâm gia sao?”

Bất quá, sau khi Hứa Vi Mộ đặt tên cho con gái xong, Lâm Chấn liền có ý kiến, hơn nữa là vô cùng có ý kiến. Công chúa nhà anh tên thật là Hứa Niệm Vũ? Còn tên ở nhà là gì?

Hứa Vi Mộ không hề cảnh giác, đương nhiên nói:

“Tên ở nhà đương nhiên gọi là tiểu Vũ rồi”.

Đáy mắt Lâm Chấn chấn động. Không biết Hứa Vi Mộ có cố ý giở trò gì trong này hay không, biết rõ ràng anh vô cùng kiêng kỵ việc người khác thân mật hai chữ “tiểu Ngử”(*), cách gọi này chỉ thuộc về một mình anh.

(*) Tiểu Ngử và tiểu Vũ đồng thanh. Bất quá, Hứa Vi Mộ đang nói xong thì cũng nhận ra được điều này, không ngăn được sự sáng khoái trong lòng, anh nói:

“Con gái tôi tên là tiểu Vũ thì thế nào? Không phục thì khai chiến!”

Ánh mắt Lâm Chấn khinh bạc đánh giá Hứa Vi Mộ từ trên xuống dưới, thoáng hiện nét cười, anh phun ra một câu:

“Hàng họ như cậu tôi không có hứng thú, vẫn là nên về nhà đại chiến với bà xã thì hơn”.

Hứa Vi Mộ: “...” Anh cũng có bà xã! Anh cũng có thể cùng bà xã đại chiến!

Tiểu soái ca Lâm Nhan Ngao ngay từ nhỏ đã được Lâm Chấn áp dụng phương pháp giáo dục thoải mái dạy con, phương pháp này không chỉ là mặc kệ cậu làm bất cứ việc gì Lâm Chấn đều không ràng buộc, mà còn là chỉ cần cậu không bảm lấy mẹ của cậu thì bất cứ điều gì cậu yêu cầu ba ba cũng sẽ đáp ứng.

Cho nên tiểu soái ca Lâm Nhan Ngao thường xuyên bị ba mình kêu sang nhà Hứa Vi Mộ chơi, chỉ cần anh nói một câu: “Con sang chơi với em tiểu Vũ đi” thì cậu sẽ lập tức khuất bóng trước mắt ba mình. Tiểu Ngao nghe lời gật đầu, cậu chớp mắt ngây thơ hỏi:

“Ba ba, tên của mẹ hình như cũng gọi là Tiểu Ngử, ba hay gọi mẹ như vậy...”

Về mặt Lâm Chấn nhất thời cứng ngắc, anh lặp lại từng chữ: “Đi - tìm - Niệm - Vũ - của - con - chơi - đi”.

Lâm Nhan Ngao thấy sắc mặt của ba mình biến hóa có chút đáng sợ, vội nói:

“Con đi nha ba! Chào ba!”

Sau đó nhóc liền tung ta tung tăng ra khỏi cửa.

Công chúa Hứa Niệm Vũ tuy rằng vô cùng thích anh Nhan Ngao đến nhà mình chơi, nhưng bé vẫn tò mò hỏi một câu:

“Anh Nhan Ngao, ba mẹ anh không thường dẫn anh ra ngoài chơi sao?”

Lâm Nhan Ngao đắm chiêu nhìn trời, ra vẻ bi thương:

“Bởi vì mẹ anh quá yêu anh, cho nên anh bị ba ba xung quân ra biên cương”.

Úc Cẩn ở bên cạnh nghe thấy thì không ngừng cười ha ha, tính cách này của Lâm Chấn quả nhiên không hề thay đổi, kể cả con của mình, chỉ cần quần lấy Nhan Tập Ngử, anh liền gặt ra ngoài biên giới.

Hứa Niệm Vũ chu môi dùng tay nhỏ vỗ vỗ bờ vai Lâm Nhan Ngao, ngọt ngào ngây thơ an ủi:

“Anh Nhan Ngao, anh thật đáng thương, nhưng mà không sao đâu, tiểu Vũ sẽ chơi với anh”.

Không ngờ rằng, họ cứ thế ở với nhau cả một đời.

Hứa Niệm Vũ trốn mẹ, ra vẻ thần bí kéo Lâm Nhan Ngao đến phòng của mình, đóng cửa lại nhỏ giọng hỏi:

“Anh Nhan Ngao, em có một chuyện nghĩ mãi không ra”.

Lâm Nhan Ngao vừa đảo đảo mô hình máy bay trong tay vừa hỏi: “Chuyện gì?”

“Mỗi tối anh ngủ một mình sao?”

“Từ khi anh hiểu chuyện đến nay vẫn luôn ngủ một mình.”

Công chúa nhỏ Hứa Niệm Vũ tủi thân nói: “Nhưng mà em muốn ngủ chung với mẹ, ba lại không cho.”

Lâm Nhan Ngao nhú mày: “Được rồi, là ba anh luôn bắt anh ngủ một mình, ba nói rằng nếu anh ngủ với mẹ sẽ không cho anh sang nhà em chơi nữa.”

“...”

Nguyên văn câu nói của Lâm Cháp là: “Con muốn ngủ với mẹ cũng được, nhưng con phải hứa sau này không được ngủ với em Niệm Vũ.”

“...”

Tối hôm đó, bạn nhỏ Hứa Niệm Vũ vừa thấy ba đi làm về liền nhào tới ôm lấy chân ba nũng nịu hỏi:

“Ba ơi, có phải nếu như con muốn ngủ với mẹ, ba sẽ không cho con chơi với anh Nhan Ngao nữa đúng không? Huhu, huhu, con sẽ không đòi ngủ với mẹ nữa đâu. Con muốn chơi với anh Nhan Ngao.”

Hứa Vi Mộ cau mày, bé con đang nói cái gì vậy?

Những bức hình treo trong phòng của tiểu soái ca Lâm Nhan Ngao hầu hết đều là hình chụp chung với Hứa Niệm Vũ, những tấm chụp gia đình thì rất ít.

Nhan Tập Ngữ vào phòng con trai liền bị hù dọa, cô ngồi cạnh con trai mình hỏi:

“Tiểu Ngao, con cảm thấy bé Niệm Vũ như thế nào?”

Lâm Nhan Ngao nhớ đến gương mặt mộc mạc trẻ con của Hứa Niệm Vũ, mỉm cười nói: “Tròn tròn, dễ thương!”

Cô thử hỏi: “Nếu sau này ba mẹ cưới Niệm Vũ cho con về làm cô dâu nhỏ con có chịu không?”

Lâm Nhan Ngao vô tư gật đầu: “Được!” Nhưng mà... cô dâu là vật gì?

Buổi tối, Nhan Tập Ngữ nói với Lâm Cháp về chuyện này, Lâm Cháp lại đặc biệt đồng ý, bất quá lý do là vì...

“Con trai của anh quả là rất có triển vọng, không chỉ không ngại thế giới chỉ có hai người của anh, còn có thể tự chọn vợ cho mình”.

“...”

“Tên Hứa Vi Mộ kia nhất định là khản trương muốn chết, hahaha!”

“...”

Hứa Vi Mộ và Úc Cẩn dẫn theo công chúa bé nhà họ trở về thăm ông bà nội ngoại, một nhà bảy người vui vẻ hòa thuận. Miệng của công chúa nhỏ vô cùng ngọt, khiến ông bà không ngừng cười vui vẻ.

Úc Cẩn cảm thấy sau khi kết hôn hình như mình bị ba lạnh nhạt, bởi vì bây giờ trong lòng của Úc Quốc Bình lúc nào cũng chỉ có Hứa Niệm Vũ, khiến cô có chút ganh tị. Úc Quốc Bình ôm công chúa nhỏ: “Con cũng đã có chồng, tất nhiên ba phải yêu cô cháu cưng này rồi.”

Lý Tâm đã sớm quen với việc cha con họ đấu vô mồm, không ngại đâm ông một nhát:

“Chỉ sợ cháu gái ông cũng đã có chủ rồi.”

“...”

Hứa Ký Ý ngắm cô cháu gái đáng yêu của mình, hiền lành cười nói:

“Tuy rằng thằng con nhà tôi không tốt, hai mươi sáu tuổi mới khai trai, nhưng mà tốc độ sanh con đúng là đáng khen ngợi”.

“...”

Từ Quan phụ họa: “Tôi còn tưởng rằng phải chờ một hai năm ấy chứ.”

Hứa Vi Mộ ai oán nhìn trời. Anh có phải là con ruột của họ không vậy? Không phải là hàng lượm ở đâu đó đấy chứ?

Lúc Hứa Vi Mộ dần dần nhìn ra tên nhóc nhà Lâm Cháp và con gái của mình có tình cảm thì đã quá muộn. Anh thở phì phò tức giận! Tên Lâm Cháp đáng chết này, mỗi ngày kêu con trai mình sang nhà anh chơi, kết quả tiện tay rình luôn con gái mình bỏ chạy.

Hai cha con này, căn bản là bụng dạ khó lường!

Hứa Vi Mộ rốt cục cũng cảm nhận được cảm giác của Úc Quốc Bình rồi. Anh coi con gái mình như mạng sống. Chưa bao giờ dám tưởng tượng con gái mình bị một thằng nào đó bắt đi, lập nên một gia đình mới, đến lúc đó anh sẽ như thế nào?

Anh tức giận nói với Úc Cẩn:

“Từ nay nhất quyết không cho Lâm Nhan Ngao vào nhà mình nữa!”

Úc Cẩn liếc anh một cái:

“Anh bị gì vậy? Hai đứa nó là thanh mai trúc mã, hai đứa chúng nó cũng chỉ vô tâm vô tư mà thôi, huống hồ Lâm Nhan Ngao đẹp trai khí phách như vậy, lớn lên nhất định sẽ rất đào hoa. Chúng ta phải vì tiểu Vũ tuyên bố quyền chủ đạo, chiếm lấy cái cây này trước chứ!”

Hứa Vi Mộ khinh thường: “Chỉ vì nó có gen của tên Lâm Cháp kia, anh sẽ không cho con gái mình lấy nó.”

“Thôi đi, nếu Lâm Nhan Ngao có gen của anh, chắc phải làm hòa thượng đến năm 30 tuổi mất...”

“Bà xã, chúng ta không nhắc lại chuyện xưa, được không?”

Hứa Vi Mộ bị thương trong chốc lát, đột nhiên thần sắc thay đổi cái xoạch, đáy mắt lóe lên tia vui sướng. Úc Cẩn còn đang cảm thấy kỳ quái vì thái độ của anh chuyển biến, vừa định hỏi đã bị anh áp đảo dưới thân, anh nhỏ giọng nói:

“Bà xã, con gái mình sắp là con nhà người ta rồi, vậy chúng ta sinh thêm một đứa đi.”

“...”

Thế là, Hứa Niệm Vũ có thêm một cậu em trai, tên là Hứa Úc.

Sự thật là Hứa Vi Mộ đã quá lo lắng.

Bởi vì sau khi hiểu chuyện, Hứa Niệm Vũ không còn theo đuổi Lâm Nhan Ngao nữa, ngược lại là Lâm Nhan Ngao bắt đầu quần lấy Hứa Niệm Vũ.

Lâm Nhan Ngao bực bội thầm oán: “Bé con đáng chết này! Mới lúc trước còn nói sẽ ở bên cạnh mình! Vậy mà chỉ mới vài năm đã bỏ mặc mình rồi sao?”

Cô không còn ngọt ngào gọi cậu là: “anh Nhan Ngao” nữa, không còn lén lút nói chuyện về ba mẹ cậu nữa. Vài ngày cậu không đến Hứa gia thì cô cũng chẳng thèm gọi lấy một cú điện thoại luôn.

Hứa Niệm Vũ trở mã càng lúc càng xinh đẹp, Hứa Vi Mộ không ngừng vui mừng vì gen của anh rất nổi trội, vẫn có thể cứu vớt con gái trong nước lửa. Đương nhiên, lời này thuần túy chỉ là vì muốn đả thương Úc Cẩn, kỳ thật công chúa Hứa Niệm Vũ xinh đẹp cũng có phần xinh đẹp giống mẹ.

Bên cạnh công chúa nhỏ có không ít chàng trai theo đuổi, tất cả đều bị Lâm Nhan Ngao đánh bại. Nhìn thấy Hứa Niệm Vũ rất hưởng thụ loại cảm giác được theo đuổi này, Lâm Nhan Ngao càng lúc càng tức giận.

Cậu chạy đến trước mặt Hứa Niệm Vũ chất vấn: “Này, có phải dạo gần đây có rất nhiều người theo đuổi em không?”

Hứa Niệm Vũ nhún vai, có chút tự mãn:

“Đúng vậy.”

“Vậy vì cái gì mà em không cự tuyệt họ?”

Cô hỏi lại: “Tại sao em phải cự tuyệt họ?”

Mặt Lâm Nhan Ngao có chút đỏ lên, khó khăn nói:

“Bởi vì... Bởi vì em đã có anh rồi mà!”

Hứa Niệm Vũ cố nén cười đến đau cả bụng, rốt cuộc cũng không giả bộ nữa:

“Ồn gì, em chờ anh thổ lộ đã lâu rồi!”

Lúc Úc Cẩn nghe con gái mình kể ra chuyện này, cô cười nói:

“Con gái, khá lắm. May là con không giống ba con!”

Còn bên này, Lâm Chấp phản ứng: “Con trai của anh tại sao tính nết chẳng giống anh chút nào hết vậy?”

Nhan Tập Ngữ cười nhạt: “Nếu con trai của anh dám đối xử với tiểu Vũ như vậy, anh nghĩ xem Úc Cẩn có lột da nó không?”

Có điều, Hứa Úc và Lâm Nhan Ngao vẫn luôn nhìn nhau không vừa mắt. Vì cái gì ư? Đương nhiên là bởi vì Lâm Nhan Ngao không quen nhìn Hứa Úc cứ quần lầy chị của mình. Mà Hứa Úc cũng không thích Lâm Nhan Ngao thường xuyên đến nhà mình, giật chị hai của mình.

Thế là cuộc chiến giữa anh rể và em vợ được mở màn.

Hứa Úc giúp một vài anh lớp trên chuyển thư tình cho chị hai mình, cũng không phải cậu tự nguyện, muốn tiếp cận chị cậu ít nhất cũng phải xem thái tử nhỏ nhà họ Hứa có đồng ý hay không. Nhưng mà để chọc tức Lâm Nhan Ngao, cậu sẵn sàng làm.

Lâm Nhan Ngao nhanh chóng phản kích. Lâm Nhan Ngao tìm mấy nữ sinh cùng đường về nhà, nói họ sau khi tan học cứ quần lầy Hứa Úc xin đi chung về. Vì vậy, Hứa Úc không theo kịp chân chị hai, chỉ có thể nhìn chị cậu và Lâm Nhan Ngao sóng vai lên xe Lâm gia. Sau đó chị hai và Lâm Nhan Ngao cùng nhau về nhà, còn cậu và mấy nữ sinh kia bị gạt sang xe khác.

Hứa Úc cảm thấy cậu đâu không lại Lâm Nhan Ngao, cậu uất ức khóc lóc kể lể với Hứa Niệm Vũ: “Chị hai, em không thích Lâm Nhan Ngao, chị có thể không chơi với anh ta nữa được không?”

Hứa Niệm Vũ khó xử nói: “Nhưng mà... chị thích chứ bộ.”

“...” Thái tử nhỏ Hứa Úc lại một lần nữa chết tâm.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-ve-van-thanh-mai>